

בעזהשיות

קונטראם

למי החותמת רלמי הפסרלי"ם

חלק ראשון

מנחם מענדל בלום

תשס"ז לפ"ק

הקדמה

ראה אנכי נתן לפניכם היום מכתב גלווי שכתבתי לרבענים שחתמו כתבי פלטטר שקראו להם כתוב פירוב, וצרפתוי לזה עוד "דאקומענטען", "מסמכים" ו"מכתבים" חונגעים להענין.

קראתי שם הקונטרם "למי החותמת ולמי הפסולים" על שם הפסוק "הנֶר נא למי החותמת והפטילים והטטה האלה", כי בתוכו יבואר איך שמותיהם לומר שיש פסק דין, אבל בשום אופן אין מוכנים לחותם עליה, אשר עי"ז אלו לאלו שואלים היכן הוא החתימות, ומיי הם אלו הדינים בשעה שהם פטולים.

בקונטרם זה יבואר ביאור מאמרם בממ' שבת דף קל"ט "כל פרעוגיות שבא לעולם לא באה אלא בשבי דיני ישראל", למה קבעו חכז"ל שדיוני ישראל הם היותר אשימים בכל הוצאות המתרחשות ובאות לעולם, וכי באמתם הושעים כ"ב, אכן בקונטרם זה יתבאר שאכן הדיוני ישראל הם הפורצים ברם בית ישראל, והם פותחים השער לכל הפריצות המשועות והוואוקות עד לב השמים, כש망גלה מול עינינו מהוה מחריד ומרעיד, הייך שאלו שצרים להוות מעמידי הדת על תלה ומתקיימי התורה, משתדים בכל הכוונות ותחבולות להפר התורה, ולעומת זה הבעל דין שמתהלך בתמיות ורוצה להתנהג לפי דיני התורה, וחפזו ותשוקתו שידינו לו לפי דיני התורה ושידיינו לו את הדרך ילכו בה ואת המעשה אשר יעשן לפי המבוואר בש�"ע ופוסקים, עליו מוציאים כתוב פירוב, ומפעלים לנגדו כל מני לחיצים וכפיפות, לקפה אותו מכל זכויות המגעים לו לפי הש�"ע והפוסקים.

אף ששמענו מהתרחש ביום אצל כמה מהנקראים רבניים, ואף אחר כל השמועות המחרידות שהגענו לאונינו, אבל המציגות המרה שהתגלה לפנינו היה גרווע פי כמה מכל מה שידענו ושמענו, ואין דומה שמיעה לראייה. הקראים היקרים יוכחו לדעת, אך אלו דמתקרי רבנים מוכנים להתרIOR אשת איש לעלמא بعد האינטערעטען שלהם, ואין פוצה פה ומצפץ, ועוד הרבה דברים יתגלה להם וכמו שתראהה בפנים הקונטרם.

וכי ישאלך בכך מהר לאמור על מה עשו הב"ד בכח דזקא אליו, הלא יש כמה מעננים אצל כל ישראל שם אמרתם באמת ומי שיעזר את נשותיהם לאנחותם והם הילכו למונחות,

ולא שמענו שיתגלו עליהם מכל התוקף והחומר כמו שמתנהגים עmedi, מה חרוי האף הנadol הזה, ואולי ייחסוב הקורא שא"ב בודאי יש כאן משחו טמון מה שהכתב מעלים ממוני.

התשובה הוא פשוט: שיש לי חטא פלילי אחד ייחידי בלבד, שהוא לי העו לילך נגד המיטעם המורכב עד התהום מבית ומחוץ, ולא הגהתי להדיית שיתגלו עפ"י הימיטעם, ולא נתנו להם להשתלט עלי באלימותיהם והטעראר שלהם לנזור אותם מכל אחר לי, על ידי שאחטום על שטרוי בירורין שאני מוותר על כל זכויותי המגניות לי עפ"י דיני התורה, אשר בזה מוטרים להדיינים והנפש רוח ונשמה שיוכלו לעשות כל מה שרצו מבלתי שיצטרכו ליתן דין וחשבון.

כל על כל מעשיהם ופסקיהם, ומגלי שיהיה עליהם מORA בשור ודם כלל.
אלא מצאת התחובלה הנדרשת זהה, על ידי שהתנית בחשטרו בירורין, שהנני טובע דזקא דין תורה גמור "ומהican דנתני בכתב", זכויות פשות המגניות לכל בעל דין, ואשר כפי הימיטעם המורכב הנזהג מקפחים הבעלי דין מזה. ודבר זה הציק להם מאד, שא"ב מה כה בי"ד יפה, ועל ידי תחבולת זו יתבטל לנמי המנאפהל והשליטה שיש להם על כל ענייני אישות, להחריב בתיהם ישראל עד תוםם, ולהרסם עד היסוד, והרי אם יצטרכו ליתן דין תורה גמור היא תורהינו הקדושה השלית היחיד על כל בתיהם ישראל, וכמ"פ מנלא? אשר זהה הוצרכו כאן לסדר אותן ותמיד, ולהשתיק בזה כל אלו שיעלו על מוחם לעשות כדרכני.

ודברים אלו אמר לי הר' קויפמאן [אי' מהדיינים] מפושט בשעת הדית, "וואם מיניטו דו ווועט גיין אקעגען אל בעתי דין, דו ווועט בעטן דין גמור מיט מהican דנתני, דיא ווועט זיך עם ענדיגן, מען ווועט מאנן אסוף צו די זאכן" עד כאן לשונו המתוק וד"ל...

וכדי להוציא מלכ הטועין לחשוב, כאשר שכל טענות וערעור של בעל דין לעומת בית דין בטלים וمبرטלים, ואין בכוחו לפצות את פיו בוגdem, עי"ז ייאמר, שהוא "דעת בעל הבית" וטעות עצם, ולא יהשוב בן רक מי שאינו לו שום השגה כלל במבט תזה"ק ל"דין תורה", ואיך שהתחווה"ק נתנה כח עצם לבעל דין לפחק ולערער על כל מהלך פסול שב"ה", באופן שכלי סטיה כל שהוא מן היושר והאמת כבר נזנחה כח גדול בתעומות ועוות להבעל דין לערער על זה, וצרכיין להתחשב בדבריו, דיאולא כה זה אין מקום לכל פימן כ"ה בש�"ע חוז"מ. שכלי הסימן בניו ומשוכל רק על יסוד זה, כשהבע"ד מערער שיש "טעות" בהפסק דין. ומעטה, אם כל זה נאמר בגונוא בשחבעל דין מודה עכ"פ, שהדיינים יש להם כח ותווך לדונו אלא שיש טעות בדבריהם, אם כן כשי"ב וקיז' בשלפי טענת הבעל דין הפהו הדיינים ועברו על התנאים שהתגלה בשטרו בירורין ובטלו השט"ב עי"ז, באופן שאין להם שום כח וסמכות על פי דין תזה"ק להשתלט עליהם ולדזנו ואין להם שם ב"י"ד עלי, פשיטה לצריכין להזקק לטענותו ולבדק דבריו אם כנים הם, דיאו הילא אין להם דין "דיינים" ושם ב"י"ד עלו בכלל, ואם תרצה להחשב עכ"ז שאין שומעין לבעל דין בטענותיו נגד ב"י"ד בשום פנים ואופן על אף שז"ל קבעו שאכן יש לב"ד הוצאות עי"ז, הרי הראב"ד דנן הרב שווייצער הכר פרטם תלי תלמים של דפים עם המז מראה מקומות מהפנסים והדפתיים בפנים [ראה דאקומענטען 12-ב, 12-ג, 12-ה], ושם מבאר באריכות שכל

בעל דין יש לו הזכות לעדרר נגד ב"ד שעותו עליו את הדין אפי' אם הב"ד לא בטל את תנאי השט"ב וחיבור להתחשב עם זה עפ"י התורה, וכש"כ כאשר בטלו את תנאי השט"ב, ובאותה הוראה עוד מוספק אם הרא"ב הוא צודק ע"ז, או מה נפשך אין ב"ד, שאו כל דברי הרא"ב והכתב סירוב נגיד נ"כ אין צודק, ולמעשה הרא"ב דן פסק שכאן יש לב"ד הזכות לעדרר כמו שסבירו במכתבו בפנים.

זו היא למודע, שיש באמתה עוז ורבה חומר מסמכים ומכתבים ושיחות מוקלטות וכו' וכו', ולא הבהיר כאן רק עיקרי הדברים הנוגעים להסירוב שנטפרם, להוכחה [א] שעל כל צעד ושל התנהגו למורי נגד התורה, והכל היה ברמות ובסוגים, התנהגו במעשה טעראר ומאפיין שתיק להיפיל אותו בפה, ורימו אותו לגורן, ומה שהבטיחו ליתן לי מהין דנתני בכתב, ולדון הכל בדי תורה גמור, כדי שאחواتם אצלם שטרוי בירורין, ואחד"כ להוליך אותו שלל. [ב] ולהוכחה: איך שכ הכתב סירוב שלהם מופרך למורי. [ג] שגם מה שרצוי לפסק עלי נידי והרחות ד"ת הוא סתם עם הארץ גמורה ודברי בורות, מה שבר כי רב דוד ימא שלמד קצת אהע"ז לא יטעה בכך, וכן נראה שנעשה במתכוון ולא בטעות. [ד] שכ תוקף השטרוי בירורין כבר בטיל ומכובל מכח כמה ונימוקים, וכל מה שקבעתי אותם שעכ"פ הרוב מן הב"ד היה בכפיה, נעשה הכל ע"י שהטטו ורימו אותן عشرת מונחים. [ה] שאני צית דינא גמור, ואדרבה הר"ע בין הם רוצחים אך ורק לעקוφ את התורה והשוו"ע, ומנסים בכל הנסיבות להשתמט ולהתחמק מהתנהג עפ"י השוו"ע, ומלהוז דין תורה גמור כפי מה שהחבירו וכפי מה שנצרך לפני דין התורה. [ו] וכל הסירוב והרחות ד"ת וכו' חבל בטיל ומכובל בעפרא אדרעה לא שירין ולא קיימין, ואדרבה החותמים יהושו לנפשם מהא דייל בשוו"ע י"ז ס"י של"ד סע"י מג' דהמנדה למני שאנו חייב בנידי חייב נידי. [ז] ושעד היום עדין לא קיבלתי שום פס"ד שייא מאושר מהධינאים שהוזה הפק דין, אלא שיש להם איזה תחבוללה נסתרת, הייא שאפשר להם להוציא כתוב סירוב ולעשות הרקה ד"ת מבלי ליתן פסק דין, למרות שהתחייבו בחשטרוי בירורין לדין תורה גמור ולהתומות הפס"ד בכל שלשה הרכנים עם מהין דנתני בכתב. [ח] שכ כל זמן שלא ניתן לי פס"ד כתוב וחותם על כל דף ודף בנפרד עם חתימות ארגיינאל עם מהין דנתני כל הטענות והטעמים והניסיונות והמקורות בכתב, באופן שייאשרו שהוזה הפק דין ואלו הם הנימוקים, וינתן לי זמן סביר לכך שלשים יום לעיין בו בעצמי ולהראותו לפני דין תורה גמור לאין שם טעות, וכמו שכ הכתוב בשוו"ת הב"ח היישנות סי' כ"ב שוזה המטרה של מהין דנתני כדי שהבעל דין יוכל להראותו לפני תלמידי היכמים אחרים שיבדקו אותו אם אין בו משגה, וכמו שהותנית מפורש בחשטרוי בירורין, וכל זמן שלא ניתן לי פס"ד כתוב ולא לעשותות שום דבר, ודני ככל שאר אנשים כשרים לסיעו אותו ולוחק אותו וכל המסתעף. [ט] שהחותמים על הסירוב מושתדים להעלים הכל, הן שהותנה להיא שידינו דין תורה גמור, ושניתן הפק דין עם הטעמים והמקורות מהין דנתני בכתב. [ו] שעצם סירובם הכלתי מובן, ועקשנותם המורור שלא ניתן לי הפס"ד חתום בחתימות ארギינאל על כל דף ודף בנפרד, ולמסרו אליו בפני עצים, באופן שייא ברור שוזה הפק דין ואלו הם הטעמים והניסיונות, וכן בשעה שעל הסירוב התרמו פעם אחד, ושוב פעם שניית בשיטת שיצא ערעור שהוא מזוייף, דבר זה כשלעצמיו מראה בעלי שימושו מתרחש כאן, ושהכל נבנה על יסוד של שקרים ובלאפ, פאלטשקייט ובפרטיג, ושהם בעצם מבנים שהפס"ד זהו יש להטען ולהעלים, ודינו בכל יראה ובליימצא.

ויתר ממה שקרהתי לפניכם כתוב כאן. ולעת עתה אסתפק במועט, ואם יהיה צורך לפרש יותר, הרי הבהיר לא יגונה. מיותר לומר שלא ננכsty כאן בכלל לנוף הטענות והtabיות שאינן שייכים כאן, רק לאחר שיהיה פסק דין חתום עם מהין דנתני בכתב.

ובחדרה הנהו להביע התנצלותי על שאולי יצאתי לפעמים בהרב הדחה ובכבותה הגמה ולא הסתי על כבוד אלו המעורבים בדבר, כי אש קדחה באפי' בראותי העות הדרין והועל המשועת שנעשה עמי, שרצוים לקփ אוטי ולעשוק אותו ממשי וילדי החביבים, שידוע לכל עד כמה ילדי החביבים היו מקשרים אצל הרבה יותר מן הרגיל, ובמונען אמרו חכז"ל במנדרין ע"ב ע"ב שאין אדם מעמיד עצמו על עצמו, כ"ש נשגע לעסקי גוף ונפשו, וק"ז בנו של ק"ז נשגע לילדיו החביבים, ואל תדין את חבריך עד שתתגעו למקוםו.

ולאמיתו של דבר כבר למדונו חז"ל שבמקום שיש חילול השם אין חולקין כבוד לרבי, והכא שאנו עסוקין לאפרושים מאיסורא, ולהציג זו מאיסור אשת איש החמורא, אין חכמה ואין תבונה ואין עצה נגד ה'. והבהיר להן בחלק הדאקוומעטן מכתב מהרא"ב שכחיה נוגע אצל, הבין שמותר לבזות כל אלו הדינים והרבנים שדנו אותו, כאמור שם הרב אין מתנהג כפי דין תורה לא שיין אצל כבוד התורה,odon מינה ומינה גם לענינו.

ואליך הקורא יקר אני פונה. נא לשים לב כשאתה עובר על הקונטרם, האם יש לך איזה תשובה או לימוד זכות על אלו הרבנים, או איזה הסבר להתנהגות המורקבת ודרכם העקים והקלוקל, נא להודיעני "כתב" כתוב כדי שאוכל גם אני לדון אותם לכפ' זכות, וגם כדי שאוכל לתקן ולעשות מה שモטעל עלי עפ"י התורה, ואם אתה מוצא שאני צודק בדברי, נא לךים המצווה של הוכח תוכחה את עמיתך, ולעוזר ולהזהיר לאלו שהקהל תלוי בצוaram, שיפסיקו עם דרכיהם המכובדות וישבו בתשובה שלימה לפני אדון כל, והועשה שלום במרומי הו יעשה שלום עליון.

הקובנטרם (חלק ראשון) נחלק לשני חלקים, חלק א' הוא המכתב גלי' שכתבתי להרבנים אחר שפרסמו כתבי פלמתר עלי לאחרונה שקרו אוטם כתבי סירוב, וחלק ב' הוא הדאקוומעטן והמכתבים המצחופים. יעוזר השו"ת שיתקיים כבר אצלינו הפסק ואישיבה שופטיך כבראשונה ויוציאך בתחילת בביית משה צדקינו בב"א.

ה מכתב גלי

לכבוד הרבנים הר' שלמה יודא שוויצער שליט"א ראב"ד, הר' שלמה זלמן קויפמאן,
שליט"א, הר' חיים אברהם דובער פלאהר שליט"א, כל אחד בשמו יבורך איש כפי מהללו,
ולכל מאן דבאי למידע.

תורה, ולא היה זה שיכות כלל עם התורה, ואני
הוא שרציתי כל הזמן שידינו ויפסקו הכל עפ"י
דיני תורהינו הקדושה. והרבנים הם שמנסים ורק
עלוקף ולהשתמט מדיני התורה רח"ל, ואדרבה
כל החטא שלי, וכל החרי אף הגadol הזה, הוא אך
ורק משום שאני רוצה דוקא להתנגן עפ"י דין
תורה, וזה נוגד כל הסיטטעם של הבתי דין
כהיום, שהמצב כהיום הוא כ"כ קארופיטרט
ומלא באף ושווינדרל, כולל הוא שקר וחנופה,
فالיטיק וחשבונות, כדיוע לכל מי שהיה לו פעם
איזה שיכות זהה, עד שדיני התורה עומדים להם
בררכם, והנהגה לפי דיני התורה עם הסיטטעם
הנהוג הם שני קצחות שני הפסלים ותורתית דטרדי.

ולכן מאחר שאני דרשתי ותבעתי דוקא שידינו
לי דין תורה גמור, דהינו שאני איש פשוט הרוצה
להתנגן לפי דיני התורה, וזה אני רוצה לידע
ולשמו מהו דעת תורתינו הקדושה בקשר
להסתוטך שלנו, וככל אשר יושת עלי הנני מוכן
לקיים. אבל דבריהם הללו הם בניגוד גמור להנהוג
כהיום, ולכל הסיטטעם, ומרגישים שככל הקיום
שליהם עומדת לפול, ונמצא בסכנת חורבן, אם אכן
יחדרו דיני התורה לתוך מהנינו אצל הבתי דין,
וזהו הסיבה למה יצאו למורי מכליהם, ועשו דבר
על דעת עצם היפך התורה והיפך ממה שקבענו,
דבר חדש אשר לא שערום אבותינו זה רבות
בשנים, להטיל עלי סירוב והרחקות דר"ת,
שמלבד מה שיתברר להלן שככל כלו הוא היפך
התורה, אף גם זאת שלא מצינו לאבותינו
ורבותינו שיעשו כן אף באופנים שהוא זהה מקום,
והיאך הרהיבנו עוז בנפשם לשנות מן המקובל
ולעשות דבר כזה המחריך לבב כל שום. אבל
התשובה הוא לנו, שאנו חיים בדרך של עקבתו
דמשיחא דור שופטיו וראויים להשפט, שככל טר
מרע משתולל, ובזמןינו, השם "דין תורה" נקבע
על ארביטריאישן שדנים וקובעים עפ"י סברת
הכרס ודעת העכו"ם, והשם "סרבן" נקבע על מי
שרוצה לצית לדיני התורה כפי הנמצא בשו"ע
ופוסקים, וועלם הפוך ראיתי, וממי שאינו מהווים

לאור המכתבים שנתפרטו לאחרונה בונגע
להפרשה העגומה והמכאייה שלו, ראוי לנחוין
להעלות על הכתב בפרשום ובפומבי, כמו פרטיהם
של הפרשה שאינם ידועים כלל. יכירו וידעו כל
יושבי תבל למי החותמת ולמי הפסולים.

כל המעין יראה איך שנעשה כאן קונויא
מוחשבת בתחבולות וערמות ורמותות לתפוס
אותי בראשת. היה להם כבר פסק דין מוכן ומוזמן
זמן רב קודם הדית', ועוד קודם קודם שחתמנו שטרוי
הטענות והתביעות, ועוד קודם קודם נוצר לזה איזה גושפנקא,
בירורין, אלא שהיה נוצר לזה איזה צורה של דית', שכאילו שמעו כבר טענות,
ואיזה צורה של דית', ניתן על סמך הטענות והתביעות,
וכאילו שהפס"ד מוכיח שטענות והתביעות
בשעה שלא דובים ולא יעד, לא שמעו את
הטענות שלי, ועד היום עדין לא נגמרו שמייעת
הטענות והתביעות, לא שמעו ולא ראו כלל
העדויות והוכחות שלי.

הודו מפורש שככל הדית' לא התנהל לפי
השורע, שמעו צד האשה קודם הדית', והכל היה
סתם אנשטייל ושפיע"ל לייצר הרים נגד העולם,
כאילו היה כאן איזה שמן של דית'. וגם יכירו
וידעו שלא אני הוא שחתמתי מלקיים פס"ד,
אלא שם משחתמים מלחמות הפס"ד [זאקומונט
8, 9, 22] ומליתן לי הפס"ד עם מהיכן נתני כמו
שהותנה בהשטרי בירורין, ובזה יתרהר למי
החותמת, מי הוא שאינו מוכן לחותם, ולמי
הפסולים, מי הם אלו הפסולים לדין.

**הסיבות שהכריחו אותו לבא בכתובים
בהפרשה המכאייה הזאת הם כמה.**

[א] משום והיitem נקיים מה' ומישראל, שאחר
שהופיעו על פני כל העולם, שכאילו אני סרבן ולא
ציית דינה, והרי זה יכול להיות חילול השם
שיחסבו עלי כאילו אני מוכן להיות כפוף לדיני
התורה. זה אפרט כאן מקטצת מהשתלשות
הענינים שחתכו יתרהר, שאדרבה אלו שקוראים
עצמם רבנים ודיינים הם המהפסים דבריALKIM
חיים, ולא היה כאן לא דין תורה ולא קרוב לדין

והמקורות מהיכן דנתני בכתב, עם משך זמן של לכיה^ט שלשים ים חוץ שבאות וימים טובים, שיוכלו לבדוק אחריהם ולהראותם לתלמידי חכמים אחרים לראות אם אין שם טעות, וכemberaur בחשו' הב"ח הישנות ס"י כ"ב, שזהו מטרת המהיכן דנתני שיוכלו להראותו לאחרים לבדוק מטעיות[ה], ושאין שום אפשרות לחיבר ביצוע הפס"ר טרם נברך הפס"ר אם נקי מטעותם. ובדock זה כמעט בכל מקרים יהיה הפס"ר שאי אפשר לחיבר בגירושין, ולא עוד אלא שברוב פעמים יפסקו שהחוויב בשלום.

וההסבר הוא פשוט, שלאחר שידוע לכל, שאי אפשרכהיון ליתן אימון בהרבנים ודרינים, וכל אחד יש לו החשבונות שלו, והגינויות ואינטערנס שלו, והדיעות כזובות שלו ששאנו מקריאת עתונים ושאר כתבי עת, שע"ז נכנס לתוכם האROS של השפעות מן החוץ, ואין יראתALKIM במקומות הזה. והדבר היחיד ש מגביל ומחייב את כל אחד, כולל הרבנים ודרינים הוא רק מורה בשור ודם, הבושה הוא הדבר היחיד שבכווחו לרשן את הרבנים מלעשות ככל העולה על רוחם, אם בזידר אם בשוגג, במתכוון או שלא במתכוון, מחמת פשיעה או מחמת עצמות, ועל ידי שידוע שכל מעשייהם ופסקיהם יעברו תחת שבט הביקורת, יפקחו וייגיחו בשבע עיניים לבלי לננות מדברי התורה ומדרך הישר ימין ושמאל.

ובכן שהרבנים אינם רוצחים לפסק דין תורה גמור וمتנגדים לזה בכל אופן שרק אפשר, ומקרים את הבעלי דין לוטר על דין תורה גמור, שהרי כל שאין צריכים לפסק עפ"י התורהינו הקדושה, א"כ יכולם לפסק ולזוכות את מי שדרתו קרובה לו יותר, וממי שבעתיד יbia לו ביזונס, או שאר טובות הנאה, ושוחד בגלוי ובסתור שיקבל בעתיד, אבל אם יצטרך לפסק רק עפ"י דין התורה, הרי יתכן שיצטרך לחיבר את מי שרוצה לזכות, וזה אחד מהטעמים שבטלו בהיוון עניין מהיכן דנתני, [מלבד הטעם הפשט שאותו גדול מהדרינים אינם תלמידי חכמים שיוכלו ליתן מהיכן דנתני, אבל מלבד זאת בטלו מהיכן דנתני מושם] שאינם מוכנים שהיא עליהם פיקוח, ורוצחים אך ורק שהאנשים החתמים יאמינו בגדול יראת שמות שיש להרבנים, ויסמכו עליהם בעיניהם סתוםות.

ודבר זה הביא להחומר הגדול והנורא שאנו נמצאים בו, שמספר הגירושין הולך ומתרבה

לגרש הוא נקרא "מעגן" ואשה המורדת על בעלה הכל מרוחמים עליו, זהו מצב העוגם בדורינו, אשר עליו אמרו יתי ולא אחמייה, והר"ע בנים אלו שהיו צריכים להיות מקימי התורה וממעמידי הדת על תלה, אלו הם הלוחמים הגדולים, נגיד כל מי שמרהיב עוז ומהין לבקש שרצו להתנагג כפי דיני התורה, ורוצה שהסתוככים שלו יסודר עפ"י הדינים המבוירים בשו"ע, כל זה יתברר מתוך הקונטרא זהה, ובזה יוסר החילול השם שיוכל להווצר מהמכתבים שפרנסמו.

[ב] לאפשרי מאיסורא: שהיות שכפי שיתברר בהמשך יש כאן מטרה ומגמה להוציא ממי גט, מבלי להתחשב אם הגט כשר או פסול מן התורה שע"ז יהיו ח"ז בנייה ממזרים. וכפי מה שאנו עומדים עכשו, ברור שם תקבל זוי גט לפי המצויאות דהיום היא הגט פסול ובניה ממזרים, ועל כן משום חיוב ערבות שהחוביבין למחות ולהפריש מאיסור כל איש מישראל, ומכ"ש זוי תחיה אם ילדי החביבים, בזודאי שモטל עלי חוב להתריע בשער בת רבים נגיד הפרצה האומה המתורחש כאן, ושח"ז לא יבא לידי כך שבני החביבים יהיה להם אחיהם או אחיות ממזרים ר"ל.

[ג] משום לא לעמוד על דין ריעך: שכפי שיבואר, דרכם של אלו המכנים עצם ר"ע בנים שכל שהאהชา חושבת מגירושין, הרי במקומות להשתREL להיות מתלמידיו של אהרן אוהב שלום ווודף שלום, אדרבה עושים כל מה שביכלתם לשבר ולהרוו בתה ישראל, וכdrocum של הגויים, והכל בשbill בעצ כספ. וברוך צחوت יש להמלין, שעד עכשו ידענו שכל המגרש אשתו ראנונה מזבח מורייד עליו "דמעות", וכעת נהפך הגלגול וכל המשיע לגירושין מוריידין עליו "מעות", אשר מה נשתרבב טענת "מאייס עליי" מלשון "מעות עליי" לשון נופל על לשון.

וכל בעל שמקבל הזמנה לד"ת מאשתו על תביעה גט, יודע שישום הדברים יהא עם גירושין. ולזה אנחנו להורייך ולהציג אותן האנשים שרצוים להציג בתיהם מליפול, שידועו שהדרך היחידי שנשאר להם להציג אותם ואת ביתם ואת ילדיהם הוא רק על ידי שיתנו במפורש בהשטרי בירורין שהדרית צרייך להיות דין תורה גמור כולל כל פרט פרט מניהול הדין תורה, כמו כן עדויות והוכחות לא יתקבלו ורק לפי דיני התורה ורק אלו הכתירים עפ"י דין תורה, וגם הפס"ר יהא דין גמור וינתן תחוך יד הבעלי דין עם הטעמים והנימוקים

לאשותו, משתדרל בכל הכוחות להפריד ביניהם ולעשות גט, זהה המציגות המרה בזמנינו.

דבר זה הוא היפך התורה, היפך השכל, היפך הישרות. תורהינו הקדושה שכל דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום, העמידה גבולות וגדרים באיזה אופנים מחוויב הבעל לגרש את אשתו, ואופנים אלו הם נדרים מאד, ואינם שכחיהם. ולכן בדרך כלל ברוב רובו של הסכוסוכים בין איש לאשתו, אי אפשר לחיבר הבעל בגירושין עפ"י רני תורה, מפני שה תורה הבינה שכל שהאה יש לה רק טענות אלו הקלשות, הדרך הישראל הוא לעשות שלום ולא להפריד בין הרבקים, ולכן לא חיבבה התורה בגירושין רק כשתענותיה של האשה הן חזקות מספיק, שלפי דרך תורה זה מצדיק להתגרש ולא לעשות שלום, ולכן לפ"י רני תורה בהרבה הפעם יש לחיבר האשה בשלום, ואם אינה רוצה מורתה היא.

דעת הבעלי בתים שהוא היפך דעת תורה, ונכלל בזה גם דעת הריניים והרבנים שמנחים דיני תורה עפ"י שכלה וסבורה כرسם, בניגוד לכל הדינים המבוירים בשעו", הוא שבכל סכוסוך בין איש לאשתו אם האשה רוצה לבצע זמה, ודבר זה הוא כל מה שבאפשר לחשד לתוך מחנינו. ולכן שיטות הגויים והעכו"ם שחדר לתוך מחנינו. ובכל פעם כשהוולclin לדין תורה על סכוסוך שבין באשתו מסתים הדבר עם גט. ולא מפני שהוא יטיב שלפי דיני תורה אי אפשר לחיבר עם גט. אלא שדעת העולם שהוא "תורה" כך הוא, והוא שדעת העולם והעכו"ם שגם הריניים והרבנים מושפעים מזה וכך הוא, ונוסף לזה שמאחר שרוצים לעשות בזענות ולקבל ממון ודיםם בשבייל ניהול הדין תורה, וכן צריכים שהיא להם פתח פתוח לפטוק ולקבוע ולהחליט בכל העולה על רוחם, והיות שירודעים היטיב שלפי דיני תורה אי אפשר לחיבר גט, לפיכך משתמשים בכל מיני שמות נרדפים וחקלקות לשונם, ממליצים על גט, מייעצים, אין סיכוי לשולם וכור' אשר הצד השווה שבahn שדרוכן להזיק ולהרווות בתים שלימים יהיו יכולם להיות לשם ולחטא. וצד האשה שירודעים שלפי דיני תורה האמתיים כמעט ואין לה סיכוי לחיבר הבעל לגרש אם לא שיילה בידה לשכנע אותו שיגרש מרצונו הטוב, מוכנים לשלם במיטב כספם הון תועפות כדי לקבל פסק דין שע"ז יוכרח הבעל לגרש, ובאופן זה הדרך פתוחה לאלו קלי הדעת שמכונים למכוון נשמהם בעד כמה דאלער, שיכנסו לתוך ה"ליין" של גיטין ודיני תורה שבין איש לאשתו, אשר שם פתוח הציגו

ימים ליום, והכל משומש סרו מהר מן דורך תורתינו הקדושה שדרוכה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום, ומטעים את הבעלי דיןיהם שיחשבו שכל דבריהם עולה בקנה אחד עם התורה. וליתר שאת יש להם עוד מכך חובלים בידם, של "סירוב" ו"היתר ערכאות" וכו' וכו', באופן שמאחד מאיהם על הבעלי דיןיהם ומצד שני משחקים עם ההרגשים והתחמיות של הבעלי דיןיהם ישרי לב, שיביטהו על הדיינים באיזה הערצאה ובאייה יראת הבודד, ויבטהו בהם יותר مما שה תורה מחייב להאמין ולבטוח בבי דין דרבינא ורבashi, וילכו אחריהם כסומה בארכובה, ומהז נתרודר מצב דורינו עד שהגענו למה שהגענו.

אבל אחר שחפץ ה' בידינו יצלה, ונחוzer העטרה ליוונה, שכל הבעלי דיןיהם ידרשו שרצוים בדока דין תורה ומהיכן נתונים בכתוב, אז מילא כל הרועי בקר שאינם מוכנים לזה יפלו מלאיהם, ורק אלו הרואים לאותו איצטלא רק הם ידינו, ויחזר כבוד התורה וכבוד הבית דין למקוםו, ובבודאי שיתבטל מAMILא עניין ההליכה בערכאות שנפוץ כ"ב בימינו רחל". וכמו כן יתרבה השלום בעולם, ויתמעטו הגירושין וכיפי הדרך תורה, שלפי דיני תורה רק במקרים נדירות מחייבים לגרש, אבל בהסכוסוכים הרגילים אי אפשר לחיבר לגרש רק לעשות שלום, והכל על מקום יבא בשלום.

[ך] מה שאמרו חז"ל ביום א דף פ"ו מפרשין החנפים מפני חילול השם ופרש"י מפרשין את החנפן, שהן רשעים ומראין עצם מצדיקים, אם יש מכיר במעשהיו מזויה לפרשנו מפני חילול השם, שבני אדם למדין מעשי שסבירין עליו שהוא צדיק וכו' עיי"ש.

*

כהקדמה למכתב כדי להבהיר כאן הציג והקוטב אשר על זה סובב הולך הכל, והגמ שמקצת הדברים כבר כתבתי לעיל, לא נשנית אלא בשבייל הדברים שנחדרשו בה.

ידוע מה שאמרו חז"ל בסוף מס' גיטין ונפק להלכה באהע"ז סי' קי"ט סע"י ג' דכל המגרש אשתו וראשונה אפילו מזבח מורייד עלייו דמעות, בזמנינו נשתנו דברים הללו, וחתת להשתדר ולעשות כל מני פעולות להשכין שלום בין איש לאשתו, נתחלפו היזירות, וכחיהם כל מי שיש לו אפשרויות לפעול ולעשות בסכוסוכים שבין איש

כל אשה ברגע שנישאת נעשה עגונה לפי התורה, שהרי אסורה מעכשו לכל העולם כולם, אלא שזה אינו, משום שהרי יש לה בעלה, אבל ביום שנתחדש אצל אלו המתחדשים גם כשהבעל רוצה לדור עם אשתו בשלום וריעות, נחשב מעגן מפני שהאהה הרי רוצה בעל אחר, א"כ הרי לכארו כל אשה הוא עגונה.

וזאת למודעך, שככל עניין עיגון המזוכר בפוסקים, אין שיק' רק או שהבעל נעלם מבלי להשאיר עקבותיו, או כשהבעל עוזב אשתו ואני מוכן לא לדור עמה ולא ליתן גט, באופן שהאהה נאחזת בסבך, ואני ליה שום אפשרות לדור עם בעלה משום שהבעל אין רוצה בשלום, זה שיק' עניין עיגון, משא"כ כשהבעל רוצה בשלום והאהה אינה רוצה, אין מעגן את האשה, רק האשה מעגן עצמה, ואדרבה האשה מעגנת אותה, ואני עגונה רק מודדת.

ולשיטת אלו המתחדשים, שצועקים עלי אני מעגן, א"כ כל אדם יהיה מי שהיה הוא מעגן, מכון אשתו שלא להנשא לאחר, וכמו כן אם התגרש ותנשא לאחר, גם אז תהיה עגונה שלא תוכל להנשא לאחרים. וזה סתם לשונות לחם ההרגושים, שמרגילים בהם איזה לחש, מעגן מעגן, וזה ממש מעשה פוטיפר, ולפי דיני התורה האשה שאינה רוצה בשלום אף אם היא רוצה בגט, אם עפ"י ההלכה אינה צודקת בטענה, הרי היא המעוגנת, והיא מודדת, והבעל שרצו/be בשלום אף אם האשה מסכמת, אין מעגן אותה כלל, והבעל הוא הנרדף והאהה הרודף. וזה פשוט בכל הפוסקים, וגם בשכל האנושי. רק זהו חלק מחולשת הדור, שנמשcin אחר פראגאנדרע וחקלקחות לשונם של אלו המומחים להרוס בחוי ישראל, ולקעקע ולשרש כל זיקה של אנושיות, יום ולילה לא ישבתו מלצעוק מעגן מעגן, ואנשים מן השוק שאין חושבין ואין רוצים להשתמש במוחם וודעתם לבחון במאזני שכלם את המתරחש, נמשcin אחר זה. וחוזרים על הפתגם הזה, כאשרו היה תורה מסיני. הא חרاء.

והשנית. לו יהיה שיש בזה איזה עגון, ס"ס דיני גיטין, הם מדיני התורה, שיש לנו ע"ז ש"ע"ו ופוסקים, ואני ניתן נתן להרגושים וכו', כמו אשה שנפל בעלה למים שאין להם סוף אסורה מהhnsha הגם שהיא עגונה לכל הדיוטה, עפ"כ התורה אסורה, וממי שמרחם עליה, ומרגיש בראותו שכאליו התורה לא ריחמה עליה, הרי הוא אין ומופר בתורת משה. כמו כן בזה אל שמחמת

של הכסף, מצד האשה. ודבר זה מכירiac אתם לעוקף את הדין תורה, שהרי לפי דין התורה לא יוכל לפ██וק ולהיבג גירושין, אשר פירושו חסרון כייס להדרינימ.

דברים אלו הם ידועים לכל מי שהיה אי פעם מעורב בפרשיותם כאלו, ואין אני מחדש בזה כלום, [ראה סיומה דמלתא בסוף הקונטרס].

והדרך היחידי שיש אפשרות להנצל מידי האзорים אלו שככל מגמתם הוא ממן וכסף ולמלאות כיסם, והם מוכנים עד בצע כסף להרשות ולהחריב בתיהם ישראל הכהרים, הוא רק על ידי שיאכפו עליהם ויכופו אותם שככל ד"ת יתנהג עפ"י דין גמור ומהיכן דנהנין בכתוב, שאז יוכל לעשות מעשיהם עפ"י דין תורה, ולא יוכל להשחת את כרם בית ישראל ולהשתולל כאותם נפשם.

וזהו הדרך שהלכתי בה וכמובן שדבר זה העלה חורון אף של הכנופיא הידוע לשם במעשייהם החעתועים ובדרכיהם המוקלקלים, ואשר הר' קוייפמן הוא אחד מהם. הכת המפורטים עם הגיטין הפסולים שלהם שעושין בכספייה. ואשר גם החלק המתבצע באילו שלא בכספייה, גם זה נעשה על ידי לחץ וטעורא גדור מאוד, אשר לפי ההלכה נחשב בכספייה, אלא שכופין אותו עד שיאמר רוצה אני. וכפתגם העולם פריוויליג צו דינ' ווילסטיא צו דינ' ווילסט נישט". והם הרגישו תיכף ומיד, שיקופח פרנסחים עיי', שם לא יהא ידם על העליונה להכריח ולהוציא גיטין מהאנשים שלא כדין, אז שוב לא יוכל למלאות כיסם עם רענדליך, ולכללות ממונם של ישראל, על ידי התרת אשת איש לעלמא, וריבבי מזוריים רוח"ל. על כן אש קדרה באפס, והשקט לא יכולים, ומנסים בכל כוחותיהם לשבורו אותן, כי יודעים הם היטב, שברגע שאצליהם בעובדא שלו, יכוליםים הם לסגור הבזענות המרושע שלהם. וזה הטוד למה הם לוחמים נגדי בכל הכוחות, כי יודעים הם שלא העובדא שלו המכון כאן, רק כל הבזענות שלהם עומדים בכם מזונים. הא חרוא.

עוד יש להקדים, טרם התחלה דברינו. שבהתו שלآخرונה יש איזה כישוף ווארט "מעגן" שדבר זה מהייב הלבבות ומחם ההרגושים וכאליו שיש במלה זו הכח להכריע בחמורויות שבחמורויות, ולהתир אשת איש לעלמא מכח לחש זה. על כן בראשונה יש לבאר דבר זה.

בטענותיה, אין זה כלום, שהרי אנו משועבדים לדיני התורה, ורק התורה הוא היחיד שיכולה להכריע בטענותיה אם הם מספיק חזקות להציג דרישתה לגט, כמו שברני ממוני ובכל דין התורה אין לנו יכולם להכריע בשכלינו מה אסור ומה מותר, ק"ו באיסור אשת איש החמורה, אין שכליינו יכול לקבוע ולהכריע אם יש ממש בדבריה, ובפרט ראם זה תליין רק באובנתא דלא, א"כ מי שיחלית שלדעתו הבעל צורך אז ירודף את האשה, וממי שיחלית שהאשה צודקת ירודף את הבעל, והוא העולם הפקר, כל אחד יעשה ייחלית כפי מה שלבו המלא תאונות מחליט ומכריע, והרי לזה יש לנו התורה הקדושה, ורק התורה הקדושה יכולה להכריע בשאלות אלו.

וברוב רובו הדרך התורה הוא לצד מי שרוצה בשלום, ושכרי להצדיק פירוד ההבילה והritisת הבית צריכין לזה טענות עצומות מאד, שאינם שכיחות בדרך כלל, וממילא לא שייך בכלל לנוקוט צד ועמדה לטובה האשה. אדרבה הדרך היישר הוא שכל מי שרוצה להוציא מחבירו עליו הראיה, ולבן מי שרוצה בגירושין, ורוצה להוציא המצב מחזקתו הראשונה הוא שצורך להוכיח שהצדק אותו, וכל שלא נקבע שלפי דין התורה יש חיוב בגירושין, כל מי שרודף את הבעל בשבייל שאינו מסכים לגרש, עובר ללא תונו ובאיוסור הלבנת פנים ולשוה"ר ודילות וכו'.

ומכ"ש וק"ז באופן שנייהם רצו בשלום, והסתכסכו על פרטי מסוימים, אלא לאחר שהתחערבו בזה צדדים וצדדי צדדים יוצאים וטוענים איז מתחילין לדבר מגירושין, בזה אין שום ספק בעולם, שאין שום מבוא כלל בשכל האנושי, להבין מהו הצדק לנסות לפועל אצל הבעל להתרגש, דבר שהוא למחרת טובתו, וגם איןו כלל טובת האשה, רק עכשו כשהיא עומדת תחת השפעת היועצים שלה היא מדברת כך, ומחייבת ג"כ לומר האמת עיי' בשוו"ת חיים ושלום ח"ב סי' קי"ב וז"ל: ונער היהי גם זקנתי, ענייני ראו, ככל מי שמעכב על זיווג איש עם אשthon, מחמת שגורמים קטנות מצדיהם אביהם ואמותיהם מצד הצד, להפריד היחור בין איש לאשתו, לא יצאו נקיים, לא בדיני אדם ולא בדיני שמים, כי אנחנו רואים בכמה בני אדם עם נשותיהם שמתקוטטים ועד קללה ועד הכאה, וכשלא יש משלשים ביניהם, תיקףomid נעים שלם ואוחבים זה זה, מה שאין כך כשהיא הקטנות מצד אבותיהם ואמותיהם וגורמים

הריגשי לבבם ווצים לפסק הלכות בדיוני התורה, ולהתיר את האסור ולאטור את המותר. מרומים ידר בתורת משה רבינו עליו השלום. ועיי' ברכות ל"ד האומר על כן צפור גגיא רחמן משתקין אותן.

ובדרך זהות יש להשב כגד המשחיתים, רbamת האשה אינה מעוגנת, שהרי יכול להנשא גם בלי גט, וכי מי מעכבר אותה, ועל כרחיך היינו משומ שהתורה אסורה עליה להנשא כל זמן שלא נתגרשה, והרי התורה הזאת עצמה, קבעה הגדרים متני נחשב הגט לגט ומתי לא, וכל שניתן עיי' לחץ וכפיה והטעאה פסול הגט, והרי היא כמו שלא נתגרשה, וממילא אם לאחר גט בכפיה תרגיש שאינה עוד עוגנה שהיא יכול להנשא לאחר הגט שום צורך להרעיש עולמות לקבל גט, שאחר הגט היא דינה שווה לקודם הגט.

ולא עוד אלא בכל מקרה שהאשה רוצה גט, והבעל אינו מוכן להתרשם משום שרוצה בשלום, ואני מסכים להפריד מאשתו ומילדיו החביבים. בזה הרי אין הגיון לטעון "מעגן", שהרי הבעל אינו מעגן כלל, שהרי הוא רוצה בשלום ולדורו עמה כדרך כל ישראל הכהרים, אלא שהיא מעוגנת את עצמה ואת בעליה בזה שרצויה גט. ובזה בשלמא אם טענותיה הם חזקות שמצויקות לחיב הבעל בגירושין, אז מכין שלפי ההלכה צורך האשה בדרישתה לגט, בזה שפיר מוכן שהבעל אם אינו רוצה ליתן גט יחשב כמעגן. ואף שגמ איז אינו מזדק לכפות עליו גט, ואם יכופו אותו ליתן גט יהא גט מעושה ופסול, אבל עכ"פ מותח לומר לו שהוא עבריין וזהו עשה בשוו"ע בזה שאינו מגרשה וכחדרינימ המבוארים בשוו"עahu"ז סי' קנ"ד. אבל באופןם שטענת האשה איןן מציקות ברוב רוכו פעם, פשוט שמי שרוצה המזיאות ברוב רוכו יתמודט, ורוצה בשלום שהוא להחזיק הבית שלא הצדדים ובווראי להילדין, ידו הדרך הנכון לשוני הצדדים ושניהם אינם צודקים, אבל על העליונה, וא"כ הבעל שרוצה בשלום גובר בטענותיו, ולכל היותר יש כאן שני צדדים שווים, ושניהם צודקים או שניהם אינם צודקים, אבל באיזה הצדקה מסויעים להאשה לקבל גט ורודפים הבעל בשבייל חטאו הגדל שאינו מסכים שיגוזלו ממנו אשתו ולידין.

ואף אם שמעו דברי האשה ודמעותיה נשיעציה לימודה, ומה גם שלפי הטבע יותר מרחמים על האשה עיי' תוס' עבורה זורה כ"ה ע"ב] והשומע ברוחב לבבו מבין שיש ממש

לוֹזָה בְּמִיטַּב יְכַלֶּתֶם, כְּמוּבָן לְאַחֲר שִׁימָלָא
אַמְתָּחוֹתֵיכֶם בְּשַׁלְמוֹנִים.

ודבריהם הללו הם דברים ברורים וגלויים, יש ע"ז מכתבים מה ז'וזי כתבה לי באותו תקופה לאחר שכבר דרנו בנפרד זה מזו, ויש עדות, ושיחות מוקלטות, ועוד שלל של ראיות והוכחות, אין שגム לאחר שכבר היינו בנפרד, רצתה ז'וזי בשלהם, וכל הסכוסוכים שבינינו היה רק על דברים מסוימים, מקום הדירה היה אחד מהיסודות, ועוד שאר דברים וסכוסוכים הרגילים אצל כל איש ואשה. שכמובן שדברים אלו מפירך לגמרי כל הטענות של מאיס עלי, או שאר טענות שוננות שהטוען של ז'וזי טען כאילו בשם אשתי, או אף אלו ש'ז'וזי' טענה בעצמה כפי מה שלימdro אותה לטעון, כי הראיות והוכחות של מוכחים בעיליל היפך כל דבריה, ומפריכין למגורי כל מה שאמרו ודרשו. ובכל זמן שלא התערבו בינינו הטוענים והר"ע בנים לא היה שום מדבר מגירושין, ואלו המתערבים והיוועצים הם היו בעוכריה שהתחילה לדבר מגירושין.

ואמנם הר"ע בנים בראשות קויפמן לא רצוא ולא רוצים לשמעו כלום, ולא זו בלבד, אלא שהגם שאמרתי להם בשעת הדית', וגם אח"כ כתבתי להם במכתבי שיש לי הוכחות וראיות ובירוריהם להפריך כל דבריה, אלא שאני מתיין להם לשמעו מה הם הנקודות המכrüעות כאן שעיל זה אני צריך לצמצם ולהביא על זה ההוכחות, ומماן לא שמעתי מהם, ולא פנו אליו כלל לשמעו מה הם ההוכחות, והאם זה נקרא דין תורה, וזה נקרא יישורות, האם זה נקרא צדק, היש איזה הגיון ושלל אנושי במחלוקת כזו? היש כאן מבוא בשלל תאר אותי כמעגן ח'זו?

ואולם אין שייהיה, דיננים בשעה שרנים דין תורה צריכים להיות עיניים פקוחות לדין ולהורות כפי דיני התורה, ואין מורתמים בדין, והכל צריך להתנהג בדרך הישר לפי הדינים המבויאים בשׂו"ע ופוסקים, היפך מהגעשה כאן. ובושא הכסה פניו שהגענו לעת כזאת שיש צורך לעורך מכתב גליי להוכיח ולהוכיח בשער אלו המכנים עצם לרבניים ודיינים, ומופיעים ומסלפים ומעוותים הדין, ואין יראת אלקים במקומ הזזה והרגוני על דבר אשתי, והגמ שלפעמים כבוד אלקים הסטור דבר, אבל היכא שיש חילול השם אין חולקין כבוד לרוב, שכן שפירנסו ברבים כאילו שאני אני ציה דינא, וכאילו שאני סרבן לשמעו לפסק דין, ההכרה

פירוד, כי הגם כי האיש והאשה שניהם וויצוים (בשלום), הם מתיראים ומתחפדים מצד אביהם ואמותיהם ומחזיקין במחולקת עכ"ל. וכך"פ רואין מזה שאפיגלו לאחר שמתקוטטים ומריבים עפ"כ כל שאין אחרים מחערבים רצוו בשלהם ביניהם. ואין שייהיה באופן כשניהם נעשה שלום רק לאחר שהתקוטטו ולאחר שההערכו אחרים התחיל האשה לדבר מוגט, מהו החירוץ למה מחוויב הבעל למלא דרישת "יועצי" האשה שמייעצים לה רע להתרשם, דבר שהוא לנדרה והיפוך טובתה, והיפוך טובת הילדים, ובזה כל בר דעת יבין וישכיל שאין לו להתעורר כלל, ורק אם מרגיש שיכול לסייע לעשות שלום טוב עלי ברכחה, אבל רק לקרב ולא לרחק.

ובעוכרה דידן, המציאות הוא דגופה דעתבדא הוה, שני הצדדים רצוו בשלהם כל הזמן, ורק היה פרטם מטויים שעיל זה טובב הולך כל שורש הסכטן, ואחד מעיקרי היסודות, היה בקשר לקביעת מקום הדירה, אם בלאנדראן אם באמריקה, אשר מזה נסתובב שאר עניינים המסתעפים, אבל זה היה העיקר. ולזה הוסכם בינינו שככלפי דבר זה בהיות שיש לנו התורה הקדושה על כן נלך להתרין בדיון תורה אורותה הסכוסוכים שיש בינינו דהינו לעניין קביעת מקום הדירה, אשר דין מבואר בשׂו"ע אהע"ז סי' ע"ה, והיה אם אני אצטורך לדור בלאנדאן אז אציתת זה, ובאם לא אחשב מورد, וכמו כן להיפך אם יפסוק ההלכה שהיא צריכה לבא אחרי לאמריקה העשה כן, ואם לא תרצה לבא תחשב כמורדת, ואכן כש'ז'ו' פנתה אל ב"יד שער המשפט באדר השס"ג שהיא רוצה להתרין שם, היה המדבר שהדרין היא בערך בנוגע קביעת מקום הדירה.

[דאקומענט #22]

אלא דלאחר שהתחלנו לדבר מדין תורה, אז פנתה ז'וזי אל טוענים רעבנאים, אשר זה דרכם כסל למו שבכל סכטן שבין איש לאשתו, הרי במקום לעשות שלום, מסכטכים ומחרחים ריב ביניהם, ומماו החילה ז'וזי לשיר הפזמון "גט" דבר שלא העלה במחשבה עד אז. ואשר לבן חזרה בה مما שחתמה שטרי בירורין אצל ב"יד שער המשפט במאנסי, כי הטוענים והיוועצים הסבירו לה, שאצל ב"יד שער המשפט ידינו הכל לפי ההלכה, ומילא יעשו שלום, ויתכן שלפי ההלכה יפסקו שהיא צריכה לבא לאמריקה, ולכן טוב יותר שתעזוב אותנו לגמרי וחדרש גט, והם יסייעו

לסדר כל הסכוסים עצהיו"ט שיחזור השלום וריעות לשכון בארמנותינו, והאם יש איזה הצדקה שאפקיר ילדי החביבים והמקוררים מادر אלי, זוזי היקרה, בשביל תאות הצע והכסף של איזה מסככים.

ולכן כשקבلتี้ הזמנה לדין תורה השבתי שהגם שבבודאי היה דרך הישר להתפשר בינו לבין ידי מתוכנים שכונתם לשם שם מתלמידיהם של אהרן אוהב שלום ורודף שלום. אבל עפ"כ איני יכול לכוּף את אשתי על זה, ועפ"י תורה כشمזמין לדין צריכין לילך, ולכן בעל כרחמי הנני מסכימים לדין תורה [דהיינו בכפייה], אבל פשוט וברור שאין שום כח להכריח אותנו להתר דין שלא עפ"י דיני התורה אצל איזה "ארבטראישן קאמפאני" הקוראים עצמם "בית דין", ואיני מסכימים בשום אופן להתר דין באופן שיקפחו אותנו מזכויות המגיעים לעפ"י דין, ולכן אני רוצה לילך רק לבית דין כזה שמוכן לדין דין תורה גמור כדין המבוואר בשווי הלכות דין עם כל פרטיה ודקודקיה, והמעניק להבעל דין הזכותים המגיעים להם עפ"י שוו", שזה כולל חזרת הטענות ונינת מהיכן נתני בכתב, דהיינו שהיא כתוב בו כל הטענות, והבירורים על גוף המציאות, וההלכה עם המקורות והגנומוקים הכל כאשר לכל, באופן שיא לאפשרות לעשי' בו ולראות אם אין בזה טעות, ואם הדברים נכוונים עפ"י הלווה.

צד האשה ויועציה הבינו שבדרך זה, אין להם שום סיכוי לחייב אותנו בוגט, כי ידעו היטב את אשר לפניהם, יידעו שעם כל הטענות והמענות שניטו לטעון, לא יוכל בשום אופן להגיע לכדי חיוב גט, [ובפרט שידעו היטב שעדר שלא התערבו לא היה שום שהוא אמינה של גירושין] ולכן ניטו בעקשותינו יתרה להכריח אותנו לבא ווקא לבתי דין כאלו שידינו עפ"י שכלהם והרגשותם ולא עפ"י ההלכה, שאז יהיה להם מקום להטוענים להטענות ולפתות את הדיינים שכאלו אין כאן מבוא לשולם, ובחלקלקות לשונם יסבירו גודל הרחמןות שיש על האשה אם לא תקבל גט, נהיפך מן האמת שהרחמןות היותר גודלה הוא אם נתפרדה החבילה], אשר בזה קיוו שהרבנים ג"כ לעומתם ברוך יאמרו שאכן מייעצים להתגרש, ובזה יצילח זממם להרום ולהחריב עוד בית שהיא יכול להיות לשם ולתפארת.

ועל דבר זה התחנה חליפות מכתבים במשך זמן ארוך, שצד האשה רצוי מב"ד לב"ד, ושלחו

לבא בכתביהם מעט מזעיר מהתרחש, אף קצחו תראה וככלו לא תראה, ויתר מה שקרית לפניכם כתוב כאן.

ובפרט שיש לנו כאן עסק של הורת אשת איש לעלמא ולהרבות מזרים בישראל ח"ז, שכי סיוכחו הקוראים יראו להדי, אין שרצוים להכריח אותנו על גירושין כנגד התורה וכנגד ההלכה, והיפך מן היישרות והשכל המחייב שיש להתר דין על הסכוסים המקוריים והרשתיים שמצוות הטענו הדוד שביבינו דהינו קביעת מקום הדירה וכו', ולעתות כל צדקתי להחזיר השלום בארמנותינו.

וליהו ידוע שהמחتب נكتب רק לאלו האנשים המאמינים בתה"ק ויודעים שכל ישראל משועבר וכפוף לייני תורה, ומאמין שזאת התורה לא תהא מוחלפת, אבל לאלו שמוות ושלמים מוטבעים בהבלתי העולם הזה ונמשכים אחר שככל האנושי ודעתו בשדר ודים ודעות העכו"ם, אז אבקש מادر במתותא מיניה שנייה את המכתב מידו תיכף ומיד ולא ימשיך לקרותו, כי אין אנו מתכוונים כלל לדבר עמו, אף אם יהיה לו התואר רב ודין, כי רק התה"ק הוא המנהיג אותנו, ולדיןיה אנו משועבדים.

* * *

ונחזר לעניינו:

גם בעובדא דין, רצוי יועציה הרעים של האשה עם הכנופיא שלה בלאנדן להשתמש באותו מהלן, שבמוקם להשתדל לעשות שלום, תבעו אותו לדין"ת לבתי דין נאים כאלו שהולכים עם זרם העולם לסייע כל סכוסן בין איש לאשתו עם גט, כמו שנוהג אצל הגויים.

כמו כן שלא הסכמתי זהה, כי אני איש יהודי הרוצה להתנהג בכל מעשי עפ"י דין תורה, ואני מוכן להרום ולהחריב את ביתי ולהיות עשוק ורצוץ מהילדים החביבים שלי, ורק אם מחייב אני בזה עפ"י דיני תורה. ואני מוכן בשום אופן להחריב בבית, אך ורק מפני שכך עלה בראעם וברצונם של איזה אנשי בליעל שיש להם כל מני אינטערעסן של כסף וشنאה וכו' וכו'. ובפרט ביודעי ומכירי את כל המתוחש, וירדתי שז'ר מעולם לא רצתה בוגט, והכל הוא רק השפעת יוועציה ואלו המסתכנים המתועריםכאן, וברגע ששאלו היועצים יוכחו לדעת שהגירושין הוא מהם והלאה, ואין להם מה להפץ כאן, אז נוכל

וזהו הבריה התיכון בכל העניין כאן. שהר' קויפמאן ואתו עמו המכונפיא שלו, היה להם כבר החלטה ברורה באופן חד משמעי, הרבה לפני הדין תורה, ועוד לפני שחתמתי שטרוי בירורין, שיחיבבו אותו בנט, וויצואו ממנה גט אם באונס אם ברצון, ואח"כ כבר יטהרו השרצ' בק"נ טעמים שעכשו כבר מצב של בדיעד ושבעת הרחק וכו' וכו'. והם לא היו מעוניינים כלל לשמע מה שיש לי לומר, ומה הם טענותיי, וכל הדין תורה היה נוצר להם רק כדי להשתמש בסות עינים למעשה אלימות שלהם, שכאילו היה כאן דין תורה ופסק דין. אלא שכמובן שהמaicן דנתני עמד להם בדרכם, והיה להם פראבלם עם זה, אשר על זה הגיעו כמה תוכניות היאן לעקוּף הפראבלם שיש המaicן דנתני, והיאן לעקוּף הפראבלם שיש להם עם תורהינו הקדושה בכלל, שהרי הם מטפסים עצה היאן לעמוד נגד ה', ונגד משיחו, ורוצחים לעקוּף כל דין תורה, וקדשות וטהרת בית ישראל. ודבר זה מתבישים לומר בפרהסיא, ולכן צרכיהם להעמיד איזה פנים שכאילו הם ובנים ודיניהם יודעים את אשר לפניהם.

ומהאי טעמא התעקש הר' קויפמאן על הר' פלאהר, בידועו שהר' פלאהר שאין עסקו כלל בענייןahu'ז וחוי'ם, ולכן יסmodal' ידו על כל מה שקויפמאן אומר, ויחתום על מה שקויפמאן אומר שכן הוא להלכה. והשם הר' פלאהר ישמש בהקשר וכגופנקא על כל הפסק דין, בידועו שהר' פלאהר הוא איש מוכר בעיר מאנסי, ויש לו מעריצים, ולכן זה ישמש לו כגרין ליט' לעשות ככל מה שבבו חפץ, ולהתלוות בהר' פלאהר. כמו כן ידע והבין שהר' שווייצער בתמיותו יענה וכי אמר סלחתי על כל מה שקויפמאן עשה, ולכן כפו עלי השני דיןיהם הר' קויפמאן והר' פלאהר. ורוכשו יש להם החוצה לומר שכאילו הב"ד נבחר על ידי].

סמכתה על הר' שווייצער שידעתני מזו וקדם שהוא לוותם כנגד הסיטטום המעוות של הבתי דיןיהם של היום, כמו שכtab בארכיות בגליון "המאור" [דאקומענט # 12-ב-ג-ד] וגם בהבטול סירוב שניתן לי ביום י"ז אדר ב' תשס"ה בגדי, ובכללם הב"ד דהתאחדות קהילות החודדים דלאנדראן [דאקומענט # 17].

ובעיקר סמכתה ותמכתי יתודתי על מה שהתחניתי מפורש בהשטרוי בירורין שצרכיכן לדון דין תורה גמור עפ"י ההלכה, זהה כולל הן בירורין

הזמןות מכמה בתי דיןיהם, ואחד מהבתוי דיןיהם שהזמיןנו אותה היו הב"ד התאחדות קהילות החודדים דלאנדראן, אשר בשוך החליפות המכתחבים נחבר בברירות שהם פטולים לגמרי לדין הזה כליל.

הב תי דיןיהם הללו איימו בסירובים ובהתו ערכות שלא כדין, ושמעו טענה בעל דין שלא בפניי וכו' אשר רואים הכל באופן ברור בהחליפת מכתחבים שהיה בינוינו.

והראב"ד הר' שווייצער כhab או מכתב לבירר צדקתי בטענותי להתדרין דוקא אצל bi"d שדן דין תורה גמור עם מהaicן דנתני וכפי השוו"ע והפוסקים. וכך בפסק אzo שזו' שבחרה דוקא בתבי דיןיהם הפטולים לדון [זו' כול' הב"ד של התאחדות קהילות החודדים מלאנדראן] דינה כמוסרכת. [דאקומענט # 17, 21, 19, 18]

אחר זמן רב כשנכח צד האשה לראות שאין להם ברירה אחרת, כי סוף סוף אני צודק בטענותי, העמידו פנים שכאילו אכן הם מסכימים להתדרין עמי לפי התנאים שלי [שכל התנאים מוצדקים לפי ההלכה] והיות שבין הרבה בתבי דיןיהם שכולם נדח על ידי צד האשה הצעתית ג"כ את הר' שווייצער שליט"א כמו שאני מסכימים להתדרין אצלו אם יש צורך בדין, על כן הם הסכימו לזה.

אלא שאז התחיל פרשה עם בחירת שני הדיינים האחרים, שאני הצעה הרבה דיינים אחרים, והכל נדח על ידי אלימלך שווארץ מלאנדראן הטוען רבני שלה והוא רצה אך ו록 הר' קויפמאן שהוא יהיה מהבית דין, והר' קויפמאן רצה שהשלישי יהיה הר' פלאהר. אני לא הסכמתי זה רק בלית ברירה. וגם מכח שלא ידעתني אז מה שאני יודע היום על הר' קויפמאן, כי לא ידעתني אז שהוא מהמכונפיא של לאנדיעסמאן, ושהם יושבים ביחד גיטין וכו' וכו', ושיטותיו ודעותיו בניוים על ספרי קוק רוח"ל. [ולאפקי מה שחייב לאנדראן והעדת החדרית כותבין שאני בחרתי הב"ד, שהוא שקר ו록 על דין אחד הסכמתי, ושנים האחרים שהם הרוב בחרו הם].

כהיום מתחבר לפרטם שהם התעקשו על הר' קויפמאן, כי הם כבר דיברו עמו, והוא שמע צד האשה עוד מוקדם שחתמתי השטרוי בירורין, וכמו שאמր לי בשעת הדעת.

ליתן לי פס"ד מיוסד עפ"י השו"ע והפוסקים עם
המקורות מהיכן דנתני. והם רצוי רק דבר אחר,
להוציאו ממנה גט בכל מחיר, אם מרצון אם
באונס, במתכוין או שלא במתכוין, באיזה אופן
שייהה. ורק מכיוון שלא הסכמתי לחתום שטר
בבירורין רק עם התנאים שלishi היא דיבית גמור עם
מהיכן נתני וכו', לנן בהכרח הוצרכו להסכים
לפניהם" על שטרי בירורין זהה, אבל הכל היה
קנוןיא וערמה ותחלולת לתפוס אותן בראשת,
שהיה תחת צפורני ידים, ואז כבר יעשו עמי מה
שם רוצים. ומילא פשوط שכל הקבלה וחתיימה
על השטר בירורין הוא קבלה בטעות, והכל בטל
ומבטול, שהרי הטעו אותי בכל זה. [וזהו חוץ
מהטעמים הנוטפים שכחתיyi כבר במתכבי]
להרבעים מיום י"ט אב תש"ו [דאקומענט # 12].
למה הוה קבלה בטעות מה שקיבלתי אוחם].

יהכן מאד לומר שהראב"ר הר' שוווייצער,
חשב באמת לפ' תומו מעיקרא, שהיה כאן דין
תורה גמור, ולא ידע אז עדרין, שהר' קופמאן
ישתלט על כל מהלך וניהול הדינית, והוא יהיה
אותו שינגן הכל, כמו שהראב"ד אמר לאחרונה
בשיחתו שהוא רק פasset טרענער אבל הפס"ד
נכتاب ע"י הר' קופמאן, והוא העיקר בכל
הדיןית. אבל למעשה השתלט הר' קופמאן על
שער הרבניים, שם ווקדים לפי הקצב שהוא
מכותיב לפניהם.

* * *

חוכנית מספר 1 הפלאן הראשון.

מתחלת חשבו שהדרך הפשטוט ביותר יהיה, על ידי שיצליחו להפחיד אותה עם גיזומים ואינומים שונים ולהתעלל עלי טעראר גדול, דהינו שיאימנו עלי שם יוציאו עלי פסק דין עם מהיכן דנתני כמו שאני רוץח, אז יצטרכו לכתוב שם הכל, וגם כל הטענות של האשה, הינו כל השקרים וכזבים שהטען שלא יאמר, הן אם נתבררו הדברים אין אם לא, וממילא זה יגרום בזיהוג גדוולות, ואכן כן איימו והפחידו אותה ממש כל הזמן של הדית, כי הם היו נוחשים בדעתם שתיכף בשעת הדית יבוצע הגירושין, ולכן כשהתחילה לפנות היום יום ה', נעשו מאור מתחה שם יפנה היום הרי לא יוכל לבעץ הגט כהיום. ומשך כל הזמן הפעילו עלי טעראר גדול, וכגון שאימנו עלי שיוציאו עלי פסק דין שאני מחויב ליתן לאשתי

המציאות וגופא דעובדא, והן הפסיק הלכה, והכל
ניתן לידי עם המקורות והטעמים והנימוקים
מהיכן דנתני בכתב. [דאקומענט # 1] אשר על זה
היה כל הדין ודברים עם הבתי דין. ולכון היתי
בטוח, שבודאי יפסקו הכל כדת וכדין, וכאשר
יושת עלי עפ"י התורה וההלכה, הנני מוכן לקיים.

האמת אגיד שהיה לי פליאה קצת, מה הוא
החשבון של יועציו האשא, והרי הם יודעים,
שבאופן זה הדינו שידינו דין תורה גמור, אין
לهم סיכוי להצליח שיחיבו אותן בגט.Auf"כ
לא היה לי שום ריעות לאחוב שהכל הוא קשור
בוגדים וערמה ממוחשבת מראש, וחחתמי על
השטרן בירורין, שבו כתוב מפורש שהפסק דין
צריך להיות "בחתימת כל השלשה דיןינם", וגם
שהיא דין תורה גמור, וניתן לי הפס"ר עם
הטעמים והנימוקים מהיכן דנתני בכתב.

עכשו במבט למפרע, הכל בהיר ונהייר, שהיה
באן קנוニア וערמה מモוחשבת מראש, לתפוס
אותה בראשת, על ידי שיבטיו לוי דין תורה גמור
עם מהיכן דנתני בכתב, וחשבונם היה, להטעות
אותו ולפתוחו אוחז להסכים להתקדין אצלם, והיה
ליהם מוכן באמצעות הרובה תוכניות "פלענער"
היאך להוציא מאניה גט בעל כרתוי, מבלי שיצטרכו
להתירא מפסק דין מזוייף ומהיכן דנתני, וכמו
שאכחוב להלן.

כמובן שלא ידעתني מכל זה מוקודם, שאילו
ידעתני בזודאי לא הייתה מסכנים זהה, ובפרט
שמעולם לא הייתה מסכנים להרי קויפמאן, אלמל'י
היהתי יודע אז מה שאני יודע עבשו. אבל עכשו
איגלאי מילתא למפרע, מה היה החשבון שלהם,
ועל מה סמכו כשהסתכו לדורן דין תורה גמור עם
מה היבין דנתני.

וכמוון שעל מה שהתחייבו לדין דין תורה
גמר, מעולם לא היה להם פראבלעם עם זה, כי
חשבו שהם יעשו מה שירצו, וממילא מי יאמין
לדברי שאצזוק שלא דנו בדיין התורה והשו"ע.
וניהם לא ידעו שככל הדינית הוקلت. וכמו כן לא
חשבו אז שהראב"ר במכחובו כ"ד תמן תשס"ו
[דאקומענט # 10] יודה בעצמו שהדינית לא התנהל
לפי התורה והשו"ע]. אבל עם מההיכן דעתני היה
לهم פראבלעם גדול, אשר על בן הבינו זהה כמה
תוכניות, שניסו האחד, ואם לא יצליחו בהראשון
יוטו בשני וכוכו להלהה.

הבריה התיכון הוא נקודת אחת: הם מעולם לא הסכימו אף לרגע אחד, לדון אותי בד"ת גמור

הטענות שלי, ואשר על כן שלחתי להם מכתב ארוך של י"ד עמודים עם טענותי [שיתפרנס בחוקים הבאים א"י אם י"י] צורך אחר שיחתמו הפסק דין עם חתימות אריגינאל, אשר לא קיבלתי על זה שום מענה].

גם אחד מהלחצים שהפעילו עלי, היה במה שאימנו עלי שיש להם כבר פסק דין, והראו אותנו בירם איזה פסק דין שלא היה החתום, שכאללו זהו הפסק דין שהם רוצים להוציא עלי, ושם היה כחוב שמחיבים אותו בזוניות בסך 63,000 ₪ פונט (שטערלינג), ושאנו גנב ועוד זלולים, ואמרנו לי שהם מציעים אותו ליתן גט מרצוני, ואז הם מסכימים ליתן לי מכתב שאני אדם הגון וטובי, ולהלופין אם אני מסכימים אז יוציאו עלי פסק דין זהה, או פסק דין בלשונות חריפים יותר.

ובקיצור: הר' קויפמאן היה ממש העורך דין שלה כל הזמן, שככל טענה שאמורה הכל כתוב, ומה שאני אמרתי לא כתוב כמעט, רק אם היה יכול להוציא איזה מלאה ואיזה תיבה שמהה אפשר לצאת משמעות שיהיה לנגיד, תיכף ומיד כתבו, ועשה מזה עסק גדול, שכאללו חפס אותו. כזו' דיברה הניתן אותה לדבר כמה שהיא רוצה, ואני כשהחלהתי לדבר הפטיקו תיכף ומיד ונכנסו לתוך דברי בכל רגע ורגע, שלא הניחו לי לגמור אף זאת אחד בלי להפטיק, ובעיקר היה זה קויפמאן והטוען אלימלך שווארץ מלאנדראן, וקויפמאן עוד הוסיף במתוך לשונו, שמילא לא מעלה ולא מורייד מה שאני אומר, כי יש לו כבר פסק מוכן מלאנדראן והם כבר גבו עדות נגדי' שלא בפניי, נדו'ק ותשכח שכבר קודם הדרי' היה לו פס'ד מוכן מעת הפטולים מלאנדראן, ועל הפטולים האלו הוא סומך עכשו בתוקף ועוון, שומו שמים].

[אלימלך שווארץ לימד לנו' שתאמור שבשם, אופן אינה מסכמת לשולם, ושוב ניטה להוכית, שפרקטייש הר' לא יהיה כאן שלום, (והראיה, שהרי האשה אומרת כן), ובזה ניטה לשכנע את הרובנים לנגיד, דהיינוו שהוא לא רצה לידע שכואן צוריך להיות דין "תורה" דהיינוו מה שההלכה קובע, ולא מה שהרductio בעלי בתים שמושפע מדרעת העכו"ם קובע אם זה "פרקטייש או לא", דלענין פרاكتישקייט, היתי בוחור יותר טוב שלשה רועי בקר או שלשה טראק דרייווערט שיש להם יותר שכל והבנה ופחות נגיעות ואינטערענס мало' המכנים עצם רבנים, והרי למה אני משועבד דוקא לרובנים, אם לא מפני שהם יפסקו

סכומים מוגזמים עבור מזונות, וכשהלא יוכל לשלם יניחו אותו במסטר ובתפיסה. ואפרט עוד קצת ממה שהתרחש בשעת הדרי'ת.

ובקיצור: כל הרינויים היו במשך שני ימים בלבד, يوم ג' ויום ה' פרשת ויקרא. כ"ח אדר ו/or ניסן תשס"ו. ובמקום להתרוץ על הטענות והתביעות, היו טרודים כל הזמן לאיים עלי ולהפעיל עלי לחץ בلتוי ישוער להוציא מני גט. כמובן שלא היה שיק' כל אפילו להתחילה לסדר טענותי כי הייתה במצב של مستתחמין טענותי ממש, בנוסף לממה שהיתה עייף ויגע לאחר שלא ישני כמעט במשך הימים שלפני הדרי'ת, כי החקו עלי מאד לסדר כל טענותי בבהילות, כי באמת כפי שכחבתי להראב"ד ביום כ"ז אדר תשס"ו כל הדרי'ת החקו עלי ממש מרצע אחד להשניה, שהודיעו לי שאשתי חתמה כבר שטרי בירורין והוא כבר יושבת על העראפלאן, והיות שהיא צריכה עוד לחזור לאנדראן מדינה אחרת קודם שבת, היא עם הטוען שלה, לנין מוכרים לעשות הדרי'ת תיכף ומיד, ואני התהננתי לפניו הראב"ד שבסום אופן אני מוכן פון איין מינוט אויף די צויטיטע, ונצרך לי קצת זמן לסדר טענותי, ובפרט שאני צריך לבקש עוד מאיזה חבר וידיך שיסיע לי בהדרי'ת, ואתו החבר שלו גור במרוחקים ובשום אופן אי אפשר לי לסדר הדברים תיכף ומיד מבלי שהות של שבוע או שבועיים, ובפרט שאנו עומדים כעת שני שבועות לפני פסח, שלפי דין השו"ע ח"מ סי' ה' אין דנים בניסן מחמת הטירודות של החג. אבל כל זה לא הוועיל כלום, כי קויפמאן היה נחוש בדעתו, שארובה טוב יותר אם הדרי'ת יתקיים בשעה שאני טרוד ואני מוכן, שאנו יסתהמו טענותי, וזהו מה שהוא רוצה, ואז עדין לא הרגשתי שזהו חלק מהטעורא שלהם, כי עדין לא חזרתי אותם.

וגם במשך כל הדרי'ת הייתה סך הכל רק שני ימים, שרובו ככלו מן הזמן עבר באירועים שאימנו עלי ליתן גט תיכף, ולא עם שמיעה טענות, והר' קויפמאן נעשה העורך דין שלא על כל מה שוו' אמרה סייע לה להוציא דבריה וטענותיה, ביחס עם הטוען המקטוציא שלה, וכל דבר שהחלהתי רק לומר עירובבו אותה, וניטו לסיכון עש"ק בבורק בשיחת טעלעפאן עם הר' קויפמאן שעדיין לא התחלהי אפילו לומר

הוא אמר הטענות. אשר אגב דבר זה כשלעצמה שהביאה עמה טוון מקצועי, ביטלה בזה תוקף השטרו בירורין שהותנה שם להריא שלא יהיה שם טוון מקצועי, כמו שרואין מהחליפות מכתבם שביני לבין הפסולים בלאנדרן בשנת תשס"ד היה זה אחד מעיקרי הדברים שעמדתי על זה, משום שהם מלמדין לשקר ומסתמן טענות הבעל דין וכן שידוע לכל.

קופמאן איים עלי, שמילא הוא יכול לעשות מה שרצה, וכל הרובנים יעדמו לצידן, ואילו אני לא יהיה לי שום בעקין ממשום רב. והוסיף שהוא לא יפסיק, רק ימשיך לשבור את רוחי, עד שאסכים ליתן גט. [דז"ק ואל תשכח, שזה צריך להיות רב ודין מלבוש באיצטלא דרבנן, והוא באמצעות דין עמוק על האמת, עד היכן התדרדרנו, אלה ובניך ישראל].

בתוך הדברים, היה אחד מן התabolות שלהם, שאמרו לי שם אתן גט בלי שיצטרכו ליתן פסק דין, אז הם מוכנים ליתן לי מכתב שאני אדם הגון מאד וחשוב וכיו' וכו', אבל אם לא אסכים ליתן גט אז יוציאו עלי פסק דין עם כל מיני בזיזות. דברים אלו נקרא בלא"ז בלקע' מעיל' שאנטא"ש, ודברים אלו לא ראו בשוו"ת נודעbih ביהודה וחת"ס, רק למדו טاكتיקען הלו ממאפייניקעס וגעיגנטער למיניהם, ולא לשכוח שהם רבנים. אבל מה שפליאה מאד, דרישתם שאני באמת איינו הגון וכו' היאן הותר להם ליתן לי מכתב שאני אדם הגון מאד וחשוב, והרי עי"ז אוכל להטעות אשה אחרת להנשא אליו ותפקיד בפה, והרי הם מצוים ללא תעמוד על דם ריעך, והיאן הם מוכנים ליתן לי מכתב שלשיטתם הוא מלא שקרים. אלא וודאי צריך לומר אחד משני אופנים, או שאח"כ הינו מוצאים איזה אמתלא שלא ליתן לי המכתב שהבטיחו לו, ואי דהוה גט מוטעה ובטל מדאוריתא, זה לא איכפת להם, שהרי מעשיהם מוכיה שככל אינם מאמינים בעניין גט. או שלא איכפת להם לשקר ולעבור על לא תעמוד על דם ריעך, להפיל שאר אנשים בפח, העיקר שהם יבצעו את שלהם, להגיע למטרתם ולמגמתם שהוא להוציא מני עכשו גט, ואכן אם אשה אחרת ייפול בפח, מה כל הרעש, יჩיבו אותה עוד הפעם בגט, וגם ימלאו כייסם בכפלים.

קופמאן אמר שיש לו פסק דין מיסוד על ספר ברכת אליהו שאין צריך לדון דין גמור. ואם רוצים אתם לידע מי הוא הספר ברכת אליהו, תדרעו שהספר הזה מחברו הוא אחד ברוך רקובר

לפי ההלכה ולפי השו"ע וכן שהותנה בפירוש בהשטרו בירורין, וזה חוץ ממה שיש לי הוכחות רבות עד מWOOD להפריך כל טענותיה, ולהוכיח שהכל הם דברי הטוון שלא מדובר בדברה ובשבילה, והבי"ד לא היו מוכנים כלל לשם מה שיש לי לומר].

גם איים קופמאן ואמר שהואילך לדבר עם אנשים שיוודעים אודוטוי ויחקור אצלם מה בפיהם לנגיד, וגם ישאל קרובים, ואמרתי לו שזה נגד ההלכה שהרי קרובים פטוליים לעדות, וגם אסור לקבל עדות שלא בפני בעל דין, ובכלל אסור לדין לאים על בעל דין בדברים כאלו, וע"ז השיב שבאמת ממילא אין צריך לשום עדות ולשם פסק שהרי יש לו כבר פסק מלאנדרן, ועלולם אין צריך כאן אפילו שום בי"ד, שמעיקר הדין יכול לעשות עלי כפייה בלי שום כלום וכו' [דז"ק ותשכח שהוא אשר דברתי, שהודה ולא בוש, שזהו התכנית שלו, שיש לו כבר פסק דין מונה באמתחתו עוד מקודם הדין תורה, מה ששמע מאלימלך שווארץ ומשאר אנשים מצד האשא, והוא לא נצרך לכל הדיב"ת, רק לעשות איזה פנים כ לפיפי הרחוב, וליתן גושפנקה למשיו המוקלקלים, ובailleו שהוא כאן איזה דיב"ת].

וזו נתן להם איזה מכתב בחוראת הוכחה לאחד מטענותיה, וכשדרשתי העתק מזה, לא הניחו לי אפילו ל��ות אותה, ועוד היום אני יודע מה היה כתוב בו.

עשו לייצי ליצנות מכל מה שאמרתי, השפילו אותו, קופמאן ביחס עם אלימלך שווארץ נתנו לי ההרגשה כל הזמן שאני עוד פחות מאשפלה, ואין לי זכות קיום כלל, ולפעמים היה עם ליצנות, ולפעמים בקולי קולות.

כאמרתי שעל כל דבר ודבר מטענות זו יש לי תלי תלין של הוכחות להפריך דבריה, הן מכתבבים ומישיות מוקלטות וمعدירות וכו', לא רצוי לראות ולשמע, שהרי הכל היה אצלם רק פארמאלו פראצעדור לסתוב ממוני גט, ולא היה שום קשר בין מה שהיה שם לבין מה שנקרה דין תורה, לא היה שום אינטערעס לידע האמת, לא האמת לאמיתו, רק איפלו סתום האמת, אדרבה רצוי בכל הוכחות להחניק האמת, ולסתום פי שלא אדרבר ושלא אומר, ושלא אביא הוכחות.

הרבה מטענותיה של זו לא אמרה כלל עצמה, מפני שהיא ידעה האמת שהטענות הם שקר, רק הטוון שלא אלימלך שווארץ מלאנדרן

והתחילה לחזור קצת מדבריהם, שודאי אין ברעתם לעשות כפיה, רק רוצים להסביר אותן ושבין וכור' וכור', בכל דרכי הטעייה שלהם.

תהלה לקל יתברך שמנו, שנtan ל' הכה והעוז לעמוד על משמרתי איתן בצו'r החלמיש, ואמרתי להם, איני מסכימים לשום הצעות, ואני מתירא מכל מה שאתה מפחדים אותו. אנו עומדים עדרין באמצע הרדי'ת, צריכין לשמעו הטענות שלי, שלא שמעתם כלל, וצריכין לשמעו העדויות וההוכחות שלי. ואח"כ להוציא פסק דין בחתימת כל הרובנים עם המקורות והטעמים מהיכן דנתני בכתב ומפורש בהשתרי' בירורין, ואני מסכימים בשום אופן לקבל שום הצעה או פשרה מכם. בפרט כשראיתי שזה אינו דין תורה כלל, הם אינם מוכנים לשמעו ולבירר ולהזכיר ולדרוש מציאות הדברים ולדעת בזה לפי ההלכה. רק שאני עומד לפני אינקוויזיצ'ן שרוזים לענות אותה ולהטיל עלי לחץ פסיכאלagi עד שא婢ר. שזה חזק אצל מה שידעת מכך, שבאמת אין להם שום אחיה ממשית להוציא עלי שום פסק דין, והכל נעשה רק להבהיר אותה. והם ניטו עוד במשך כמה שעות עד שלערך בשעה 11:00 בלילה נכחו לרעת שכעת אני נכנע להם.

כמו כן צלצל אחד מהמשיעים להאהה, לרוב הניל', ועוררו אותו משתנו שהיא כבר בשעה 11:30 בלילה, ואמר שזה ממש מצב של פיקון"פ, שצרכין להשפיע עלי שאtan גט תיכף ומיד, כי כלו כל הקיצין. וע"ז השיב הרוב הניל', יהיה אין شيיה, אין הותר לחוץ על הבעל לגרש, הרי יהיה זה גט מעשה דפטול מן התורה. וכי משום שאתה מרום על האשה [במקום לוחם עליה באמת ולקראת הלבבות ולהשဖע לעשות שלום] לכן יכולם להתיר אשת איש לעלא?

בעש"ק בבורק יומ אחר הרדי'ת, ניטה הר' קויפמאן לשכנע אותו על הטעלעפאנ לבא אליהם תומם', וכשאמרתי להם שעדרין לא התפלתי, ושהתווען החבר שלי נסע מכאן, אמר לי שאבא קודם התפללה, ובלי טוען. ואז שלחתו להם מכתב קודם התפללה, ובלי טוען. ואז שלחתו למכתב זדוקומענט # 2 אני מפרט שם כתפה מן הים ממה שהיה בשעת הרדי'ת, וזה אינו דין כלל, כמו כן שהיה שם גבר אלם בעל זרוע בשעת הרדי'ת איש זר שאינו שיך כלל לשום צד, שלא הניח אותו לילן החוץ, וכל פעם שהגבתי עצמי ממוני בלש אחרי וכרגל, יותר ממה שקרית' לפניכם כתוב כאן, וכן לא שיך כלל לבא שם מהמת היראה והפחד מהגבר אלם.

עשה חיבור על ביאור הגרא", ובתוכו נדפס חיבור "ישראל קוק" וקופמאן ביטס פסק"מ מה דברי קוק. אשר באמת לעניינו אין נפק"מ מה קוק אומר או אפילו רבני אחרים, שכ' הדין שם אינו כשהתנו כן בשט"ב בהדי' דין לית דין ולית דין שצרכין לדון דין גמור עם מהיכן דעתני עיי' שוא"ת מהרש"ם ח"ד סי' י"ב, והארכתי בזה במכתבי להרבנים מיום י"ט אב תשס"ז. זדוקומענט # 12] ובכל אופן נודע לי איז שהר' קויפמאן השקפותיו ודיעותיו מיסודים על ספרי קוק.

כמו כן כדי לציין, שהר' קויפמאן לא התפלל מנהה בכלל באותו יום ה', בשעת הרדי'ת, שהרי הוא מתפלל רק לפניו השקעה, ומוקדם השקעה לא רצה להתפלל באומרו שהוא טרוד עכשו בעניין הגירושין, שהרי רצה מאוד שאגרש בו במקום, ועמד אז באמצעות המפרק של איזומים וסטרהשעריעין ומילא לא היה לבו פניו לתפלת המנהה, ואח"כ כשהשאר האנשים התפללו מנהה שמלא הפסיקו לתפלת המנהה היה אז כבר אחר השקעה ולכן לא התפלל. מבון שם דבר זה לא ידעת, שאין לו פראבלם להחמיר תפלת המנהה. [התירוצים והלימודי זכות אני מניח להקוראים].

זה היה תחבולה מצידם, ותוכנית מספר 1 לשבור את רוחי, ולאlein אותו בעל כrhoוי' לגורש תחת משא של לחץ ואיזומים וטערר איזום, שעל ידי זה לא יצטרכו ליתן לי פסק דין ומהיכן דעתני, ביודעם שזה לא יוכל בשום אופן ליתן.

גם הטוען מקצועם שלהם צלצל שם באמצעות הרדי'ת לרוב אחד, שהשיבו שאולי יש לו השפעה עלי, וניסה לדוחק עליו שהוא יצווה אותו ליתן גט.

הוסיפו עוד לעשות בהלה, שצרכין לזרז ולמהר, כי כבר עומדים ביום ה' בערב, והאהה והטווען שלה צריכין עוד לנסוע לאנדראן קודם שבת. ניסו בכל התחבולות ובכל הכוחות לעשות בהלה ומהפכה, להבהיר אותה ולערכב אותה בשקרים וכזבים איזומים וטערר. וכךך השטן בשעת עשיית העגל.

ובאמצע שהייה לי הרגשה שרוזים לבצע גט בכפיה, נזהה שם מוכן גבר אלים אחד שהיה שם כל שעת הרדי'ת, למרות שלא היה לו שום קשר ושicityות להדי'ת, רמזתי להם שיש מורה של מלבות ושאן זה דורך, ואז חפסו הרמן,

המכריעות אצלם שאו אצמצם ואטריה עצמי בהעדות וההוכחות שיש לי לבסס דברי במה שנוגע להטענות הללו עכ"ל. הבינו תיכף שסוגר עליהם הדרך, ובשותם אופן לא יוכל למצוות סמן ואחיזה בהלכה לחיב אותי בגירושין. ובפרט אם יctrco עוד לבורר כל הטענות כדת של תורה עם עדות ובירורים, וחקירות ודרישות, על כן הדבר הראשון החליטו, שלא לפנות אליו עוד, לא להшиб לי על מכתבי עם טענותי, לא להודיע לי אם זו השיבה על טענותי או לא, ואם השיבה מה הייתה תשובה, ובוודאי שלא יתנו לי הזדמנויות להציג האוכחות והבירורים שלי שמחישים כל טענות האשאה, הא הדין.

אבל ידעו היטב שעם כל זאת אין להם שום מבוא להוציא פסק דין אמיתי לחיב אותי בגירושין אף מבלי לשמעו ההוכחות והבירורים שלי. והיו במכובחה. ונשאר להם שני דרכים היאך להמשיך בדרך הקЛОקל:

[א] להוציא איזה פס"ד מעות ומטולפ, אשר יעשה הרושם כאילו יש כאן איזה מהיכן דעתני.

[ב] לא להוציא פס"ד ולא ליתן מהיכן דעתני, רק להמשיך באויומים ובלחצים שונים, שכאללו יש להם מן המוכן פס"ד, אשר טוב לי יותר אם לא יפרטמו, ועי"ז להטיל עלי אימה ופחד, שמי יודע מה יפרטו עלי, עד שאסכים מחמת הפחד לגורש "מרצוני".

ואולם דא עקא: שככל אחד משני הדרכים הללו הוא אליה וקוץ בה, דהדרך הרואשון להוציא פס"ד מעות ומטולפ, שוברו בצדנו, שהרי אם יתנווה לי, הרי לא אשקטו ולא אונחו עד שאבדוק כל המראה מקומות וכל דברי הפסיקים, ואז בודאי נמצא אמצע כל הטענות והזוויפים והסילופים, ויתבטל לגמרי פסק דין. ולא עוד אלא יתרפרסם העמי הארץות שלהם, בנוסף לקלות הדעת הטמון בה. ולעומת זה הדרך השני לא להוציא פס"ד, ג"כ אינו טוב ונכון, שהרי ללא פסק דין אי אפשר לעשותות כלום, חוץ מהחפץ אותו בכמה הפחות מן הצד, ולנסות להפעיל עלי לחץ ודחק, אבל מה יעשו ביום שידובר בה ויבוקש הפסק דין מידם.

תוכנית מספר 2 פלאן שני.

או עליה ברעינום לנסות תחבולה מחדש. והוא שלא לשלו לי הפס"ד, רק לקרוות אותה.

אחר כך ביום ג' צו ר' ניסן תשס"ו כתבתי להם מכתב [דאקוומנט # 3] שאשלח להם טענותיי בכתב, כי החלטתי שהיות שמילא לפני ההלכה יצא זכאי, لكن אם באמת הם מוכנים לשמע כל טענותיי ולבורר כל העובדות בעדיות והוכחות לפני דיני התורה ולהוציא פס"ד עם הטעמים וכל המקורות מהיכן דעתני וכמו שהותנה בהשטר בירורין, א"כ הרי ממילא יהיה משועבדים וכופפים לדיני התורה, ולמה לי לילך עםם ביד חזקה ולהודיע להם האמת בפרצוף שככל השטר בירורין בטל ומובוטל, ושלא היה כאן דין כל. רק כתבתי שם במכתבי, שהיות שעדין לא אמרתי טענותיי, על כן אשלח להם טענותיי בכתב.

תמצית הדברים, המהלך שלהם היה העיקרי, שייאימו עלי ויפחידו אותי בכל מיני הփחות, ויכריחו אותי בעל כרחי ליתן גט מבלי שיצטרכו להוציא פסק דין. ובזה הכל על מוקומו יבא בשולם, הם יהיו פטורים מליתן מהיכן דעתני, ואני אגרש בעל כרחי, והוא לזה הצירור כאילו נעשה מדעתו ומרצוני הטוב, ובזה יגיעו אל מטרתם האמיתית.

בשעת הדיעות אמרו שיש להם כבר רבנים שהם לנגיד ומכנים לפרסום עלי כל מה שנצרך. [דו"ק ותשכח, יש רבנים שכבר קודם לשם הצדדים יש להם עמדה ושתעלונג בכל הסכטן ויהודעים כבר מראשית שאני לא צודק, ועל רע-בניהם כאלו סומכים ה' יرحمם].

* * *

אחר הדיעות, ובפרט אחר מכתבי של יום ג' אייר תשס"ו עם טענותיי נשיתפרסם בחלקים הבאים אייה אם יהיה צורך אחר שיתחמו הפסק דין עם התימות אריגנאלי] שכתבתני שם שיש לי עוד עדויות ובירורים על כל מה שכתבתני, זהה לשוני במכתבי שם.: על הרבה מהדברים שכתבתני יש לי הוכחות חותכות וברורות ולדגמא שיש לי הוכחות חזקות כחלמייש שעוד לאחרונה כשהיינו כבר נפרדים היתה זוג' מוכנת ורצתה לחזור אליו שזה מבלתי כולם דרישת של מאייס עלי אף אם תרצה לטעון בכך וכambilוар בפסיקים. ולא מכין שאני יודע בדיוק איזה מדבריה וטענותיה הוא מכובעת ואיזה הוא רק פטפטוי דברים שאינו נפק"מ זהה כלל להלכה, ועל כן קשה מאד להביא עכשו עדות וראיות על כל שיטתה והבל, ולכן הנני תובע מהבי"ד שידועו לי איזה מהטענות הם

המקורות והטעמים מהיכן דנתני בכתב. וא"כ אם יש להם פס"ד רפואי וכיואות, لما יהיה להם מקום כל להחשב שלא אסכים לצית לפסק דין, כמובן שדבר זה הಡיק נורה אדומה שםשהו אין כשרה מתרחש כאן בהפסק דין זהה. מה שגרם להחשב שכפי הנראה יודע צדק نفس בהתו, ויודעים היבש שככל הפס"ד עם מהיכן דנתני הוא עותה הדין וסילופו, ולכן הם חושדים שאתפוס היזופים והסילופים ואוכיה אותם על פניהם, ולפיכך הם אינם מוכנים לשולח לי הפס"ד בבני דואר כדי שלא יוכל להראותם לחברים ותלמידי חכמים, בבחינת הרוצה לשקר יריחק עדותם. ולכן הם מזמינים אותו לבא להם, בחשבון שם יראו לי הפס"ד, וכמובן שלא יהיה לי שם אפשרות לבדוק אחר הפסק דין וכל המקורות לדאותם אט כנים נכונים הדברים, והם מצידם יאמרו שכבר נתנו לי והראו אותו הפס"ד עם מהיכן דנתני, ויכריוו אותו שתקיף ומיר בו במקומם אני מחוייב לגרש את אשתי, מבלי שהוא לי כל היישוב הדעת הנכון למצוא הסילופים בהפסק דין. רפואי זה דרך כל המשקרים והמלפנים שככל מעשיהם בmahirot ובזריזות שלא יהיה מקום וזמן להתבונן בדבריהם ולחפוס אותם.

טרם שהספקתי לשולח להם מכתבי, קיבלתי ביום ע"ק חוקת בלבד י"א תמוז מכתב ב"בי דואר רשות", והוא העתק מהמחטב הקודם והיה כתוב עלי התאריך י"ג תמוז הזמנה שנייה.[דאקומענט # 5] ואחר שלוחתי להם המכתב קבלתי עוד הפעם העתק מאותו המכתב גופא שהיה כתוב עליו התאריך י"ג תמוז דהינו יום א' פנהס הזמנה שלישיית [כנראה שעדרין לא הספיקו לקבל מכתבי טרם שלחו המכתב בפעם שלישית]. [דאקומענט # 6] גופ שילוח שלשה המכתבים שנקרה אצל הזמנה, בזמן קצר כ"כ דהינו ביום ז' תמוז ב' חוקת בלבד נתקבל בבי דואר המכתב פעם ראשון וביום י"א תמוז ע"ק פרשת חוקת בלבד פעם שני. וביום י"ד תמוז ב' פנהס נתקבל בבי דואר פעם שלישי, דבר זה כשלעצמם הוא תמורה, שאם היה לכם זמן מיום ב' אייר עד יום ב' תמוז, וכי אין לכם זמן להמתין עוד שני ימים, והרי אתם צריכים ליתן זמן סביר שיספיק להסביר לכם. תיקו.

לאחר שקיבלו מכתבי. ראו איך שככל בניהם מתמוטט נגד עיניהם, רפואי אני דרוש ומקש לשולח לי הפסק דין, וזה פראבלם גדול, רפואי אם יהיה בידי הפס"ד, יוכל לבדוק אחרי

לקבל הפס"ד אצלם וכך שתקרא להן, והיינו שייהיה להם איזה פס"ד מסויל עם מכלומרטשע מהיכן דנתני, והפסק יהיה שאני צריך לגרש תיכף ומיד, וכך יהיו מוכן שם הכל סופר ועדים וכו', והם לא ימסרו הפס"ד לידי, רק יראו לי בהיותם שם כשםונה בידם, וכמובן שלא יהיה שיק כל בבהילות ומהירות כזאת ובלא ספרים וישוב הדעת לחקרו ולבדוק אחר הפסק דין, ומילא אהיה מוכחה לגרש תומ"י בו במקום, והכל יהיה נפלא. הפס"ד לא יצא לרוחב שהיא אפשר לחפות אותם. והגירושין יתבצע.

אני מצידי המתנהתי בכלין עניינים לשם מפי הב"ד, שהרי שלוחתי להם ביום ג' אייר מכתב של י"ד עמודים עם טענותי בקוצץ אמרים ותשובה על טענות זו, [ניתפרם בחלקים הבאים א"ה אם כי] צורן אחר שיחתמו הפסק דין עם חתימות אריגאנאל], וכחתבי שם שעיל כל הדברים שכחתי יש לי הוכחות וראיות ובירורים לאשר דברי, ולכן היתי יושב ומצפהמתי יודיעו לי מהו תשובה זו על דברי, ויהיו מוכנים לשם יש לי להוסיף על זה, ובוודאי שידרשו ממני העדויות וההוכחות והבירורים הנדרשים כדי של תורה. והיה פלא כל לא נגמר, ויש צורך להמשיך בשמייעת הטענות וההוכחות.

ביום ז' תמוז שלוחתי שליח לקבל עבורי מכתב שהגיע לתוך הכתובת שלי עם רוזיסטערד מעיל' מאת הראב"ד הר' שווייצר שליט"א ונמסר לידי ביום ח' תמוז, תאריך של המכתב היה יום ד' קרח ב' תמוז תשס"ז [דאקומענט # 4] שעיקר תוכן המכתב היה שאבא להבי"ד כדי לקבל הפסק דין עם מהיכן דנתני, והוא חשוב בנוסח שכאילו כבר מוחלט אצל שאני לא רצחה לצית להם, וגם היה מזוכר שם כבדך אגב שרווצים ג"כ להמשיך לדין בענייני מזונות וביקורי ילדים. ברגע שקבלתי המכתב נדהמתי, ושלוחתי תשובה בכתב ע"י שליח מיוחד ביום א' פנהס י"ג תמוז תשס"ז [דאקומענט # 6] שככל המכתב אינו מוביל דמה שיק פסק דין כשערין לא נגמר הרי"ת, וגם אם יש להם פס"ד למה לא ישלו אליו הפס"ד ב"בי דואר רשום" בדיק שלווה ליה המכתב הזה, גם כל התגנון שהיה ניכר מתוכו שהם חוששים מאוד שלא אקיים הפס"ד עורר קושיות וחשדות, דלמה יחששו לזה לאחר שהבהירתי להם כמה פעמים שאני מוכן להיות צית דין באירוע שיהיא הרי"ת גמור, והפס"ד יהיה נתמם מכל שלשה הדיינים עם

שהזו מזוייף, ובפרט לאחר שהרabort' שלח לי מכתב שאבא לקבל הפס"ד, [דאקומענט # 4] ועכשו שינה את טומו. [הgam שהייתי יכול ג"כ לחשוב שאולי קיבל את דבריי שכתבי לו במכתבי].

וביתור שכל מהיכן דנתני עם החתימות המוטשטשות, לא היה לו לא ידים ולא רגליים, דברים מהופכים כנגד כל הפסיקים, חוץ ממה שגורף הטענות וממציאות הדברים היה שקרים גלוים, שלא זה היה הטענות ולא זה היה התשובות, נוסף לזה גם בחלק ההלכה היה מופרך לغمרי, שעל דברים יסודיים היה חסר מראה מקומות, ועל דברים צדדיים וטפלים היה כתוב הרבה מראה מקומות, היה מלא עם סתיירות מרישא לסייע ומסיפה לרישא וכיו', וכל עצם הבירור שבו לא היה בירור ההלכה רק כעין פורמים קידוש, עד שכל הרואה אותו עמד משותם, זאתنعم? זה נקרא מהיכן דנתני? וכל זה רק חזיק אצל הנהחה שבבודאי מזוייף הוא, ואוליצד האשעה שלחו כדי להטעות אותו שאولي עי"ז את גט, [ולא איכפת להם שהגט יהא גט פסול שהוא גט מوطעה, אם אגרש בחושבי שאכן זהו פס"ד אמיתי, בעוד שלפי האמת הרי הוא מזוייף].

לדאבונו של הר' קויפמאן נסתבכו הדברים, והרעيون שלו לא עלה יפה. כי לאחר שכבר הרגשתו במשך כל הזמן שימושו עקום מתרחש כאן. ודברים אלו התזהקו אצל ביותר, לאחר המכתב שקבלתי מהם מיום ד' קרת, [דאקומענט # 4] שיש להם כבר פס"ד בעוד שלא נגמרו עדין הטענות, וגם מה שאין רוצחים לשלווה לי הפס"ד. ואשר לנכון בדקתי יותר בהמכתבים שקבלתי, ושלחתו להם מכתב שהכל מוזר מאוד ושכל אלו שהראייתי להם הפס"ד עם המוטשטשות הרגשו תיכף, שימושו עקום מתרחש כאן, כי מעולם לא נשמע לכך שיתהמו פסק דין באופן זה, ונוסף לזה גם שר ההורכות שיש שמו זוייף הוא. ושלחתו להם מכתב ביום כ"ב תמוז [דאקומענט # 9] אשר בו פרטתי הרבה מן הריעות שיש בהמכתב שקבלתי, ושאני מסופק ונברך אם הם כתבו, או נזוייף על ידי מישוואו שחמד לו לצו"ן, ורוצה לעשות קצת שמה. ויש לי הוראה מרבניים מובהקים שכל זמן שאיני מקבל מהם אישור על המכתב והפסק דין, אין לי להתייחס לזה כלל.

ומה גם שמשמעותו בשטרדי בירורין שהפסק דין צריך להיות חתום בחתימת כל הרבנים, ופושט

ולממצא כל הטעויות והסילופים שעשו במתכוין ושלא במתכוין, והם לא מוכנים לזה. וגם ראו במכתבי, שהם נאחזים בסבן, במא שהוכחתו להם על פניהם איך שכל הדיב"ת עדיין לא נגמר, ולא הודיעו לי תשוי' זו, על טענותי, ולא קרו ודרכו לבורר מציאות הדברים והטענות אםאמת או לא, שהרי לא ביקשו ממני מעולם להמציא העדויות וההוכחות שכתבי להם שיש לי הרבה.

תוכנית מס' 3 פלאן השלישי.

בצר להם עליה אז בדעת הר' קויפמאן [שהוא העיקר המסלף כאן בעידודה של לאנדעטמן העומד מאחוריו הfragod] רעיון נפלא, המצאה מדהימה. שהוא עשה איזה פסק דין מזוייף ומוסוף, וישלחנו אליו באופן שהיא החתימות מוטשטשות שהיא כמעט במלעט בלתי אפשר לקרא אם יש שם חתימה בכלל, ויראו מה יהיה התגובה. אם אשלח להם מכתב מלא פירכות על הפסק דין הזה, אז יטענו שמדובר לא חתום על הפסק דין הזה, ויש להם מהיכן דנתני אחרת, וישנוו באופן שלא יהיה קשה כ"כ הפירכות שלחתி להם. ולכאר' גם הפס"ד השני היו שולחין עם החתימות מוטשטשות, וכמעשנו בראשון, עד שלא אשיב להם עוד יותר, וכשיראו ששוב אני משיב על דבריהם, אז יפרנסמו שאכן הפס"ד הוא וזה הפס"ד אמיתי. ומצד שני: אם לא אשיב להם כלום, ויראו שאכן אין לי מה להסביר, אז יודיעו ויפרנסמו שאכן זהו הפס"ד אמיתי. ומילא ממן"פ יהיה טוב.

ביום י"ח תמוז תשס"ו קיבלתי ע"י ב"י דואר רשום מכתב עם ר' עמודים, שככל בתוכו, ג' עמודים פס"ד, עמוד אחד התראות ואיומים שונים ומשונים של הרקה דר"ת ושיפורסמו תומוני בראש כל חוותות וכו'. ועוד שני עמודים דרשת התעוררות. הכל היו פعكس Kapoorיעס ולא ארגינאל, ובמוקם אחד היה מחוק Kapoorיעס והוא ליקוואר פיעפער. והחותימות על הפعكس Kapoorיעס עם ליקוואר פיעפער. על העמוד של התראות הי' עוד ניכר "קצת", אבל על המכתב שנקרה פסק דין היו מוטשטשות כ"כ שלא היה ניכרות כלל, וצילום מהחותימות רצוי"פ בחלק הדאקומענטן [דאקומענט # 8].

תיכף ומיד הרגשתו שהם ממשיכים עכשו בדרך העקלקלות שלהם ובהתערור להפחיד אותנו שכאילו יש כבר פסק דין עם מהיכן דנתני. אבל הקושיות והחותימות והפליאות בהמכתבים היו גדולים כ"כ, עד שהיא כמעט ברור אצל

שאף לאחר שאבחן בהבי"ד הם צריכים להסכים על הביה"ד הזה. [במלים אחרות – פורמים שפיל]. אני אבחן הביה"ד אבל באמת הם יבחרו הביה"ד.

השבתי לו על זה תשובה ארוכה בת 23 עמודים ורツו"פ [דאקומענט # 12] אשר בו שברתי כל דבריו לרסיטם, והוכחת שעפ"י הלכה מחויבים ליתן "לי" דוקא מהיכן דעתני בכתב, ושהם זייפו את השות"ת הח"ס שمفוש שם להיפך, [דאקומענט # 12-א] ואין שום דבר כזה שמחוץ שאני לעניין נתינת מהיכן דעתני. וגם הוכחתית את הרaab"ד על פניו שהוא גופא פירטם בירוחון המאור בשנת תשמ"ב [דאקומענט # 12, ב, ג, ד, ה] מאמר שבו תקף בחוץפה ועוזות הבתאי דינים שבמנינו שאין רוצים ליתן מהיכן דעתני, וכל דבריו שכח במקتاب אליו נדחין بما שכח הוא עצמו בהמאמר שלו, ולמה במאנה שוגע אליו הוא מבין הכל, וכשנוגע אליו פוסק אחרת. אם לא שהוא עומד לגמרי תחת השפעת קופמאן ולאנדעסמן, והוא כחומר בידי היוצר אצל הכווניה של אנשי ביליעל האלו.

אין שייהיה עכ"פ היה לי בזיה אישור ברור שהמכחוב והפסק דין שקיביתי עם החתימות המטוושטות מזוייף הוא, וחבל על הזמן לטפל בה. כי בזיה שהאריך במקتاب בת ה' עמודים להבהיר לי שאבדתי זכיותי, ואני רוצה ליתן לתוך ידי המהיכן דעתני, הרוי זה מופת חותך שמעולם לא מסר לידי פסק דין עם מהיכן דעתני, שהלא אילו כבר מסרו לידי המהיכן דעתני, למה הוצרך לעשות פסלנות גדולות כזו לזייף תשובה בהחת"ס ולהעתיקו בהיפך ממה שכח שם, מה לו להאריך בזופים ובדוחקים, דلمוחוץ אין צריך ליתן מהיכן דעתני, שאבדתי זכיותי, ואני קרח ואומפארשעטער ליגנער ועוד שאר שמות הנודפים שהוציא עלי. מה לו ולצורה הזאת, יאמר בקיצור, הפס"ד עם מהיכן דעתני נשלח כבר אליך ביום פלוני על ידי פלוני וכו'. ויחזור וישלח עוד הפעם הפסק דין ארגנאל עם שני עדים כשרים חתום כל דף ודף בנפרד שייהא בטוח שאין מזוייף, אלא וודאי עד היום ההוא כ"ז تمוז לא ניתן לי הפסק דין עם מהיכן דעתני, ובהמכחוב ההוא הודיע שאין ברעתו כלל ליתנו לי גם בעtid. [והמעיין במקتاب ההוא הרצו"פ דאקומענט # 10] יוכח לדעת, שככל התירוצים והאמתלאות השונות, שהראב"ד רוצה לתרץ שבאמת נתן מהיכן דעתני, רק שכח אז מזה, או לא ידע שהר' קופמאן נתנו, או חילוק בין מהיכן

שפוקס קאפייע עם חתימות מטוושטות איינו נקרה בחתימת כל הרבנים. ובמלים אחרות: כל שהוא אפשרות אח"כ לטעון על הפס"ד שמצוין שהוא והם לא כתבוهو, אין זה פסק דין לפי השטרו בירורין, ובפרט כשרואין כבר בעליל שיש לנו עסק עם מאפייע גרופע, מהנה של גונגסטרטערט, אשר נחזרים על הכל, בודאי שעכ"פ צריכין לקבל אחריות מלאה בירור על הפסק דין, ואי אפשר לגוזל אשתי ממני, עם חתימות מטוושטות ומהוקות כאלו על פוקס קאפייע.

הדרך הנכון היה שם אכן כמה הדברים אז תיכף ומיד היו שלוחים אליו הפסק דין ארגינאל חתום עם חתימות ניכרות עם בלוייע פעדער נקי מכל חזש זיוף, והיו שלוחים אותו אליו עם שני עדים כשרים, חתום כל דף ודף בנפרד. באופן שהוא ברור שקבלתי הפסק דין. ובפרט אם חשבו שהיא רוצה סתם להשתמט ולהתחמק, אז בודאי שזה הדרך הימש, להבטיח שאני מקבל הפסק דין נקי מחשש זיוף, כדי שלא יהיה לי פתחון מה להшиб.

בירורתי בהפאס"ט אפי"ס שני דינים קבלו את המכחוב, ור' פלאהר לא רצה לקבל את המכחוב מהבי"ד אור, למעשה לא קיבל שום תשובה על זה ושליחתי עוד הפעם את המכחוב הנ"ל ע"י שליח מיוחד בלבד שי"פ' דברים אול"י ג' אב תשס"ו וגם אז מיאן ר' פלאהר ולא רצה לקבל את המכחוב, שכ"ז ה' עורד אצלנו עוד חזרות שמשהו מאנדע מאד מתוחש כאן מאחורי גבי.

תוכנית מספר 4 הפלאן הריביעי.

אחר שקיבלו מכחוב שבקשתי אישור על הפסק דין. הבין הדר' קופמאן היטב שתוכנית זו נכשלה, ושיש לבצע תוכנית הבא, וכמו שיבואר.

ביום כ"ז تمוז תשס"ו יום א' פרשת דברים קבלתי מכחוב בת חמישה עמודים מהראב"ד שהיה כתוב בכתב ידו ורツו"פ [דאקומענט # 10], ותאריך המכחוב היה ביום כ"ד تمוז תשס"ו. ותוכן המכחוב היה שאינו רוצה ליתן לי מהיכן דעתני בשום פנים ואופן, מפני שאני מוחוץ, וניטה לומר שכאילו בתשו' חת"ס כתוב שלמוחוץ אין צורך ליתן מהיכן דעתני. והוטס בו עוד דברים במקتابו, שהוא מוכן ליתן מהיכן דעתני רק לאיזה בי"ד חשוב, וشنותנים לי זמן עד עש"ק חזון להודיע להם איזה בי"ד שבחרתי שלפניהם ניתנו מהיכן דעתני, אבל בתנאי קודם למעשה,

והמכתב הקודם הר' ידעת כי כבר עכשו ב��eld'ו שמצויף הוא כמו שנתברר לי ממכתב הראב"ד של כ"ז تمוז. וגם שהמכתב הזה היה לי בירורים גמורים שהוא מצויף מכח כמה טעמים ולדוגמא: [א] שהתאריך של המכתב היה כ"ט Tamuz, ודבר זה אין לו שום שחר, שהרי בﬁeld'ו מיום כ"ז Tamuz [דאקומענט # 10] כתוב שנותנים לי זמן עד עשר' חzon לbehor איזה biyad שאני רוצה שיתנו להם מהיכן דנתני המכלומרשטע, ועש'ק חzon היה ביום ג' אב, והיאך אפשר א"כ שעוד קודם לזה בﬁeld' חzon יש כבר סירוב [ב] שהרי להוציא כתוב סירוב צריך התראה עי' ברשכ"א בבא קמא דף קי"ג וכאן לא היה שום התראה על סרכנות, רק התרו שידינו שלא בפנוי, וא"כ היאך שלחו סירוב הר' לא היה כאן כלל מדובר מסירוב ורק מדין שלא בפנוי, ועל כרחין שאותו שעשה הסירוב הוא זייןן שלא ידע ממכתבו של הראב"ד, ולא ידע שהתרו بي לדון שלא בפנוי. וזהו מלבד הזיופים והריעותות הנוטפים שהיה בזה. אלא ועודאי בnal' שזה היה הכל חלק מהתוכניות המתוכננת מתחלה, היאך להפעיל עלי לחץ, ולדוחק עלי שאסכים לגירושין.

יש מקום להניח שהכתב סירוב הזה המצוייף היה עבודתו של הר' קויפמאן, ומנא אמר לא לה. שהרי כתבתי בﬁeld'ו לתלמידים מטושטשות ומחוקות שאין ניכרות כמו הפט"ד הקודם, ובכתב סירוב הזה הפס"ד, שהמכתב נשלח אליו מאת ראבי שלמה זלמן קויפמאן עם הכתובת שלו. וכפי הנראה קויפמאן נודע שמעליו המוקולקים עומדים להגלוות, ועל כן המכטב השני דהינו הכתב סירוב המצויף נשלח אליו במעטפה, שהיה כתוב עליו הכתובת והשם של הר' שווייצער, אבל הכתב היה אותו הכתב ממש כמו המכטב שנשלח אליו מוקודם תחת שמו של הר' קויפמאן.

וניקל להבין, שינוי השם על כרחין נעשה על ידי אחד שראה וקרא המכטב ששלהתי להרבענים שם הטלתי האשמה על הר' קויפמאן שהשם שלו והכתובת שלו היה כתוב על המעטפה, והיות שלא שלחת המכטב אך ורק להרבענים ולא לשום אחר. על כן רק הם יכולו לידע דבר זה שיש כאן סיבה לשנות השם. והסביר הפשרה הוא, שהר' קויפמאן קיבל המכטב, לא רצה שהקהל יהא תלוי בצווארו, שהרי הוא מalone העושים מעשה זמרי ומקשים שכר כפנחים, ולכן שינה השם והכתובת, אבל לא שם לב לשנות גם

данני הארוך ובין הקצר וכור' וכור', הכל הבל ורעות רוח, פטומי מיל' בעלמא שבוגוף מכתבו מפורש להיפך].

ולא עוד אלא שדבר אחד יסודי היה הראב"ד בﬁeld'ו שם. שהדי"ת יכול דהינו גוף הדינונים לא התנהג כלל לפי השו"ע והפוסקים, רק כנהוג אצל שר בתיהם. ורצה לדוחק עצמו שמעולם לא תחיבו שהדי"ת יתנהג עפ"י השו"ע, ורק הפסק דין ניתן לפי ההלכה, פורים שפיר נומער 2 – שדנים שלא עפ"י ההלכה, הכל מבוסס על הרגשים וסבירות כרסמ, והיאך אפשר באופן זה פסק דין עפ"י ההלכה, ובפרט שבשטרו בירורין מפורש להיפך. וכ"ז כתבתי באירועים בﬁeld'ו הארון מיום י"ט אב תשס"ו. [דאקומענט # 12] מבונן שדבר זה בלבד היה אצלי די והותר, שהרי זאת אומרת שאם היו נתונים לי פסק דין ארגינאל מנומך עם הטעמים והנסיבות מהיכן דנתני אשר כל הרואה יתפעל מיניה, ג"כ לא יהיה לו שום תוקף ולא יהיה אלא חספה בעלמא, ברגע שהודה שהדי"ת לא התנהג לפי דין השו"ע.

תוכנית מספר 5 הפלאן החמישי .

ביום מוש"ק דברים ה' אב קבלתי בכבי דוואר מכתב כתוב סירוב בתאריך כ"ט Tamuz תשס"ו והיה ג"כ כתוב בחתימות מטושטשות ומחוקות שאין ניכרות כמו הפט"ד הקודם, ובכתב סירוב הזה היה כתוב ג"כ הרחקות דר"ת, והיתר ערכות לאשתית גם בענגלי"ש וגם עשו פורים שפ"ל מחודד ביותר, שאת חמימות הראב"ד חתמו כהוגן ושאר השני חמימות מטושטשות וכחות מאד עד שבلتוי אפשר לקורותם נראה דאקומענט # 11 ושמזה מוכח איך החביאו את עצם מתחת לכיסתו ומעילו של הראב"ד.

הכתב סירוב והיתר ערכות המצויף הזה, היה המשך של המשחק, דהינו שהיות שראה שכל תוכנותיו עד עכשו פרח באוויר ונשמר לרטיסים, העלה פלאן חדש, להמשיך בהאומות עלי, ש"ע" שאראה שנתנו כבר היתר ערכות לזרוי ויש כתוב סירוב עלי. על ידי זה אויל יפול עלי אימה ופחד ולא ארצתה שיתפרנסמו המכטבים האלו ברווח, וא"כ ישבר רוחי בקרבי ואסכים לגרש, ולאatakush עוד על פסק דין ומהיכן דנתני.

על המכטב הזה לא הרגשתי צורך להגביל כלל, ראשית: שהמכטב היה נראה כמו המכטב הקודם, שקבלתי עם הריעותות והחותמות שהוא מצויף,

ממיש להיפך. דוגמא היה כאן פסק דין מAMILא אין כאן סירוב, וכל הסירוב שהוציאו אינו שווה אפילו כחופה בעלמא.

עכ"פ החשבון שלהם היה שלאחר שיפורסמו הסירוב, הרי זה ישמש להם כאמור מסקנת שלא יצטרכו לפרש הפסק דין שלהם עם מהיכן דעתני. שככל אחד יחשוב, אם יש סירוב בזודאי יש פסק דין. ומה גם שיש להם עוד הzierot של העדה וחכמי לאנדאן, [משם מהיתר מה רבנים, שלקחו ורבנים מג', מדיניות שיחתמו על איזה ניר]. שכותבין שם שראו הפסק דין. א"כ בזודאי שהיה כאן פסק דין. ושוב יוכל להשתמט מליין לי הפסק דין עם מהיכן דעתני.

ואולם גם הפלאן הזה עלה בתוהו. שהרי ביום ב' כי יצא ד' אלול תשס"ו לפנות ערב בשעה שעשו ההכנות האחרונות לחתונת אחוי נ",י, ובשעה שכבר היו מוכן הכתבי סירוב בכיסם ואחתחתם של השלוחי ביד להפיים אצל החתונה, התקשר הטוען של האשה לרוב אחד במאנסי, אשר כתב השתלשות הענינים במכתב שנแทน ל' ביום ב' נצבים וילך י"ח אלול שנת תשס"ו, [דאקומענט # 22] והנני מעתיק כאן החלק ממכתבו שנוגע לטיפור הדברים כאן כתבו וכלשונו, וזו':

התקשר אליו (ביום א' שופטים כ"ז מנ"א העל"ט) הראב"ד שליט"א של אותה הב"ד שדרנו בדבר, ואמר לי שיש תה"י "בירור הלכה" [מיהיכן דעתני"] על הפסק דין אבל אינו מוכן למוסרה להבעל בשוויה [מכחامتלאות קלושות שאכ"מ], אלא שימושים להראותה רק לבתי דין אחרים שבבחירות הבעל ווסכם הדינאים מה שלדעתו כבר יוצא בכך ידי חובת נתינת מהיכן דעתני מה שהתנה הבעל על זה, והשבתי לו דכיוון דעת"פ דין צריכין ליתן מהיכן דעתני ליד הבעל דין ומכפושם בגمرا וכור', ובפרט בגין' שהותנה כן בפירוש בשט"ב א"כ פשט דבמה שמחסיר מליתנה ביד הבעל בזה הפיר קיום תנאי בשט"ב ובמילא מתבל עי"ז כל תוקף כח השט"ב, וככה התנהל בינו וויכוח עצום שנמשכה כשעה שלימה והסתימה מבלי שהגענו לעמק השווה.

שבוע שאח"ז (ב') יצא ד' אלול העל"ט התקשר אליו הטען של האשה [א"ש מלאנדאן] ובקש שאשתדל אצל הבעל מי שתיארו כמעגן את אשתו שקיים הפס"ד מה שכבר קיבל מן הב"ד זה כחדשיים עם מהיכן דעתני שבו חייבוهو

הכתב יד, וכל מבין רואה היטב שהכתב יד על המעתפות שוויים הם.

תוכנית מספר 6 פלאן הששי.

אחר שקיבלו מכתבי האורך בת 23 עמודים, ידעו בבירור, שambilי ליתן בידי פסק דין עם מהיכן דעתני בכתב, לא יכולו לבצע זממם בשום פנים ואופן. אבל הלא הם ידעו היבט, שאין להם מהיכן דעתני, ו אף ששפכו קצת דין על איזה ניריות ורצו לומר שהז מהיכן דעתני, אבל ברגע שניירות אלו יתפרנסמו לפני תלמידי חכמים ובקיימים, יכירו כל יושבי חבל, שהכל תוהו ובוהו, ואני אפילו פטומי מיל', רק סתם בזבוז דין וניר.

לכן החליטו כעת על פלאן חדש.

שהיות שביום ב' כי יצא ד' אלול תשס"ו היה החתונה של אחוי נ",י, על כן העצה הייעוצה שבשבוע החתונה ישלחו שם שלוחים שישתולו ויפריעו כל השמחה, וגם יפרנסמו כתבי סירוב. ואכן כן עשו, שלחו שליחים להפיצו בשעת החתונה, ג' מכתבים. כתב סירוב שנחתם ע"י הראב"ד בלבד בשם כל הב"ד בתאריך של ב' אלול. [דאקומענט # 13] ומכתב של העדה החודית מיום ט"ז סיון. [דאקומענט # 14] ומכתב של איזה חוותים מלאנדאן מיום ר' אייר. [דאקומענט # 15] שהשלשה מכתבים הללו ביחד, עושין הרושם כאלו שכל העולם כולו עומד לנגיד. וכולם בדיעה אחד ובכעה אחת שאני מחויב לגרש.

והיה בזה שני חשבונות. האחד להטיל עלי לחץ שאפתה ואתיירא, ועי"ז אסכים ליתן גט, והשנייה, להראות שיש כבר סירוב, ועי"ז יעקרו ההכרח להראות פסק דין, שהרי פשטו שאם יש סירוב בזודאי היה כאן פסק דין, ודלאו שהה פסק דין הרاي לא היה אפשר להוציא כתוב סירוב.

ודבר זה הוא המצאה חדשה נפלאה. שמהיון שוב אין הכרח לשום ביד להוציא פסק דין, רק יכולם להתחילה תיכף עם הוצאה כתוב סירוב, וכשהבעל דין ישאל, מה שייך סירוב כשעדין אני יושב ומצפה על פסק דין, יהא התשובה המתוקה, הלא קיבל פסק דין, והראיה: שהרי כתבנו עליך כתוב סירוב, ומינה נשמע שבזודאי היה פסק דין, דבלא פסק דין אין כאן סירוב.

האמת הוא: שראייה זו הוא אמיתית, שלא פסק דין אין כאן סירוב. אלא שהחשבון הולך

להבעל כהסביר על חוסר החתימות בפס"ד הנ"ל וגם על התעלמות הב"ד מלהשיב על שאלתו בקשר אליה, משום שככל פס"ד הנ"ל נזדייפה מן איזה מן דהו הפועל במחתרת תחת גבו של הראב"ד, ובחדא מחתא שימושו לו החתימות הנ"ל גם כאישור ברורו שהפס"ד הנ"ל אכן מזויף. ופנה להרבעים החשובים לשאול מהם כדת מה לעשות אם מוטל עליו להתחשב עם הפס"ד ולבודקה מטעותים או לא, והורו לו שהיות שהפס"ד אינו מחייב כלום טרם שיקבלנה בחתיימות ארגינאל שזהו פס"ד שלהם ושהללו הם הנימוקים שלהם, ובפרט כשהתנה ע"ז תנאי מפורש בשט"ב מילא פשוט שלע"ע עדין אין לא פס"ד וא"כ חבל לו לטrhoה בחנים בבדיקה המהיכן דנתני מטעותים.

בשמי זאת חזותי והתקשרותי עם הראב"ד ומסרתי לו דברי הבעל, ולהתעלת העין הצעתי לו שהיות שכבר עשאוני שליח לדבר אל הבעל א"כ הריני מוכן ומזומן לקבל עלי שליחות חזור מן הבעל אליהם שימסרו לי הפס"ד עם חתימות אריגינאל ב כדי למסורת לו [או שימנו שליח אחר ע"ז], אמנס לחמהוני הרוב השיב לי שאחד מחברי הב"ד ממן בדבר לא שום אמתלא המתකלת על הלב כלל, ולא הוועלו כל החנונויות מה שטענתי לו בתדעה שאם אכן המדבר מן עגונה וכי ששם מציריים היתכן שיימאנו מעשות דבר קטן כזה כשייש סיכוי שהוא יסייע למהר התרת האשה מכבליה, ואדרובה עקשנותם בדבר קטן כל כך מהפכים להיותם הם המעוגנים את האשה ולא הבעל כפי שהם מאשימים אותו... ושעצם מייאנס המזרז הזה הרוי ורק מוסיף כח ותוקף לחשתות הבעל שכאן יש כאן איזה קנוニア המסתהרת מתחת מה שנראה כפס"ד עם מהיכן דנתני ומשום כך הם יראים מקבל על עצם את האחריות המלא עליה. וככה נתגללו הדברים שנסתהרתי לאמת לאמת יותר ויותר ליכנס בעובי הקורה לעקב על רשם של הדברים ולבסוף עד שהבעל פרט לפני המשמלה חבירך בחברים הכלל: החיטה שט"ב, חליפת מכתבים, [ושיחות מוקלטות], והנראה כפס"ד עם מקורותיו שבו חיבוהו לగרש אשתו, ועוד להסירוב הכלול: היתר ערכאות האשה, והרחקה דרי"ת על הבעל מה שפירסמו עליו.

עד כאן לשונו במכחבו.

כמובן שישורובם העקשי והבלתי מובן של הר' קויפמאן שלא רצה בשום אופן להסכים ליתן לי הפסק דין עם חתימות ארגינאל ולאשר שהזו

לגרש אשתו, השבתי לו שדבריו הם סתירה למה שאמר לי הראב"ד בהחלט שלא יתן בשו"א מהיכן דנתני ליד הבעל וכן נילוד אמר אכן אמר הדבר כמו שהוא הטוען שזו כחוושים כבר נתנו ביד הבעל הפס"ד עם מהיכן דנתני, א"כ ומה החוכחה עמי הראב"ד וניסה לשכנعني שכח השט"ב אינו מתחבטל במה שלא יתן מהיכן דנתני לידי, למה לא אמר לי בפשטות שכבר ניתן מילוי היבר דנטני ליד הבעל זה יותר חדשניים ושפיר כבר נתקיימה תנתנו בשט"ב כרצוינו ממש וחסל? ע"ז השיב לי שיקשר את הראב"ד על הטלפון [טרוי ווועי"] כדי שאשמע מה בפיו, לאחר ההתקשרות אליו [מה שנפסק ממנו כמה פעמים שמייעת השיחה שביניהם...] אמר הראב"ד אמתלאות מעורפלים מה שאינם מתקבלים על הלב [ששכח-או שלא ידע שכבר שלחו מהיכן דנתני..., והי נראה בעיליל שהוא תחת לחץ גדול מן הטוען ודעימי], ומכוותלי דבריו ה"י ניכר שיש כאן "אחרים" המבצעים מעשים מאחוריו גבו על חשבונו מה שהוא מוכrho אח"כ להצדיקה למפרע...]. ואח"כ פער הטוען פיו כאחד הרוקים ממש וקיים את הבעל בקהלות נמרצות [רוח"ל] אשר תצלינה אוזן כל נשפה השומע שיזואן בן מפי אדם המיציג בגין תורה, וכדי ביוזין וקצף וכן לא יעשה ע"ז כל מי שיש בו ריח תורה. ולבסוף ה策טרוף הראב"ד לבקשת הטוען שאשתדל אצל הבעל לקיים הפס"ד.

נעתרתי לבקשתם [משום כבודו של הראב"ד] על אף ההרגשה העגומה מה שישחה הנ"ל השair עלי שימושו עוקום מאי מתרחש כאן, והתקשרותי עם הבעל לאחר סיום שישחה הנ"ל ושאלתי ממנה פשר הדברים היתכן שאינו מצית לפס"ד מה שקיבל מן הב"ד עם מהיכן דנתני זה הודשיים כבר, והשיב שאין יכולתו להאריך כעת כי הוא עומד עכשו אצל קבלת פנים של חתונת אחיו היתום [שם הפיצו אח"כ הסירוב מבלי להתחשב בהשכתה שמחה משפחתי...], אבל הסביר בקייזור שהיות שבנוסף השט"ב הכתיב תנאי ברור שהפס"ד צרייך שתהיה דוקא עם החיטה כל הדינם, והוא קיבל על הבוי דוואר איזה פס"ד עם חתימות נמחקו שאינם ניכרות כלל ופנה להרדייניס בכתוב ב"פ לשאול מהם אם הפס"ד אכן יצא מאמם והם התעלמו כליל מדבריו מבלי להשיבו מואה... ולא עוד אלא זמן רב אחר קבלת פס"ד הנ"ל כתוב לו הראב"ד מכתב בת ה' דפים בכתוב ידו שבו הוא מסביר לו מדוע שלא יקבל מהם מהיכן דנתני... וזה שימוש

ובקיאים", בשעה שלא היה שום אפשרות להם לידע פנימיות הסכוסן שלהם, חוץ ממה שצד האשה מוכרים, שМОבן לכל בר דעת שזה אינו כלום.

וגם לא נתקבלו החותמים הללו מעולם לדון בהודו'ד שביניהם, אדרבה הם פסולים לגמרי דין זה, מכח טעמים רבים אשר נפרט וכגון:

[א] אחד מראשי החותמים היה לו סכוסן פרט עמו משפחתי, אשר באמת הפלא ופלא שבאהיתר מאה רבנים הבין שלא להתעורר דמכווער הדבר שיתעורר לנגד משפחתי בשעה שהיא לו סכוסן עליהם, ועכשו הורתה הרזועה.

[ב] אחד מראשי החותמים חתום על היתר מאה רבנים אשר גלווי וידוע שככל ההיתר היה רק מלחמת שנהה וחשבונות, ושכל כולם היה נגד התורה ובכבר נתפרסמו כרוזים וקול קוראים נגגדם.

[ג] שהם שונים מכל המכתבים שכחתי להם הרצוי'פ שנפגו מואוד מהתוכחת מגולה שהוכחתי לעין כל הבורות שלהם, ואיך שככל דבריהם הוא נגד ההלכה ונגד הפסוקים, ועל כל צעד וועל ממש, אין יודעים מימיים לשמאלם. ורק בגובה רוחם הם רוצים להשתלט על כל העולם כולם, והגם שמעולם לא הייתה כפוף להקלתם, ובוודאי שבעת שאיןי דר שם פשוט שאין להם שום סמכות וכח לדון אותו וכור' וכו'. ובஹוט שלא יכולו לפצות פיהם ולא היה להם מה להшиб על דברי, נעשו עי'ז שונים כמו ששטעתי מאחרוי הפגוד, שהם רק מחשפים איזה הזדמנות לנוקם בי על שגילתיכם קלונם.

[ד] שכבר שמעו דברי צד האשה שלא בפני כמו שרואין במפורש מכל המכתבים שלהם וכמו שהוכחתי אותם על זה.

[ה] גם כבר החליטו צד ועמדת לטובה צד האשה בכמה דברים מבלי לשמעו מה בפי, אשר פשוט שוב ווציאים לה חזיק דיבורים.

[ו] וביתר شهر' קויפמן אמר כל הזמן בשעת הדית' שהוא אינו צריך לפסוק כאן, שיש לו כבר פסק דין מלאנדן, והיינו שהחותמים מלאנדן היה להם כבר פס"ד מוחלט עוד קודם הדית', ומה שחתמו ביום ו' אייר חס"ו [דאקומענט # 5] היו מוכנים לחתום כמו כן ביום ו' אייר תשס"ה. וממו שראוין בבירור מכל המכתבים שלהם שיתפרסם אי'ה, שאצלם היה כבר מונח שייהיה מה שייהי אני צודק, מבלי

הפס"ד, ואלו הם הנימוקים, הם מופת חותך וסימן מובהק שהכל כאן הוא חתיכה אחד של שקר ומרמה, שוינדרל פאלטשקייט מעוטף עם בלוף, ואין כאן לא פסק דין, ולא בית דין, ולא דין תורה, לא סירוב ולא הרחקות דר'ת, אבל יש כאן שקר, מרמה, רמות, עותות הדין, סילופים, זיופים.

הם טועו בזה שחויבו שאכnu לא יומיים וטערר. והם לא הבינו שכעת מוטל עלי עפ' התורה לעמוד איתן כצור החלמיש במסירת נפש ממש, ולא לגרש. כי מאחר שרצוינו עז' בשלום, ובשות אופן אני מסכים ליתן גט מרצוינו רק אם אתה חייב לפפי דיני התורה האמתיים, [מה שאינו מהויב בזה באמת, ואדרבה זו'] מהויב בתשלום לפפי דיני התורה], על כן אם אתן גט עכשו, יהיה אך ורק מלחמת האומות והטערר, ויהא גט מעושה גט פטול מן התורה, ונמצא א"כ שאכשי את זו' באיסור אשת איש לעלמא, ועל כן בשבייל זה בלבד כדי לגדר גדר ולעמוד בפרץ כנגד המשחיתים ולהציג את זו' החביבה ואם של ילדי החביבים ממஸול חמור ונורא כזאת. הנה מחויב לעמוד איתן ולא להכנע. וכן הורו לי בנים מובהקים.

* * *

ועתה נפנה ונעמיק קצת בהמכתבים העומקיים של העדה ושל הב'יד בלאנדאן.

בראונה: צריךין לידע שאלה מהויב החותמים מלאנדן, רובם ככולם מעולם לא היה להם שייכות עמי ולא היה לי שיח וشيخ עמם, באופן שהזו סתום הרוח מצידם להתעורר בסכוסן שאין הם בקיימים כלל, וזהו אף אילו לא נקטו בזה שום עדשה הצד לפסוק ולהכריע, רק גוף הדבר להתעורר בסכוסן שבין בעל לאשתו, בשעה שאין להם שום הכריות עם הבעל, ולא הי מעורבים כלל וכל בסכוסן שלהם, ולכל היותר הלך צד האשה משפחתה או הטוען שלא אצלם בקובלנה וספרו להם כל מה שהפה יכול לדבר והאוון לשמעו, אבל עכ'פ לא רק שלא שמעו הצדדים זה בפני זה, אלא שלא שמעו כלל מעולם מפי כלום, כי לא דברתי עמהם ולא היה לי שייכות עמהם. וממילא אין שום פירוש על ההתחזרות שלהם כאן.

וביתר שיש מהחותמים שלא דרו כלל בלאנדאן באותו זמן שאני גרתי שם, ומילא הרי זה סתום טפשות לחותם על מכתב "שהם יודעים

נכונים ואמיתיים, והיינו שהם יודעים שככל מה שאשתי אמרה שעל זה בניו הפסיק דין הכל הוא נכון ואמת.

ועל זה קשה, היאן יכולם לכתוב שידוע להם, מהיכן ידוע להם, אי אפשר לומר שידוע להם מהפס"ד, שהרי א"כ אין ידוע להם בעצם רק מההיא שראו בהפס"ד, וא"כ לא הוטיפו כלום על הפס"ד. אלא וודאי כוונתם שידוע להם מעולם מאיזה מקום אחר, יש להם איזה מקורות מידע, שמשם שאבו הידיעות שככל דברי הפסיק דין הם נכונים ואמיתיים. ודברים אלו אין להבין, מה שיק לידע שככל דברי הפסיק דין הם נכון ואמת בלי לשמעם כל הטענות והתביעות של שני הצדדים, והם מעולם לא שמעו מה יש לי לומר.

אבל האמת הוא שככל ידיעותיהם בא להם מצד האשה הדורים באלנדאן שטענו טענותיה, וכמו שאמר הר' קויפמן בשעת הדית"ת "די לאנדאנער בי"ד האט שוין גובה עדות אקעגן דיר בי"ד עס איז שוין דא געונג עדות אקעגן דיר לאנדאנער בי"ד, זיין האבן שוין א פסק אקעגן דיר", ואשר באמת מפורש כן בהמכתבים של החותמים מלאנדרן מתריך ו' תמו תשס"ב, וי"ג בסילו תשס"ד שכתבו שם שידינו שלא בפניו בעל דין, זזוי אמרה לי אח"כ מפורש שאכן דיברה עם הב"ד והם שמעו כל טענותיה, וזה מקור ידיעותיהם.

וכל השומע תצלינה אזני, איך לא התבישיו להתערב ולנקוט עמדה בסכוסן ששמעו טענה בעל דין שלא בפניי השני שמפורש בשו"ת מהר"ם שיק החוי"ם סי' ב' שאין שום היתר על זה אפילו בסרבנן גמור, ועובד בלא תsha שמע שוא. ויש להם החזפה והגסות הרוח לכתוב שידוע להם, בעוד שכמעט רובם כוכלים של אלו החותמים מעולם לא דיברו עמי מטופ ועד רע, ואין מכירם 오히יל, וכבר ידוע להם הכל.

אבל התה' הוא פשוט, זהה משנה המקללת את השורה, ידוע השנאה הכבושה שיש בין אלו רבני אלנדאן למפלחת קאשו בפרשת היתר מהר' רבנים הידוע לשמצה, ועוד פרשיות פרטיות שאין כאן מקום לפטרם, והקורה בהחליפות מכתבים שביני לבין הב"ד הפטול ההוא יבין קצר. ולכן לא הבינו על כלום, והם מצדם מוכנים לכתוב כנגד הכל.

והראיה שהרי בלא"ה אין מובן, הפס"ד יצא לאור ביום ב' אייר, וארבעה ימים אחר כן ביום ר' דין, ועל זה כתבו שידוע להם שדברים אלו הם

הבדל מה יהיו הטענות וכו'. כי הם בניו הכל על סמן מקוה שמעון ושאר שיחת יושבי קרנות, ואצלם כל הוואצאת דיבעה שמאפיינם הצד שכנגד בשוקים ורחובות זה נקרא אצלם ידיעה ברורה, וזה מספיק בשביבים לדון מכך זה, כמו שרואין בעיל, שרובם רובם של החותמים מעולם לא דיברו עמי כלל וכלל, ולא היה להם שייכות עמי, וכמדומה שאין מכירין אפילו צורתה, באופן שאין שום אפשרויות והסביר למה יהיה להם ידיעה בהסכמה שלנו יותר מאשר אנשים מן השוק הדרים בשאר מדינות המלך, רק מכיוון שהם מרגישים עצם כהቤלי בתים על לאנדאן, והאשה דירה באלנדאן [שהזה גופא הוא עיקר הסכוסך אם היה לה רשות כלל לדור שם] לנכון טועים בדעותם לחשוב שגם אני קניין כספם ועבד כנעוני שלהם, שיכלון לעשות עמי ככל מה שלכם חף, ולכתוב ולהתnom, מבלי שיהא כיסוי לדבריהם, בחושם שמכיוון שיש להם לעטר הע"ד הר' בודאי יאמינו להם לכל דבריהם, מבלי לבדוק אם כנים דבריהם, ואם יש בכלל יסוד לדבריהם, או שהזה סתם פטומי מייל.

[ז] וזהו חרוץ ממה שבכללות כל העיר לאנדאןמושפע מאוד לנגד קאשו בכללות ולנגיד בפרטיות מכך הוואצאת דיבעה וסקרים וכזבים שצד האשה בציורוף עם הטוען שלא מוכרים לכלום, ובrights כרוכה לשפטים שתתקבל.

והדברים בולטם ביחס לדבריהם עצם, שכתבו בהמכתב זהה"ל: והנה פסק בית דין אין צורך חיזוק, כי התורה הק' בעצמה נותנת תוקף גמור לפסק של דיןיהם שנגמר ע"פ הלכה כדת. אבל באננו בזה כיהודה ועוד לקרה, "להצהיר כי ידוע לנו אשר כל דברי הפסיק דין הם נכונים ואמיתיים" ע"כ.

ופירוש הדברים הוא, שאין הם באים בזה לאשר או לחזק פסק בית דין, רק רוצחים להצהיר שככל דברי הפסיק דין הם נכון ואמתים. ויש להבין מה פירשו שככל דברי הפסיק דין נכונים ואמיתיים, איזה דברים. אין לומר שהכוונה על איזה נקודה הלכתית, שהרי כתובין בפירוש שהפסק דין אין צורך חיזוק, ולא באו במקתבם על זה. אלא וודאי כוונתם על סתם הנכתב בפסק דין, וכי מה נכתב בפסק דין שעלה זה מצהירים שדברי הפסיק דין הם נכונים ואמיתיים. ועל כרחך אין שום פירוש לדברים הללו, אם לא שכוונתם להטענות של זו' שעלה זה מבוסס הפסק דין, ועל זה כתבו שידוע להם שדברים אלו הם

שנוגמר ע"פ ההלכה". מאיריה דבריהם הלא על זה גופא אנו דניין אם נגמר ע"פ ההלכה, וממן"פ אם כוונתם לאשר שיוודעים שהפס"ד נעשה כהלכה, א"כ הרי אכן באים לאשר ולחזק הפס"ד, ודלא כמו שכחטו שפסק ב"י אין צrisk שום סום חיוק. ואם אין כוונתם זהה, א"כ הרי מミלא אין מכתבים שווה כלום, דיתכן שהפס"ד לא נגמר כהלכה, אשר אזبطل מミלא כל הפס"ד.

גם מה שכחטו "הוא הב"י"ד אשר בחר בו הנקבע". מהיכן יודעים כן, הן אמת שכחתי להב"י"ד של התאחדות קהילות החרדים לפני שני שנים שאני מציע הר' שווייצער בין שאר הרבה בתיהם דינים שהצעתי, מפני שסמכתי עליו שהוא יתן מהיכן דעתני כתה וכלה וכמו שכחתי במכחבי מיום י"ט אב תשס"ז [דאקומענט #12] אבל הר' קויפמאן מעולם לא שימש תחת הב"י"ד דרכי נועם, והר' פלאהדר כמדומה שIALIZED לא ישב כלל על מדין, ועכ"פ לא בחרתי בהם, ומהיכן ידעו עכשו לקובע שאני בחרתי בהב"י"ד זהה, ועל כרחיך רק מדובר היב"ד בעצמו ששמעו מהם, וא"כ מהיכן ידעו לקובע מסמורות על דבר שם לא היו מעורבים בזה כלל. האם אינו מוכח מזה היאך שכל דבריהם אין להם על מה שישמוכו, וכחטו ככל מה שפלטה קולמסט.

* * *

وابא היום אל העיון למכחטו העמוק של ה"עדת החרדית" [דאקומענט # 14] המכח שמקופיא אין לו שום פירוש וכולו מוקשה מלא קושיות וסתירות, ואולי יש בו איזה עיקות טמון ונעלם, דלפומ ריחטה אין לו לא ידים ולא רגלים.

ראשית: התאריך של המכח הוא ביום ט"ז סיון, וכל המعيין בהמכחבים הרצו"פ [דאקומענט # 4,5,7, במכח הראב"ד אליו מום ד', קראת דהינו ב', תמוז, וחזר ושלחו ביום י' תמוז, וחזר ושלחו י"ג תמוז יראה בעיל שעכ"פ עד התאריך ההוא לא מסרו לי עדין הפס"ד, וכן רואין ג"כ מפורש במכח הראב"ד מיום כ"ד תמוז [דאקומענט # 10] שאנו רוצה ליתן לי מהיכן דעתני, אבל עכ"פ עד י"ג תמוז וודאי לא מסרו לי, ואך לפי מה שמחיחס את עצמו כעת ואמר לאיזה אנשים שבום כ"ז סיון חתמו על הפס"ד ושלחו לי, מודה עכ"פ שעדי כ"ז סיון עדין לא נתנו לי הפס"ד, וא"כ ביום ט"ז סיון יום כתיבת המכח ה"עדת" הנוכחי בודאי שעדיין לא קיבלתי שום הפס"ד. ומכיון שלא קיבלתי אז עדין הפס"ד,

אייר, כבר כתובים מכח ש"מצווה רבה רמייא על כל מי שיש סיפק בידו לעוזר להasha להתייה מכבל העיגון בלי שום איחור" וכайлו שהבעל אינו רוצה לקיים הפס"ד ולכך פונם אל כל העולםשמי שטיפק בידו לעוזר יסיע, ולהלא הפס"ד עדרין לא הגיע לידי הבעל ביום ו' אייר, דכלל הגירסאות של הרבניים כאן, הרי עד יום כ"ז סיון לא הגיע הפס"ד לידי הבעל, וא"כ מנא להו שהבעל אינו רוצה לקיים הפס"ד, ולמה להם לפנות כבר אל כל העולם כולם ולהשミニ אותו בעוד שעדיין לא הגיע הפסק דין לידי. אלא והוא משום שהם מוכנים לעשות כל מה שביכולתם להשミニ אותו, שהרי הם שמעו וקיבלו כל המקווה שמוסען וכל הגאנען פליינדרי, הכל נתקבל אצלם לאמת, והם לבבם בקרבתם, ותח עיניהם באויר אינו נחשב שום ראייה בירור והוכחה, ואין קץ לדברי רוח, והם לא שמעו כלל מה שיש לי לומר, וכל הנסיבות והעדות שיש לי להפריך למגורי טענות זו. ונוסף לזה השנהה המקללת את השורה לכל מה שיש לו שייכות לבית קאשי מכח ההיתר מאה ורבני הניל' ועוד. ודבר זה עירב את-scalם עד כדי שלא יתבישו לכחוב ולהודאות ששמעו הכל מצד האשה וידוע להם שהכל נכון, ובו בשעה לנוקט עמדה בהסכמה כלל לטובות צד האשה לנגד צד הבעל שלא שמעו כלל בדבריו. אין זה אלא מחת רמות רוח יתרא דעתם בהו.

והmplia ביותר, הרי הראב"ד הר' שווייצער בעצמו כתוב ביום י"ז אדר תשס"ה [דאקומענט # 17] המכח ביטול סידור כנדג היב"ד דלאנדאן שם מתנהגים שלא כדין וגם נתן לי היתר ערכאות ביום כ"ה כסליו תשס"ו [דאקומענט # 21] בשביב שזרוי רוצה להתדיין רק אצל בתיהם דינים שפסולים הם לדzon דין זה, הרי שידעו היטב שאלות החותמים מלאנדרן פטולים הם לדין זה, והיאך אח"כ פנה בעצמו אל אותו היב"ד הפסול. והרי כל זה מוכיח שהיא אכן ערמה ממוחשבת ותכנית מוחשבת בראש לשותות קדרה דבר שותפי, וכל אחד יטול שיבא מכשורת, בבחינת שנים שעשאווה פטורין.

יש תחת ידי עוד מכחבים של רבניים שאחר שראו החליפות מכחבים שביני לבין החותמים מלאנדרן, כתבו עפ"ז שהם פטולים לדין זה. וחוץ מזה השותפים שכחטו "שפסק ב"י"ד א"צ שום חיוך, כי התורה הק' נותנת תוקף וכו'

להבי"ד בתחילת חודש איר שבו פרטתי הטענות שלי, והופתוי שם לכתחזק שאני ממתין על תשובה זו, מה תגבורתה על מכתב הטענות שלי כדי שאוכל להסביר על זה, וגם כתבתי שם שיש לי עדויות והוכחות לדוחות כל טענותיה, ואני מבקש מהבי"ד שהם יודיעו לי איזה הם הנקודות המכריעות בהדו"ד כדי שאוכל להתרשם להbias העדויות והוכחות על נקודה זו. ועוד עתה אני ממתין שהבי"ד יפנו אליו עבור זה. ומעולם לא רצוא לשמעו כלל העדויות והוכחות. וא"כ אם ה"עדה" יודיעים כבר להחלטת שמעו כל הטענות א"כ זה עוד ראייה מוכחת שלא ראו כלל המכתב עם הטענות שלי, וא"כ אם לא ראו כלום, איזה תוקף יש למכתבם. היאך יכולם להסתכם עם פס"ד שאין יודעים מה הם הדיונים כלל.

[] כתבו עוד: אחרי שהותבעה והנתבע חתמו שניהם על שטר בירורים כדת ע"כ. מהין יודעים שניהם חתמו על שטר בירורין כדת, האם ראו את השטר בירורים? ואם אכן ראו אותם האם לא ראו שהותנה מפורש שצורך להיות דין תורה גמור עם מהין דעתני בכתב? וממן"פ אם ראו את השטר בירורים א"כ היאך יכולם להסתכם באופן סתמא על פס"ד בלי לראות כל מהין דעתני, וזה נראה ברור שלא ראו כלל שום מהין דעתני, שא"כ היו מזכירים שראו את הפס"ד עם מהין דעתני ושם מטעמים להטעמים והnymוקים שנכתב שם, וכל זה לא הזכרו, ומה נראה בדור של ראו שום מהין דעתני, והרי שלא מהין דעתני אין כאן פס"ד. אלא וודאי לא ראו את השטר בירורים, והם סוברים לתומם שחתמנו על שטר בירורין כנוגע במקרה בתי דין שanon מותרים על מהין דעתני, א"כ מה שוה מכתבו של "העדה" הרי יוצא שאין בקיאים כלל בהתרחש כאן.

[] וביתר שראייה מוכחת יש שה"עדה" לא ראו את השטר בירורין, מכתבו בזה"ל: בהרכבת הרבניים וכו' "הוא הביה"ד שבחר הנתבע הניל" ע"כ, וכן כתבו ג"כ חכמי לאנדאן במכתבם, אשר אגב: שני המכתבים הן מהעדה שנכתב ביום ט"ז סיון [דאקומענט # 14], והן של חכמי לאנדאן שנכתב ביום ר' אייר [דאקומענט # 15], שניהם נכתבו בסגנון ולשון אחד, רק עם שינויים קלים, שיעשה הרושם כאילו לא יצאו מכתב אחד, אבל ניכר שני המכתבים נכתבו ע"י כתוב אחד שהchein המכתב לפני העדה ולפני החותמים לאנדאן שהם יחתמו ע"ז. ומפליא מאד,

ممילא פשוט שלא היה שייך כלל שאערעד על פס"ד שעדיין לא קיים ולא קבלתי. וא"כ היאך יכולו העדה לחזור על מכתב שכחוב בו בזה"ל: וגם ראו את "הערעור של הבעל" וڌחו אותו כאשר כתבו בט"ז סיון תשס"ו עכ"ל. היאך היו יכולים לראות ערעור של הבעל ועוד לדוחות אותו מקודם יום ט"ז סיון בשעה שהבעל לא היה יכול לראות את הפס"ד קודם يوم כ"ז סיון. [ונאגב: לעולם לא ערערתי על הפסק להבי"ד, וכל הערעור שלי היה באמצעות חדש תמוז כשלחתי מכתב שהיות שהפס"ד נשלה אל נרא כמצויף, שכן נא לא אשר את הפס"ד, ואז אוכל להסביר הטענות והפרוכות והקשיות שיש לי על הפס"ד, ומילא לא היו יכולים כלל להראות לפני מישוהו ערעור הבעל על הפסק דין, חוות אם זייפו איזה מסמך ורימו את الآחרים, וכailleו שהוא ערעור שלו].

[] כדי לדדק בלשון המכתב שכחוב בזה"ל: "ראינו" הפס"ד שיצא וכו' ואחרי שהביה"ד שמעו כל הטענות והתביעות ומענות וכו', וגם ראו" את הערעור של הבעל עכ"ל. מפורש מזה כתבו בט"ז סיון תשס"ו עכ"ל. מפורש מזה שה"עדה" לא ראו רק הפס"ד אבל הערעור של הבעל לא ראו, רק הם כותבים על הביה"ד דרכיו נועם שהם דהינו הביה"ד דרכיו נועם, ראו הערעור של הבעל, והביה"ד הוא דחו אותו כאשר כתבו ה"עדה" והוא של דרכיו נועם בט"ז סיון תשס"ו. שאילו ראו ה"עדה" גם הערעור של הבעל והדיחוי היו כותבים "ראינו את הפסק דין והערעור של הבעל על זה ומה שדחו הביה"ד דבריהם וכו' וכו', אלא וודאי רק הפסק דין ראו ולא הערעור ולא הדיחוי דהינו התשובה על זה, אשר באמת פשוט שלא היו יכולים לראות הערעור וכבטשי הקודם, דבאים ט"ז סיון לא היה שייך עדין להבעל לערעור מכיוון שעדיין לא קיבל הפס"ד, ועכ"פ אם לא ראו הערעור והדיחוי, א"כ חטרו מלהראות כמה דברים יטודים של הפס"ד, והיאך א"כ יכולם להוציא מכתב שהבעל חייב לקיים הפס"ד, בשעה שלא ראו הכל.

[] מה שכחוב עוד: ואחרי שהביה"ד שמעו כל הטענות והתביעות ומענות וכו' מאת ב' הצדדים זה בפני זה ע"כ. צ"ע מהין יודעים שהביה"ד שמעו כל הטענות והתביעות זה בפני זה, האם פנו אליו לשאול אם אני מאשר את זה, הלא זהו אחד מעיקרי הדיונים כאן, שאינו לא גמותי עדין הטענות והוכחות, כמו שכחתי במכתבי

בלא כפיה צוריך ליתן הטעמים, ומכך"ש בהתנה כן במקומות שלא היה מחייב לדון שם, וגם בתשו' ב"ח סי' כ"ג הוכיחה דאם הבע"ד רצה לדון בע"ד אחר לכ"ע צוריך לכתוב מאיזו טעם דנהו, ועיי' בשוו"ת ח"ש הנספה לשוו"ת הר המור סי' כ"ג הדיני כי דכל העניין היה על ידי התקשרות וקנין אם יש הוכחה שהיה בטעות א"צ להשליש גם ביד בע"ד עד שיבורר בע"ד גדול יותר, ומכך"ש בנידון דין דא"צ לישבע נזהה שא"צ לגרש, גם בזוה שיין הטעם דליתא בחזרה, הוספת המעתיק] עכ"ל. עכ"פ מורה זכינו שהוא הבע"ד שבחר הנתבע, מוכחה להריא שלא ראו השטרו בירורין, וא"כ מה תוקף חתימותם, אם לא ראו ולא ידעו הרוי כתובים סתם דאמירן בעלמא.

[ג] גם מה שכתו באמצע זהה"ל: כאשר כתבו "בט"ז סיון" ע"כ. אינו מובן כ"כ, הרי התאריך של המכתב הוא يوم ט"ז סיון, וא"כ האם גם הדריחוי שהבע"ד דרכני נועם דחו ערעור הבעל היה באותו יום ממש, זה קצת תמהה, שהרי ידוע שהשעון בארץ ישראל הוא שבע שעות מוקדם מבתוכו, וא"כ ננקוט לדוגמא שהבע"ד דרכני נועם ישבו וכתו דריחוי על ערעור הבעל ביום ט"ז סיון בוקר בשעה 10:00 לדוגמא שאו הוא בארץ ישראל 00:5acha"z וא"כ לאחר שגמרו שאו הוא בא"י לפנות ערב, תיקף ומיד שלחו על הפעקס להעודה, והם ישבו אז כל ההרכב של הארכעה הדינית החותמים, ותוממי' עוד קודם הכל ודנו הכל והיה להם תיקף ומיד החלטה שהפס"ר אמת וצדקה ושהבעל אינו רוצה לצאת דינה וחתחמו את המכתב, דבר זה קשה קצת להולמו. אבל נניח שהיה כאן, עכ"פ היו צריכין לכתוב כאשר כתבו "היום" שהרי בו ביום כתובותיו, ולא היה להם לכתוב כאשר כתבו "בט"ז בסיוון" שמרברים כאן מאיזה יום אחר. וזהו רק עוד הוכחה שהמכתב כפי הנראה נוצר עכשו, וכתו בו תארך מוקדם.

[ז] המעניין בהמכתב יראה, שיחסר כאן השורה الأخيرة שכותבים בדרך כלל בזוה"ל: וע"ז באנן עה"ח יום... ואח"כ חותמים, ובאן חסר השורה הזאת, רק תיקף אחר גמר המכתב חתום החתימות, שווה מורה קצת על זיון.

[ח] גם התיבות "נאמ" שנעשה ע"י קאמפיוטר איןנו נכתב בשורה שווה כמו שהיא צריכה להיות אילו נעשה באותו קאמפיוטר שנעשה בו כל המכתב, רהייינו הנאם הראשון הוא משופע מטה

מלבד מה שאינו מובן מהיכן ידעו אם זהו הבע"ד שבחר בו הנתבע, הרי דבר זה לא נזכר כלל בהשטרו בירורין, וגם שקר הוא, אני העתוי רק את הראב"ד הר' שוויצער בין שאר הרובה בתדי רינימ, ושאר שני הדיינים דהיכנו הרוב כפו עלי בעל כrhoח, אבל לאיזה צורך הוסיף קטע זו, שהזו הבע"ד שבחר בו הנתבע, למאי נפק"מ מי בהבי"ד, סוף הסכים לזה הנתבע וחתם על השטרו בירורין, ומילא מחייב לצית. וע"כ דהנפק"מ הוא כלפי מהיכן דנתני, רהרב רהיחי שיש נפק"מ אם בחר הנתבע בהבי"ד או לא, הוא בזוה, שams בחר בו התובע, והנתבע הוכחה להסכים א"כ נחשב שדני אותו בכפיה וצריכים ליתן לו מהיכן דנתני, משא"כ אם בחר בהם הנתבע אז יש שרוצים לומר שהזוה יחשב שלא דנו בכפיה ומילא אם אינם חזודים לא יצטרכו ליתן להבעל דין מהיכן דנתני, מה שאינו לפוי האמת וכמו שפסק הנודע בהודה מהדו"ת חו"מ סי' א' ושאר אחرونיהם שכל שהבע"ד לא רצה לבא רק ע"י הזמןה שהזמינים אותו להשיב דן בכפיה. עכ"פ הדבר היחיד מה שאפשר להבין שרצוי להציג בזוה שהרגשו כ"כ שהוא הבע"ד שבחר הנתבע, ואשר שניים הן חכם לאנדאן והן העדה ראו לנחות להזכירו, הוא שהזוה ישמש כאמתלה שלא יצטרכו ליתן מן מהיכן דנתני בכתב. אבל א"כ בדורו כמשם שלא ראו את השטרו בירורין שmpsosh שם תנאי גמור שצרכין ליתן מהיכן דנתני, ומילא שוב אין נפק"מ אם בחרותי מהיכן דנתני, ובמיון כך ובין כך יצטרכו ליתן בהבי"ד או לא, דבין כך ובין כך יצטרכו בראירון מהיכן דנתני, וכמו שביארתי בארכיות במכתב של יום י"ט אב תשס"ו, [דאקוומנט # 12] ועיי' בשוו"ת מהרש"ם חד סי' י"ב שכטב ז"ל: וברדי ראובן שהיה לו טו"ת על שמעון הנתבע שביעיר אחרות, ולא נתרצה נתבע לבוא לעיר טובע זולת באופן שיתן לו הרין בכתב מאיזו טעם דנווהו ואחר שיצא הפס"ר אין הרין רוצה ליתן הטעמים,יפה כתוב ר"מ דכיוון דעתה דהכי דוקא נתרצה דמי לכפיה כدمוכחה בתשו' רשב"א שבב"ז סי' י"ד דכיוון דקנה מידו על תנאי זה מחייב לכתוב לו מאיזה טעם דנווהו, וגם דוקא בממן מחייב לשלם מיד, משא"כ לשבע שבועה דליתא בחזרה [זהו הרין והוא הטעם לגרש דליתא בחזרה. הוספת המעתיק] מסתמא היה תנאי מ"מ שלא קיים הפסק עד שיבורר מב"ד גדול א"כ הרין, ועיין תשוב' אבקת רוכל סי' י"ז ותשוו' המבי"ט שם סי' י"ח, דבזה"ז גם

ימים כ"ד תמוז תשס"ו [דאקומענט # 10] כותב בפירוש שם שבנהגת הב"י לא נגנו מבואר בשו"ע רק כמו שנוהג בבתי דין דהיום. וא"כ מה זה שכתו שגמר ע"פ הלכה, והרי הדיינים בעצם מודים שלא נגמר ע"פ הלכה. והלא אם היה ע"פ הלכה הכל, בודאי שאczyית ולמה לא. והא על זה גופא אנו דין כאן אם נגמר ע"פ הלכה או לא.

ועפי"ז תמורה מאד כל המכתב, שלא כתבו כלום, ותוכנן הדברים הוא בס"ה רק שمدין תורה, כיש פסק דין שנגמר ע"פ הלכה צריכין לקיים, ולא כתבו כלל שהבעל צריך לקיים הפסק דין הזה, ושהפסק דין זה נגמר ע"פ הלכה. וממן' אם כוונתם לומר שהפסק"ד הזה הוא אמת ונכון א"כ היו צריכין לכתוב כן שראינו הפסק דין והוא אמת לאמתתו וכו'. ויתר היה נכון שיחתמו על הפסק דין גופיה, לאחר חתימת שלשה הדיינים מב"ד דרכי נועם יוסיפו על זה החתימת שראו את הפסק דין הנ"ל ואנו מאשרים אותו ומסכים לו, ואם כוונתם סתום להזהיר באופן כללי לצה, אז הרי זה סתום קול קורא ותוכחה כלילת הלכה, אז הרי זה סתום קול קורא ותוכחה כלילת להזהיר את אחינו בני ישראל בכל מקומות מושבותיהם שיזהרו להיות ציתת דין, וא"כ הרי כל המכתב מיותר שהרי דבר זה פשוט בשו"ע ואין מי שיחולק על זה שם פסק דין ניתן ע"פ הלכה צריכין לציתת. וגם מה ש"יך דבר זה דוקא להנידון שלו. והרי זה מדרש פלייה.

וגם כל נוטח הכתיבה של מכתבים בה הלשון "חייב הבעל קיים לפסק" הגם שמוכח שהוא רק טעות סופר או המדייס, אבל אעפי"כ מכתב הנכתב באמת ע"י "מעשה ביה"ד" לא שכיח שם טעויות הדפוס כאלה, וזה ג"כ וראי' שהכל ורק מעשה יולדות.

יב] ועוד קשייא עצומה: הנה לא כתבו כלל מה צריך הבעל לקיים, רק כתבו שצריך הבעל קיים לפסק של הדיינים. ולפי דברי הב"י דרכי נועם בהכתב סירוב שלהם יצא שהכוונה הוא לחייב אותנו לגרש, אבל א"כ יפלא הטיעום של מכתב ה"עדת" שכתו בזה"ל: וה' יעזר "ויהי שלום ביניהם" ולכל ישראל ע"כ. היאך ש"יך שהיה שלום ביניהם אם מחיבים את הבעל לגרש, אלא וודאי מוכח שהרואו ל"העדה" איזה פס"ד שהיה כתוב שם שהבעל מחוייב להשלים עם אשתו, וע"ז כתבו שצריך הבעל לקיים הפסק"ד, וה' יעזרו

למעלה, ואותו ה"נאמ" שמתחתיו הוא משופע להיפך, וכן שאר תיבותו "נאמ" הכל נראה שמודבק שם, דהיינו שלקחו החתימות ממוקם אחר ודבקוهو על המכתב הזה, וכך גם כתוב השורות הם קצרות משאר המכתבים שיוצאת מהעדה.

ט] אבל נניח שהמכתב הוא אמיתי ואינו מזויף. ס"ו"ט קשה, למה לא מוזכר בכל המכתב אפילו ברמז מהו מדובר כאן, מה היה הדיון, מהו הפס"ד שהבעל צריך לציתת. דפשטות הדברים שהזכירו שהפסק דין יצא מאות הב"י "לдинי ממונות" דרכיו נועם, נראה שהעסק כאן הוא עניין ממונות, שע"ז היה סכונן בין הבעל והאשה וע"ז כתבו שהבעל צריך לקיים. והרי אין כאן שום רמז שהבעל צריך לגורש. ובכלל מה מדובר. וזה פלא שמצוירים שטרוי בירורים וכל הפרט שהוא הב"י שבחר הנטבע. וגם כתבו שהב"י דרכי נועם שמעו הטענות וראו הערעור ודחו הערעור, ובכל זאת לא מצאו לנוחץ להזכיר מה רוצחים כאן מהבעל, על מה טובב הולך כל המכתב, והכל עטוף במסתרין. ונראה מהו שיש מה להחביא, ויש כאן דברים שהם בבלירה.

י] גם אין מובן מהו מטרת המכתב, אם המטרה לחזק ולאשר הפסק"ד והיינו שכתב להב"י דרכי נועם, א"כ היו צריכים להתחיל המכתב בפניהם אל הב"י דרכי נועם, ולכתוב לכבוד הב"י דרכי נועם וכו'. ואם הוא גילוי דעתם אנשים מן השוק שידעו שהפסק"ד תקין ואמין, א"כ היה להם לכתוב ולהתחילה המכתב "לכל מאן דבעי למידע" או לכתוב כוורתה "גילוי דעתת", ואם המגמה להשဖיע עלי שاكتים הפס"ד, א"כ היו צריכים להכתב המכתב אליו, ולא עוד אלא היו צריכים להתקשרות אליו מוקדם ולשאול אותה מה יש לי להסביר, והרי זה תמה עצומה, היאך נותנים מכתב על מנת לפרסמו בשוקים וברחובות, מבלתי לפנות אליו מוקדם לשם מה בפי, ואולי אם היו פונים אליו היו יכולים להשיפיע עלי.

יא] וביוורר יפלא, שהמכתב כשלעצמו אין לו הבנה. שכתו בסוף המכתב בזה"ל: והנה פסק דין אין צריך שום חיזוק, ומדין תורה חייב הבעל קיים לפסק של הדיינים שנגמר ע"פ הלכה כדת ע"כ. וראשית אין מובן מה פירוש שכתו "שגמר ע"פ הלכה כדת" מנא יודעים שנגמר ע"פ הלכה, הלא לא רואו הכל. והרי הרואב"ד במאיתבו

סיוון יכתבו מכתבים כאלו. הרי זה ברור מהמכתב של הראב"ד מיום ב' תמוז שכח אל שבא לפני הביב"ד קיבל הפס"ד, והמכתב הזה חזר ושלחו ביום י' תמוז, וביום י"ג תמוז [דאקומענט # 4,5,7], והיינו שעכ"פ עד אז יש לנו הودאת הראב"ד, כמה עדים רמי שערין לא נמסר הפס"ד, ובאמת שכן מפורש גם במכתב הראב"ד מיום כ"ד תמוז [דאקומענט # 10], אלא אף לפ"י מה שמנשים עכשו לדוחוק עצם בפיירוש המכתב ההוא, ורוצחים לומר שכבר ביום כ"ז סיוון החתו על הפס"ד ושלחוו אליו [מה שבהchlט שקר] עכ"פ בזה אין כאן מי שיפקף שעד יום כ"ז סיוון תשס"ו עדרין לא קבלתי שום פס"ד כי לא היה נחתם עדרין. וא"כ מה פירושו שכבר יותר משני חדשים קודם לקבלתי הפס"ד [אף לפ"י שיטם] דהינו ביום ו' אייר וכבר יודעים שאני לא ציה דינא, פונמים לכל העולם שמצוה רבבה רמיא על כל אחד לעוזר להasha, בשעה שאני שהוא בעל דין עדרין אינו יודע כלל לא מפסק דין ולא מכלום, כמו כן מכתב העדה שהוא מיום ט"ז סיוון [דאקומענט # 14] היאך כותבים אז שאני מחוייב לקיים הפס"ד, כשעדין לא קיבלתי שום פס"ד.

וביתור קשה למה באמצעות חדש תמוז כשנשלחה אליו הפס"ד עם החתימות שלא היה אפשר לראותם, [דאקומענט # 8] אשר עכשו מנסים קצת בשפה ופה לומר שהמכתב הוא הפס"ד אמיתי, [אלא שאעפ"כ אין מוכנים עכשו לחתום על הפס"ד, מפני שלא החליטו עדרין לגמרי, אם כדי להם לאשר הפס"ד הוא או לא], למה לא צירפו לזה המכתב של החותמים מלאנדרן, ומהמכתב של העדה, שע"ז אראה שהפס"ד שלהם הוא חזק ואמין.

וביתור שהמכתב שלחו אז שהיה כתוב שם איזה שלוש סעודות תורה ודרשות התעוררות על לימוד התורה וקיים המצוות, נזכר שם בהתחלה בזה"ל: השטר בירורים והפסק שלחנו עם קונטרס ארוכה על דברים הנוגעים להרין לאחר מגDOI הפסיקים שבדורנו בא"י והסתכם להפסק, וגם כמה גדולים והם אישרו הפסק ודרשו טענותיך עכ"ל. ודברים אלו הם מושלים הבנה, בראשונה אינו מובן למי שלחו הפסק עם הקונטרס ארוכה, לאחר מגDOI הפסיקים, או לכמה גדולים? ולמה חילקו בינויהם לכתוב שלחוו לאחר מגDOI הפסיקים וגם כמה גדולים, וגם מה הבהיר להפסק, שהאחד מגDOI הפסיקים "הסתכם" להפסק, והכמה גדולים "אישרו הפסק ודרשו טענותיך".

שיהיה שלום ביניהם, וא"כ הרי זה סתירה להמכתב סירוב של הביב"ד דרכו נעם.

ובאמת שבכל המכתב של העדה לא נזכר כלל שהמדובר כאן מחייב גירושין, ולא עוד אלא שם במכתב חכמי לאנדאן לא נזכר חייב גירושין, אלא שהמכתב של לאנדאן נזכר שמצוה רבה רמייא לעוזר להasha להתייה מכבי העיגון, נראה מזה שכונתם לחוב גירושין, אבל אל"כ הרי היה בזה שני כתובים המכחישים זה את זה, שהעדה כותב שייהי שלום ביןיהם דהינו שצרכין לעשות שלום, וחכמי לאנדאן כותבין שצרכין להתייה מכבי העיגון. אבל האמת יורה דרכו שמר חרدا ומר אמר חרدا ולא פליגי, גם במכתב לאנדאן לא נזכר שיש חייב גירושין רק להתייה מכבי העיגון, וככפי הנראה כוונתם ג"כ כמו "העדה" שצרכין לעשות שלום ועיין יצליחו את האשעה מכבי העיגון, וההכרה זהה, שהרי אפושי פלוגתא לא מפשנן, ואין לעשות פלוגתא בין חכמי לאנדאן לחכמי ירושלים, וכך שבקיה לקרוא דאיו דחיק ומוקי אנפשיה.

עכ"פ המכתבים הן של לאנדאן והן של ירושלים, הם מדורי פלאיה, מטוביים ומעורפלים עד מאד, ולית נגר ובר נגר דיפריניה, אם לא שנאמר שהכל הוא מעשה ידי להתפאר של הטוען של האשעה אלימלך שווארץ בסיוועו ועידורו וחתת חסותו של הר' קויפמאן ולאנדעטמן וככ"ל, והכל הוא מזוייף מתוכו, וקשר בוגדים.

וראה מוכחת שהיה כאן קשר בוגדים, וערמה ממוחשבת מראש של טעראר, וכבר היה להם פסק דין מוקדם, שאין שייהי הטענות שלי, היה מה שייהי, בכל אופן הפסק דין יהא חייב גירושין, והיו מוכנים לעשות כל הצדקי שבעולם, כדי לבצע זממם. שהרי המכתב מלאנדרן של יום ר' אייר תשס"ו ומכתב העדה מיום ט"ז סיוון תשס"ו, [דאקומענט # 15,14] נכתבו שניים בנוסח וסגןן שכותבין על מי שכבר משוכנעים שאינו רוצה לקיים הפס"ד, והוא גברא דלא ציה דינא, ולזה כותבין שהוא מחוייב לקיים הפסק דין וכלשון העדה, וגם פונמים אל כל העולם כולושמי שיש סייק בידו לעשות ולעוזר להasha מצואה רבבה רמיא להתייה מכבי העיגון בלי שום איחור וכלשון החותמים מלאנדרן.

ומעתה מה מאור מפליא הדבר, היאך יתכן בעולם שכבר ביום ו' אייר או אפילו ביום ט"ז

ירחים. דבלאי"ה אין שום הסבר, שבעוד שהראב"ד ב麥תבו מיום ד' קrho [דאקומענט # 4] ביקש אותו לבא לקבל הפס"ד כותב שם בזה"ל: ואקוּה שמע"כ יקִים הַפְּסָקָה וַיַּעֲשֵׂה כָּל אשר הבטיח לקיים כדת של תורה הכל ככל אשר יצא מאנתנו", בו בשעה ועוד לפני זה יודע העדה והחותמים מלאנדאן שאני מסרב לקיים הפס"ד.

האמת תורה דרכו, שלו יהא שכל המכתבים שקיבלו אינם מזוייפים. וביותר אף אם יקבלו חתימות אלף רבנים, אם יהיה הפס"ד נגד התורה ונגד השוו"ע, יבטלו אלף היוצאים בהם ועל יבטל דבר אחד מדברי התורה. ואגב אורהחא: בטוח אני שאליו היו החותמים של ה"עדת" יודעים, שלא נדעתם מאן מעורב כאן בהפרשה, בודאי לא היו חותמים כלל וכלל, כמובן שזה רק אם חתימתם אינו מזוייף.

ואגב בדרך צחות, יש להעיר דמן"פ אני מהויב לציית להם, לכל החוב לציית דין הוא משומם שמברואר בשו"ע כן, אבל הלא א"כ הרי מפורש בשו"ע ג"כ היאך צריכין לנחל דין תורה, ואם ניהול הדין תורה והפסק דין הכל יכול להיות כמו "שנהגו" כהיהם ולא כمبرואר בשו"ע, א"כ גם קיום הפס"ד יהיה כמו שנhog הימם ולא כمبرואר בשו"ע, וידוע שכחיהם "המנגה" הוא שהרבה אנשים אין מוציאים לדינה. אבל עכ"פ אי אפשר לאחוז החבל בשני רשאים, שהדיינים יכולים לה坦הג ולנהל הדיניות כפי הנראה להם ולהיפך מהשו"ע, ומהבעל דין דורים לה坦הג כمبرואר בשו"ע להיות צית דין, וצחוק מכאי הוא.]

* * *

ועכשיו נפנה אל גולת הכותרת [הקלימאקס] הוא הכתב סירוב היחיד במינו, [דאקומענט # 13] אשר לא היתה כזאת מיום היהת ישראל לגווי.

אם אמרתי אספהה ואפרט הקשיות והפליאות והתמיות שיש על הכתב סירוב זהה יכללה הזמן והם לא יכלו, ואי אפשר לפורתם כי רבים הם, וاعפ"כ פטור ללא כלום אי אפשר, לנוכח בתורת דוגמא [פרי סעמפל] אפרט מעט מזער, והמדדק בדבריהם ימצא עוד כהנה וכנהנה.

א) הכתב סירוב [דאקומענט # 13] נתפרסם לראשונה ביום ד' אלול ב' כי תצא, אז היה תלוי על הקיור בהכול של הר' פלאהר, ובאותו ערב

אבל חוץ מזה קשה מאוד מה הוכיחו סתם בדרך נסתר שלחו מה אחד מגدولיו הפטולים ולכמה גדולים, ולא הודיעו מי ומה, וכי לא היה תוקפו פי כמה אילו היו שלוחים אלו כל החלטות מכתבים שהיה בינויהם ועם אותו האחד מגدول הפטולים, הקונטרס ארוכה שלהם, ומה הם הדברים שהיו נוגעים להדין, ומה השיב ע"ז אותו גדול הפטולים, וכן למה לא צירפו המכתבים של כמה גדולים שאישרו הפסק ודחו טענותיהם. הרי יתכן מאוד שאליל הייתה רואה המכתבים מהם, הייתה משוכנע מחזק ותוקף הפס"ד שלהם.

ובפרט שעכשיו מתגלה שבס"ה, יש להם שני המכתבים העלוביים, המכתב של חכמי לאנדאן מיום ר' אייר ומכתב העדה מיום ט"ז סיון [דאקומענט # 15,14], וא"כ קשה ביותר למה לא צירפו מכתבים אלו אל הפס"ד, וכי חכמי לאנדאן רצאו דока בעילום שמם, או העדה התנו תנאי קודם למעשה שלא יפרנסמו המכתב בבחוי' ואת צנועים חכמה. הרי כמו שפרנסמו המכתב עכשו, כמו כן היו יכולים לשולח עכ"פ אליו המכתבים האלו.

אלא וודאי מוכרחין לומר לחומר הנושא באחד משני אופנים. [א] או שהמכתבים של חכמי לאנדאן והעדה באמת ניצרו עציו אצל הר' קויפמאן ביחיד עם אלימליך שוורץ מלאנדן, אלא כתבו ע"ז תאריך מוקדם, ולא שמו לב שע"י התאריך יתברך שקרם ויזופם. [ב] שהמכתבים נכתבו בהתאריך שנוצר בהם, ולא שהבי"ד בעצם ראו ונכחו לדעת שהמכתב שנכתב ע"ז צד האשה [זהריה שהרי שני המכתבים הן מהעדה שנכתב ביום ט"ז סיון, והן של חכמי לאנדאן שנכתב ביום ר' אייר [דאקומענט # 15,14], שניהם נכתבו בסגנון ולשון אחד עם שניים קלים, שיעשה הרושם כאילו לא יצאו מכתב אחד, והוציאו ע"ז איזה חתימות, אי אפשר לפרש איז, שהרי תיבך ומיד תקשה הקשיא הלא עדין לא נמסר הפס"ד להבעל, והיאך כבר צווקין וצוחין, שכайлו הבעל אין רוצה לקיים פס"ד, והרי עדין אין כאן פס"ד, ואין מה לקיים. ואם יתפרנס איז, היא מה ראה ברורה ומופת חותך להקשר בוגדים, האיך שהכל נשעה בערמה וברמות, שקדום שנוטנים לי פס"ד, כבר מכנים קול קורא ומכתבים שמייצרים הרושם שאני מסרב ומעגן וכו' וכו', ועל כן הוכרחו להטמין המכתבים הללו עד עציו לקיים מה שנאמר ותצפנהו שלשה

השלשה רבניים, ומילא פשוט שכל שנחתם רק ע"י אחד אין לו שום תוקף.

ובאמת כפי הנראה, הר' קויפמאן יודע היטב כל הפסלנות מה שפועל ועשה מתחת גבו של הראב"ד שווייצער, וזהו הוא שכבת הפס"ר בסיוועו של שר הכספי לאנדעטסמן[+] ולב יודע מרת נפשו. ולכן הוא משתמש עצמו מלחחות על הכתב סירוב, ותולה קולתו באחרים, בהראב"ד שווייצער שמדובר תמיותו אינו תופס לאיזה בוץ הר' קויפמאן הכנס אותה ואת הר' פלאה. וכיה גם בהיתר ערכאות בענגליש שננתנו לו[+] ביום כ"ט תמוז תשס"ז שرك החתימת הראב"ד ניכר בטוב ושאר שני החתימות מטופשות וחלשות לגמרי [דאקומענט # 11] שגם מזה מוכח שם השמיתו א"ע בכונה מיוחדת מלחחות כהוגן.

ה] כתוב: וע"ז באעה"ח יום ב' לחודש אלול תשס"ו "מאנסי" ניו יורק. והכתב הזה נתפרט בשעת החותמת אתי אור ליום ה' אלול. והנה הר' פלאה היה במשן הימים ההם בארץ ישראל, ומילא ברור שלא ישבו כל השלשה רבניים ביחד במותב תלתא לדון על דבר זה. וא"כ היאך דנו ופסקו לקבוע עלי טני סרבן, ושמטילין עלי הרתקות דרי"ת.

וביתר פליאה למה לא יכולו בשום אופן להמתין עוד איזה ימים עד סוף השבוע שאז כבר יהיה הר' פלאה בחזרה בעיר מאנסי. אבל ע"ז כבר תירצטו את הקשיא, מפני שרצוי בדוקא להפריע החותמה של אתי היותם נ"י, ולכן היה נצורך זהה המהירות הגדולה. לחותם בעצם היום החותמת זו? וכדיין פיקוח נפש שドוחה שבת, וגם לחותם דין יחיד אחד, ובשעה שאחד מהדיןנים הוא במדינה אחרת. וזהו רק עוד הוכחות לדרכם המקולקל בכל המתרחש.

וקודם שאמשין לכתוב הקשיות הנוספות שיש על הסירוב זהה, אפטיק בהחדשות שנתחדש בעת. שבער"ה כ"ט אלול תשס"ז הוסיפו לפרסם מכתבי לאנדאן והעדת עם הכתב סירוב. ואולם עשו קצת שינויים יסודיים בהכתב סירוב, דהיינו: [א] שהכתב סירוב נכתב על הלעטער הע"ד של הראב"ד, ולא כמו שהוא מקודם שלא היה שום לעטער הע"ד. [ב] שהוסיפו שני החתימות החסרים. [ג] שינו התאריך מיום ב' אלול ליום כ"ב אלול, [דאקומענט # 16] דהיינו שהנחיות היום ב' נדפס כמו שהיא מקודם, ובין התיבות הוסיפו

אור ליום ה' אלול אצל החותמה של אחיו הפיצו אותו לרוב, התאריך של הכתב הוא יום ב' לחודש אלול שנת תשס"ז, יום זה היה שבת קודש. והגם שכבודאי אני מבין שהכתב הזה לא נכתב ולא נחתם בו ביום, וצריך לומר שטעות הוא, אעפ"כ כי"ד שישראלים ודנים בכובד רחוב אין עושים טעותים כאלה, וכן שבעמут שלא נשמע על פסק כי"ד שהיא בו טעות הדפוס, וככ"ש לא טעות חמור כזה, וכך כל המכתבים שלהם מלא טעותים, וזהו רק הוכחה נוספת מצד האשה, והוא נכתב סתם ע"י איזה מן דהוא מצד האשה, והוא סתם פאשקליל בעלמא, וככתב תאריך בעלמא, ולא שם לב שהתאריך הוא שבת קודש. ע"י רשי"י פסחים י"ב ע"ב שכותב שם ווז"ל: עדות מסורה לזריזים, אין אדם בא להיעיד א"כ בקי בשעות לפישודע הוא שטפו להדרש בדרישה וחקירה.

ב] יש רק חותם אחד, והוא הר' שווייצער הראב"ד בשם כל הב"י". הנה החתימה הזאת קשה לראותו ורק רישומו ניכר, זהה כשלעצמם הוא קשיא, למה לא יכול לחותם החתימה ראייה. נוסף לזה, נכתב בקאמפיוטר תחת החתימה שלמה שווייצער, בשעה ששמו הוא שלמה יודא שווייצער וגם חותם עצמו בשני השמות.

ג] החתימה בשם כל הב"י"ד אינו מובן, מיهو הב"י"ד, מי הם שאר הדיינים, למעשה אין שם רמז ורמזיה בכל הכתב מי הם שני הדיינים האחרים. herein בתחילת הכתב כמשמעותו שחתם שטר בירורין אצלינו לא מוזכר אצל מי [כמו שמו] במכבת העדה ובמכבת הב"י"ד הפטול דלאנדאן[+] וגם אין שום רמז אחר בכל הכתב מי הם, והר' קויפמאן והר' פלאה יכולים בשופי להכחיש כל הכתב סירוב שמדובר לא הסכימו לזה. שהרי הכוורת הוא "בית דין צדק" וחסר השם "דרכי נועם" שהזゴפה הוא קשיא ופליאה, שהן במכבת העדה" הן במכבת חכמי לאנדאן מוזכר הב"י"ד כבב"י"ד דרכי נועם, וכן ה"י הלעדער העד של השט"ב, וכך במכבת סירוב לא מוזכר השם "דרכי נועם". וחוץ מזה הרי לא מוזכר כלל איזה ב"י"ד, אין בזה לא אדרעס ולא טעלעפאנן גומער ולא שום רמז שהוא לנו ע"י"ז איזה ידיעה מי הם השני דיןנים אחרים אשר בשם כתוב.

ד] החותמה להדיא בהשטרו בירורין שהפסק דין צריך להיות בחתימת כל השלשה רבניים, וא"כ מכ"ש כתב סירוב שהוא ג"כ פסק דין טני סרבן ושיש לנוהג בהתאם, וכך כן הפסק דין של הרתקת דרי"ת, צריך בודאי להיות חתום מכל

על זה ייצרו המצאה ותחכלה שיטסיפו לזהאות כי נראה שהכל נעשה באמת ביום כ"ב, רק פשוט שהיה טעות מה שכתו יום ב', וממילא יום כ"ב אינו בשבת קודש, וגם הר' פלאה היה אז במנטי, ובזה דימו בנפשם שהכל על מקומו יבא בשלום.

אבל לא עקא, שכחו שהכתב סירוב לא היה טמון בצלחת, רק נתפרנס כבר בעת החותמת אחיה שהיה אור ליום ה' אלול, ונתפרנס אז בלי חתימות, וגם ביום ד' אלול יום ב' כי יצא תלה על הקיר בהכוון של הר' פלאה, וא"כ היאך אפשר שכבר ביום ד' אלול נתפרנס מכתב שנחתם כמעט שלוש שבועות אח"כ ביום כ"ב אלול. וממן^{נ"פ} אם כוונתם היה ורק שרצו להוטיף השני החתימות הנותרם, זה נעשה ביום כ"ב אלול, א"כ היה להם להעתיק הכתב סירוב היישן, [דאקומענט # 13] ולהוסיף על זה שבויום כ"ב אלול חתמו גם אנו שני החתימות החסרם. אבל למה فهو לעשות כל הבלאג' והשווינדעל כאילו הכתב סירוב נחתם מתחילה על ידי שלשה רבניים ביום כ"ב אלול. והרי דבר זה מראה שהכל כאן הוא שוינדעל, גורעין ומוסיפין ודוריין, כותבין איזה פאשקויל' וקורין לו כתוב סירוב, וכвшומעין שהעולם מתחילה להקשות קושיות על זה, מוסיפין וגורעין כפי הצורך, ומדמין בזמנים שהעולם הם כבשים תמים שלא יתפסו השווינדעל שלהם.

ואגב: يوم כ"ב אלול הוא ע"ק: והרי הלכה פסוקה בש"ע ח"מ ס"י ה"ס עי' ב' אין דעתן בערב שבת. וברמ"א ויש מי שכותב דעתשיי בזמן זהה דעתן בערב שבת וכו', ודוקא לעניין ממון יש להקל דהפקר ב"יד הפקר, "אבל בדבר איסור אין להקל" עכ"ל הרמ"א. וטעם הדבר מפורש בשם"ע וחותמים ונתיבות שם, דמכיוון שהדיינים מצוים להיות מתונות בדין, שיאחו לחתון הדין ולא יפסקו מהרה עד שיבינוהו, שאפשר שתיגלו להם עניינים, שלא היו נגלים בראשית המחשבה [כleshon הרמב"ם באבות פרק א' משנה א' ועיי' ברבינו יונה שם], והואיל ובערב שבת או יום טוב הם טרודים בהכנות לכבוד היום, אין לבם פניו להתבונן היטב במשפט הבא לפנייהם, ואפשר שיבואו לידי טעות לזכות את החיב ולחיב את הוכאי עיי". וא"כ היאך יכול לדון כאן בנידון הסירוב והרחקת דרא"ת ולכתבו ולהתמודו ביום ע"ק, הרי באיסור והיתר אנו עוסקין כעת, שלhalbca אין דעתו בע"ש.

בכתב יד זאת כ', וזה בולט בכך מההרחק שיש בין התיבות, והן מהאייבערשטראעל שיש לאחר הב' שכשותבים יום כ"ב כתובים עם שטרעכלען באמצע בין ה"כ"ף להבי"ת, וכשותבים רק ב' כתובים ורק שטרעכלען אחד לאחר הב'. אלו הם השינויים שעשו. אבל בגין הסירוב לא שינו כלל, הגם שנדף מחדש באותיות גדולות יותר, ועד כדי כך העתיקו הסירוב היישן, שב悍מה: ולא "די" שאינו מקבל וכו', שבכתב היישן יש הפסק ומרוחה בין הדלא"ת להיוד"ד, שזוהה טעות הדפוס דמוכחה, גם בכתב החדש שנדף מחדש יש ההפסק והמרוחה הזה, וכמו כן תחת השם של הר' שווייצער נדף השם "שלמה שווייצער" ולא "שלמה יודא שווייצער". וזה רק מראה שלא ישבו עכשו מחדש לדון הדבר, רק חזרו והדפיסו כתב סירוב היישן שנתפרנס, עם כל השגיאות שהיא בהישן, ורק אלו השינויים שהזוכרתי לעיל, דהיינו החתימות והלעטער הע"ד, שזה אינו בוגוף הכתב, חוץ מהתאריך שהוא שינוי שנעשה בגין הכתב, ואכן דבר זה ניתוסף בכתב יד אחר שכבר נדף.

ועכשיו אסביר ממשמעות השינויים. בקיצור: השינויים הם רק עוד סימן מובהק ומופת חותן על הבלאג' והקארופציג שמתරחש כאן לצד עניינו והכל הוא חתיכת גדולה של שקר ובלאג' וכמו שאפרש.

דרנה תיכף אחר שנתפרנס הסירוב בשעת החותמת אחיה אור ליום ה' אלול תש"ז, זמן רב לפני יום כ"ב אלול המוזכר בכתב החדש. הרגישו כל הרואים בהדברים שהזכיר, דהיינו שיום ב' אלול הוא שבת קודש, ושאין כאן חתימות כל השלשה רבניים, ולא לעטער הע"ד, ושהר' פלאה לא היה בכלל במנטי אז, וככל הקשיות הנ"ל, [יודע אני בבירור מאחד שהה לא שיחה עם הראב"ד והקשה לו חלק מהקשיות הנ"ל]. ואז ראו עצם נאחים בסבר, שקלונם נתגלה לעין כל, שהכל הוא סתם באטרוג וקארופציג, ואין אלא שקר ובלאג', וראו היאך שהשקר הגadol שלהם מתחוץ לנגד עיניהם. ישבו וטיכסו עצה כהה מה לעשות, ועלה ברעינום, דבר נפלא, שיפרנסו עוד הפעם הכתב סירוב נדף באותיות גדולות, וכאיilo שהכל הוא אותו הסירוב שנתפרנס, אלא שি�ינו הדברים הנ"ל, הינו הלעטער הע"ד וגם החתימות יוסיפו, וא"כ קשיא הרי יום ב' הוא שבת קודש, וגם שהר' פלאה לא היה במנטי והיאך היה יכול לחתום,

הפעם על הכתב סיירוב ביום כ"ב אלול [דאקומען # 16], רהינו שמאחר שהיה קשיות ופליאות על הכתב סיירוב היישן, וראו שאנשים חושבים שאולי הוא מזוייף, אשר לזה ראו צורך לחזור ולהחותם עם כל השלשה חתימות, א"כ למה הם כל הטורח הזה, להחותם על כתב סיירוב, ולעשות הרוחקות דרי"ת, דבריים שבכל אופן אינם מהדברים הראשוניים, ולהטריח לפטנס הכתב סיירוב בכתב מדורים ביום ערך, וכי לא היה יותר טוב וייתר חזק שיחזרו ויחתמו על הפסק דין עם המהיכן נתני, עם חתימות ארגינאל על כל דף ודף בנפרד, ולשלחו אליו עם שני עדים, ואנו אולי לא היו צריכים כלל לנוקוט צעדים חמורים כהroughות דרי"ת שככל הפוסקים התרחקו מלנוקוט צעדים כאלו, יותר מה שהם רוצים שבני אדם יתרחקו ממן]. ועוד עכשו כשהתעקשו מארוד מארוד שבושים אופן אינם מוכנים להחותם על הפסק דין ולשלוח לי פסק דין ארגינאל עם חתימות ארגינאל על כל דף ודף בנפרד באופן שהוא שווה הפסק דין הנitin והנמר, הגם שטיירובם המוזר לא היה לו שום מבוא והסביר בשכל אנושי,Auf"כ חשבתי אולי יש להם איזה קבלה איש מפי איש עדIASULL גולם, שלא לחזור ולהחותם שני פעמים על פסק דין אחד, ואולי עשו איזה נדר ושבועה על זה, ובאים מתחרטים על זה ולכן לא שייך להתיירו, או שאר תירוצים ולימודי זכות שאולי אחר החיפוש אפשר לומר, כך חשבתי עד עכשו. אבל עכשו שרואין שאין להם קבלה כזאת, והראיה שחזור וחתמו על הכתב סיירוב, והינו שעל הכתב סיירוב לא התייראו ולא מנעו עצם להחותם חתימות הניכרות, [הגם שgam זה איןו ארגינאל, ואולי באמת ג"ז מזוייף הוא], א"כ למה אין יכולם לחזור ולהחותם הפסק דין.

אלא מי התירוץ פשוט ומובן, שהפסק דין יודיעים הם עצמם שאין לזה לא ידים ולא רגלים, ויודיעים שהפסק דין שנשלח אליו עם החתימות אינם ניכרות, מופרך לגמרי, אין לו לא ראש ולא זנב, לא התחלה ולא סוף, וזה הם מתייראים להחותם וליתן לי, שהרי הם יודיעים הפלטשקייט והבלאף שעלייו מיסוד כל הפס"ד, והם חושבים מארוד שgam אני או התלמידי חכמים שאראה להם הפס"ד ירגישו ויתפסו הכל. משא"כ הכתב סיירוב עדרין אין יודיעים שgam זה מלא עם דברי בורות כמו שאכתוב להלן, ולכן לא התייראו להחותם על זה.

ועתה נחזור לגוף הסירוב.

ובאמת פלייה עצומה על הר' פלאהר על שחתם על הכתב סיירוב, ובכלל היאך הכנס שצמו לעסוק ביש זהה, והלא כפי מה שהראב"ד כותב במחתו אליו מיום כ"ד תמוז [דאקומען # 10] הוא מפורסם שיראו קודמת לחכמתו, וא"כ מאחר שהוא איינו עוסק כלל בענייני אה"ז וח"מ, הרי גם' מפורשת הוא בקידושין י"ג ע"א כל מי שאינו יודע בטיב גיטין וקידושין לא יהיה לו עסק עמהם, ורקין לעולם יותר מדור המבול, וזה' המחבר בשו"ע אה"ז סי' מ"ט סע' ג': כל מי שאינו בקי בטיב גיטין וקידושין לא יהיה לו עסק עמהם להוות בהם שבקל לטעות ויתיר את העורוה וגורם להרכות ממזרים בישראל ע"כ, וכ"כ עוד בס"י קנ"ד בסדר הגט סע' ק"א עי"ש. והיאך א"כ לא התיירא להחותם על הכתב סיירוב, ולהזכיר לנ hog ביה הרוחקות דרי"ת בשעה שענני גיטין וקידושין אינם כלל הענינים שהוא עוסק זהה. הנה לא כתוב בגם' ושו"ע שלא יפטוק ולא ידין, שהוא פשוט, רק לא יהיה לו עסק עמהם, דהינו שיתרחק מזה, והיאך מעיקרא קיבל על עצמו לדון דין תורה גמור בענייני אישות, שאינו דבריהם שהוא עוסק בזה, ולמה לא התרחק מזה, ובפרט עכשו שכבר הגיעו הדברים שפוסקין בענייני הרוחקות דרי"ת, שగודלי ישראל בכל הדורות פחדו לפטוק בדברים כאלו, הגם שהיו בקיאים בראשו"ע על בוריים, והיה באמת יראתם קודמת לחכמתם, והיאך הר' פלאהר אינו מתירא. ולהימוד זכות שיש עליון, וככפי הנראה זה האמת, שהיא הנותנת שמנני שאינו עוסק כלל בענייני אה"ז וח"מ, על כן הוא סומך בעניינים עצומים על הר' קויפמאן שלומד אצלו בהכולו שלו, ואני עולה על דעתו לאיזה בזען ולאיזה עסק ביש הר' קויפמאן הכנס אותו, והר' קויפמאן מנצל מה שהוא פלאהר סומך עליון בלי לחקור ולדרוש אחר מעשיו וambilי לבדוק אחר כל המתරחש, ואין לו שמן של השגה שהר' קויפמאן סומך על פחדות מקורי עכבייש, בחומרות שבחומרות מחתמת קלות דעתו, ובtruth אני שאליו היה הר' פלאהר יודע אפס קצחו מהרפס והטיט היען שהר' קויפמאן הטעיבו זהה, היה מתרחק מכל הפרשה זהה יותר מכמתחו קשת, וייתר מה שמרחיקין משור שחזור ביום ניטן. ולדאבונינו קויפמאן קודמתו של لأنדרטמאן הם מנהלים העניים, והר' פלאהר משמש כההקשר והגושפנקא למשיהם התעתועים ודרכיהם המקולקלים.

ואולם איך שיהיה, הקשי האנקוב ויורד עד התהום הוא, אם באמת יכול לחזור ולהחותם עוד

שאינו רוצה לצית', א"כ הרוי זה סתייה לרישם, שכתו שמשתמט עצמו בכל מיני השתמטויות מלקיים, ד"השתמטות" הכוונה שמשתמט בתירוצים ואמתלאות שאינן מתבללים, ו"bowt" הינו שאינו משתמט בתירוצים רק בועט ומתריס להריא שאומר ומגלה שאינו רוצה לקיים, וא"כ ההני מיili שתראי נינגן, שם הוא משתמט אינו בועט, ואם הוא בועט אינו משתמט. ובשלמה הערו"ש שאינו מזכיר עניין משתמט, שפיר כתוב ואינו מקבל עליו הפס"ד ובועט בפסק הדיניים, שהוא מדבר אחד שבועט להריא שאומר שאינו רוצה לקיים הפס"ד, אבל הב"י"ד כאן שrok העתקו מלשון הערו"ש מפני שדרימו עצמם שאז יהיה סמן לדבריהם, והוסיפו עוד עניין משתמט בכל מיני השתמטויות, הרוי בזה כל המושיף גורע, שהוטר עניין בועט. ומכך אם נפרש כוונתם כמו שנראה בפשטות שאיני מקבל הפס"ד לתוך ידי, אז פשוט שהו טעות למה שכתו משתמט ובועט בפסק הדיניים. סוף פסוק: אין שנרצה לפרש דבריהם, הם דבריהם מהופכים הסותרים עצם מיניה ובהיה.

גם הפלא וללא אין שככל הפטול במומו פוטל, שבשעה שהם משתמטים בכל מיני השתמטויות שלא ליתן לי הפס"ד עם התיממות כראוי אריגנאל, ומנסים בכל מיני טזרקי ותחבולות שלא יגיע הפס"ד לידי, ואני יושב ומצפה על הפס"ד, ובקשתי ודרשתי ושאלתי שיאשרו הפס"ד בחתימות ראויות, והם משתמטים ומתחמקים, בו בשעה אינם מתביישים מלהלות הקולר בצווארי שאני משתמט מלקיים פסק דין, שאין הם רוצים לחותם. פלאי פלאים.

וכמובן שכשמדוברים שחחתתי על שטרי בירורין, ממשיטים הפרט העיקרי שהיה התנאי בהשטרתי בירורין שהיא דית' גמור ושינגן לתוך ידי מהיכן דעתני בכתב. וכמו כן ממשיטים מהשהודה הראב"ד בכתבו מיום כ"ד תמוז [דאקומענט # 10] שבנהגת הב"י"ד לא התנהגו כאמור בשוו"ע. שהרי אם יודיעו פרטיהם אלו, יוכוח כל אחד להכיר החוכה ואיטולא שיש בהכתב סירוב זהה, ושיש בזה חשש של פורמים קידוש, ולכן כתובים רק מה שרצוי בכתב. משקרים וסותרים עצם מן שורה אחד למשנהו, והכל במצב נחוצה בלי שום בושת פנים.

וכאן נשאלת השאלה, למה באמת אין מפרטים העתק של השטר בירורין, וכי לא

וז כתבו בזה"ל: ומשתמט עצמו בכל מני השתמטויות מלקיים פסק דיןנו לגרש את אשתו וכו', והוא בועט בפסק הדיניים, "ולא כי שאינו מקבל הפס"ד" אלא דבר דברים שאינם מהוגנים והתחזף בבי"ד דלפי השוו"ע חומר סימן י"ט איש זה יכולן לנודתו ועיי' בס"י כ"ז עכ"ל.

דברים הללו הם מופרדים מיניה ובהיה, שכתו "ולא כי שאינו מקבל הפס"ד" כוונתם למה שקראו אותו במכתב הראב"ד מיום ד' קרחה [דאקומענט # 4] לקל הפס"ד, וע"ז השבתי שאיני מבין למה אין יכולם לשולח על הבוי דואר עי"י במכתבי מיום א' פנחס י"ג תמוז הרצוי"פ [דאקומענט # 6]. וזהו הטענה שלהם שאיני מקבל הפס"ד, שאיני רוצה לקבל הפס"ד לתוך ידי, אשר באמת טענה זו אינו טענה כלל, שהרי ס"ה כחתי שאיני מבין למה לא ישלו אלי הפס"ד בבי דואר כמו שנהוג בכל הכתבי דיןיהם וכמו שלחו לי המכתב ההוא]. אבל א"כ מה פירוש שכתו שאני "bowt" בפסק הדיניים" ואני "משתמט בכל מיני השתמטויות מלקיים פסק דיןינו" ממן"פ אם שלחו לי הפס"ד וקבלתיו, א"כ מהו הטענה שאיני מקבל הפס"ד, הרוי קבלתי הפס"ד. ואם לא שלחו לי הפס"ד רק קראו אותו למסור לי הפס"ד ולא רציתי לקבלו, א"כ הרוי אני בועט בפסק הדיניים, ואני "משתמט מלקיים הפסק, שהרי כל זמן שלא קיבלתי הפסק, לא שיך לומר שאני בועט בפסק שלא ראתתי ולא קיבלתי.

עכ"פ שני הדברים הללו הם סותרים אחר את השני. ונראה שהיו רוצים לעשות איזה רושם שכאילו יש כאן ערך עם אחד שהוא ממש פחדים נוראים, איןו מקבל הפס"ד, ובועט בפסק הדיניים, וממשתמט בכל מיני השתמטויות.

שוב התבוננתי שלשונם כאן בנוי על מה שראו בערו"ש סי' י"ט שכותב שם שאם אחד מבuali הדין בועט בפסק הדיניים, "ואינו מקבל עליו הפס"ד, וזכור דברים שאינם מהוגנים, מנדרין אותו מיד, ולכן היה שרצו בכל הנסיבות להוציא עלי כתוב סירוב, הוצרכו לכתוב כל הלשונות הללו שמצויר בערו"ש. אבל לא דיקו בלשונם, שהعرو"ש מירiyumi שמיירויumi מקבל "עליו" הפס"ד, דהיינו שבועט ומתריס באומרו שלא יצית בלי שום אמתלא, אבל הם כתבו שאינו מקבל הפס"ד, דהיינו שאני מקבל בידי הפס"ד.

ואם תרצה לדחוק ולהעמיס בדבריהם שכוונתם ג"כ שאינו מקבל עליו הפס"ד והיינו

ואגב: אני מציין שהבי"ר יגלו מה היה הדברי ביזוי שאמרתי להם, הנני נותן רשות להבי"ר שיפרסמו בדיקות כל השicha של הדברי ביזוי מהם אמרו ומה השבתי להם, שלאחר שיתפרנס כל השicha, יתרברר שלא ביזתי אותם, רק הם ביזו את עצםם. עיי' מאירי ביצה כ' ע"א מה זה שתיקה מה זה סמיכה עיי'.

ח] גם מה שכתו מחו"מ סי' י"ט אינו שייך כלל לכואן, והוא סתום בלבול המות, רמלבד מה שם מפורש שצירף התראה בה"ב, ועכ"פ פעם אחד, וכואן לא היה שם התראה. אבל בעיקר: הרישם מיררי במאי שאמור שאנו רוצה לציתת דינא. אבל כאן הרי להיפך אני רוצה לציתת דינא, אלא שאני רוצה ומקש שיתנו לי הפס"ד עם המהינו נתני, כדי שאם הדברים נכונים ואمثالים, אוכל להיות ציתת דינא, וא"כ הרי אין זה שייך כלל להא דסי' י"ט. ואדרבה בתוחומ סי' י"א ע"י ג' מפורש שכל שמוון לקיים הפס"ד קורען הכתב סירוב, ומכך"ש כאן שהיתה מוכן כל הזמן לקיים אם יהיה פסק דין אמרת ונכוון, ורק שהדיינים אין רוצים בשום אופן ליתן ליה הפס"ד.

והרי יוצא כאן איפכא מסתברא, אני שאני רוצה להיות ציתת דינא, ולהתנהג כ"דין תורה" בלי שום פשרות, קוראים אותו "סרבן", ואילו הדיינים שעושים כל TZAKI שלא להתנהג כדין תורה, ולעקוּף דיני השו"ע, ומשתמשים ומחמיקים מליהו כפוף לדיני התורה, הם אינם סרבנים, ככלפי ליליא, והרי אדרבה הם הסרבנים היוטר גדולים, בזה שאין רוצים להיות ציתת דינא לדיני התורה, המחייב אותם לדון ולהורות כפי דיני השו"ע.

ט] כתבו עוד: וגם הזמן כמה פעמים לבא לב"ד למgor הדין תורה לעניין שאר עניינים וענה דברי ביזוי ע"כ. דברים אלו אין לו שם פירוש, חרא מה שכתו שעניתי דברי ביזוי, הנה כל מה שעניתי כתוב הדר הוא והוא מילתא דעתידא לגולי, וכל אחד מהקוראים מכובר לקרות כל המכתבים שכותבי להם, יודיע ל' איזה מהדברים הם דברי ביזוי. הן נכוון שכותבתם דברים שאין נעים להם לשוםם, כי לחצתי אותם אל הקיר שיודיעו לי הטעמים והמקורות והניסיונות של הפס"ד מהיכן דנתני בכתב כמו שמצויבים לפי השטרו בירורין, והיות שאין מוכנים לזה, לכן אין מרגישין כ"כ טוב מדרישתי הזאת, אבל עדין אין זה חוצפה וביזוי, ואם הם מרגישים עצם מbezים מזה, אין להם על מי להתרעם רק

היה יותר טוב אם יוכל כל אחד להוכיח בشرط דביריהם, שכן חתמתי אצל שטרו בירורין, ושאכן התחייבתי לציית להפסק דין שלהם, אלא וודאי מפני שהם יודעים היטב שהשטרו בירורין צריךין להטמין, מפני שנמצא שם תנאים שלא קיימו, ואם יתפרנס, יתודע ויגלה לכל יוшиб הארץ שהכל נעשה כאן במרמה ובתחכלה ממוחשבת להטעות ולרמות אחרות, שאחתום בסבריו לפי תומי שאכן יהה כאן תורה גמור, רינתן לתוך ידי מהיכן נתני בכתב, ולא עלתה על דעתך, שיתכן שהדיינים בראשות קרייפמאן הם סתום שויננדערס נגידיהם של לבן הארכמי, והכל הוא טרי שקר ומרמה, שויננדל ובלאף.

ז] כתבו עוד "דובר דברים שאינם מהוגנים והתחזק בבי"ד, דלפי השו"ע חו"מ סי' י"ט איש זה יכולין לנדותו" ע"כ. הנה דברים אלו אין לו שחר, רמנ"פ אם כוונתם שבשבועה הדריית התחצפות בבי"ד ודברתי דברים שאינם מהוגנים אשר בשביל זה בעצמו יכולין לנדוות אחרות, א"כ היה להם להזכיר דבר זה בהפס"ד, שהתנהגות היה שלא כהוגן ולפי השו"ע וכו', אבל מה שיכות דברים אלו ל"סירוב", הרי סירוב פירשו שהבע"ד אינם ציתת דינא, ולא שהתחזק בבי"ד,داولו במה שהתחזק בבי"ד יכולין לנדותו אף אם ציתת דינא, והמה דוקא עכשו כשרוץין לומר שאיני ציתת דינא, הזכירו עצם שהתחזק בבי"ד. ואם כוונתם שאחר הפס"ד התחצפות בתשובותי שהשבתיהם להם, אדרבה לכו נא ונוכחה, והרי מכתביים הם גלוים לכל בא שער עירנו ופרסמתי אותם פה, ויאמרו נא היכן מצאו איזה חוצפה. הדבר היחיד שעשית, שדברתי וגילתי האמת בפרטוף, וכתבת עונות חזקות כראוי מוצקות מיסודות על אדני הש"ס והפוסקים, והוקעתם אותם בשער, על דרכם הקלקל והמקולקל, והם בעצם בישו את עצם על ידי התנהגותם. וביותר שלו יהא שהתחצפות להם, אבל הרישם המודבר כאן בלא פרושי מאישורה להצליל את אשתי מאיסור אשת איש החמורה, וכל מקום שיש חילול השם אין חולקין כבוד לרבות, אשר באמת גם הראב"ד הר' שווייצער פסק במכתו שכתב בשפת יודיש הנדרס בחלק הדאקוומגענטען מספר [דאקוומגענט # 12-ה]. שאם אין הדבר מתנהג כיאות לפי דיני התורה, לא שייך אצל העניין של ביזוי תלמידי חכמים ואדרבה דיןן כל שבציבור עיי"ש במכתו.

שקרוו לזו הזמנה מיום ד' קrhoת ב' תמוז שלחוו עוד הפעם ביום י' תמוז וביום י"ג תמוז [ראקומענט # 7,5,4] והיה כתוב על זו "התראה" נכתב שם שאם לא אבא לדין על דברים אחרים ידונו שלא בפניו, אבל לא התרו אותה כלל בהוצאה כתוב סירוב בקשר להרין על דברים אחרים, ומילא לא שיק להוציא כתוב סירוב שלא התראה מקודם, ומטעם זה בלבד בטל הסירוב.

זהו חוץ מה שכתבי כבר במחටי להרבנים מיום י"ט אב [ראקומענט # 2] כמה וכמה טעמי למה אני מחייב עפ"י הלכה ועפ"י השכל לבא לדיןبعث על שאר עניינים, וכגון דלאחר שהודו במחටב הראב"ר מיום כ"ד תמוז תשס"ז [ראקומענט # 10] שהדרית התנהג שלא עפ"י השוו"ע ובניגוד למה שהתנית בשטרוי בירורין שצרך להיות דין תורה גםו, מילא בטל כל השטרוי בירורין ואין להם שום סמכות וכח לדין עוד בדברו, שהבב"ר התבטל. וכן מכח שאין רוצים ליתן לי המהיכן נתוני, וגם שדרשתי מהם שישיבו לי תשובה לאשר הפס"ר הנראה כמצויף אם אכן בתבוחו או לא, וגם שהר' פלאהר אינו רוצה לקבל מכתבים שלי וכו' וכו', עיי' במחටבי הארון שלחהתי להם ורצו"פ, ומילא פשוט שלא שיק לקבוע אותו כסרבן.

אבל יותר מזה יש כאן קשייא עצומה מרפセン איגרא. רהנה הטענה שלהם הוא שהזמנתי כמה פעמים לבא למפורר הדין תורה לעניין שאר עניינים, אבל לא כתבו מה הם השאר עניינים שלזה הזמנתי, ואולם בהמכתב הזמנה של ד' קrhoת ב' תמוז וגם בהמכתב של כ"ד תמוז מפורש שצרכין עוד לדין על המזונות, והיינו שערין לא דנו על עניין מזונות. ומהה נשאלת שאלה גדולה, הרי בהפס"ר שלחו אליו שלא רצו לאשר אותו, רק עכשו מנסים קצת לומר שאכן היה זה פס"ד אמרית, אחד מעיקרי היסודות שעלה זה בניו החיבור גירושין, הוא דמכוון שאני מחייב במזונות ואני רוצה לפרנס לכך הנני מחייב לגרש. והנה מבלי ליכנס להפריך כל היסוד הזה, שמופרק מכח כמה טעמיין הן מן ההלכה הן מן המיציאות, [קודם כל שלפי ההלכה כל שהאהשה אינה דירה עם בעלה אינה מחייב במזונותיה כմבואר באהע"ז סי' ע' סע"י י"ב וכו' וכו'], (וכמובן שזה תלוי הרבה בנסיבות הדין בוגנע מקום הדירה), שהרי אם האשה צריכה לדור במקומות כפי הפשטות בשוו"ע אהע"ז סי' ע"ה שהאהשה צריכה לילך אחר בעלה, ובפרט כשהחתונה היה אמריקא וכו' שאכמ"ל,

על הם עצמם, ועל התנהגותם, שקיבלו על עצמם לדין דין תורה גמור, וחשבו וטעו שיעלה בידם להתחמק מלדין דין תורה גמור ולהשתמט מליתן מהיכן דעתני בכתוב. ועכ"פ ההרגשה הרע שיש להם שראוים עצם מוטבעים בכוון עמוק, אין לו שייכות לדברי ביוזו, כי הזכות להבע דין לעמוד על זכיותו ולדרוש מהבב"ר שיתנהגו כפי שמוטל עליהם עפ"י השוו"ע והפוסקים, ואם איןם מוכנים לזה, אין להם שם דיןנים ורבניים, כי רק דין ורב הפסיק עפ"י השוו"ע יש החוב עפ"י תורה לכבודו ולהתנהג עמו בכבוד בהתאם להתנהגותו, משא"כ ברוב ודין הפשוע ומשתמש בהמשרה שלו להטיל אימה על הבעלי דיןיהם הייפך התורה והיפך ההלכה, אין חיב לכבו, ומותר ג"כ לבזותו, וכפי ההלכה בשוו"ע יוז"ד סי' רמ"ג סע"י ג' דתלמיד חכם המזולז במצאות ואין בו יראת שמים הרוי הוא ככל שבציבור, [ראקומענט # 12-א-ב-ג,ה] ואין הראב"ר שווייצער בעצם במחටבו שכתוב כשהיה נוגע להקיעים שלו, [ראקומענט # 12-א-ב-ג,ה] ואין לך מזולז במצאות יותר מי שמטה בעל דין שמבטיביו לדין תורה גמור וליתן לו מהיכן דעתני בכתב ולבטוף מוליך אותו שלל, ובפרט שפסק הלוכות הנוגע לעיקרי קדושתן וטהורתן של ישראל ומתריר אשת איש לעלמא על סמן הרגישים ודרעת בעלי בהםים שהוא היפך דעת תורה, ומילא לו יהא שהיית עונה בברבי ביוזו, ג"כ לא היה בכך כלום, שהרי מגיע להם דברי ביוזו על התנהגותם ודרךם הקЛОקל.

אבל האמת הוא שלא בזתי אותם כלל, רק הגדיי האמת כפי מה שהוא גופא דעובדא היכי הוה לא כחל ולא שرك, מתובל עם מקורות ונימוקים לפי ההלכה, והתנהגותם שאינו מתאים לשום איש אשר בשם ישראל יכונה ומכ"ש שאינו מתאים למי שקורא עצמו רב ודין, זהו שמהזה אותם, ומה יתאונן אדם חי גבר על חטאינו, הא חרدا.

ומה שכותבים שהזמן כמה פעמים לבא לב"ד, כוונתם בזה לכאי להסביר שאני סרבן שלא רציתי לבא לב"ד לדין על שאר עניינים ולכן הם מוצאים חובה לנפשם להכריז עלי שאני סרבן. והנה הדברים הללו, אין להם שחר, ראשית: שההלכה רוחת הוא שאי אפשר להוציא כתוב סירוב על מי שמסרב לבא לדין רק אחר ההתראה ומפורש ברשב"א בבא קי"ג הדינו שצידין להתראות בו שאם לא יבא לדין יכריזו עליו שהוא סרבן, וכאן לא היה התורה על זה, רק בהמכתב

ורו אין מזה בעליל, שיש להם מטרה אחת, להוכיח אוות עד כמה שאפשר נגד התורה רק כדרך הטעראריסטיקן הגונגסטערס והמאפייע, ואחד מהטהתקין הוא להוציא עלי כתוב סירוב, ולכן חיפשו בחורין ובסתוקין כל הסיבות שיש בשביל זה להוציא כתוב סירוב, וצירפו הכל מביל שידקדו שהם סותרים אלו את אלו, שכחטו טעם אחד משום שאינו משתמש מלקיים הפס"ד, ועוד טעם משום שהזמנתי לבא למגור הדין לעניין שאר ענינים, ושני דברים הללו סותרים הם, שגם יש כבר פס"ד והיינו הפס"ד ההוא שקבעתי עם החתימות שאי אפשר לראותם, א"כ נמצא שכבר דנו על המזונות, ושוב אין מה להזמין אותו בנגע מזונות. ואם מזמינים אותו על מזונות והיינו שעדיין לא דנו על זה, א"כ הרי אין כאן פס"ד על חיוב גירושין ואין מה לציית לוה, שהרי בהחלטות היסוד נופל הבניין. וקשה זה לית נגר ובר נגר דיפרקיינה.

אבל באמת אין זה קשיא, שהרי כתוב סירוב שנכתב ונחתם בעצם יומ השבת הזה כמו שרואין מההאריך ב', אבל שזהו בשבת קודש, אפשר לכתוב בו הכל, שהרי איןנו צריך להיות אמת ונכוון מבלי סתיות ומבלי קשיות, רק העיקר הוא שישמש המטרה, להשミニ' ולהבאיש את הבעש שהוא ציית דין. ומשתמשים בהנשך הנקרה כתוב סירוב, ובוחנים בהתחימות של אנשים פשוטים וישרי לב, שיתנו אימון לדבריהם, ולא ידקדו אחריהם, ובפרט כמשמעותו זה עוד מכתב "העדה" ומכתב החותמים הפסולים מלאנדאן, וחשבו שהמחתבים הללו יחופו כבר גם על הכתב הסירוב המטופש שלהם הוציאו, וטה עיניהם מראות, שאמת הארץ הצמה, ויתברר היטב למי החותמת ולמי הפטולים.

ובאמת שהרי קויפמן שאו הכנין הכתב סירוב בסיוועו של אנדרטמן הבין היטב וידע כל הקשיות הללו, ולכן לא רצה לחתום מוקדם, [רק על הסירוב המאוחר כשלא ה' כבר ברירה אחרת] כדי שלא יחפס בקהלתו, רק הטעה את הראב"ד שווייצער שכאלו יש כאן סירוב אמיתי, והשיטה אותו שرك הוא יחתום, והוא השתמש באיזה אמתלא עלובה מפני שרצה לחולות קלתו באחרים.

ויש להזכיר בדרך צחות דברלים אם היה על זה חתימות כל השלשה רבניים, לא היה קשה כי הסתיירות שיש כאן, שהרי יתכן לומר שככל דין אמר אחרת, דין אחד כתוב הפס"ד שMahonיב

א"כ כל שאינה בא למקום היא מורת, ואין לה מזונות, והם מעולם לא הגיעו כלל בדינויים אודות מקום הדירה, שהרי הם רצו רק לחיב גט, וכל דבר חזץ מזה לא היהائقת להם, מלבד מה שלא שמעו כלל העדיות וההוכחות של הנוגעים לכל הפסוטון), וגם לפי המציאות שמעולם לא היה לה פראבלעם עם מזונות גם ביום שהיינו דרים בנפרד, אם מכח הממשלה שחחתתי לה כל הדאكومענטן שדרשה ובקשה, אם מכח עבودתה שיש להאריך בזה דין צאי מעשה ידין למזונותיך, ועוד ועוד שאיני רוצה כאן להאריך בזה כי אין כאן מקוםו, וגם שהרי שלחתה לה מזונות ויש על זה עדות ובירורים, אלא שלא רצתה לפדות הטעק, אבל זהו ג"כ חלק מהעדויות שהבי"ד אינם רוצים לשימוש מימי, שהרי יש להם כבר פסק דין מוכן ומזומן מוקדם הד"ת, וזה צריכין לבצע, דאל"כ לא יקבל הר' קויפמן הממון והכסף המובטח לו. וגם יזיק לו להפרוסמת שמקווה לקבל מהקעיס הזה, שברצינו להתחפרם כדי שביכלהו לחיב גירושין אף לאנשים כאלו שעפ"י הלכה אין לחיב אותם בגירושין, והוא מומחה לעשות דין תורה כזו שאף שהותנה לדון דין תורה יכולן לעקוף כל זה ולעשה בכל העולה על רוחם וכדרוך המאפייע, ורק שהמאפייע הזה מלבוש באיצטלא דרבנן, ועכ"פ כל היסוד של המזונות הוא מופרע לגמרי, והכנתוי כבר תושבה ארוכה עם להכ"פ י"ב טעמיים אין שהזידו בדבר משנה, וטעו בדברים מפורשים וסילפו בזדון ההלכה והמצוות, אלא שאני מתין שמקודם יחתמו על הפסק דין כל השלשה רבניים עם חתימות ארגינאל על כל דף ודף בנפרד, באופן שלא יהיה להם מקום אח"כ לטעון שלא כתבוهو ושה אין הפס"ד שיצא מהם, ואז אפרנס הפירכות והסתירות שהפסק דין שליהם מלא מזה], אבל בכל אופן אחד מההיסודות העקריות של הפס"ד שליהם הוא מכח שאני מהוויב במזונות, והלא הדברים מרפסן איגרא, היאן שיר להוציא עלי פסק דין ביום ב' אידי [מפורש בכתב העדה ובכתב לאנדאן [דאקסומענט # 15,14]] שאני מהוויב בגירושין על סמן שאני מהוויב במזונות, בשעה שבכום ב' [דאקסומענט # 4] שצרכין עוד לדון בעניין המזונות, והרי אם לא דנו עדיין בעניין המזונות עד יום כ"ד תמוז כמפורט בכתב הראב"ד מיום זה, [דאקסומענט # 10] א"כ לא היה אפשר להם להוציא הפס"ד שאני מהוויב לגרש.

המהריב"ל. וכ"כ בספר גברות אנשיים להש"ן, ודבריהם מובאים בפתח תשובה שם סי' קנ"ד ס"ק ל'. וגם בכנסת הגדולה שם בהגנותו ב"י אות ל"ז הבא המהריב"ל, וגם בשו"ת אבני נזרacha העוז סי' ל"ה אוחח הביא מהכנה"ג שם לדבר פשוט כהמהריב"ל שאין לעשות הרחקות דר"ת. ובאמת לא ראיינו לרבען קשייאו שינגןן, ורק באלו האופנים דכל הדיעות כופין להוציא,Auf"כ מחתה חומרה דעת איש לא רצוי לסמן על זה ולכך ואז עשו לפעמים הרחקה דר"ת במקומם כפייה, וגם זה רק לאחר שעבר זמן רב וניטו להשפיע על הבעל בכל מני דרכי נועם שיוציא ולא עלתה בידם, בזה הסכימו לעשות הרחקה דר"ת. אבל באלו שrok חייבין להוציא והיינו שמותר לו עברין אותה, לא עשו הרחקה דר"ת וכהמהריב"ל והגברות אנשיים המובא בפתח תשובה שם. ודלא כאלו של ימינו דמתקרי רבנים והם קל הדעת, ואיסור אשת איש הוא לשחוק בעיניהם, וככפיית גט הואazel משחק, שתיכף ומיד כשעולה בדעתם שמחוייבין לגרש, תומ"י מתחילין עם הרחקה דר"ת.

[ב] אף להרמ"א דעתו להתריר הרחקה דר"ת גם כשר חייב לגרש אף במקומם שאין כופין, אבל הרי מפורש שם ברמ"א דאסור לנדותו, דnidui נחשב ככפייה, וכ"כ להדיא הר"ת בספר הישר שם סי' כ"ד, וא"כ הכא שכחטו מתחלה שנקרוא סרבנן וдинנו מבואר בשו"ע חו"מ סי' י"א טע"י א' וביו"ד סי' של"ד עד שיחזור בו ויצית, דהינו שהחליטו עליו נידי, א"כ הוה כפייה ממש, שזה לכו"ע אסור.

[ג] הפסיקים תמהו על הרית דמהו החילוק בין נידי להרחוקות, דלמה נידי אסר ולעומת זה הרחקות התיר, וביארו מושם דההרחוקות הם רק לעירו ולא בשאר מקומות, ולכן מכיוון שיש לו הביריהليلך לעיר אחרת, דשם לא יתרחקו ממנו, לפיכך לא נחשב ככפייה, כ"כ בשו"ת מהרי"ק שורש קל"ה, והלבוש אהעוז סי' קל"ד טע"י י' כתוב ז"ל: בזה אין כפייה עליו שאם ירצה לא יגרש "וילך למקום אחר במקום אשר לא יבדלו ממנה" ע"כ, ובויתר מפורש הדברים בשו"ת מהרשד"ס חייזד סי' קל"ב שכחט באמצעות תשובה לגבי עניין אחר ז"ל: דומה למה שכחט ר"ת על אותם שאין כופין אותם לגרש שוגם אין כופין אותו ע"נידי, אבל כתוב הר"ם הכהן בשם ר"ת שנוכל לעשות שנקבל עליינו גורה שלא לייש וליתן עמו עד שיגרש. "והיינו טעם אלא מקרין

לגרש ממש שמחוייב במזונות, והדיין השני רוצה עוד לדון על המזונות, והשלישי עושה איזה פשרה ביניהם, אבל בעצם שחתום רק רב אחד, הדרא קושיא לדוכתא, ואולי זהו ג"כ טעם למה אחר שלשה שביעות חתמו כבר גם שני הדיינים אחרים.

[ג] עוד נקודה אחת יש להעיר. שכחטו בסופו בזה"ל: כל זמן שלא צית אין לשום אדם לישא וליתן עמו וכור' ובו שיק' הרחקת דרבינו שם ע"כ. ופלא גדולה דכפי הנראה במכחטם מנסים להעmis איזה מראה מקומות שיראה כאילו הסירוב מבוסס ומיסוד על יסודות איתנים, ולמה א"כ כאן לא ציינו שום מראה מקום לעניין הרחקת דר"ת, היכן מוזכר הרחקות, ומתי נהוג הרחקת דר"ת לפי ההלכה. והרי הלכה רוחת הוא ברמ"א אהעוז סי' קנ"ד טע"י ב"א.

ולמה לא ציינו להרמ"א זהה. ובפרט שכפי מה שהותנה בהשטרני בירורין שצרכין ליתן כל הפק דין עפ"י דין תורה גמור עם מהיבין נתני בכתב עם המקורות והנימוקים, בודאי היו צרכין לכתב כאן כל הנימוקים והמקור להרחקות דר"ת.

אבל הת"י הוא ממש שכפי שהערוני ת"ח אחד [וاعتיק תוו"ד כפי ש] לי במחבתן הנה כל המעיין במקור הדברים ברמ"א שם ובספר הישר לר"ת סי' כ"ד ושאר הפסיקים שם הוא מקור דיני הרחקות דר"ת, יוכח לדעת, שם זייף וסילפו את דברי ר"ת, ופסקו ממש להיפך מהסביר ברמ"א ובר"ת, ואין כאן שום שפרט מעט מזעיר להרחקות דר"ת וכמו שאפרט מהפירות שיש על דבר זה.

[א] דהgam שהרמ"א הביא הא דר"ת, אבל כבר כתוב המהרי"י בן לב ח"ב סי' י"ח ז"ל: איברא דרבינו תם כתוב שמלל מקום יכולם בי"ד לגזר שיתרחקו ממנו וכור', מכל מקום לא ראיינו לרבעני הדור הזה שנגנו בכך, ואדרבה זכרוני כי פעם נועצנו לב ייחדו רוב החכמים וmobek השיבו לעשوت הרחקה זו, ורב גדור ומובהק שהיה ביוםיהם דההמם מיחה בדבר. ואפשר לומר כי מה שלא נהגו בכך, משום שלא אכchor דרי, יותר קשה להם בכך, והרחקה מן הנידי, ואם הנידי הו כפייה, כל שכן הרחקה הנ"ל. איברא דזה ימים רבים שהסתמחי בזאת הרחקה בפסק אחד מן הפסיקים שלו, אך אותו נידון לא דמי לנידון דין, וגם באותו נידון לא נעשה מעשה, והוא לא מיידי עכ"ל

הבל שאני איש כזה שצרכין לעשוט עלי הרוחקות דר"ת, וכמו שאמր הראב"ד בשיחה עם אחד, שכן הוצרך למהר ולחתום הסירוב עוד קודם החתונה של אחי, מפני שהוצרכו לפרסמו אצל החתונה, והיינו כדי להזוז עלי על ידי עניין של בזינות, ועל ידי הפרעת החתונה של אחי היתום נ"י, וכל זה אינו נכלל בהרוחקות דר"ת, רק בדברים הללו ברור שהזו עניין כפייה שאסור אף להרמ"א. והדברים מפורשין בשוו"ת הרשב"ש סי' של"ט דבזינות נחשב כפייה גמורה עי"ש כמו ראיות, ולא דמי כלל לנידון דר"ת שהמכoon להרוחקות, ואולי מסתעף מזה איזה בזין שם בעירו, אבל כאן להשמי ולבזות אותו בכל קצוי הבל פשוט שהוא כפייה גמורה אשר פוסל האגט.

[ו] וזהו חוץ מגוף הדבר שאינו מובן, היאן יתכן שתיכיף ברגע שנונתין הפסק דין [אם נתקבל הפסק דין עם החתימות שאנו ניכרות שהזו באמת הפס"ד [דאקוומנט # 8]] תיכיף מאימיים שעד שבועיים אם לא נשמע נכרי בכל קצוי הבל הרוחקות דר"ת בציורף תМОנתך, שזה מורה על סתם אלימות וטעאר, ולא על דורך התורה, שאף באופנים שאפשר להטיל הרוחקות דר"ת, הינו לאחר שכבר ניסו כל מיני תחבולות בדרכי נועם, ועבר כבר הרבה זמן מעת נתינת הפסק דין, ואז יש מקום להתחיל לדון אם להטיל הרוחקות דר"ת, אבל כאן אופן האיום שעוד קודם שמעו מני כלל אם אני רוצה לקיים הפס"ד או לא, תומי"י מאימיים שעד שבועיים נכרי הרוחקה דר"ת אם רק לא נשמע מכך, דבר זה זועק עד לב השמים, על העול המשוע והגעגסטערישע התנהגות המתරחש כאן.

ועפ"ז מובן שכן לא כתבו המראה מקום של הרמ"א סי' קנ"ד טע"י כ"א שמצויר שם עניין הרוחקות דר"ת, מפני שהתייראו שאם הקוראים יעיננו ברמ"א שם, ימצאו שלחותcia כתוב סירוב ולהזכיר נידויumi במ"י שמחוויב לגרש הוה כפייה ממש והגט פסול, וגם יוכחו לדעתה שהרוחקת דר"ת אינו מותר רק בעיר אחת שהבעל דר שם, וצריך שיהא לו הברירהليلך לעיר אחרת שם לא יוכלו ממנו, וגם יעיננו הקוראים בפתח תשובה ובכנותת הגדולה ושאר נו"כ וימצאו שגדולי הפטוקים חלקו על הרמ"א ולא התירו לעשות מעשה ולהטיל הרוחקות דר"ת. ועל כן העידיפו להזכיר סתם עניין הרוחקת דר"ת, מבלי שום מקורות וטעמים, כדי להטעות את העולם כולו, ולרמותם כאשר שיק להחותיא כתוב סירוב

זה שאנו כופין, לפי שיכولليلך למקום אחר"עכ"ל. וככ"כ הביאו הגר"א סי' קנ"ד ס"ק ס"ז, עמש"כ הרמ"א ומ"מ יכולן לגוזר וכור' כתוב ע"ז הגר"א וז"ל: דיכול להנצל מהו לילך לעיר אחרת, וכל שאין עושין מעשה בגופו לאו עישוי מיקרי וכור' עי"ש. ועכ"פ פשוט בכל הפטוקים הנ"ל, לכל היותר לעשות הרוחקות דר"ת הוא רק באותו עיר שהוא דר שם, ובאופן שיש לו הברירהليلך לעיר אחרת שם לא יבדלו מנו. ולפי"ז כאן שהפיצו הכתוב סירוב עם ההרוחקות דר"ת הן בעיר שאני דר שם והן בעיר מאנסי שאני דר שם כלל, ובויתר שהפיצו אותו בעת החתונה כשיש הרבה אנשים ומכמה מקומות, דבר זה לא התיר ר"ת מעולם. ובפרט מה שכתו בהתראה שכתו אליהם שבקשתי מהם לאשר אותו אם אכן כתבוו שגם זה היה רק פعكس קאפייע, אבל היה ע"ז חתימות שהיו ניכרות קצת יותר מהחתימות על הפס"ד, שלא היו ניכרות כמעט למטרין וזה לשונם: הננו מזהירים אותו שעד שבעה ימים מעת שתקבל מכתוב זה מחויב אתה להופיע בפניינו אישית, לא ע"י מכתוב ולא ע"י הטלפון ולא ע"י שליח, לקיים ולצית פסק דיןינו, ואם לא נשמע מכך, אנחנו ביד"צ הח"מ נכרי עלייך "בכל קצוי הבל הרוחקה דר"ת בציורף תМОנתך עם הפסק דין" ע"ב. ודברים אלו הם דברי בורות, שהרי כל היותר על הרוחקות דר"ת הוא משומשיכול להנצל ע"י שליך לעיר אחרת, אבל להזכיר הרוחקה דר"ת "בכל קצוי הבל" זה נגד ההלכה. ומכ"ש מה שכתו "בציורף תМОנתך" דהינו שלא יהא שום אפשרות להנצל מהרוחקות, פשוט לכל הפטוקים שהזו כפייה גמורה ואסור אף לר"ת.

[ד] ובאמת שאף אילו היו גוזרים הרוחקות רק בעיר שאני דר שם, ג"כ אילו דומה לנידון דר"ת, שהרי בזמנינו ברגע שיש אפיקו רוק כתוב אחד שנכתב בו הרוחקות דר"ת, הרי בשעתה חרוא אפשר לעשות העתקות לאלפים ולפרטמו ולהפיצו בכל קצוי הבל, שדבר זה אסור להר"ת, ועכ"פ אין לנו ראייה מר"ת שהתיר רק בזמנו, שוגם אחר הגוזה, נתרחק רק בעירו בלבד, ובשאר העיירות הקרובות ומכ"ש הרוחקות, לא הגיע השמועה כלל, וממי לא אילו כפייה רק קצת דחק, וזה התיר הר"ת.

[ה] ובויתר שכאן רואין להדריא מלשונים, שמלבד גוף הרוחקות, כוונתם ביחס להבזונות והבושות שיצאו מזה, דהינו שיתפרנס בכל קצוי

שינתן לי הפס"ד עם המהיכן דנתני ויתברר מפי חכמים וטופרים שהדברים נכונים, וכਮבוואר בmahresd"m שהגט בטל מדאורייתא והאה תשר אשת איש גמורה, ומכ"ש כשק חייבין לגורש, בודאי אסור לעשות החרקות דרא"ת, כשייש אפשרות פשטוה לשכנע אותה, על ידי שתינו לתוך ידי המהיכן דנתני בכתב חתום בחתימות ארגינאל על כל דף בנפרד.

ופשטוט ביותר, שמטעם זה גופא, הרי כל הסירוב הוא סתום חוכא ואיטולא, פטומי ملي' שמוסיפין הבל, דמה פירוש סירוב בשעה שני עומד ומתחנן, תננו לי הפס"ד עם המהיכן דנתני בכתב חתום כל דף ודף בנפרד בחתימות ניכרות ונראות ארגינאל, וכי זה נקרא סרבן, הלא אדרבה זה מורה להדייא על מי שהוא ציטת דין. ולהיפך עקשנותם וסרבונתו של הר' קויפמאן מורה בעיליל שלב יודע מרת נפשו, ויודע שהפס"ד אי אפשר לעמוד בפני החקירה והדרישה, וקויפמאן הזה הוא כמו"ץ אשר הדפנו רות, שהרי אם לא כן, למה באמת איינו מפרסם הפס"ד עם המהיכן דנתני, הלא במקום שמשקיעים כ"כ כח ואומץ להפיץ ולפרסם מכחבי העדה ולאנדאן והסירוב שלהם, וכי לא היה יותר טוב ויותר חזק אילו היו נותנים הפס"ד הארגינאל עם החתימות כראוי, בצירוף השטרי בירורין, וירא הקהיל וישפט למי החותמת ולמי הפטולים, וכל זה רק מחזק את מה שידוע כבר שאין כאן פס"ד, יש כאן רק פאשקויל שהם רוצחים לקרות ולכננותו בשם פס"ד, ולחלות בזו שכאלו יש להם מגילה עפה, יש מורה מקומות, יש נימוקים, ובאמת לא דובים ולא יער.

וכל הנ"ל נכתב אף אילו היה האמת בדבריהם שלhalbca הנני מחויב מדינה לגורש, ומכ"ש שלפי האמת אין שום מקום להלכה לחיב לגורש אותו, שהרי אני שהנני הבעל דין ואני יודע בדייק על מה נסובו כל הטענות והדו"ד שביני לבין זו, וכי מה שדברתי כבר עט כמה רבנים ותלמידי חכמים, אי אפשר בעולם בשום אופן לחיב אותי בגירושין על סמך הטענות שלא. וכמו כן הפס"ד נשואלי הוא מזוייף שעדרין לא אישורה] שנשלח אליו, הוא מופרך למגריר, והוא כל יכול נגד הלהקה, ותיבה אחת אין לו קשר ודיבור עט השני, ומלא סתירות, ועכ"פ על סמך הפס"ד הזה, לא רק שאי אפשר לחיב אותך בגירושין. ואדרבה אלא שאי אפשר לחיב אותך בגירושין. ואדרבה יש לחיב את זו, בשלום ולקבוע שהוא מודדת

וגם הרוחקת דרא"ת ולפרנסמו בכל העולם על מי שהייב לגורש.

ועכ"פ ציריך לומר אחד משני דברים, למה לא כתבו המראה מקום של הרמ"א, או שם עמי הארץ גמורים, וממצו איזה עניין של הרוחקה דרא"ת והעתיקותו שלא לעניין כלל. או שמסתבר יותר שהוא נעשה במקוון בمزיד ובערמה, ואשר לבן לא צינו המקור, שהתייראו שאלוי המצא תמצא מי שייעין במקור הדברים בשורשן, וימצא שלא דובים ולא יער, שם כחוב להיפך, וש הם מגלים פנים בתורה שלא כהלהכה, ולבן העלם יعلימו המקור והמרה מקום, בחושבם שעי"ז לא יתפסו בקהלתם.

וביתר שהרי גם באופנים שבورو לכל הדיעות שכופין בשוטים, אעפ"כ מפורש בשוו"ת mahresd"macha u"z si" מ"א דהינו אם אין אפשרות להוציא מהבעל גט באופן אחר, אבל אם בעל מסכים בעיקרונו לגורש, רק שמתנה איזה תנאי שرك אדעתא דהכי מסכים לגורש מרצונו, מהויבין למלא חפצו ומשאלות לבבו, אפילו בדבר קשה, ואם כפוהו על הגט כדי שלא להצטרך למלא תנאי הגט בטל מדאוריתא ובניה ממזרים עיי"ש. ומכ"ש בנידון דין, שמעולם לא אמרתי שאני מוכן לגורש, אדרבה אמרתי וכתבתי כבר עשרות פעמים, שבאם עפ"י התורה מחויב אני לגורש הנני מוכן לזה, אבל אם עפ"י תורה אי אפשר לחיב אותך לגירושין אז אני רוצה לשם זה, כי רצוני ומואוי לשלום, ואני מוכן להרשות ולהחריב את ביתך בשבייל אותן הבצע של יועציך האשה והר"ע בנים שלה, ואשר לבן דרשתי שידיינו דין תורה גמור לפי ההלכה והפוסקים וליתן לי מהיכן דנתני בכתב עם המקורות והניסיוקים שאוכל לחזור ולדרוש אם הדברים נכונים עפ"י הדין הן בעצמי והן ע"י תלמידי חכמים אחרים, וכמפורש בשוו"ת הב"ח ישנות si" כ"ב שכל מי שմבקש מהיכן דנתני הינו כדי שיוכל להראותו לפניו אחרים לבדוק אחרי הדברים אם אין בהם טעות עיי"ש, ובקשה שיתנו לי שהותנה בשטרי בירורין, ובקשה שיתנו לי הפס"ד עם המהיכן דנתני ארגינאל עם החתיות נראהות על כל דף ודף בנפרד שלא יהיה זה חזש זוף, והדבר פשוט בתכלית שבקשתי מוצדקת הэн עפ"י ההלכה והן עפ"י הישרות והשכל, אשר לבן אף אם היה להם פס"ד ברור לנוף אותו בשוטים, אסור עפ"י ההלכה לבצע את הפס"ד מאחר שאני מבקש דבר פשוט שהנני מסכים לציית לאחר

של"ז סע"י מ"ג דהמנדה למי שאינו חייב נידי הרוי המנדה בעצמו חייב נידי, וע"ע שם סע"י ל"טumi שnidah שלא כדין ואמר השני "אדרביה" עי"ש.

תוכנית העתיד מס' 7 הפלאן השביעי.

הצעתי כבר והסבירתי כל הפלענער שהיה להם ועשה עד עכשו, אשר כמובן שכולם עלתה בתהו, כי סוף סוף שקר אין לו רגלים, ואין לו תקומה. אבל הרוי הרשעים כים נגרש השקט לא יכולו, וIOSבים כבר עכשו ומחכנים ומטכטים עצה באומרם הבה נתחכמה לו למושיען של ישראל כביכול, שעומדים נגד ה', ונגד משיחו לעקוור ולעקע שורש קדושתן של ישראל להרבות ח'יו ממזוריים בישראל, מהמת קלות דעתם ואהבת הבצע שלהם, ומלה שמפחים עצם זהה יbia להם כבוד ותפארת, ועי"ז יחשב הר' קויפמאן כהاري שבכבודה ובבודה חיל, שקיים הפסקוק רק אין יראת אלקים במקום הזה ו... על דבר אשתי, ויתפרנסו שמו, וזה יbia לו עוד Kashtomurut, לו ולרכבו ומדרכו לאנדעסמאן, ובפרט בווער להם מאד לבצע זממם עכשו, ביודעם שם מעשה שטן יצלה ח'יו לסדר כאן גט פסול, ישמש דבר זה לאלאנדעסמאן וקויפמאן, כגושפנקא והקשר על כל הגיטין הפסולין שליהם, כי יצא דבר הגט על כל מדיניות המלך להבוזות בעilihן, באמרם ראה אפילו אצל משפחות חרדיות המפורסמים בזהירותם בקהל כבהתורה, גם אצל השתמשו בגט שנעשה ע"י הדרכת הקלים וריקים לאנדעסמאן וקויפמאן, ומכו"ששאר אנשים שיכולים לסייע עליהם, ואשר לנכן אי אפשר להם להפטיק עכשו ולשוב בתשובה ולהזoor ממעשייהם הרעים, רק אדרבה עושים תוכניות חדשות נייע פלענער.

כפי הנשמע מארורי הרגעוד, הפלאן החדש הוא כזה:

שיכופו אותו בשוטים ובמכות רצח לגרש, והר' קויפמאן יש לו כבר מוכן ומוזמן כתוב וחתום פסק דין, שבמקרה שהבי"ד טעו ועפי"ז גירש הבעל, ואח"כ מתברר שלא היה מחויב לגרש, הרוי מכיוון שהוא רק "טעות" וגם שכבר המצב "בדיעבד" שוב אין אחר מעשה בית דין כלום, והגט כשר. וכך הנראה שדעתו הוא לעשותו איזה היקש וגזרה שווה מגט לעדות החודש, דק"ייל שם דבבי"ד סמוכין אמרינן "אתם אפילו מזידים", וכמו כן רוצה להשות לזה

במה שעובה אותה, וכפי ההלכה פשוטה באהע"ז סי' ע"ה שהאהה חייבת לבא למקום בעלה, ואני כאן המקום ליכנס בכל זה, אבל בכלל אופן כל העסק שרצו ליצר כאן כאילו שכבר דנים בעניין כפיית גט, אינם אלא פטומי מילי בעלם, כי מדובר כאן הוא אם האשה יש לה דין מודדת או לא, אבל מחייב גט מאן דבר שמה, לפי הטעמים והניסיוקים שכתוו הם בהפס"ד [אם אינו מזוייף].

בכל אופן כל כמה שאין מאשרים הפס"ד כל דף ודף בנפרד בחתימות ידם ארגינאל באופן שהוא ברור שזהו הפס"ד שיצא מהם עם המהיבן דיןני, פסקו לי הרבה והרבה רבנים ודיינים, שאין לכך דין, ושוברו בצדו, שברור שפס"ד שהרבנים אינם מוכנים לקבל אחריות מלאה על זה אין לו תוקף כלל. ומה גם שבשתרי בירורין הותנה שצרכין לחתום כל השלשה רבנים, והיינו חתימה הנראית וניכרת והוא ארגינאל, לא חתימה שנראה כמוני. ואשר לנכן פשוט וברור אצל כל מי שיש לו מה בקדדו, שהסירוב הזה אינו חספא בעולם רק פחות מזה, דהיינו חספה ראוי לצור עפ"י צלוחית, והכתב סיירוב הזה אסור לשחותו בבית משומן אל תשכן באהלייך עולה מבואר בכתובות י"ט ע"ב.

mplia מאוד האمثال'ה העולבה של קויפמאן, שטווען שבושים אופן אינו רוצה לחתום הפס"ד דין ולשלוח ארגינאל, מפני שע"ז יתבלטו הסירוביים, והוא חושש שטמון בזה איזה החבולה. והוא שוא שבודאי טמון כאן החבולה, והיינו החבולה פשוטה ללחוץ את הר' קויפמאן אל הקיר שבהכרח יקבל אחריות מלאה על הפס"ד ומהיבן דיןני שכח. ותח עניינו מראות ומהבין שאחר שאינו רוצה לחתום ולשלוח ארגינאל ממילא בטלו כל הסירוביים שלו. אשר באמת כל בר דעת לעמוד ומשתאה, על סיירובם לחתום הפס"ד ארגינאל, הר' לו יהא כדבריהם שסתם תوانה אני מבקש, אבל סוויס אין להם שום הוכחה שקיבלה הפס"ד, ובפרט שמודים שהאריגינאל בודאי לא קיבלתי, [שהזהו נגד השטרין בירורין שמספרש שצרכן חחימת כל השלשה רבנים, והחימה ממשעו הינו ארגינאל], א"כ למה לא יחתמו עוד הפעם על הפס"ד, וישלחנו לי בפנוי שני עדים או אפילו בפני עשרה עדים שיאשרו שהזהו הפס"ד שקיבלתி.

ואגב: החותמים על הסירוב שלא כדין, צריכין לחוש לעצםם מאוד מהנפק בשו"ע י"ד סי'

ולמסקנא דמלתא: כל המعيין בצדך בכל המסמכים יוכח לדעת, שאני צית דין, ולא שאני מצית דין באחרה בעל כורת, רק רצוני להתנהג בכל דבר על פי תורתינו הקדושה, והנני רוצה לשמע מהו ההלכה לפि דין התורה בנווגע הסכוך שביני לבין זו, תחיה, ולזה בקשתי ודרשתי שהדרית'ת יתנהג דיקא עפ"י דין השו"ע, כי אין ברצוני להמשך אחר דעת בעלי בתים והרגשי הלב של סתם המון עם, שדרעתם הוא היפן דעת התורה, וכל דרכם כסל למו.

וזהו מה שאני דורש ומבקש עד עכשו לנו לי פסק דין חתום ארגינאל על כל דף ודף בנפרד עם המהיכן דנתני, שייהיו יסודתו מוצקים על אدني השו"ע והפטולאים, ועל דרכ שקבלנו מרבותינו.

פשוט שבשותם אופן לא נקרא סרבן, מי שרורש ותובע שיתנו לו הפסק דין שלו. כי אדרבה להיפך הוא, שהוא מורה על רצונו לציתת דין תורה. ואדרבה הדיננים ובראשם קוייפמאן [אשר הוא הוא שהנכיס שני האחים לבור עמו אשר מים של תורה] אין בו אבל נחשים ועקרבים יש בין, שעשו כל מה שביכולתם לעקוף את דין התורה, ועשו כל טזרקי ותחבולות והשתדרלות להרשות את דין התורה, ומנסין ומתמודדין היאך להתחמק והיאך להפטר מהשבודים והגבלוות שה תורה מטיל על דיניהם. ומעולם לא היה בדעתם לדון דין תורה, הם הם הסורבנימ האמתיים, שאינם רוצחים לציתת לדיני התורה. והתורה שכל נתיבותיה שלום עמד להם בדרכם, והיה להם פראבלם עם התורה, ולכן ניסוليلך בין הטיפות, ולא חוו החבל בשני ראשיהם, לעקוף דין תורהינו הקדושה, ובו בשעה להשתדרל שלא יתפסו בקהלתם. דבר שלא עלה בידם לדראובן.

* * *

ואחרי ככלות הכל, פשוט לאור הנ"ל שהשטרן בירורין שבו התחייבתי לציתת למה שיצא מהם בדיית גמור בציגו מהיכן דנתני בכתב. כבר נחתTEL לגמרי מכל וכל, מחמת כמה וכמה טעמיים, אשר חלוקם הזוכהתי כבר במכתבי מיום י"ט אב [דאקוומענט # 12], וחלוקם רמותי על זה במכתב הזה, וכןן אזכיר רק מקצתם. ומה עיין יוסיף עליהם כהנה וככהנה.

אן לאחר שהודו שהדרית'ת לא התנהג עפ"י השו"ע כמו שכותב הראב"ד במכתבו מיום כ"ד تمוז [דאקוומענט # 10]. ממי לא אין כאן דין תורה

get בכפייה שנעשה בזידן נגד ההלכה, שגם בזה נאמר "אתם אפילו מזידים".

כמובן שפסק זה הוא נגד הפטולאים ונגד ההלכה, אבל הרי קוייפמאן אין לו שום פראבלם עם ההלכה מחמת קלות דעתו, העיקר שיהא לו כמה פונט פאייר שיעשה רושם באילו תשובה מבוסס, וסומך על תמיימות של האנשים הישרים שלא יבדקו אחרי דברינו, וגם אם יבדקו ולא יבינו ולא ימצאו כל המקורות שלו, יחשבו שהוא מחמת עומק המושג וקוצר המשיג, כי מכח גאותו טה עיניו מראות שהעולם אינם כ"כ כבשים תמים כפיי שהוא היה רוצה שהיה, ולכן לאחר שכבר שכבר אתן גט ע"י כפיה, שוב יהא הכל על מכוננו. וקוייפמאן יתריע על נצחונו.

ובמלים אחרות: קוייפמאן כבר יודע מראש שיטתעה, ושיהיה טעותם בפסק דין, ויודע כבר לכתהילה שיהא אח"כ מצב של ברייעבד, ולכן עכשו לכתהילה הכין כבר פסק דין עם טעותם, ושוב אם יתפס יטען שהיה טעות.

אבל האמת הוא, שחווץ מהמרד וועל שיש בדרבר זה גופא, להכין מלכתהילה מצב של ברייעבד, ולהכין טעותם. אף גם זאת, שככל הפסק דין שלו אף לפוי שיטתו מופרך למגרי, ויש כנגד זה עורך תשובה ארוכה עם מראה מקומות וטעמים להוכחה הערמימיות והעם הארץ הטעמון בכל שורה ושורה. ואיה אם ימשיכו בהפלאן הזה, יתפרנס תשובתו בפני כל, עם הגילויים על הזופים והרמות הטמון בו.

הן אכן יש להם עדרין פראבלם עם העונג יו"ט סי' קס"ח שפסק להריא שאף במקרה שיכולין לכוף בשוטים, זהו דוקא אם הבעל נתן בעצמו הגט לאשתו, אבל ע"י שליח, הגט בטל מדאורייתא, דעל מניini השליחות איינו מועיל כפיה. אבל הרי לאנדעסמן מפטפט שיש לו איזה טעמיים [סודים כmoben] למה העונג יו"ט איינו צודק. וכמובן שכשביקשו אותו כבר כמה פעמים שיפורנס בכתב הטעמיים והנימוקים כנגד העונג יו"ט, לא ידע מה לעשות, אבל עכ"פ הוא עדרין מדמה שיכול להטעות העולם כולה לעולם ועוד, ולא יתפסו שאין שם כייסוי לדבריו.

ואחר שביארתי שבעת הפלענער שלהם, יש לדמי על זה הפסק, בדרך אחד יצאו אליך, ובשבעה דרכים ינוסו מלפניך.

* * *

ג] אחר שהוציאו כתוב סירוב שלא כהלכה, שהרי לפי המבוואר בשטרוי בירורין צרכינן ליתן דין שחתימת כל הרבניים הכוונה לחתימות שאין מטושטות ויכולין לקרווא, וארגנאל. והם מודים שאף לפי שיטחם שלחו איזה פסק דין, לא היה על זה החתיות כראוי. וא"כ עדיין לא ניתן הפסק דין, ואעפ"כ הוציאו כתוב סירוב. הרי בזה גופא נפסלו מלבדו כלל דין זה, מדהוציאו כתוב סירוב שלא כדין, שבזה נתברר שהם שונים, ושהם מוכנים לעשות בגדר התורה לעוזות הדין. ואף אם ירצו לבטל עכשו הכתוב סירוב לא יועיל, כי כבר נוגעים בדבר הם דעתיפה להו מילתא למיהדר, ועיביד איש לאחזוקי דיבוריו כמו שכותב בשוו"ת מהרלב"ח בקונטרס הסמיכה, ועיי' שו"ע יונ"ד סי' רמ"ב סע"י ל"ז בת"ח שהורה ובא אם לאחר מעשה אין שומעין לו.

ד] אחר שגילו ה"עם הארץות" שלהם כשהטילו הרוחקות דרת' ונידי שכל זה הוא בגיןוד להלכה וכמו שביארתי לעיל, שבזה הוכיחו שאין יודעים בטיב גיטין וקידושין אשר אסור שהוא להם עסק עם זה.

הן כל הקבלה היה בטעות, מכח כמה טעמי שתודע לי אחר זמן.

כגון: לא ידעתו שהר' קופמאן שלמעשה ניהל הוא הד"ית, הוא חבר לאיש משחית "לאנדעסמאן" הידוע לשם כ"שר הכספי", ובפרט לאחר שנודע לי אח"כ של"לאנדעסמאן" הוא העומד מאחוריו הקലעים, וקופמאן עשה הכל בעידונו והדוכתו וחתת פיקוחו. פשוט שאליו היה יודע, שאותו "לאנדעסמאן" יש לו איזה קשר יהיה מה שייהה עם אחד מהධינם, היתי מרחיק מהם יותר מה שמרחיקין עצמן משור שחרור ביום ניסן. והרי ידוע שאחטו האיש "לאנדעסמאן" נפל לגמרי אצל החוגים החרדים, שאין סומכין כלל על הגיטין שנענשיהם אצלו, וכן שכך יצא קול קורא נגדו לפני הרבה שנים. וגם לא ידעתו שקופמאן הוא "קוקניק" ואצלו דברי קוק הם כعمוד ברזל אשר מיניה לא תזוע. וגם מה שראיתי בעצמי הקלות שלו بما שחייב מלהתפלל מנהה.

ו[גם סמכתי על הר' שווייצער, על השקפותיו ודיעותיו שפירסם בירוחון "המאור" לפניו מהיכן דנתני והתנהגות הב"ד בד"ית, אבל אילו ידעתו שהפרק בכושי ערו, נאם כשלעצמם, או על

גמר, והכל בטל ומボוטל כעפרא דארעה, אף אם יתנו עכשו מהיכן דנתני מוץק עד להפליא.

ב] ולא עוד אלא שנתנו פס"ד עוד קודם ששמעו גמר הטענות שלי, ודבר זה נחלק לשני טענות. (א) שמעולם לא שמעו מני העדויות והוכחות שיש לי להפריך למחרי כל הטענות של זו, והרי כתבתי להם במחצבי מיום ג' אייר תש"ט שיתתרעם הפסק דין עם החתיות ארגינאל, שאני יושב ומצפה שירודיעו לי על איזה נקודה הם צרכינם בירורים והוכחות ועל זה אביה ראיות והוכחות, והתעלמו כליל מזה. (ב) הרי כתבתי להם במחצבי מיום ג' צו ו' ניסן תש"ו [דאקוומענט # 3] שהיות שעדיין לא אמרתי הטענות שלי וכמו שאמרתי להרי קויפמאן על הטעפהן ביום עש"ק ב' ניסן בבוקר, لكن עללה טענותיי על הכתוב ואשלחנו להבי"ד, [והבי"ד קיבלו מכתבי, שהרי הראב"ד במחצבו מיום כ"ז חמשו [דאקוומענט # 10] מתיחס במחצב ההוא שכתחתי]. ופשוט בשו"ע ופוסקים בחו"מ סי' ה' שאין דין ביום ניסן מהמת טירדת החג, ומפורש בפוסקים שם זהה כולל כל חדש ניסן גם אחר החג עד ר"ח אייר, וא"כ לפ"ז בר"ח אייר אז יש לחשב הזמן שיש לי לכתוב טענותיי, ולפי ההלכה כשהבעל דין מבקש זמן על טענות והוכחות נתנוין לו שלשים יום עי"י שו"ע חז"מ סי' ב', ולמעשה הזרותי מאד, ולמרות שהכתב כולל י"ד עמודים, גמורתו אותו ביום ב' אייר, ונשלח להם ביום ג' אייר תש"ו עי' שליח מיוחד לכל אחד מהשלשה רבניים בנפרד.

ומעתה הנה בהמכתב של העדה ובמכתבם של החותמים מלאנדאן כתוב שראו הפסק דין שיצא ביום ב' אייר תש"ו. וגם בהמכתב עם החתיות המטושטות שקבלתי, הגם שם אי אפשר בשום אופן לקרות התאריך שנחתם הפסק דין, אבל מצורף לזה עוד מכתב שם נזכר באמצע שהפס"ד יצא מהם ביום ב' אייר תש"ו. וכך בן שואל, היאך היו יכולם לדון כלל הדיון הזה ביום ב' אייר טרם שקיבלו הטענות שלי. והרי ידעו מכתבי שהנני שלוח להם טענותיי בכתוב, ושעדיין לא גמרתי הטענות שלי, וא"כ לכל הפחות היו צרכין להתקשר אליו ולשאול מה נעשה עם טענותיי מתי אשלחנו ומה תקבל, אבל להעתם מזה לגמרי, ולהזיא פס"ד בשעה שיעודים שעדיין לא נגמר הדיון, זהו עוזול ומעשה פלילי. אשר מזה הטעם בעצמו נפלו לגמרי לדין זה.

אבל לו יהיה נראה שהשטרן בירורין לא התבטל, ושיש להם דין בית דין גמור וחשוב, אבל זה ברור שצרכיון ליתן לי הפקט דין עם השטרן בירורין כמו שהנתניתי בהשטרן בירורין, ולא יועל על זה שום אמתלאותי, דהיינו שיהי ברוגע שאין נתונים לי הפס"ד עם מהיכן דנתני, בטל השטרן בירורין וכן שכתוב בשווות מהרש"ם ח"ד סי' ב, כמו שהארכתי בזה במכתבי מיום י"ט אב תשס"ו בארכיות [ראקומענט # 12].

וכל זה שכחתי זהו אף אם היה הדיון רק כלפי דיני ממונות, שגם אז הנני צודק בבקשתי לדרוש ולבקש פסק דין ארגינאל עם חתימות נקי מהחשש זיווף עם מהיכן דנתני וכמו שהנתניתי בהשטרן בירורין, מכ"ש כשנוגע לאיסטרור אשת איש שהוא מן החמורים שבחרומות, שרוצים לכופף אותו על גירושין, פשוט וברור שצרכיון לפرسم בפני כל טעמייהם ונימוקיהם, שיכירו וידעו כל יושבי תבל, אם כנים דבריהם או לא. ולמה לא יוכל כל תלמידי חכמים שבעיר מאנשי להתרשם מגדלות וגאונות הרבנים הללו שישובים בתוככי עיר אנטסי, ולראות עד כמה גדרה חכמתם והלומדות שלהם, ולמה לא יוכל כל אחד לפkick על כשרות הגט, ולידע אם ניתן לפיה הحلכה או לא. והרי אנו עושים בגט כל מיני השתדרלות להבטיח שהכל נעשה בכשרות שלא יוכלו אח"כ להוציאו לעז על הגט ולפסול הילדים, ולמה כאן שלא רק שיש ערעור על הפקט דין אלא שאין כאן פסק דין כלל, למה מטמינים הכל, שע"ז יכולים אח"כ להוציאו לעז כשיתודע לעין כל המתරחש כאן מאחרי הקלוועם. והרי הוא לאפרושי מאיסורא שאין חולקין כבוד לרבי, ונוגע לכל אחד, לידע אם מותר לו לישא אשה זו, ואם מותר לו לישא אחד מלדייה שיוולדו לה אח"כ, ולמה לא ידעו כולם ויוכחו באמיתת הדברים.

והגדולים מהדורות אשר לפנינו מעולם התייראו לקבל אחריות של דברים חמורים, והיו מוכנים לפרסום פסיקיהם בפני מי שהיה רוצה לראות ולבדוק אחריהם, ולמה כאן בבי"ד זהה יתמי דיתמי, שאין ידועים ומפורטים כ"כ לגDOI הדור בקאים בטיב גיטין וקידושין ויראת ה' חופף עליהם כל היום, لما הם עוברים בכל יטמין, הרי זה גורם שיפקפקו בגדרותם. וידוע שאצל הגט מקליווא בטלו גDOI הדור דברי חכמי פראנקפורט אף שהעניקו חמה בקומותם, משום שהטמינו והעלימו טעם ונימוקם עיי' בספר אור הישר סי' ל' ל"ב ועוד שם הרבה, ומכ"ש אין

ידי שהוא כחומר בידי היוצר בידי קויפמאן וכל מה שכותב ופירסם הכל הוא רק כשנוגע אליו, ולא بما שנוגע אחרים, לא הייתה מסכים עליו.

[נודע לי [בஹוכחות ברורות שאם יהא צורךיפורסם אי"ה] שהר' קויפמאן כבר החליט שאני מחויב בගירושין כמה שבועות לפני הדיע"ת, טרם שחתמתי על השטרן בירורין, והוא בדעתו שקדם יבוצע גירושין, ואז יחתור מתחת הארץ למצואizia לשון באיזה פוטק יחידה, שעכ"פ בדיעבד, וכשהbie"ד טעה, הגט כשד. והיינו שידע כבר מתחלה, שיטה, ושיהיה מצב של דיעבד.

וגם כל ההתנהגות שלו בעניין גיטין מלא קלות, ואיסור אשת איש שוה אצלו עם איזה מנהג, ואין לו יראת שמיים כלל. ועוד כהנה דברים שנודע לי אח"כ, אשר לנין הוה קבלה בטעות.

[נודע לי שהר' פלאהר אין לו שום שיג ושיח בענייניahu"ז וחו"מ, באופן שכשיה צורך לדון דין תורה גמור עפ"י השו"ע, בהכרח שיסמוך עצמו על הר' קויפמאן שלומד אצלם כולל שלו, וגם זה הוה קבלה בטעות.

[ז' היה מוצג ע"י טוען מקטועי, שהותנה להדייה בהשטרן בירורין שבושים אופן לא יביאו טוען מקטועי, וכבר היה לי ע"ז מערכת כבידה עם החותמים דלאנדאן להוכיח להם שלhalbת הזכות בידי למנוע הבאת טוען מקטועי, ובמה שעברו על תנאי זהה שהותנה להדייה בהשטרן בירורין, מתחבטל כל הכח והתקוף של השטרן בירורין.

אבל כל הטענות הללו הם רק כיהודה ועוד לקרא, שהרי פשוט שדיינים שהתנהגו בהדייה תורה כמו שהתנהגו, וכך שפרטתי מעט מזעיר כתפה מן הימים לעלה בהמכתבים, מkeit מצח מנקצת מהה שתறחש שם, ולא היה שם שום דיונים או חתימה אחר האמת, רק נסיוון לאיים עלי ולהריכחני לגרש ע"י כפיה וכעין כפיה, וע"י לחצים מלחים שונים ומשונים, וαιום וטראשעריען, מכל הסוגים וכל המינים. והODO ששמעו הטענות כבר קודם הדיע"ת, וכל הדיע"ת לא שימוש רק כהציגה [פלע"י בלע"ז] לייצר הרושם שהיה כאן איזה דין, פשוט שלא זו בלבד שלדין זה הם פסולים, אלא שבזה הראו שאין להם הדברים הבסיסיים הנצרכים לדין, ונפסלו בהזה מלדון ולהוראות בכלל.

קויפמאן שלא לחתום על הפס"ר ולשלוח פס"ר ארגינאי, ולאשר שהפס"ר הוא שליח לי זהה הפס"ד שהוציאו עם המaicן דנתני ההוא, זה רקס מחזק ומאשר את מה שכל אחד חושב בלבכו, שהכל נעשה כאן בערמה ובמרמה, בסילוף ובזדון, וכך ינסו כל מיני תחבולות ובלבך שלא יתגלה המaicן דנתני שלהם לפני כל בא שער עירך.

אשר על כן המינימום המוטל על שכם הוא לחתום הפס"ר יכול כל דף ודף בנפרד עם חברות ארגינאל שימסר לתוכך ידי בפני עדים שהזה הפסק דין ומהaicן דנתני, ויתן לי לה'פ משך שלשים יום לבקרו מטעותים וمزופים ומסילופים. אבל כל זמן שלא עשו דבר זה שהזה hei פחות המוטל עליהם, עדין אין אנו צרכיכם לבא עליהם בכל הטענות הניל' שהשטריבירורין כבר בטליון וمبוטלים כמה פעמים. ושחררי הורו שהדרי'ת התנהל שלא לפי דין התורה, וגם מעולם לא שמעו כל הטענות וההוכחות שלי, ומילא עדין לא נגמר הטענות מעולם, ואין כאן מקום לפסק דין כלל, דבאמת הדינאים לא שייך פסק דין.

אבל כאמור דברים הללו לא נצרא אלא להעדרה, דלע"ע הם עומדים עדין בסירובם הבלתי מוכן ובעקשנותם המוזרה, שאין רוצחים ליתן לי הפס"ד. ומיותר לומר שבשביל דבר זה גופא מתבטל השטריבירורין, ואף אם עכשו יפרנסמו הפס"ד, אבל פשות שעכשו לאחר שכבר הפיצו הסירוב, הם נוגעים בדבר רכשיפא فهو מילתא למיהדר, וגם גוף הדבר שעיכבו הדבר עד עכשו מראה בעיל שיש כאן רמות ומרמה.

גם הנהני להורייע, שבhoot שרצוני ומאווי הוא רק לעשות רצון בוראי וכפי דין התורה הקדושה שקבלנו מסיני, ואמנם אין אדם רואה נגעי עצמו ושגיאות מי יבין, על כן הנהני מבקש מכל מי שקורא המכתר שאם המציא תמציא איזה טעות, נא להעמידני על האמת, ולעוזר אותה בכתב, ואם נוכנים הדברים הנהני מוכן לתקן כפי הצורך.

יתמי דיתמי שם הראשונים כמלכים אין אלו אפילו כחמורים, פשוט שצרכין לפרנס הכל.

ובפרט כאן שכבר רוצחים לילך בכפייה ומפיקים סירובים והרחיקות דר"ת, בוודאי שצרכיכין לידע אם הוא ברואז, דעתו אין צורך שהציבור שדורשים מהם شيئاו בהרחקות דר"ת יכירו ויידעו על מה הפסיק דין מבוסס ומיסוד, ואם יש ממש בדבריהם, או אולי משגה הוא, ואולי אפילו הזירו לעשות. ובפרט כשיש לנו המהירוש"ם אהעה"ז סי' מ"א הניל' כשהבעל מתנה תנאים לנינת הגט, גם דמיiri ברכר צדי שאינו נוגע כ"כ לגוף חיוב הגט, ואעפ"כ פוסק שאם אין מסכימים לה坦אי שלו הגטبطل ובניה ממזרים, על אף שבנידון DIDICH היה ברור ופשוט שלכל הריעות קופין אותו בשוטים, ואעפ"כ פסק שאם אפשר לעשות הגט בלי כפייה על דין שימלאו בקשה בעל מהויבין ברכר, ואם לא עשו כן הגטبطل, מכ"ש בנידון DIDIN, שהדרין הוא על גוף הדבר אם באמת מהויביך או לא, ואם יש פסק דין זהה, ואם עפ"י ההלכה הפס"ד מוצדק, ואם אין זופים בתוכו, ואם אין כאן קלים וריקים המעורבים ברכר שМОכנים לעשות הכל למען בצע כספ, וה坦אי שהבעל מתנה הוא דבר קטן עד מאד, והוא שיתנו לתוכך ידו מהaicן דנתני ארגינאל, שהוא נקי מכל חשש זוף, ושיהיה לו האפשרות לבדוק אם נוכנים הדברים. וה坦אי הזה התנהה מפורש בהשטריבירורין, והוא דבר שהיישות והscal מחיבו, הרי אין ספק בעולם, שמהויביכם למלא בקשה ולהשביע רצוני, וליתן לי את אשר בקשה, ובאם לאו הגטبطل מן התורה, גם אם היה האמת שלפי ההלכה קופין אותה לגרש.

ומכ"שiscal הרבניים לאחר שראו מכתב הטענות שכתחתי להבי"ד מיום ג' איד תשס"ו, [שיתפרנס בחלקים הבאים איה אם יהיה] צורך אחר שיחתמו הפסיק דין עם חברות ארגינאל, גזרו אומר, scal הבקי בטיב גיטין וקידושין, רואה בעיל ששלפי הטענות הללו אין שום סיכוי בעולם לחיב גירושין. הרי פשוט שסירובם העקנסי של הר'

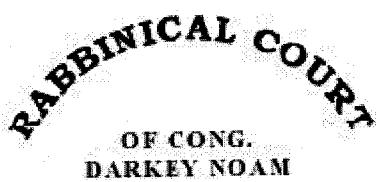
וע"ז באעה"ח יום ה' לסדר לו חכמו ישכלו זאת יבינו לאחריותם ר' תשיי תשס"ז לפ"ק.
הק' מנחם מענדל בלום

חלק
הדאקומענטען

* * *

בעזהשיות

ביהל צדק לדינו ממונגה
דקהל דרכו נעם
מאנסי נוא יארק

8 Elaine Place, Spring Valley NY 10977. Tel. (914) 352-4517

שטר בירורין

מודים אנחנו הח"מ שקיבלו עליינו את הביד"ץ דקהל דרכי נועם לבוא ולדון בפני

הרה"ג מוהר"ר שלמה יודא שווייצער שליט"א ראב"ד

הרה"ג מוהר"ר חיים פלאהו שליט"א

הרה"ג מוהר"ר שלמה זלמן קויפמאן שליט"א

לדון בינו בדין תורה גמור בדבר כל הסכוסכים שבינו והתחייבות שיש לכל אחד מאתנו האשה התובעת מרת צירל בלום תהי' והבעל הנתבע ר' מנהם מענדל בלום נ"י הח"מ על השני בענין הסכוסכים הנוגעים לאישות, גירושין, [ילדים (אסטadio – וויזטוטישטאו – וחינוך הילדים)], פרנסת הילדים, רכווש, [הוצאה שם רע, הייזוקות], וכוכ' וכוכ' וכל הסכוסכים המסתעפים בקשר עם העניין הנ"ל, דהינו, כל טענה ומענה על כל דבר שבועלם שיש בינו. ואנחנו מחויבים לקיים ככל אשר יצא מאותם בדין תורה גמור בצירוף מהיכן דעתנו עם כל המקורות הטיעמים והניסיונות בכתב (ברחתמת כל הב"ד) בלי נתיה ימין ושמאל מדבריהם בתנאי שהב"ד לא יתנו שם מין יעוץ בכתב, ויהי תוקף שטר זה כתוקף כל שטרו בירורין המועילים ע"פ דתויה"ק וכתוקף קאמפראטיס המועל ע"פ חוקי הממשל, ואם אחד מאותנו הח"מ ישתמט מלבוא לפני הב"ד צ' לגמור הטענות, הרשות בידי הב"ד להוציא הפסק דין כפי ראות עיניהם. כן אנו מותרים מראש על הופעת הרבניים שליט"א הנ"ל לבירור בפניו שום מקום משפטין, ואסמן על מה שייתנו בכתב, ואין רשות לשום צד לבוא לב"ד עם טוען מקוצע, וכל זה נעשה בקאג"ס במדל"ב בביטול וכו', ובפיסול וכו', ובפיסול וכו' דלא וכו' ובאופן היותר מועיל, ובאנו על החתום.

היום לחדש שנות תשס"ו לפ"ק פה יעז'

נאם כתובה

נאם כתובה

ואם המצא נמצא אף שהתרו הדינים אחד דאמת, (של המציאות בגופה דעובדא היבי דהוה, של ההלכה), ביחסות כפי יתളם – מבלי לנחותeko לשום צד, ועם כל זאת טעו בשגה, ולא נתודשו מזה ובם לא נתעוררו על זה, אז אנו מוחלים להם על שגנתם בהז ובבא, נסלח להם בין מדיני אדם ובין בדיני שמים.

נאם כתובה

נאם כתובה

ב"ה

בונגע הדוד שביבי לבין זוגתי תחוי, הנני להזכיר כמה העורות.

א) חותמתי שטרוי בירודין שהדרון יהיה עפ"י דינ' גמור בנסיבות מהנהג הדרון כל הזמן באופן שולשנות הדין אוים ובולם, ולודגנמא: שאחד מהרבדים הוא חורה על הטענות כמבואר בס"י י"ז שהכוונה שהבי"ת יבטיח שלא ישתempt אף דבר אחד מהתענות ושהבינו התענות על נסן ללא טעות ומגרעת, ולמענהה הדינ' החחיל ס"ה יום נ' פרשת ויקרא והשיכבת בי"ד השני היה אוחטול וככבר באמצעות היום ומאיימים עלי שיש כבר פס"ד חתום, בו בשעה שני צועק כל הזמן שיש לי שור הרבה מה לומר ואין מושן אותו לומר מה התענות שלי, האם אמרתי אי פנס שנגדתי הטענות? הפסיקו אותו באמצעות ולא הרשו אותו לומר מה שיש לי לומר, ואף אם היה כבר נגמר הטענות הרשות ביד בעל דין לומר יש לי טענות להביא, ומכ"ש כשלא נגמר, המיציאות הוא שני מרגיש כל הזמן שלא הבינו כלל אף קצת הטענות שהתחלה לומר. חורת הטענות הכוונה שאומרים בפני הבעל דין וזה הטענות שלך וזה הטענות שלך והבעליך דינ' מאשורים אותו.

צעתקתי שיש לי הוכחות ודאקוומענטען ומכתבים לאשר דברי ולא רצוי לראותות ולשםוגן.

בקיצור ממן לאוזט מיר ונישט דערן און מטען האלט שווין ביים נסן דין.

וככל הזמן, לי אומרים קוצר בדבריך ולהצהר שכנור מניחים לדבר כמה שאפשר,

ולא היה שום חקירה ודרישת מצד הבי"ד עלייה רק עלי.

כל הפיקטשעד איתו ברור עדין בכלל בפני הבי"ד באמת לאמתיו, שהרי מה צריך עוד הרבה דינ' עד שהצדדים יאשרו שווה היה המעשה.

ב) מאימין אותו בפס"ד שכתוב שם שמשמעותו עורך הוכחות ועדויות, והיו פסולי עדות של קרוביים ופסולים שלא בפני בעל דין, האם זה דין גמור.

ג) מאימין אותו בזה שמראן אותו פס"ד ואומרים לי שכבר נגמר הדין, וא"כ למה אני צריך ליבור עכשווין, ממש"פ אם כבר נגמר הדין לפי דעתם למה אני צריך לבא, ואם איינו נגמר ואני צריך לבא, א"כ היאך אמרו אתמול שיש להם כבוד פסק דין.

ד) היאך אפשר בכלל ליתן פס"ד אם אין בו המקורות והטענים והניסיוקים על כל טענה וטענה בנפרד מהיין רנתוני בכחbare.

ה) בשעת הדיונים, הטענות שלי לא כתבו כאמור רק דברים שהיו לטובהה, והטענות שללה כתבו בשילומות.

ו) בנסיבות הוודה אחד מהדרינים באמצעות הדינ' שהוא כבר שמע טענות נגיד' מקודם הדי"ת מאנשיים קרובים ופסולי עדות, או אפילו מכשרים, זה נקרא די"ת גמור?

ז) העיות הדין הכלול שמציד אחר אומרים שיש להם כבר פס"ד נגמר לחיבוט אותו בגט, וכו' בשעה דוחקין ולהוחzin עלי שאסכים לחותם על הסכם וקבלת קניין שני מסכימים על גט ואו יותרו לי הרבה מהטענות האם אין זה עיון הדין.

ח) הלחץ זו הדחק והמהירות שלא רצוי לעזוב אותו להלין עד הבוקר לאחר י"ב שעotta של דינ' מתיישם, ורק שאסכים על הגט תומ"י, והשתדרתתי בעצמי וע"ז אחרים בחחנויות שני ציריך וכן על ישוב הרשות, כי הייתה במצב של נים ושביב וטירוף הדעת מבלי לירען כלל מה מחרחש, האם אין זה בכלל גט משווה המבואר בתשו' רמ"א סי' כ"ה.

2

ט] כל הטענות שלה הם טענות שכורר כמשמעותן שאין כוח כל לחיב אותו בוגט, ואדרבה יתנו חכל בכתוב מהין דנתוני שיוכלו לבזרם אם כנים הדברים. [כמובן שرك לאחר שאנמור כל הטענות].

י] נוף חבר שמכירחים אותו לבא לבי"ר לפניו תפלת שחירות וכשאנו צועק אבל חרי הטוען שהוא אצלי אהמזור נזהזה לו אונס שאיןו באן, אומרים שאבא بلا טוון, ואני צריך לבא תוך כדי דבר עשי'ק בבוקר לאחר שידשו שאוי עיין וינע מהדרינוים המתיישים של חיים הקודם.

יא] ובכלל הרושם הוא כל הזמן שאחט רוצים בדוקא לכוף אותו נט ובפרט בשאי'מו עלי אהמזור בכפיה, ולכן אין לי שום אפשרות לבא עכשוו מבל' שאחיה בטוח שלא יכוו אותו ולא יעשו לי אכזריות ולא יאלצו אותו ולא ירחקו אותו. בקיצור חד"ח מתהנו בטעראר ולא בד"ת, ולכן אין שום אפשרות להחרית אותו לבא למקום שמאימים עלי

יב] וutschם הדבר שתומ"י בתחלה לאחר שהסכימו הצדדים על בי"ר הכריזו אותו לבא תומ"י ולא רצו ליתן לי אפילו איזה ימים לסדר טענות".

יג] גם פליאה עצומה שעוז באטען הדינום וכבר מצלצלים מכל העיר להטיל עלי לחץ שאסבים ליתן נט, האם אינו בולט היין מתחננים לכוף אותו וללחוץ אותו ליתן נט הנם שאין מחייב עפי' הלהקה.

יד] אומרים לי שהבי"ר בלאנדאן יגבו עדות עלי, לਮאות שהם פסולים והנמ' שלא חתמתי שם שטרוי בידוריין, והנמ' שהוא שלא בפניי.

טו] הוחכות שהביא הצד שכונדר בשבקשתי Kapoor מוה לא רצו ליתן בשום אופן. ובס"ה זה ברור שהיה אצלם כבר מונה בדור לחיב אותו נט ורק הם מחפשים עכשוו האמלחאות לבך, ובחוות שיש להם פראבלעם שחי' צריך דין גמור, لكن באמצעות חד"ח בשניין לא התחלה הטענות שלי מפסיקים ומתחילה לאים עלי.

טו] אחד מהדרינוים בעצמו אמר שיש עדות והוחכות, במקום שהצד שכונדר יאמיר דבר זה, היה דריין לצידה ואימ' כל הזמן עלי שיש עדות והוחכות, ומנא ידע? הלא כל זמן שלא נתקבל עדות בבי"ר אין שום עדות כלל. במציאות אחד מהדרינוים ידע כבר כל הטענות שלה מוקדם שהצדדים אמרו הטענות.

יז] ועוד זאת שהותנה מפורש שהlein תודה לא יתנהג בשום אופן ט"י טוון מקצועני, ולמענה הטוען מהצד שכונדר הוא בדור העוסק בענייני ניטין כמו שנתרדר באמצעות הדרית, וא"כ בטל כל הדרית.

יח] הפס"ד הנ"ל שחראו אותו כדי לאים עלי כתוב בו מראה מקום אחד אהטז סי' קני"ד, ולמענה אין שום רמז ורמז מה כל זה בכלל הס' הנ"ל.

ואגב כל חד"ח הוא רעකא Orduram.

יש עוד הרבה טשות בקולםסי וכענ' אסתנרג בוזה.

אשר נעל נן אין שום מקום להמשיך בהרין כל זמן שלא אהיה מוכתח שחדי"ח מתהנו בוושד הצריין כי דין גמור המכואר בשׂו"ע. דהינו לא רק הפס"ד רק נט כל הדין, וכמובן שאם אתן נט כחוצהם ממונשייהם הנ"ל הרי הגט פסול ובטל.

יום עשי'ק פרשת וקרא השס"ז.

מנחים מענדר בלווט.

גב. כל מה שיש להבי"ר להסביר נט וזה נא להסביר בכתוב דוקא.

בס"ז

לכבוד הרבנים הבעלי הבית דין שליט"א כל אחד בשמו יבורך איש כפי מהללו.

בנוגע להדו"ד שביני לבין זוגתי תחוי אמרתי כבר ביום עש"ק פרשת ויקרא בשעה 00:08:00 בבוקר לרבי קויפמאן שליט"א שעדיין לא גמרתי הטענות שלי ונשאר עוד הרבה באמתחתי לומר, וגם כתבתי כן במכתבי להבי"ד מיום עש"ק פ' ויקרא, ולא היה באפשרותי לבא בעצמי לסדר הטענות מחמת סיבות שונות שרמזתי במכתבי שם, על כן אמרתי אבא במגילת ספר כתוב עליו בקוצר אמרים הנוקודות העיקריות ושרשי הדברים של הטענות שלי, ואולם זהה

נצרך כמו ימים כמובן, וא"ה בקרוב אשלח להבי"ד הטענות שלי בכתב.

ובהוזדמנות הזאת הנני להתנצל פון ואולי היה לפעם פליטת פה שלא היה נצרך, שהרי ידוע לאיזה מצב שכחו אותו ביום ה' אחה"צ, ואין אדם נתפס על צערו, על כן אל נא תשיתו עלי חטאתי ויענו ויאמרו סלחתי.

אור ליום ג' פרשת צו ו' ניסן תשס"ו.

מנחם מענדל בלום

ז' למי הפסולים

דָּקוֹמָעַנְטָעַן

דאקומענט 4

Rabbi Solomon Schweitzer

8 Elaine Place,
Spring Valley, N.Y. 10977
845 352 45

RABBI MENDEL BLUM
158 KASHAUN DRIVE
BEN FORD HILLS
NY 10507

כטבניאת

אלמת יודה שווינצער

ר. לסל זכיון נס

פְּרִיגָּוֹן

כרכ' ר' ו' - גמרא ר' ו' ר' ו' ר' ו' ר' ו' ר' ו' ר' ו' ר' ו'

K318 13 2022 16 210NF 377 12M1, JK 132 10312

388 71241 892 50 J-113 1212N FE 2017 2611M 08

1970-1980 100% 0.622 164 500 10800 100% 100%

11450 FC 7129, Kf. 12 AKN kg, 28 552 527, 27.5

מתקן, י. 3 בסגנון גותי, בזבזת אבן. צד שמאל של המבנה מושך אליו מדרגות מדורגות.

71086 1.3 NIP 12.0.5 4176 512.5N 28N 17-31 2/21

318 1-32 1) 88 Kd. 13 70.20 15

10.177 717.7 87. 7113N FR 1130 31K page 101

18.000 ₦ 100% 100% 100%

38118 K-31, ANDRE, 22721 PETER, KID, 512, LN

נא

ולמי הפסולים

דאקומענטען

למי החותמת

דאקומענט 5

כונת-ה'ה

Rabbi Solomon Schweitzer

8 Elaine Place,
Spring Valley, N.Y. 10511

845 352 4517

זה יוזא שווייצער

החל זרכי גוועט
ג וואלי, נוא יארק

בנירס קוי דרכי נוועט לא הלאט דזונטס
טאפר טראט ליטטס מיטפיך על פאנגי חיזטס

RABBI MENEL BLUM
158 KASHA DRIVE
BENFORD HILLS
N.Y. 10507

למי נא
טֶרֶן סִינָה
7/6/06 225 טֶרֶן מַזְזָה
מֵזָה 3 מַזְזָה
טֶרֶן סִינָה 225 טֶרֶן מַזְזָה
טֶרֶן סִינָה 225 טֶרֶן מַזְזָה

הה'ם לא גאנט אונטס טֶרֶן סִינָה גאנט אונטס

הה'ם לא גאנט אונטס טֶרֶן סִינָה גאנט אונטס

הה'ם לא גאנט אונטס טֶרֶן סִינָה גאנט אונטס

K816 13 2022 16 3720 13 0312 13 0312

טֶרֶן סִינָה גאנט אונטס טֶרֶן סִינָה גאנט אונטס

בפ"ז

לכבוד הרבנים כל אחד בשמו יבורך לפי מהללו שיחיו.

מכתבכם מיום ד' קורחה שנשלחה ע"י ביזואר רשות סערטיפיד מעי"ל קיבלתי ביום ב' פרשת חוק"ב אהה"צ.
ולא זכיתי להבין הדברים.

[א] מאירמים עם לא יהיה כקורח וכעדתו קודם שניתן לי פס"ז, ולמה יחשדו אותה שלא אקיים הפס"ז אם באמת מבוסס ומיסוד עפ"י השוו"ע והപוסקים, האם יש איזה הו"א בעולם שם יהיה הפס"ז כתוב וחתום כל הטענות והטעמים והניסיונות ויתברר עפ"י עיקר הדין שמהויב אני לנרש, וכי לא אצית דין ח"ז, הרי זה נהגה זו נתן מקום לחשוב שיש כאן חולשה בהפס"ז ואני כ"כ לאמתתו של תורה, אשר לנו לנוhnן להקדים הרפואה למכה להתרות ולהזהיר שבא יבא ברנה איזה פס"ז, והכונו לקרהת הפס"ז המתקרב והולך, ודבר זה תמורה מאד.

[ב] מה שכתבו שאודיע מתי יוכל לבוא לשכיבת בית דין למסור לי הפסיק דין, "ולא לענות הדין עוד". דבר זה הוא מהרש פליאה מה שייך עניוי הדין בבעל דין, עניוי הדין שייך רק אצל ב"ד ודיניהם שימושין עם הפס"ז כשהגמר כבר או מושכים הדינוים ללא שום תועלת, אבל על בעל דין לא נמצא לכך. ודבר זה נראה כאילו נכח בלייצר הרושים שני מען ואני מענה הדין, בו בשעה שלא מינה ולא מקצתו, ולפלא שתולין בי התואר מענה הדין, תואר ההולם בית דין ולא בעלי דיןיהם.

וגם מה שכתבו שלא לענות הדין "עוד" כאילו שעדי עכשו ענייתו את הדין, ועל זה שאלה מענה לשון מתי ענייתו את הדין אף לפי שיטתכם, מה עשיתו שלא כהוגן עד עכשו, שתכתבו אליו דברים אלו.

[ג] גם אינו מובן, שהמכתב הראשון קבלתי בבי דואר ביום ב' אהה"צ כמו שידוע לכם, וא"כ מה זה שתוממי ביום ה' כבר שלחתם עוד הפעם המכתב כהזמנה שנייה, והרי בדרך כלל הנהוג אצל כל בתי דין נותנים איזה משך זמן בשבוע או עשרה ימים בין הזמנה אחד לשניה אפילו כשהמדובר בהזמנה אמיתית לדין. מכ"ש כאן שאין כאן מקום להזמנה כלל.

אבל טוסף לזה מה שכתבו "הזמנה שנייה" אינו מובן, וכי הראשון היה הזמנה, והאם למסור פס"ז יש חיבת שאבא בעצמי ויש להזמין אותה, והאם באמת אין יכולין לשולח לי הפס"ז בגין דואר רשות כמו שיש להו ל' המכתב וכמו שענוג בכל תפוצות ישראל אצל כל הבתי דיןיהם. וכי

אין זה מעורר חשד והשש שימושיים ליו שם איזה סויירפריוו והכל הוא רק פאסטקע כדי ללווד את בפה, כמו שהוא בתחלת הוודש ניסן בעת הדית' שהיה שם גבר אלם ורצו לעשות כפיה על גט, אלא שבחסדי השית' לא עלתה בדין.

ובאמת ילמדנו ריבינו ומה נדרש להם שאביה שם בעצמי לקבל הפס"ד המגילה עפה של מהויכן דותני, הרי מילא יוכrhoו ליתן לי משך זמן סביר שאוכל לעי' בכל המגילה עפה כל המראה מקומנת ולהראותו לפני גודלי הדור לראות הייעמדו דבריהם אם לא, שבו פירושו של מהויכן דנטוני עי' בפוסקים ובנו"כ השו"ע סי' י"ד סע' ד', ובפרט באופן שאם יבוצע הפס"ד לא יהיה אפשרות להזר אה"כ ולהוציאו מהבע"ד, וכגון בדין גירושין שאם נתחייב הבעל לגרש, והפס"ד ניתן בטעות והבעל גירש את אשתו הוודות לפס"ד וזה הרי לא יהיה אפשרות לחזרה, בוה מודים כל הפוסקים שאין חوب לבצע את הפס"ד עד שתתברר לראות אם יש ממש בדבריהם. וביותר בגירושין שאם טעו הב"ד הרי הוא גט מوطעה, שהרי הגט ניתן רק על סמך אם מהויב עפ"י דין תורה לגרש, א"כ פשוט שאין לבצע הגט עד שלא יתרבר בברירות מעל לכל ספק שהפסק דין הוא איתן כהلمיש מבלי אפשרות לעדרער עליון, ולאור הנ"ל וכי לא היה טוב יותר אם היו שלוחים לי הפס"ד על הב"ד דואר, והרי אם היו שלוחין לי הפס"ד בבי דואר היה הפס"ד אצלם כבר כמעט שבוע והוא הכל הולך יותר בזירות.

ד) אבל כל זה הוא גם לו יהא כדבריכם שאנו עומדים כעת אחר הגמר דין. אבל לאמיתו של דבר איןנו מובן כלל היאך יש מציאות בעולם שיש כבר פסק דין. הרי הודעתה כבר לאחד מהרבנים ביום עש"ק פרשת ויקרא וכתבתו כן במכתבי או שעדיין לא גמרת הטענות שלי וושלי הרבה מה לומר, והיה אז נסתתרו טענותי מכח כמה דברים הידועים והמובנים להב"ד ומڪצתם פרטתי במכתב להב"ד, וע"ז הוסכם שימושינו עוד בשמיות הטענות, ובהיות שהוים הוו בפרקוט הג הפסה בזומי דניין בזמניהם שעפ"י השו"ע אין דנים אז מהמת טירדת ההג עי' חז"ט סי' ה, لكن תיקף בכלות זומי דניין שלחתו להב"ד טענותי בכתב, וכפי שנמסר לי עי' שליח מאה הב"ד אמרו שאשלוח העתק מזה לזר תחוי וכן עשייתו וקיבלה המכתב ביום י' אדר תשס"ו, ומאו ועד עתה לא קיבלתי שום תשובה הגובה או הערה על טענותי שלחתו בכתב.

ומעתה היאך שייך להוציא פס"ד במצב כזאת, הרי אנו עומדים עדין באמצעות הדית', שהרי הקושיא הנוקבת הוא מה השיבה זו על טענותי, ממן'פ אם הגיבה על טענותי א"כ צריכין הב"ד להמציא לישותה כדי לשמע מה שיש לי להסביר על זה, ואם שתקה ולא השיבה כלום א"כ שתיקה כהודה ונמצא שהודעתה לכל דברי וטענותי.

גם כהבתי במכתבי שם שיש לי הרבה עדויות והוכחות למה שכתבתי שם, אלא שכל זמן שאין יודע על איזה נקודה יש צורך בהוכחות על כן אני ממציא כעת העדויות והוכחות עד שאשמע

מהבי"ד מה הם הנקודות שעל זה סובב הולך הדיוון ואו אם יהא צורך לאשר ולהזק דברי בעדות והוכחות אביהם אן.

וא"כ אם אחרי ככליות הכל יש כבר פס"ד מבלי שישאלו אותה ויתקרו אותה אחר עדות והוכחות, זאת אומרת שהפס"ד מבוסס על דברים כאלו שהhoeחות והעדות שלי לא ישנו כלום, וא"כ אי אפשר בשום אופן שבעולם שאתחייב לגרש מדיב"ת, שהרי אם כנים דברי שכתבתني במכחבי א"כ פשוט וברור שאין כאן מקום להיבוט, ומайдך אם הבוי"ד לא קיבל דברי כי השדו אותו כמשקר, הנה מלבד מה שאני המוחזק, וכדי להיבוט אותה לגרש צריך צד השני להוכחה בדבריה, אבל بلاה הרי או היה מקום לעדויות והוכחות שלי, ולמה לא ביקשו ממני שאמציא להם ההוכחות.

ובלאו כל הטענות הללו, הרי הותנה שהדיב"ת יהא דין גמור ויתנהג הכל עפ"י השו"ע, והנה בשו"ע חורם סי"ז סע"ז כתוב מהבר ז"ל: צריך הדיין לשם דברי הבעלי דין ולבנותו אותם שנאמר ויאמר המלך זאת אמרת בני הח' וג', וכתבו הפוסקים הטעם חדא כדי שלא יחשדו אותו בעלי הדין שלא ירד לסוף דעתם, והשנית שמא באמת לא הבינם כראוי, ועל ידי שיחזרו על הטענות יעמידם על כוונתם ואmittותם. וגם שעל ידי הוצאת הדברים והטענות באופן ברור שהדיבינים חזרים ואמורים רואבן טוען כך ושמען משיב על זה כך, והhoeחות הם כזה על ידי זה נתררו הדברים יותה בברירות. ומעטה בעובדא דין לא היה שום חזות הטענות, דילך הפחות אחר שכתבתני מכתבי היה צורך להבי"ד להזמין אותה לישיבת ב"ד החדש ונשמעו כל הטענות שנותרו, ויחזרו על כל טענות הצדדים באופן שהוא ברור לכל הצדדים מה הם הטענות, מהו התביעה ועל מה מבוססת התביעה, ומה הם ההוכחות, או לכיה"פ לכתב הוראות הטענות ולשלחו לי כדי שאוכל לעיין בהן ולראות אם יש להצדדים עוד מה להוסיף או לגנוע, וכל הדברים הללו לא הינו, וא"כ אנו עומדים עכשו עדין באמצעות הדיב"ת, והיאך יש כבר פסק דין.

ואגב מה שכתבו שאהיה מתלמידי הכם המרבים שלום בעולם, רציתי להבין מי הוא הבעל מחולקת, אני שרצו לעשות הכל בשביל השלום, שאוכל להיות עם זו באהבה אחוה שלום וריעות, או אלו שעושים כל הצדקי לעשות פירוד ומחולקת בין איש לאשתו.

יש לי עוד הרבה מה להוסיף אבל קצת אסתפק במעט ועוד חזון למועד אי"ה
ויע"ז באעה"ח יום א' לסדר פנהס י"ג תמוז תשס"ז.

מנחם מענדל בלום

ב

ולמי הפסולים

דאקומטנטען

דאקומענט 7

למי החותמה

Rabbi Solomon Schweitzer
8 Elmwood Place,
Spring Valley, N.Y. 10977
845 352 4517

תְּבִ�ָה וְתַּבִּיא

זענין נעלם

卷之三

RABBI MEDEL BLUM

158 KASHA DRIVE wife dynsp BENFORD HILLS JOHN SINCLAIR 225-528-7728 5/3/06
NY 10507 7/10/06

18 Feb 1986 P.M. 11:28 AM is 258 per 26 (2005-200) 242

1000 P.M. 22 NOVEMBER 1968, 58, 612-123

K316 1/3 2022 15 2108E 3172 12201.94 1.87 0312

308 21241 888 58 3-113 p204 10 226 261m or

Бр. 932 паг. 01622 лбк 622 об. 01 2022 р. 10 "7.

1160 E. 21st St., Keweenaw Co., MI 49947

60 15.2 1) 3 66 91558 19821 0220 171 145 400 220 52
PENNSYLVANIA 1022 116-1 19821 51022011 4422 200 15221 1

71086 113 912 April 1965 Prof. Dr. J. H. D. 10/10/65 76

315 f. 2d 246 Fed. 2d 311, 237
Cust. 222, 223, 224

WYOMING 7/12 08 A.M. 88 FED 318-1223-031
031602 03 7/12 08 A.M. 88

13th NOV 1943 22221 21841 3215

1990-1991 ANNUAL REPORT OF THE STATE BOARD OF EDUCATION

קטע החתימות שקיבלה על הפסק דין המזוייף?

(ה Kapoor הזה נעשה בדיק כמו האיגינאל שקיבלה)

על זה באנו על החותם:

שלמה זלמן קויפאמן

חיים אמרהס דובער פלאהר

שלמה שווייצער

בכ"ז

לכבוד הרבניים כל אחד בשמו יבורך איש כפי מהללו.

מכתבכם קבלתי, וככל בתוכו ששה עמודים. [א] מכתב מתאריך י"ז תמו של עמוד אחד. [ב] עוד ג' עמודים שלכאורה צריך להיות פסק דין. [ג] עוד מכתב של שני עמודים, דרשת התעוררות, אבל יש בו גם תערובת של פסק דין.

המחבר כולם נראה מזויף ויש כמה דברים הגורמים להשוד בכך כמו שאפרשי.

א] המכתב שנשלחה אליו סערטפיזיד מעי"ל היה בעקבם Kapoor ולא ארגינאל. ועל הקאפייע הוה מחקוק עם ליקוואד פפאיר, ואם היה רק Kapoor של ארגינאל היו צריכין למחוק הארגינאל ולא על הקאפייע. וגם החתימות היה רק Kapoor.

ב] חתימות כמעט שאי אפשר לקורותם. הדינו שהאותיות מרובות אפשר לקרוא, אבל למטה החתמת ים על הילק א' הדינו המכתב הוא כ"כ קלוש שכמעט אי אפשר לקרוא. ועל הילק ב' הדינו הפסק דין יש לו איזה צל שואלי צריך להיות החתמה, אבל אי אפשר לקרואם כלל. גם אי אפשר לקרוא המתאריך בהפס"ד.

ג] המכתב של שני עמודים הדרשת התעוררות יש עליו כוורתה בשם "בית דין זדק" אבל אין עליו חתימות כלל.

ד] במסמך עמוד א' הтом "שלמה יודא שווייצער" ובעמוד 4 הדינו עמוד האחרון של הפס"ד נכתב בהחותמה "שלמה שווייצער". וגם במסמך עמוד 1 נכתב אחר שלמה יודא שווייצער "ראבא"ד" ובעמוד האחרון של הפס"ד הסר זה. גם החתימות על החותמות בשם שלמה יודא שווייצער אינו דומה כלל לאותו שעל הפסק דין. [גמ כתוב "קויפאמן" ולא קויפמאן גם שיתכן שהוא סתם ט"ס, אבל על פס"ד צריך להיות מדויק מעורר דבר זה תמייה].

ה] המכתב מתאריך י"ז תמו של עמוד אהה, נראה משונה מאוד. שבסוף נכתב "ווע"ז באעה"ה" בתחילת השורה ואח"כ יש חלל פניו בשליל המתאריך ובמקרה שנקתב שם המתאריך. והמתאריך חסר שם. ולעומת זה כתוב המתאריך בתחילת המכתב באותיות אחרות קטנות יותר.

ו] גם המכתב הוא עמוד 1 יש בו כוורת הלעטער הע"ד של ביד"צ לדיני ממונות דקהל דרכי נועם עם אדרעס וטעלעפאנן נומער. ולעומת זה בהפס"ד כתוב שם למטה רק "בית דין זדק" לא שום כוורתה, ולא אדרעס טעלעפאנן נומער, ונראה כולם כפאישקויל. וכך גם המכתב של שני עמודים השלש סעודות תורה כתוב ג'כ' למטה רק "בית דין זדק" לא שם עיר לא אדרעס לא טעלעפאנן ולא חתימות.

ז] המכתב של י"ז תמו עמוד 1 נכתב "לכבוד הר"ר" מנהם מענדל בלום נ"ג. והמחבר של שני עמודים של ט"ז תמו הדרשת התעוררות, נכתב "למר" מנהם מענדל בלום – ונכתב אצל בידים נ"ג.

ח] במסמך עמוד 1 כתוב שהתחמו שטר בירוזון לציטת לכל פסק דין שיפסוק וכוכ' עפ"י דין גמור. השימוש כאן הפרט העיקרי שצרכין ליתן הטענות והניסיוקים מהיכן נתונים בכתב, וכך שכתבו בהמחבר שקרו לו זהה הזמנה.

[ט] הזמן של שבעה ימים אינו מובן כלל, דהיינו כל זמן בי"ד הוא שלשים יום. ובפרט האיומים שמתיירים כבר הרחקה דר"ת אחר שבוע, הוא ליצנות כ"כ שמותאים לימי הפורים.

[ו] בכלל כל הנושא שתיכף עם נתינת הפס"ד מצטרפים מכתב של איומים שידיטו שלא בפניו ומתרין לילך בערכאות והרחקה דר"ת, ובצירוף תמנונת, והכל בשביל שנדרשה להם שרמווי שלא אכיזה להפסק דין, הוא כ"כ קינדריש ואנטו רבנים שפראך בכלל. ובכלל הוא נגד ההלכה, שהרי הוצאות בידי מהיכן דוחוני ואם אני רוצה להוציאם על טעות הרשות בידי, הן ע"י טלפון והן ע"י שליח והן ע"י מכתב.

[יא] הנה שכתו במכتب עמוד 1 "הפס"ד הוא בתוקף אפילו אחרי שראינו מכתבך הארוך בנידון". ולא הסבירו כלל טעמים ונימוקם, והרי במכתבי הארוך נהגה כל הטענות הנקתיבו בהפסק דין, והלא הם מחויבים להסביר כל דבר בטעמו ונימוקו מהיכן דנתוני, דבלא זה אין שום חקף להפס"ד, והיאך כתבו דברים הללו. ובויתר מה שכתו בהמכتب של בשלוש סעודות תורה בוה"ל: הפסק דין עם המקורות שישלחנו לב' הצדדים א"צ שום בירור פירוש ביאורים ופלפולים וכו', היא מדובר מעצמה, אתה חייב לאשר תיקף ומיד ע"כ. ודבר זה מצחיק כ"כ והרי כל פסק דין עם מהיכן דנתוני, נותן חוכות ביד הבעד לדוחש בירור פירוש וביאורים. תמצית הדברים כל הכוונה, הוא קינדריש בעביש געשרי"בעכץ.

[יב] כל המכתב מלא סתירות בין דר' אחד למשנהו, וגם אין לו לא ידיים ולא רגליים הן בנסיבות הדברים הן באלכה, והראיתי דבר זה לפניהם כמה תלמידי חכמים והעירוני שכל המכתב כולו הוא מוקשה כ"כ שכמעט ברור שהוא מזוייף.

[יג] גם מה שלא השיבו כלל על מכתבי אליהם ביום א' פנהש מה שביארתי שעדרין אלו עומדים באמצע הדין ולא אחר פסק דין, והעירוני להם שלא השיבו לי כלום מה השיבה זו על מכתבי וטענתי, וא"כ עדין לא נגמרו הדיונים, וגם שהרי כתבתי שישי לי הרבה הוכחות ועדויות ובירורים המאשרים דברי וטענתי, אף לא פנו אליו לבקש מני הוכחות שלי, אשר לבן מוכחה שעדרין באמצע הדין, ועל כל זה לא השיבו כלל רק שלוח פס"ד, והוטיפו לנכתב שם הפסק דין הוא בתוקף אפילו אחרי שראינו מכתבך הארוך בנידון, ודברים אלו נכתבם מוזרים כ"כ, שכמעט ניתנו לקבוע ולהלhit שכלו מזוייף מהכו.

[יד] במכتب עמוד 1 נכתב מהם "מנדל" בלום. ובהפס"ד נכתב מהם "מענדל" בלום. היאר בדעתם לכתוב בהaget מנדל או מענדל.

[טו] יש כאן מכתב של י"ז תמוז, ומכתב של ט"ז תמוז, והפס"ד עם תאריך אחר, וכל המכתבים נכתבו עם אותן אותיות אחרות, ולכואורה היה הכל צריך להכתב בזמן אחד, וזה משורר ג"כ השדר.

כל אלו יעוד רבות כתוב, מעוררים לחשוד שככל כולל מזוייף הוא, והוא פשוטויל שנשלחה ע"יinan דהיא שحمد לו לצון מהרבנים ומהמי. ואמנם העירוני כמה ת"ח שם הוא מזוייף באמת, א"כ אם אכן גט בסבורי לפי תומי שהפס"ד אמת ויציב, יהא בזה השש של גט מوطעה שפסול מה"ת. אשר לבן ההכרה לבירר מוקדם אם מכתב זה הוא אמיתי או מזוייף, וכן פשوط ומובן שככל זמן שלא קיבל כל המכתב כלו ארגינאל עם ההתייחסות כלום ארגינאל וששה הכל ברור לקרים, וגם יתרציו כל הקשיות והתמיות שכתבי במכتب זה, באופן שידה בטוח שנקי מכל חשש וזה, לא שידך להתייחס כלל אל מכתב זה, ולא לטפל בזה כלל, ואני מה חייב כלום ואסור לסמוך על זה. וע"ז באעה"ה יום ג' לסדר מטו"מ כ"ב תמוז תשס"ו מהם מענדל בלום

שלמה יחיא שווינצער

רב זקהל דרכיו נחים

ספרייג ווּאלְיָהּ נַעֲמָן סָאָרֶך

Iabhi Solomon Schweitzer

Elaine Place,
Spring Valley, N.Y. 10977

בנבייש קה' ורבי' נוטע על הלהבות דרכיס,
ושופר שדיות לאשלמה מטעסן על עזמי חוטם

11035308

1) $\rho_1 f_2 \delta_{1,3} j N$ $\cos j \pi / N$ 31225

9:38 21 Dec 1916 218.21252 78° 7.116
177° 18.01285 30° 27' 00.21458 016 51.815
18° 52' 00.0422 08.813 21.113
0000 12 0542.

1) If we're trying to make NK 1380L 078-288N > 2121
and we're given 1380L of NL, for 17.7D Net, 034C for
NL then 13N13, 42 yrs.

QNE 160K 66 IP in AER 7232 MK 1382 3181
61727 81312 MK 1382 MKN 160K 12N(5) # 0128-728
58 27NN 28ND 14321 07 88

AN 76 031 002 1622 18 off. 15N 057 37.0 1000
0082 1180N 18 20N 18 102 260, 1642 00223 34 0N 06

71057 7NN 072 1101 2010N 072 08 7200Z 0800Z
1816Z 712KZ 12NCV 14
1816Z 08 1816Z 1816Z 1816Z

2102
מגנום פלאו, 1/30 נס. 11.2 | עיר רוחן 2112 גאנל מון פט
טראומט פ. 16/8, 0.223 1.2xt 1/12N 21X 1/4, 1/30 נס.

131

(2)

[העתקה מהב"י הנ"ל דאקוומענט # 10]

בעזה"ת

מענה לאגרות ווגם הזמנה והתראה

יום כ"ד לחודש תמוז תשס"ז לפ"ק

לכבוד מר מנחם מנדיל בלום נ"י

הקוויות שלך בمعנה למכתבי, אתה טוען היכן לחשוד בצדיק בר' מנדיל בלום שלא יקיים הפס"ד ולעבור על "ולא" יהי בקרח וכענדתו, זה דומה לשאלת הבנים של מה נשנה אבל לא לשאלת בן החכם,

ובאותה שאלה כבר עברת על הלאו הזה, כי את מנדיל הצדיק אסור לחשוד ח"ז, אתה חושד את הב"ד בעoon הנורא של עוזת הדין שמכירם שיש חולשה בהפס"ד ואינו כ"ב לאמתת של תורה עכ"ל

והנה זה מעשה קרה שהחדרו את מי שהובע העיד עליו שהוא עניין מאד מכל האדם, ולא hei בו אף שמא ומשהו מהשנאנאות טענו בנגדו מדווע תשניאו,
עוד החדרו אותו בדבר שלא hei בו כלל אפילו שמא שהי פרוש לנומי אפילו מאשתו חשו אותו
כידוע הדרוש על הפ' ויקנאו למשה במחנה ע"ב.

ואיך אתה מראה מראיב עוז ועווזות לחשוד בבי"ד אשר א' מהם הוא הגאון ר' חיים פלאהר שליט"א, אשר אני מכיר אותו מעט שלמדנו בישיבה, והוא hei כבר שם הולך לפני בחכמתו והבנתו בתורה ובעיר ביראתו הקודמת לחכמתו. וגם לי הקטן להה ידוע לך מה שלחמתי נגד דברים אלו, הלה כפי שנמסר לי מפלוני שליחתי להדפיס את המכתב על הקאמפיוטר והוא בקש ממך לכתוב את מכתביו הארוך להטוון המכווני הידוע עם הנקופי" שלושה שא' אמר לי שלהתחל אתו היא סכנה, ומ"מ כתבתי לו בדברים חריפים מאד, ואתה חושד ATI וזה מעשה קרה, ומה שאתה שואל שאלת THEM למה אנו מטריחים אותך לבוא לב"ד כדי למסור לך הפסק ואנו קורין לזה הזמנה להה יוכלין לשולח ע"י הדואר, אבל זה השאלה דומה לשאלת הבן השני, ואני רציתי להסביר לך רק בטלפון ותלית עלי את השופורת שזו חוצפה גדולה, ורק שעננה בכתב, אתה תגיד לנו באיזה אופן לכתחוב להשיב לך כדי להראות את זה לחביריך הצדיקים לשוחק מן הב"ד והראיתה להם רק מה שתוכל להתחל,

אתה שואל שאלת THEM ואתה מנגה כמועד האם לזה נקרה למסור לך הפסק, הלה במכתב הזה יש ג"כ הזמנה לדין על שאר דברים שבין זונתך, ואתה עושה שחוק בנו ותיקף אחר הפסק הטפות שהבי"ד שבחרת בהם ללא כפויים פסולים, ובוים מחר שלחת מתב מלא שקרים וכוביים ודבורי שחץ וגואה עיי' ת' ח"ס חו"מ סי' י"ב ווז"ל כי אפי' שנייהם (שני הבעלי דין) הם חכמים ונבונים ויודעים את התורה וברורו להם דיינים ללא כפוי ובודאי כל Ai גmir בדעתו כי דבריו צודקים ולפי דבריו יצא הדין כי הוא צודק, ואיפה אם יהרהר אחר הדיין הממושיע ומשווה בעיניו כל הצדדים הוא הרואה הדבר לאmittio, אך מחייב לחשוב מי שייצא חייב בדיין, ווולת זה הוא מלגלג ובר נידי הו מאעדת קרח ע"ש וזה מה שבקשתי ממך לא להיות כמותם, וע"ש עוד אף שראו ונכון שהדיין יפרש הטעם מעצמו וכו' וזה דוקא אם שם מחסום לפיו מחמת יתראת וכבוד הדיין או נכון הדבר לפרש הטעם וכו' אבל לא נגד המעוררים והונקפים, כי הם קשור לרשיים, וע"ש עוד ואם ייעז פניו לא יודיעו ולא ישיבו כל מה יכתוב להראותו לאחרים שהוא חושד הדיין ולמה לו זה כיוון שדין שלא בכפי' לא כל כמיini לשאול עזות מאחרים ע"כ לא יכתוב ע"ש הרי שמן הח"ס פוסק שני שמי שהתחזק נגד הדיינים אין ליתן לו בכתב,

ועכשו נחזר למה שהתחלו לשאלות הבנים שבגידה שמקשים המפרשים הלה גם בן החכם אומר אתכם, ומתרצים שהחילוק ביןו לבין הרשות שהחכם מנסה שהוא רוצה להבין והרשות מנסה רק להראות שיש קושיות ח"ז ולא מנסה כדי להבין כי אין מעוני להבין רק לנצח, ורשע הוא שוטה ג"כ כי אין אדם חוטא אלא א"כ נכנס בו רוח שנות, ואמר החכם מכל אדם כי לא יחפוץ הכספי בתבונה רק בהתגלות לבו, لكن רצוני לראות איך תתנהג בבואר לב"ד אם תשאל להבין ניתן לך בכתב

(כאן נמחק שורה, העורת המעתק)

כמו שתכתבו בכתב, הלה בקשת מהילה והחריטה מסתמא, אבל כבר המחבר הזה הוא מלא חירופין ונודפין ובזה לבד כבר אבדת את הזכות ליתן לך בכתב,

גם מה שאתה כותב בעניין עינוי הדין, האם כתבתך שאתה מענה הדין, אין אתה מבין אפילו לדברים פשוטים שבמכתב ובכבר יש לך מדרש פלאיה,

מה עוד אם נסorus לך דברים עמוקים בהלכה, והאדמו"ר מסאטמר זמ"ל כותב בספריו "אין קץ לדברי רוח" ואם מטיפים בדברי רוח לא גמורים לעולם אפילו יגמור לעולם,

היעלה על הדעת שבית דין יתוכחו עם בעלי דין שיש בהם ע"ה ובעלי חלומות ודמיונות, ובודאי דבנידון כזה בי"ד לא עומד בדיין ודברים עמו, רק אם בעל דין שואל בגין החכם שרוצה להבין והעיקר כמו שכ"ח ששאל בדרך ארץ, ואם לאו לא לענות אותו כנ"ל, כן מייעץ הח"ס

בمعنى על סעיף ג', מה שנوتנים זמן היא אם הב"י"ד קובעים הזמן, וכאן אתה נתבקש לקבוע זמן, וכיון שלא עונית שצרכיהם לענות עם הזמנה ראשונה והי' חתום שם שאמר שלא חתום מעולם ורק אתה כתבת שמו ואני בזה שאתה רוצה להשתמט

גם שם שזה ראי' שרצו לכוד אותך בפה, כמו בדי"ת שהי' שם גבר אלים וכו' ועוד פטפוטי דברים הנה כתבתך למלחה מה שכ' האדמו"ר מסאטמר שאין לענות על דברי רוח, והוא מדובר שם אפילו על רמי מעלה רק מדברים לדעתו דברי רוח אין קץ זה, אבל נראה שאצלך הוא כפשוטו שאיזה רוח של שנות נכנס לך או שאתה מדבר כמתוך החלום או שאתה חולם בהקי'ז או אתה סתום מה שקורין "אומפארשעטען לריגער"

ובנוגע מה שאתה כותב עוד, בענייני הלכה לא אפלפל אותך ולא ניתן לך המגילה עפה וכן מה שהסבירתי שאתה צריך את זה לעיין רק להמשיך בכתיבת מכתביהם של מי יודע כמה שנים וזה"כ לא תגמור עוד כי לא הראית עוד לכל גדויל הדור, והנה בהלכה לא כ' להראות לכל גדויל הדור, ורק לב"ד הנadol או לב"ד חשיב, אם אתה רוצה להראות לאיזה בי"ד חשוב شيיעינו בזה לזה אני מסכים אדרבה אבל לא מידך לידם, רק תבחר לך איזה בי"ד חשוב כאן או בארץ, או בכל מקום ע"י הפקס יכול להיות אצלם בכמה דקות,

אבל מה שאתה צריך לבוא לב"ד בשביב המזונות זה אין לדחות, וכמה זמן עוד תרעיב את זוג' הדואגת לפרנס א"ע ואת הילדים שלך,

ומה שאתה כותב בסעיף ד' בתשובתך יש מענה גם ע"ז

ומה שאתה כותב מدين גמור מס' י"ז בחו"מ, לא הי' שום מדובר ע"ז ולא בקשת את זה וב"ד לא התחייב בזה רק מה שנוגע לדין הפסק, ולא בהגנת הב"ד, ובזה הטענו כמו שנוהג בכל בית דין, לא מהיום רק לפני כמה מאות שנים ע"י ערוץ השלחן שם, ס"ק י"א ע"ש.

והנה כאמור לא עננה בל"ג' עוד על מכתבים ורק אם תודיע לנו באיזה בי"ד חשוב בחרות, ועל הב"ד להחליט ע"ז ג"כ ואני נתן לך עד שבת חזון להחלטת,

והנה כתובך זה הוא הזמן והترة להענות מתי אתה תבוא לב"ד בעניין מזונות, ואם לא נשמע מכך נדון על הדברים האלה שלא בפניך, בכבוד רב

שלמה יודא שווייצער

**הקטע של החתימות על היתר
עלכאות טקיבלה זוגתי בענגליט
(הקאפי זהה נעשה בדיק כמו האリンיגנאט טקיבלה)**

Sincerely yours,

Rabbi S.Y. Schweitzer

Rabbi S.Y. Schweitzer

Rabbi C.D. Flohr

Rabbi S.Z. Kaufman

Rabbi S.Z. Kaufman

בס"ד

אל מעbic' הרבנים היה מורה שלמה יודא שווייצער שליט"א ראנז"ר, ואחיו עמו מורה חיים פלאהר שליט"א, ומורה שלמה ולמן קויפמאן שליט"א, כל אחד בשמו יבורך איש לפיה מהלו שיליט"א. מורה שלמה ולמן קויפמאן שליט"א, כל אחד בשמו יבורך איש לפיה מהלו באתי בו במשועה להאגרת שקבלי מאה הביא"ז של הראנז"ר מורה שלמה יודא שווייצער שליט"א.

כמוון שלא אכטס באן במשוא ומטען על הדברים בוטים במדוקרות חרב שהמכתב מלא וגדוש בהם, ולהיפר מהה שלמדוני חזיל דברי חכמים בנחת ונשמעים. אשר באמת אינו מובן כלל כל הולולים והחרופים שנחרופים אותו, והכל בשביב שהוא לי העת והאומץ לעמוד על כיותי המגניות לי עפ"י דית' ושורצים בכל מחד לkapח אותו מהם. וכשודמותי ובקשי הסביר על הדרך המשוקם שהלכו בה, במקום לקבל תשובה מנומקת להלכה כראוי וכיאות לרבני היישובים על מדין, הנני מקבל על זהמנה אתך אפים, קיתון של שופכים, שאיתו מתחאים אפילו לבני אדם פשוטים, ומכ"ש לרבני.

אבל העיקר באתי בו להוכיח איך שכל דבריהם במחכתב: כל כוונו הוא היפך התורה השו"ע והיפך ההגנון והשכל האנושי בכלל. ובפני הנראה אינו "טעות" בדבר מושנה רק "הויד" בדבר מושנה.

*

היסוד העיקרי לכל המתרחש הוא דבר אחד. במשך כל הזמן של הדוד"ר ביני לבין זוג, שאני רוצה בשלום והוא אומרת שרצה גט. אמרתי וטענתי כל הזמן, אני יהורי הרוצה להתנהג לפי ההלכה ולפי דיני התורה, והנני רוצה לעשות מה שמוסטל עלי עפ"י דיני התורה, לא עפ"י דעת בעה"ב והפשוט עט, המוכנים להרים בית ולגוזל אשה מבعلا בעיר בצע כסף או משום שדעתם מושפע מוחוקות הגוים ששמנונים אחוי מהם מתגרשים.

ולכן אמרתי וכתבתי כל העת שאני רוצה בשלום, ורקתי שיזקח נא עסקן בר דעת ובעל הבנה שיתווין ויפשר ויגשך בין הצדדים, רק בלילה ביריה בהיותי נתבען לדית' ע"י זו שרצחה בדית' הסכמתה لكن, אבל רק דין תורה גמור, דין תורה שייתנהג הכל עפ"י השו"ע ועפ"י התורה, הן ניהול הדית' הן בירור המציאות והעובדות, וקבעת העורות וההוכחות והבירורים, הן חלק ההלכה, הכל יהיה לנמרי מכובאר בשו"ע ובפוסקים וכראוי וכיאות, ואם יתברר שעפ"י ההלכה הנני מוחיב לנרש, בודאי אצית למה שהתורה מצוה אותה, ואם יתברר שאשתי מוחיבת להשלים עמי, בודאי שהיא תצא למה שהחזרה מטיל עליה.

לפי מה שדיברתי עם תלמידי חכמים היה פשוט אצלי שלפי ההלכה אין שם מקום לחיבר אותו לגרש, ואדרבה יש מקום לחיבר את אשתי לשולם. וזה אחד מהטעמים שהצטבתי תנאי קודם למשעה שהנני מוכן להתדיין רק עפ"י דין תורה גמור, בירושתי שלפי דין תורה גמור תהיה מחייבת להשלים עמי, ובזה יתוקן הכל, והכל על מקומו יבא בשלום.

הצד שכוננו ישכחה הרעים של זו, תחמי יידעו נ"ב היטב מהסוד הזה, יידעו היטב שלפי דיני התורה אין לה שום סיכוי לחיבר אותו לגרש, ואדרבבה יחיבבו אותה בשלום, ושוד יחיבבו אותה לדoor במקומות בעלה. ועל כן סיידבו כל הזמן והשתמטו והתחמקו מלתקדיין לפי ההלכה בשו"ע, ורצו רק בחאונן שמתודיניהם לדאבונינו אצל הרובה שקרים עצם בת דיניהם, שדרנים עפ"י דעת עכרים ו דעת בעלי בתים, ולא איכפת להם כלל להרים ולשבר בית ישראל ולהחריב הילדים וכו', ופסקי דין רחוק מן התורה ברוחוק מורה מערב, והדית' שחם מנהלים אין לו שום שייכות עם תורה ועם ההלכה, אדרבבה הוא בוגר התורה וכונן ההלכה, הכל הולך עפ"י הרגשים ונטיות הלב, וכבר מוקודם הדית' יודעים היטב שיפסקו להתגרש, אם בדרך פסק, אם בדרך פשרה, או עפ"י ייעוץ והמלצת שמליצים ומיעצים להתגרש, ולחזים ואיזומים

שונים ומשונים, ולא יתחשבו כלל שהוא כנור התורה. ודבר זה עיקר הנרמא בזיכון למספר הנידושין ההולך ומתרכבה מיום אל يوم, כי בכל סכוך שהולכים אצלם שניים ופוסקים שלא עפ"י דין התורה, כבר מעירא יודעים שישתאים הדבר בגירושין, משא"כ אם היו דינים עפ"י דין התורה, אשר דבריה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום, ולא היה יכולת לחיב את השוי בגירושין, אדרבה היה מחייבים אחר בשולם, והיה הכל מסתדר עציז'ט.

כਮון שבשותם אופן אי אפשר לחיב ולכוף כי שהוא שיתריין אבל אלו שידיינו ויפסקו עפ"י סברת ברسم והלך רוחם, מכליל להתחשב בדיין התורה, בחושבם וסוברים שהם מבנים יותר טוב מתורתינו הקדשה, שדריכה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום, ודעת זו דעת מינות הוא, להתפותות ולהחשוב שהتورה הקדשה אוינו פרاكتיש כמו סברת ברسم.

הגיון המצב עד כדי כך, שככל פעם שהולכים לר"ת ובפרט בסנסוכים שבין איש לאשתו, יודעים כבר מלכתחילה שככל השם דין "תורה" אין אלא לשון מושאל, ואין לו עם התורה כלום, ואין זה בבחינת "חשר בענמא" שיש לחשדם, רק "וזדותות" שבورو שלא ידינו דין תורה.

וחזרה היחידי שיש להכיר את הבית דין לפ██וק דין תורה, ולא יעוזו ויסלפו הדין, אם בשוננו אם במoid, אם בטשות אם במתכוין לש"ש, הוא רק על ידי שמותנים מקודם בהשטרו בירורין שידיינו רק עפ"י דין התורה, ויתנו כל הטענות עם הטענים והניסיונות והמקורות בכתב מהיקן דוחוני שעינן בהכרה יctrרכו לנחל הר"ת בדת של תורה, ולא יצאו משורת הדין.

ועל נקודה זו סובב הולך כל הדוד' בשנים האחרונות החומרה הראשונה, ועל כולם השבתה שהנני רוצה בדיית אבל אך ורק דין גמור, דהיינו כל הטענות ואופן בירור הממציאות וניהול הר"ת, והבידור הלכה מהיקן דוחוני בכתב, הכל יהיה רק דין גמור כմבוואר בשווי' ובפוסקים מכללי לסודות אף וזה כל שהוא מדברי הפוסקים. ונדר לאחרונה לא הסכמה זו, על זה בשום פנים ואופן, וכל כתבי דין שהצעתי שמוכנים לו, לא רצחת, ואך ביד' אחד שכבר חתמנו שניינו שטרו בירורין חורה בה לאחר תחימתה עפ"י עצה יונציה.

עד שבסוף חודש אדר חמשׂיו הגינו הדברים שצד האשה הציעו הב"ד דין, הרב שוויצער, הרב קויפמאן והרב פלאה, והיחידי שהצעתי היה הרב שוויצער שליט"א, בירועי ומיכרי' שוה כמה שנים שהיה צווק חמס על כתבי דין המשותפים הדינים ופוסקים שלא בדיית, ואין מוכנים להניע לחייבי דין הזכירות המגיעה להם עפ"י דין תורה, ואין רציתם ליתן מהיקן דוחוני וכו' וכו', ולמה סמכתי עליו שבודאי יזהר לא להמשך אחרי כתבי המשפטים המעוותים הדין. והשוני דינים אחרים היו כאמור שני לי לא רציתי בשום אופן, ואני הצעתה הרב אבראהם, הרב געתנטנער, הרב בלומנקראנק, הצד וכו' לא הסכימו לו בשום אופן, והם שכחו הדריניים קויפמאן ופלאר, ובליית ביריה הסכמתי לו, אבל עיקר מה שהuibת יתodium היה לא בשבייל צדקתם ווישר לבכם של הדיינים, כי ידעתם היבב שעיל זה אי אפשר לסתום, בכך שבעמטע כל כתבי דין מתחלים שלא עפ"י דין, רק סמכתי על מה שהוחנה ספרות בהשטרו בירורין בתנאי בדור קודם למשעה שידיינו הכל בדיין תורה גמור, לא פשרות ולא עצות, ובלי סטיה כל שהוא משורת הדין, רק יקוב הדין אח החר. וכמוון שעיל זה גופה לא הייתה סומך, כי ערבד ערבא צדך, ומאן מפיס שאכן לא סטו מן הדין, רק בעיקר סמכתי על מה שהוחנה שיתנו הפס"ד כל הטענות הטענים והניסיונות עם המקורות בכתב לדיין דוקא מהיקן דוחוני, ואוכל לעיין בו וולדאות אם לא טנו, ואם אכן הכל הוא לפי שורת הדין וההבלגה. וזה הדבר היחידי שיעול להשתמש למגן ולמחסה מעות הדין הנעותים בכל יום בכתב הדין תחת המסווה של פ██וק דין מסולף.

ולאוד הנייל פשות מואוד, שהדין תורה נעשה בכפיה, כי אני הייתי הנחבע שהזומנת לדין, וכבר איינו עניי כמה פעמים בחוצאת סידוב דיון שלא בפניו ושורר כמו שהרבנים בעצם ידו מזה וממילא אין לך

כפייה נדולה מזו, ובפרט שם הדוייניס של הב"ד שלום לא אני בחרתי בם רק באחד, אבל השניהם מתוקן בשלשה דה היינו הרוב נברדו מצד האשה.

ומה נס שחדיעים לא רק שנחשמו בדבר, אלא שהיה אצלי כמעט בדבר ברור שלולא מההיבן דעתוני אין לי על מה להשען שלא ישותו ויסוף הדין. והרב שויצנער שליט"א בעצמו בביעול הסירוב שנותן לי כתוב שם, שנחים כל הבתי דין נקרים חשויים, וחיקם שם את דברי שהוכחות בידי לעמוד על זכויות המניות לי עפ"י דין ולזרוש שהדי"ת כלו יתנהג עפ"י השווי"ע והפוסקים בניגוד למה שנuong חיים בהבטי דיןimes המשותפים והמסלפים.

כעת אחר שעבד איזה זמן, וראים שהשו"ע שומד לנוגדים. וכל מוגמותם ומטרתם לחייב אותו בגיןושין הוא בוגר השווי"ע והפוסקים. ואין יכולם להוציא שום פס'יך, שהרי בלי מההיבן דעתוני אין שום תוקף להפס'יך, ולעתה זה מההיבן דעתוני אין יכולם ליתן, חדא שהדי"ת לא התנהג כלל עפ"י השווי"ע כמו שמדוברים במקתבם שם, והשנית שהרי בשווי"ע מפורש להיפך שיש לחייב האשה בשלום. ועל כן מונסים כל טצדקי ותחבולי שבטעולם לעקוּף דבר זה, ולהשתמט ולהתחמק מזה. ולבטל מהם כל הגבולות והגדרים ומחסומים שיש לפניהם, ושיויכלו לפ██וק ולהקליטם לקבוע ולהכריע בכל השולח על רוחם, אף כגון השווי"ע, ושמחים בזאתם באילו שמצאו מזיאה נדולה שו"ית חת"ס חור"ם סי' י"ב, וששים בבואם בחשבם שהפilioו אותו בפח ובמלכורתם שליהם, שאני לא רציתי בדי"ת רק דין תורה גמור עפ"י השווי"ע והפוסקים בצירוף מההיבן דעתוני בכתב, ועלה בידם לדון אותו ולהרוו גורלי מבלי ליתן לי האפשרות לדין גמור, ומורנישים נצחן שעלה בידם להטעות אותו שאני יסביר שמכיוון שהותניתי במפורש בהשטר בירודין שאני רצתה דקה דין גמור ומההיבן דעתוני, لكن יצטרכו לדון דין גמור וליתן מההיבן דעתונו, ובאמת הם הכנו באמתחthem איזה השובה בחת"ס שזיפוה לחולשין באילו שכח"ס מפורש לצידם [חנום שכامت מפורש שם להיפך וכן שיבואר להלן], ובזה יתלו עצם באילן גדור להשתמט מהתחייבותם. אלו הם העובדות.

וב להיות שנראה בעיליל שהנכט רוצים להשתמט ולהזוז מן התהייבותכם אליו, ולקפקיני מן הוכחות המניעים לי עפ"י דין תורה"ק, אלא שאתם מחייבים טצדקי איך ו"במה" להצדיק ואתם מטעים את עצמכם לחשוב שכאי לו כל העולם כלו הם גסי השבל כ"ב עד שלא יבינו שככל דבר החת"ס הם גורכם ממש וכן שאבאר. וכל כוונתכם הוא רק להשתמט מההיבן דעתוני שעומד בדרככם ומספריע לכם להרים את ביתך לעולמי נעד ולגוזל ממעני אשתי וילד"י החביבים. ואתם חושבים שהעולם לא ייחסו אתכם בקהלתם. וכן באתי בזה בקוצר אמרים להוכיח קצת ממעשיכם המקולקלים ואיך שככל דבריכם הוא נגד התח"ק נגד השווי"ע והפוסקים.

[א] בוגר "דנו בכפייה" בהונגע כלפי נתינת מההיבן דעתוני:

אתם כותבים, דמכיון שאני בירודין אתם כדרינים, שוב נחשב באילו שדרנים אותם "שלא בכפייה", ומפלילא הנכם פטורים מליתן לי מההיבן דעתוני, ועוד ד"מ"חצוף שאני". וציונות לשוו"ת חת"ס חור"ם סי' י"ב. הנה [לולא שהוחשנו שהחשינו אותו שוד הפעם כ"מחצוף" על שאני מרהייב להבהיר הדברים מטעטושים גסים, ולהעמיד הדברים על מכונם הרואין, וללחוםبعد זכויות המניעים לי עפ"ל הלהכה, שלא להניח עצמי לקפחים ממוני (ע"י אנשים החשובים כאילו שהיה בזה משום "מצויה" נדולה ועצומה לקיים מאמר הכתוב מיכה ב', ונש��נו גבר וכיתו ואיש ווחלתו, מה שהגביא מתלון עליה...), בדיק כמו שהרבא"ד דין עושה בדי"ת תורה של עצמו שיש לו נס אחר, שיש לו חום להגין بعد זכויות ביזמתם" וכדלקמן, היהי אומר לכם לאחר בקשה מחייבתכם, ש] אין הנידון דומה לדאייה כלל, כי טעיהם (בדבר זה בלבד) בארבע טעותים גורליים.

א) דהן אמת שנעל אחר מכם [ה"ה הראב"ד הר' שוויינטער] הסכמתן מודצון עצמי [בתוור נתבען] להתרין אעלו, אבל מעולם לא רציתו את שלשותכם כדיינים עלי, אדרבה כל הבתיה דין שרציתי בהם [כבי"ד קדושת לוי, בי"ד הרב אולמאן מהעדת החודית, ובו"ד שער המשפט, בובל"א, וגם הצעה במקום הר' פלאhor והר' קויפמאן שלשה דיינים אחרים הר' בלומשנקראנץ, הר' פראמעל, והר' בchan] לא הסכימו צד אשתי, וככה הונרכתי בלית ברירה "להסכים" עליהם, ובוואדי כשי"וב" הדיינים [שנויים מתחן שלשה] נברדו עיי' צד אשתי, ואני נאלצתי להסכים עליהם רק בלית ברירה, זה לא מקרי באילו שאני "רצית" ב"בית דין" זה, דא"כ הר' בכ"פ' שאדם בא אצל דיינים בכפיה וחוחם שטיב' אצלם, האם נתחפן הדבר עי'ז' לחשב באילו שבידר אוותם ב"ירצונו", וממילא פשוט שהונכם חייכים להעניק לי וכוחי ל"מהיבן" דונטי" מבלי שום השתמטות כלל.

ב) ומלאך זאת, הר' כבר בתבו כל הפסקים "בכל גודל", הר' נודע ביהודה תניינא חחות'ם סי' א', שואן ומшиб תניינא ח"ב סי' פ"ד ומהדורא רביעאה כי"ס' ק"א, מהרש"ס ח"ד סי' י"ב, אורין חליטאי סי' ק', והוא דכל שהונחבן בא עיי' "הומנה" מקרי דנו ב"כפיה", וידצון לא מקרי רק בשני הצדדים באו לפני הדיינים מצטטם בלי "הומנה" כלל עיי'ש. וממילא פשוט דבנידון דין שאנן בשלח לי "הומנה", ולא זו בלבד רק גם איימו עלי כבר כמה פעמים בחוצהה כתוב סירוב, ובמשמעות טענות בעל דין שלא בפני בעל דין, וביחיר ערבותות שלא כדי, כמו שראוין במכתבים של הבתיה דיינים שהראיתי להרב"ד שליט"א, ורק משום כך נאלצתי להסכים להתקדים לפניכם, בוואדי דיןון דין נחשב כמו שណתם אותו ב"כפיה" אפילו אם היהתי בורך את כולכם לדין, וכשכ' בשלום רציתך רק באחד מכם וככ' לאות א'.

ג) בלהדרין בזה, אם "רצית" בכם או שណתם אותו "ככפיה", בהונגע אם יש לי הזכות לקבל מכם מהיכן דנתני או לא, הוא "טעות מעיקרו", זהה לא שייך רק כשחבען" באת לפני הדיינים ב"סתמא", ולא התנה עמהם שרוצה שייתנו לו "מהיבן דנתני בכתוב", או שפיר יש מקום לדון "מתה ואריך" שהם צריכים ליתן לו "מהיבן דנתני" כשהוא מבקש זאת "לאחר כן". אבל בנידון דין שבפרקוש הטעונית בחוק השט"ב שאני מהיבן דנתני בשתוא מבקשת רק אם תתנו לי "מהיבן דנתני בכתוב", הדבר פשוט שઆם תחדרשו כל מיין "סבירות" עמוקות ועקבות, ובוגן ד"מחוץך שאני" וכדומה, אבל זה לא יוניל לכם כלום שהוכנו לחיב או תקאים את פסק דין שלכם בלי נתנית "מהיבן דנתני בכתוב". הר' אף כשחבען" באו באמת מרצון עצם הנמור לפני הדיינים, ככלומר בלי "הומנה" כלל, דבכה"ג פטורים מדינה ליתן להם מהיבן דנתני וככ' לאות ב', מ"ט הדבר פשוט דחו רציתך רק כשהוא לפניהם ב"סתמא", אבל אם הבני"ד "התנו" בפיורוש שאינו מקבלם עליהם רק עם מהיבן דנתני, בוואדי ד"הכל לפני חנאמ", ואינם חייכים כלל לציית לפסק דין ללא קבלת "מהיבן דנתני" וו"פ. והוא מפורש בהריא בחוגות אשורי" סנהדרין פ"ג סי' מ' אוט ה', וסימן עליה וכן ראיתי לעשوت מעשה, וחוי' הר' ז' סנהדרין ל"א ע"א, וספר העיטור ח"ב דף א' עמוד ב' עיי'ש.

ד) גם בלא"ה כל עצם הטענה ד"מחוץך שאני" הוא מופרך ועומד, והוא רק מראה על "סימן חולשה" מצדכם, שהונכם מפחדים מליתן בידי הטעמים וחניוקים על הפס"ד משווים דלבכם יודע מורת ונפשכם וכו' וכדלקמן מדברי הנודע ביהודה, רככל גודול הוא, שאם "מסתיריס" משוהו, או יש "סיבת" גודלה להה והוא משוו שיש מ"מה" לירא..., ולכון אתם חותרים בשעת למצואו איך עילה שתוכלו לנצלח ב"אמתלא" על מה שאינכם שומדים בדבריכם והבטחתכם, ועל מה שהונכם מקפחים אותו מוכיות. והעליה על הדעת שאמתלא מנוח שוכה תועיל לדינא, דא"כ כל ביז'ץ ינצל עילה זו, דמקודם יבטיחו בדינה להבען" שיתנו לו מהיבן דנתני, ואח"כ כאשר יאחותו סבר ה"פחרונות" שלא יתגלה קלום עיי', בראותו הסילוף ושותה מני "פסלנות" לקפח הבני"ד מכל וכיותין, וכאשר ירהייב להן בעדו ולהתלון עיי', בראותו הסילוף ושותה הדין ששוששים עמו, יצעקנו לשומתו "מחוץך" מחוץך", וככה יפטרו עצם מהבטחתם ליתן לו "מהיבן דנתני" הר' "מחוץך שאני" וחסל..., בריקן כמו שהונכם שעושים. משל למה"ז לשני בני אדם שחתמו טעם על הסכם שביניהם, עיי' שווית בית יצחק חותם סי' ד' אוט ב', שהותבע רצה להשתמש עם אמתלא וז שכביר קדומות דבן, עיי' שווית בית יצחק חותם סי' ד' אוט ב', שהותבע רצה להשתמש עם אמתלא וז ד"מחוץך שאני" לקפח את הונחבן עיי' מזכותו לדון במקומו, והביה יצחק מודה טעונה זו בשתי ידיים, מן

הנימוק "אדם אתה אומר בן תוציא הרבה מעירך", ומסיק דלבב יותר יכולם לסלק עצם מלבדן ל"מחוץ", אבל בשום אופן אין בנסיבות לפניו מוכיותו נ"ז טנה ועיינש, וזה לימוד גדול לינדון רידן].

ובאמת שבלא"ה היה ידוע לכם גם קודם הדין שני מחוץ גדול לפי שיטתכם, שהרי הראב"ז שליט"א ראה המכabbיס שששלוחי בשנים האחוריונות להבותי דינים ושם לא טמנתי ידי בצלחת, והשבתי להם בראו וכיוות, בדברים כדברונות, ואעפ"כ הסכמתם להנתאים שלי בהשתרי בירורים שיתנו לי מהיכן דתני, משום שהבנחות באמת מתחלה ש"חווצה שאני" אינו תירוץ כלל, וגם משום שהבנחות וידעתם שבשמניגלים קלון ובנים המעוותים את הדין אין זה בכלל חוותה שאני אלא הוא בכלל לא פירוש מאיסורה שאין חולקין בכבוד לרבות. וכן שראוין אצל הראב"ז בעצמו שלא מענש מלכוחם דברים בוטים כגון גנד או שעוותה עליו את הדין, ודרש מהם מהיכן דעתני ולא עלה על דעתו דמחוץ שאני. וגם הרוי הלכה מפורשת הוא בשו"ע ח"מ סי' ט תלמיד היושב לפני רבו ורואה שטעה מחויב להודיע ולהעמידם על האמת ואסור לו לשחוק. ולא עלה על דעתו שום פוסק שאסור להעיר לדיניים הטוניים משום חוותה שאני. אך daraה תורה הוא ולמדן אני צריך, וההברה הוא להוכיח לדיניים על טעותם שעשו, ומכו"ש כשייש מקום לחשוד שאינו שוגג אלא מוז.

ולא עוד אלא שעייר מהיכן דעתני המבואר בפוסקים הוא בשוחשדו, והרי בשוחשדו הוא מחוץ גנד הבב"ז, זה הוא חוויד בהם, אשר לפי המבואר בהמכתב שכח הראב"ז יצא שכשוחשדין בהבב"ז שלא פסקו בדין אף אם יש כמה רישותות בה"הלויןיל" של הבב"ז, עוברין על halao יהיה בקורח וכענדתו. ואעפ"כ מבואר בփוסקים שחשד אינו סבה שלא יתנו מהיכן דעתני, אך daraה זהה וטעם והסבירה שיתנו לו מהיכן דעתני. ועיינ' בחי' הר"ן בבא מציעא שם סי' ע"ב דאף המלנגן על הפס"ז צריך ליתן לו מהיכן דעתני בשוחשדין הבב"ז.

ובחת"ס עצמו שהביא משם, מפורש דבמקרים שיש לחשוד, אף אם שאל בחווצה והתנהג שלא כדין. ואעפ"כ צריך ליתן לו מהיכן דעתני, ודבר זה וייפו והסבירו במכתבם בשוחתינו דברי החת"ס.

ובאן מוכחה אני לנמוד קצר ולגלוות זיוף נורא שייפוי במכabbם. שהעתיקו החת"ס כאילו מעתקים לשונו לנמרץ, ובאמת השמיתו והוסיפו, כי השמיתו כל דבר שהוא לנגדם, והוסיפו מה שהיה לחוניהם. ולדוגמא השתייקו במכabbם דברי החת"ס בתשו' בוה"ל: ועי"ש שוד אף שראוין ונכון שהדרין יפרש הטעם מעצמו [כאן נמחק קצת'] וכו' זה דוקא אם שם מחסום לפיו מחמת יראת וכבוד הדין או וכן הנדר בפרש הטעם וכו' אבל לא נגר המערדים והונקפים כי הם קשור רשותם. כן העתיקו במכabbם. וכל המעניין בפנים החת"ס יראה שהחסידו בודין מה שכח הראב"ז אח"ב, שככל זה הוא רק הו אמיינא, שוה ההוה אם אמיינא רצה הרמא לשלול, ושלאן מסיק הרמא למסקנה שככל זה הוא אלא שמחויב להודיעו טענות ולא אם הוא מחוץ דזיל החת"ס: ועדין ייל נהי שראוין ונכון שהדרין יפרש טעמו להסיד עקשות פה, מ"מ אין רשות לאידיך לתבען בן מהדרין והשווה הוא לומר שוחשדו, ואם ייעי פניו לא יודיעו טענות ולא ישיבחו כלל. דוקא אם שם מחסום לפיו מחמת יראת הרין ובבוזו, אז וכן הדבר לפרש הטעם מעצמו להוציאו עצמו מהחשד אבל לא נגר המערדים והונקפים כי קשור רשותם הם [עד כאן מההעתיקו החת"ס, ועי"ז ממשיך החת"ס וכותב וויל]: הכי היה ס"ז וכו', והוא אמיינא ה"ה נמי הכא בששא' משום חזד קנסין ולא מודעים ליה, קמ"ל רמא ובמקומות שיש לחשוד אפילו שאל עני"ג דהרע לעשנות, מ"מ כתבין ליה מאיה טעם שהרי הר' כותאי העז פיו ואמר דברך וידיה אני מות, ואףלו הבי לא קנס רב פפא ואמר ליה טעמה ע"כ לשון החת"ס. ועיינש עוד בהמשך כל הלשון, שככל זה ברור ומפורש שם בדברי החת"ס.

ומעתה יאמור נא ישראל, הרוי חסמר שעורות ראש, הזוף המבhalb שעשנו בזה, שלקחו הו אמיינא מהחת"ס שמספרש שהוא רצה הרמא לשולל, ובנו על זה בניינם נמורים שכאיילו החת"ס ס"ל כן להמסקנה, בשוד שבಹמסקנה היכי אח"כ מסיק החת"ס להיפך. שכן מחייבים להודיע הטעם עני"ג דהרע לעשנות והעיז פניו.

ובקיצור: כל המניין היטב בהחת"ס רואת, שהחת"ס אינו מחלק שום חילוק בין מחוץ' לאינו מחוץ', והמסקנה להלכה הוא שהיכא שמחוייב ליתן מהיכן דנחוי בכל אופן, הן בחוץ פניו הן בלא העני פניו, וכל הסברא של חוץ' הוא רק הוות אמינה, שהחת"ס כוחב מפורש שלא אמרין כן. וממש לא יאמון כי יוספר על אלו המכנים עצם דינים שיזידו בדבר כוח להביא מהחת"ס ממש ההיפוך ממנו שהחת"ס כתוב.

ובן כל מה שהעתיקו לשון החת"ס אינו לשונו כלל, רק גדרו והוסיפו עירבו, ובכל אופן בחת"ס מפורש היפך דבריהם. וזה רק דוגמא היא שמנסים להפוך הקערה על פיה ולטשטש האמת. ואם במה שהודיעו השטעם וכתבו מ庫ר,震עפ"כ לא החידראו ולא מושע עצם מלוייף באופן מדהים ונורא זאת, מכ"ש במה שמתיראים להסביר ומחבחאים עצם ומנסים לנכונות, כ"ש וק"ז במה מן הזיף טמון שם.

ולא עוד אלא אחר שנתגלה זופם, הרי ברור שבידי הוא אין בגדר "חשורים" בלבד, רק בגדר "טסלים ומשותחים" בודון ובנימה נם במילתה דעתבידה לאלו, וממילא פשות שאי אפשר להאמין בכל מה שייכתו ויפסקו, מבלי שייכרו דבריהם כשלמה, יוכלו לבדוק כל מראה מקום בפנים, להבטיח שלא זופם.

ונעם הרבר שצווחו עלי שאנו מחוץ': רוצה אני לידע היכן היתי מחוץ'. כי כל המניין במקتبיו של יומ א', פנחס י"ג תמו חשס"ז יראה שלא כתבתי שום חוץפה, רק הבהיר תמייהתי ופלאייחי על שאין שלווהים לי הפס"ז בבי חזאר וכרגיל וכמו שששלחו לי מה שקראו הומנה, וזה גורם להשוד שמשהו אין כשרה נט הפס"ז. ומהו החוץפה זהה. וביחס לו יהיה שניי מחוץ', מה חרוי האף הגודל הזה, וכי מחוייב אני לשתחוק בשינוי רואת שרצוים להדרס את ביתי ולהחריב אותו, ולגמול ממי אשתי וילדיו, ותכל תחת נושפנקא של נ"ז ופס"ז המסולתי, וכי לא אווך חמס, רק אחאפק ואטמור חמיאש ולכבות ולקונן ויאבדה נפש, והרי מאן דכאיב ליה כאיבא אויל לב' אסיה, וצונע וחונק. ואם אמדרו ח"ל בסנהדרין רף ע"ב דחוקה אין ארד מעמיד עצמו על ממוני, מכ"ש בשratioים לנול ממן אשתו ובוין.

הקשה היא להיפך, הנשפט כואת שבידי ייכתו לבעל דין בלשונות כאלו, ובדברי זלולים כאלו, והכל שוד טרם ניתן לו הפס"ז. האם אינו צוק הטרוני שלי על שעוד קודם שנחנו ל' הפס"ז ונזכר כתובים אליו בלשונות חריפים של לא יהיה בקורח וכעוזו וכו', וכו'. ובנצח מפורש בגם, ובפסקים שכן הדרך הרגיל אצל כל בעליך דין ואעפ"כ לא נשנה שום דין עכוד טענה שהוא מחוץ', ולדוגמא ע"י' נט' סנהדרין ח' ע"א ורמכ"ס פ"ה מסנהדרין על מנת שם מקלים אחכם וסוקלין אחכם באבונם, שבודאי והוא חוץפה נרולה מאוד, ואעפ"כ לא נמצא שימוש והשתנה איזה הלכה.

(ב) בגדר "דין גמור":

אתם כתובים, שלא נחכוותם בהסתמכתם ליתן לי "דין גמור", אלא בהונגט לעצם ה"פסק דין" בלבד, ולא על ניהול מחלק כל הד"ת, ובכן חותם הטענות, קיבל שרויות וכו', דבוח הנכם מתחננים בכל שאר בתיהם דינים. הנהן חומר עזה"פ על דברי הו"ל, שלו לא שחששנו שם אשבי על דברים מופרדים הכללו ואובייח דחויתם, או תאשימו אותן עוד פנים כ"מחוץ'", ושוב היה פטוריים אח"כ מלחשיבני [לפי ה絲לוף שלכם בדברי החת"ס] הרי "מחוץ' שאני", היתי אומר לכם דילוא שראית' שכתחבתם דין שחוור על נבי לבן, לא האמנתי שאנושים החשובים המיצינים עצם כ"דיעים" הזריכין להזית סמל ה"ישרות", לא יתבישי מლכתחוב דברים מופרדים שכאלו, דגש טענה זו מופרך ושומר מהרבה פניהם:

א) עליכם להבין שהחלטת דבר זה, אם גם ניהול הד"ת תהיה כ"דין" או לא, איתו חלו בדעתכם כלל, רק בדעת הבעד, שאם איתם מסקנים לקבל עליון ניהול "שלא כדינא" א"א ל'כפו עז' בשום אופן, דבכל גודול הוא שאי אפשר לכך על בע"ד להתרין באופןך להלכה, וכפשות שלא יועל כלל מה שתאמנו

שאינם קבלחים עליים רק באופן "פסול" [כמנוג שאר בתי דין ה"פסולים"] בצעקת הראב"ד דון וולדקמן], ודילל היותר חוכלו לסלק עצמכם אם אייכם רוצחים להמשיר באופן ה"כשר" מה שקבלתי אהכם עלי. והלא אתם יודעים שומן ארוך לחמותי עז', שלא לקבל עלי דין דשלא כהלהתא בשום אופן, וכן שמאפורש בכל המכתחים שלוחתי לכמה מותחתי דינים הפסולים, אשר כל הטעם שאתם נבחרתם הוא רק מכח שאתם הסכמכם לדין דין תורה גמור מהחל ונער כליה באופן הכשר המבוואר בשוויען. ולא שוד אלא שהראב"ד דון ח'ר' שווייצער שליט'יא אף כתוב להגין בעדי ולהצדיקני בטענתי זהה נגד סירוב [שרצה איזה ביידז להוציא עלי בשכיל וזה וולדקמן], ואין אייכם בושים לנסוח עכשו לשימוש עם "אמתלא" של ה"חילוק" העלוב מה שייצרתם, שוק ה"פסק דין" צריך להיות בדיין גמור", ולא ניהול עצם הדית' וקבלת הוכחות ועדויות, הלא פשוט וברור שלא הסכמתי עז' מעולם, ושאיין בכוחכם בשום אופן לכווף עלי דבר זה.

ב] וכל האמור עד כאן, הוא אפלו אם לא הייתה מתנה דבר זה בשטרו בירורי, שנמ' עצם ה"דיניות" עריכה להיות כדיין', דנ"ב לא היהתם יכולים לכווף עלי שום דבר המונדר להלכה, ובפרט בשחתנית שברצוני "דין גמור" רוקא, בודאי שאין מקום לייצר "חילוקים" מגוחכים ננייל. ומעתה, בס"כ וקי"ז בידון דין, שאכן התניתה בשטח' בחדגותי בפירושו שנייה רוצה שה"דיניות", יהיו כדיינא', דהרי כתบทי בה"ל: "לוזן בינוו בדיין תורה גמור"..., וכל ברבי רב וחדר יומה מבין רפיידוש הפשות של המלים "לוזן בינוו" הוא, ש"זיהול הדיניות בין הצדדים" בשעת הדית' תהיה ע"פ גדרי "דין גמור", דין שום פירוש אחר עז'.

ובפרט בשנכח בחשטרו בירורי בסופו בה"ל: ואם המצא תמצא שעל אף שהתרו הדיניות אחר האמת, (של "המציאות בגופא דעובדא היבי רהוה", של הלכה), ביישרות כפי יכולתם, מבל' לנוטות הקו לשום צה, ועם כל זאת טעו בשגגה, ולא נחוודשו מזה וגס לא נתעוררו על זה, או אנו מוחלים להם על שנגנתם בוז וביבא, ונסלח להם בין מדריני אדם ובין מדריני שם' עז'. והרי מזה מפורש שגם במציאות בגופא דעובדא, והיינו ניהול הדית' ולא דוקא הפס"ד, צריכים להיות הכל עפ"י דין גמור, ורק אם טעו בשגגה ולא נתעוררו על זה, שהם עשו כל מה שביכלהם אז ונסלח להם. באופן שלנותה לחלק שרק על הפס"ד תנתנה ולא על גוף ניהול הדית', הוא מנוחך כי אין להאמין כלל שאלן שקוראים עצם דינים כתבו כן, וכדי ביוון וקצף וכן לא ניתן.

ומה נס בשכל המשא ומתן של השניים האחראות עם הבהיר דינים הפסולים, היה הכל על נקודה זו גופא, שאני רציתי כל הזמן דין תורה גמור, והיינו הן ניהול הדית' הן הפסק דין, בכל מכל כל, יהיה בדיין תורה גמור, ע"ז המבוואר בשוויע' ובפוסקים, ואשר לנו נבחרתם אתם, כי אם היהם אלו שהסבירו לתנאי זה, ואדעתה דהכי נתקבלתם, שהכל באשר לכל, יתנהל ויתנהג עפ"י דין תורה גמור, כולל חורת התננות וקבילת העדויות וכל הדברים שהזכיר בהמכתחים שלי במשך השניים האחראות, ורק עבשוי כשהאמת בארץ צמלה, ומעת מעת מתגלים וילוים מחרידים על אופן ניהול הרית', היאך שהכל היה היפך תורה היפך ההגנון היפך יישרות, ועם איזומים וטעראר, וכל מיני החבילות לשתום טענותי, אתם מנסים לתרץ את ההתנהנות שלכם בכל מיני תירוצים, אשר אין להם לא ידיים ולא רגליים, ואשר התיrox' שלכם גופא צריין לתריזך.

ואם אין אתם מוכנים לדין תורה גמור נס על ניהול הדית', אם משום שאינכם יכולים, אם משום שיודעים אם שבדין תורה גמור יצא זכאי בדיין והוא נגד רצונכם וחייבתכם הקروم, א"כ לא היהם צריכים לקבל הדית' טעיקרא, וכל היותר תוכלו לסלק עצמכם חינך ומיד מכל הדית', ולפרנס שסתלקתם משום שלא היוים מוכנים לדין תורה גמור, אבל להתלבש באיצטלא' דדיינים ולדורן שלא על פי דין גמור, ולנסות כל מני אמתלאות מגוחכות, ודברים שאיים מתקבלים אפלו על דעת היעוק בין יומו, שכאילו עשיתם הכל עפ"י דין גמור, וזה אין בכחכם לעשותות. והכל פטומי מיili בעלמא ניהו.

[ג] באמה שכל דברינו עד באן בחוכחת דיווח טענותם בחילוק הנ"ל הוא מיותר, משום שאין שם הגין כלל ל"חילוק" זהה טהו שאחט רוצים לייצר בין "ניהול הדית", ובין "פסק דין", והרי ברגע שהנכם מודים [במקצת] עכ"פ, שאבן התנייתי [וגם הסכמתם לזה] שה"פסק דין" צריך להיות ע"פ "דין גמור" חוקא, איך שב אין וזה משairy שוד שום מקום כלל להשתק אם גם עצם "ניהול הדין" נ"כ צריך להיות ע"פ "דין גמור" או לא, אבל השיקוט בזה הוא חoca ואטלווא ממש, והרי כל בד כי רב חד יומא מבין, שלא שיר להוציא פסק דין" שהחיה בדין תורה גמור", בו בזמנ שכל עצם מהלך הדית התנהל ש"לא דין". והרי זה דומה לפלפול על בשורתה של "חויר" ששחתתו בסכין פגום ... אדם כל החירות היא "טריפה" מאי שיר לדון על "בשרות" הסcin... וכמו כן בינוי דין, אם כל ניהול הדית הוא "שלא כדיא", ובנון שמקבלים הוכחות ועדות ה"פסולים" מודיעא, או שמאזים למוי שידוציאם להאמין ע"פ "הריגשים" או כפי השולה נעל רוחכם, ולא רוצים לברר המציאות על פי הוכחות האמיתיות היכשרים עפ"י התורה, איך שיר לחאר פסק דין" המבוסס על יסוד הוכחות שכאלו דין גמור", האם אין זה סתירה גלויה מיניה וביה המעודד "צחוק מכאי" אצל כל הולך ישר.

ואפרשות הדברים ביה ביאור:

כל פסק דין מרכיב מכמה חלקים. בתחילת צריכין לבדר גוף דעובדא היכי הוה. וזהינו מציאות הדברים. ואח"כ יש לבדר ההלכה דהינו שלפי מציאות זווא נפסק ההלכה בזאת וכזאת. ויש בזה כמה שלבים. [א] הטענות, דהינו שהחובע טען טענותין, והנתבע משיב על כל טענה וטענה. ובדרך כלל, משיב הנתבע אחד משלש השבות, או מורה ומאשר, או מכחיש, או שותק. ולפעמים הגם שמודה אבל מסביר הדברים וכיישבים באופן שלא יהיה שום טענה. או נותן אמתלא וטעם לדבריו וכו'. ובזה קייל בשוויון חויים סי' י"ז סע' ז', שצרכין לחזור על הטענות, דהינו שחוירן על טענה הבנלי דין, התבע טען כו"כ, והנתבע השיב על זה כו"כ, וחזור חלילה וכמו שלמידין מהפסק ואת אומרה בני חיי ובני המת האת אומרת לא כי בוך המת ובוי החיים, וצרכין לחזור ולסכם הכל כדי להבטיח שהדיעים הבינו כל הטענות לאישורם, ושאין להבנלי דין מה להויסף, ואכן וזה מה שאמרו ומה שטענו.

[ב] ולאחר שנגמר הטענות, מוחילה שלב היכירויות והhocחות, דהינו שבדרך כלל יש הcalcשות בין הבנלי דין, שהוא אומר כו"כ היה המשעה, וצרכין לבדר גוף דעובדא היכי הוה. ולhalbca הנתבע והמוחזק בחו'פה, שאותו שרוצה להוציא מן המוחזק, עליו להביא ראה ולהוכיח צדקה טענותו. ובעניינו בין איש לאשתו, הבנלו נחשב מוחזק לנני נט כלפי האשה, והאשה שרוצה להוציא ממנה נט, עלייה להביא ראה ולהוכיח צדקה טענהה. ובזה נכלל נ"כ שיש כה להבנלו לטען טעת קים לי כדעת איה פוסקים, ומכ"ש לגבי טענה מזוינה בדוראי שהבנלו נחשב מוחזק ע"י באזחא"פ סי' ע', ואם יש פוסקים החלוקים על זה הרי על זה גוף יכול לטען קים לי, וכבר מכוואר באורך בספר משפטים החלחים פרק שני מכמה פוסקים שמפורש שם כן, ואשר لكن כדי להסביר הבנלו גניושין דהינו שורצים להוציא אשתו מוחזקו שהבנלו מוחזק בה צרכין לבא בטשנות בדורות שאין בהם ספק או הcalcשות, ורק דברים ברורים וודאים היוצאים מכלל ספק כהמ יפה להכריע בויה, ולא סתם טענות ודברים, עי' שרית חת"ס חויים סי' קניין, וגם פשות שדברי התבע ובנידון דין האשה, אין להם שום תוקף כשייש הcalcשות כנורם אם לא בעזה ברורה, ולא מפה אנו חיים]. ובשלב זה הוא עיקר החקידה ודידישה הנוצר לבית דין להבטיח שאין בויה דין מורה מבואר בשוויון חויים סי' ט"ז טע' ז'. וכל הhocחות וכל היכירויות יש לצרף בכור המבחן לראות אם אכן חוקים המה, ואם יש להבנלו דין הhocחות ועודות להפריך מציאות הדברים על בוריהם.

ולאחר שמציאות הדברים ברורים בלי להשאי שום פרט שאינו בהיר ונהי, ויודען כל הטענות וההטענות של הבנלי דין. כל העזרות והhocחות והיכירויות הכל הובאו ונתרבו ונחלבו, והבנלי דין הודיעו שאין להם עוד מה להויסף על זה, והשובות הם ברורים, שיודעים היטב: שבפרטם הללו שניהם מודים, ובפרטם אלו יש הcalcשות, על דבר זה יש הcocחות כאלו וכאלו, על דבר זה אין שם הcocחות וכו'.

וכו, או בא שלב הבא [ג] חלק ההלכה לוקחין כל בירור וכל הוכחה, וمبرורין לפי ההלכה ולפי גדרי הופסקים כמה תוקף יש להז. העוריות אם הם כשרים או פסולים, והבירורים עד כמה גדול כוחם לסגור על זה. ואח"כ לוקחין כל טענה וטענה בפני עצמו ודין על זה. הטענה הראשונה ההלכה נר' וכוכביס המקורית עם הביאורים והבירורי ההלכה היאך קייל, ולאחר שדרו כן על כל טענה וטענה. אז מוציאין פס"ד, שלואר כל הניל' יוצא ההלכה נר' וכן.

וכשהבעל דין התנה שצרכין ליתן לו מהican דנתוני, ונכל בוה כל הדברים הניל', היינו כתיבת הטענות בדיק, ובירורים, שיכתבו בדיק מזיאות הדברים. ושוב צרכין לכחוב לו הפסק דין עם המקורות מהican באו לכל פסק דין זה.

ומעתה ברוגע, שהליך הטענות וחלק הבירורים אינם כדין, שוב לא שייך בוה בכלל ליתן פסק דין שהוא "דין חורה גמור", שם שני הרכבים בונשו אחד, והני מיili סחראי ינחו, כדי אפשר לקבל עדות שלא כדין וליתן פסק דין שהוא כדין וכו' וכו'. וממילא כל החילוק שלהם, אינם אמתלא עלובה רק שאינם אמתלא כלל, והם דברי הבל.

[ג] בוגר נתינת "מהican דנתוני":

אתם כוחבים, שלא ינתן מהican דנתוני "בדידי", אלא דכללו היותר הנכם מוכנים להראותה לאיזה ב"יד שתחסיכמו להראותה להם, משום שלדעתכם רק "בית דין" יכולם להחליט אם יש "טעות" בהפס"ד. הנה, גם דברים הללו מרפסן איגרא, והוא "זמור חרשו" בפירוש ה"זוכות" וה"תנאי" לקבלת "מהican דנתוני בכתבי" מה שלוחתי בעבורה כל נר, ומה שהחנית עמכם בפירוש בשט"ב שאיני מקבל אתכם עלי לדינים אם לא תענינו לי וכות וזה. ויש בדבריכם הללו ארבעה "חידושים" נפלאים ואלו הם: א', שותינת "מהican דנתוני בכתבי" פירושו "אחרים" ולא ל. ב', דאותם "אחרים" פירושו "בית דין" דוקא ולא סתם ת"ה. ג', דאותו "בית דין" צריך להיות ע"פ "הסכםתכם". ד', ש"אתם" חפנו לאותו ב"יד שע"פ הסכםתכם, והם ישבו "לבם" אם מצאו "טעות". והוא ממן ה"פירוש מודוכע" שהידישות הווא, שהחנוי שותינת בשט"ב לקבלת "מהican דנתוני בכתבי", מתקיימת שפир אף תוך כדי לקפהה ו"להעניטה" ממעני כליל..., כי יתכן לכם לצאת את ידי חובתכם הוא ע"י "בקשה אישור" על הפס"ד מאיזה ב"יד שלפי בחרתכם וחסל. וכל אחד פ"ד הנחות הללו שייצרתם הוא במחד'ך "עם הארץ" גדור ו"טעות" נצום כשלעצמה וכודלהן:

א) מה שייצרתם ד"מהican דנתוני בכתבי" אינם ניתנים ל"יד" הבעל דין, וזה מוגר מדברי הגמרא והופסקים, ע"י גמורא סנהדרין ל"א ע"ב, ורמב"ם סנהדרין פ"ז ה"ז, ושורע חותם סי' י"ד ס"א ז"ל: ואם אמר כתבו "וותע ל"י" מאיזה טעם דנתוני שמא טיעתם, כוחבים "זונתנים לו" עכ"ל. [וע"י באוריין תליתאי סי' ק/] שבגע"ד החושד הריניים שאימת הבני"ד שכגדו מוטל עליהם, צרכין ליתן "לרי" בכתבי מהican דנתוני, ע"י"ש]. וממילא פשות, דכיון דבלשון הנמרה והופסקים בתוכם מפורש שאכן חייבים הדיינים ליתן הטענים והגיטוקים "ביד הבעל דין" שוב אין בכחם ל"יצור מה נדרים חדשים בוניגו לדבריהם, וכש"ב שאין בכחם לנופה עלי בו בזמנם שלא הסכמתי לוה מעולם.

ב) גם מה שייצרתם, דרך "בית דין" יכולם לומר שנמצא "טעות" בהפס"ד, גם וזה הוא טעות עצום, דבפירוש כתוב המבויות בשווית אבקת רוכל סי' י"ח בזה"ל "עכשויו שניין לנו ב"יד הנגדל, מי שאומר הודיעוני מאיזה טעם דנתוני, אין דעתו רק להראות ל"חכמים" ול"תלמידים" וותיקין, וצורך להודיעו הטעם" עי"ש, הרי לנו דגム "תלמידים וותיקים" יכולם להחליט בדבר זה ולא בענין "בית דין" דוקא. וכל המושג של הליכה ל"בית דין גודל" הנמצא בפוסקים, לא שייך רק בשגהבע"ד לא מצא בעצמו שום "טעות" בהפס"ד, או שאינו ת"ה, אלא שزادה לבדוק "מספק" אצל "מומחים" אם ימצאו בה טעות, או כשמערער על הפס"ד מכח מלטה דתליה ב"סבירא" גרידא, ורוצה ש"אחרים" יגיבו את החלטת הכרעתם ב"סבירא" על דעת הריניים, באופןיים שאינו יכול להוכיח טענותם, כי הוא מילטה דתליה בשיקול

הדעתי ובסבירא ובאופן דלייא ואומד חרטת, או כشرطча להכרייה הדיניות שיחזרו מטבחם וירדו על האמת. בכל אופנים הלו שפיר נוצר לו להבע"ר לפניו ל"בית דין" שהם "נדולים בחכמה" יותר מן הדיניות שרדו ברבב. לא כן כמשמעותו [יהיה מי שהיה ואף הבעל דין מי שיצא מהם חייב עצמו] מוכיח מפי ספרים ופסקים שמצא "טעות גמור" בחפס"ד, [או שטען שיש בחפס"ד משום "עיות הדין במו"ז], ובגון שפסקו לחוזיא מן המוחזק בינויגו לדברי מיעוט הפסוקים, [כברט כאן שיש חמד שורצית לפסקון במו"ד כגון כל הפסוקים] וכך בchap בשות' יair ס"י קס"ה ועד פוסקים, דרכיהם שהכל נמצאת בתחום מושג בספרים, מיחשב בכה"ג כ"טעות בדבר מושגה" שהפס"ד בטל]. הרבר פשוט ובודור בכה"ג בחפסק דין "בטל מלאיו", והבע"ד שיצא חייב לצית להם כלל, דלא נוצר לו לא "הוראת חכם" וכש"כ דלא "הוראת ב"ז"ד" שיאשרו את דבריו, ואצל"ל דלא "הוראת הדיניות" כלל, [ענין אמרי בית דין ח"מ ה' דינים ס"י ל"ד, שטעות בדבר משנה חורת אף בשחדינים אינם מודים בטוחם]. הרבר שפיר כבר יש לו "הוראה" מפורשת מן דברי ה"פסוקים" שבספרים, דבי מאי נפק"ם יש ב"מי" שהוא "מצבע" נעל דבריהם ממש"ב בספריהם, אם והוא ח"ח או אדם פשוט או אפילו עית, הכל לא אינו אומר שום דבר מלבד, רק מראה מקום הוא לו למה שכתוב בספרים ובפסקים, ופשיטה שהבע"ד שיצא חייב פשוט מלכית להם עד שיענו לו וויכוחו הצדקה דבריהם.

ובאמת אכן עצם רעיון זה מה שיצרתם, שرك "בית דין" יכול להחליט על טעות, הוא מופך ונומר גם מהמון דברי הפסוקים שלא הוכירו אף שמן מזה בשום מקום, שודוק "בית דין" יכול להחליט שיש באן טעות בדבר משנה. אדרבה מסתימות לשונם מוכחה להיפך הנמור, עי' שווית הראי"ש כלל צ"ט סי' ר. שמצויה על כל אחד שוראה טעה בחפס"ד להודיעו ואח להבע"ר מדין "השבת אביה" כדי שלא יצית לחשפ"ד, מובה בטוח"ם סי' קני"ד, וכיב' המהדורדים החו"ם סי' מ', רם"ב, רג"ז, רס"ג, מב"ט הניל, חיים ביד סי' מ"ה, וס"י ס"ט, רא"ש משביר ח"ב סי' ס"ג, נאמן שמואל סי' קי"ז, דבר משה ח"ב סי' ד', מהרש"ם ח"ה סי' ד', עני' חות השינוי סי' ס', דאפילו אם קיבלו הבע"ד את הדיניות אף לטעות, ולאחר חפס"ד נמצאת טעות, הדין חור כל ומון שלא נחבצע הדין מדין, ולא נוצר להו הוראותם של הדיניות, עני' חיים ברצונו סי' ע"ג, דחרשות ותוונה לכל בע"ד להציג חפס"ד לפניו כל ח"ח לעין בה אם לא נמצא בו טעות, עני' חור"א סנהדרין סי' טז' אות ג', שאם בע"ד טוען על ב"ז שdone אותו בשקר חיבין ח"ציבור" להזדקק לו, ועל הדיניות מופל להוכיח שאכן דנו בדין, עני' בית אבוי ח"ג סי' קני"ז אות ד', שמעתיק מכח"י מהרש"ם שמקובל אצלם מרבותינו שככל ת"ח יכול להשיב לבע"ד השואל אותו לבורך בחפס"ד אם נמצא בו טעה עי"ש, ומделא הוחר בדרכי התוון כל הפסוקים הניל אף שמאץ מ"חיזוש" וזה מה שיצרתם, שודוק "בית דין" יש בנסיבות להחליט שנמצא טעות, הדרר פשוט שאין בנסיבות לחדר זאת בנויגו לדבריהם, וכש"כ שאין בנסיבות לכופה עלי.

[1] לאור כל הניל אחותיות א' וב', מילא נפרק גם ה"חידוש" החליש שלבם מה שיצרתם, רק אותה "בית דין" ש"תסכימו עלייהם" ... שהם יכולים "להסכים עלייכם"... ככלומר "לחפות" על פס"ד שלם לומר שלא מצאו בה טעות, [ביבחינה "גומלין" ד"שמור לי ואשמור לך]... שבשבר ואח יבהיר אותה הב"ז בעחד" בכספ", ש"אתם" תחפו "עליהם" לומר "שלא מצאתם טעות בחפס"ר שלם"..., הררי אם בכבר הוכחתי שלא נוצר לה "בית דין" כלל, מילא פשוט דלא שייך לפלפל "אייה" ב"ז שיש בנסיבות לנשותך, וממילא פשוט שאין בנסיבות לכו"ם דבר וזה עלי בשום אופן כלל.

[2] ובפרט ה"חידוש" הרביוני מה שיצרתם, ש"אתם" תפנו אל אותה "בית דין" שבביחירתכם, לשאל מהם [שאלת חם] אם נמצא "טעות" בפסק דין שלם..., ולא יותן לי האפשרות לשולחו להם העורתי [דררי אינכם מוכנים להראותה לי כלל], וממילא הרוי הם לא יענו לי" רך לנט". זהו "עיות" גדול כשעלצמה מה שלא נשמע עוד מפה, הרוי כבר השתקתי לעיל מלשון הנם, רמכבים ושו"ע שצרכין ליתן ה"מיהican רנתוני בכתוב" ל"תוק" י"ד הבעל דין". הרוי לנו דאף בשאינו רוצה "לבורך" בעצמו אם יש טעות בחפס"ד, אלא שרצחה לבורך אצל "אחרים", בכה"ג היה מקום לומר בה "חידוש" המוצע שלם, שלא יתנו הטעמים והנימוקים "בידי", אלא שהדיניות עצמן ישלהוה ל"אחרים" [שלפי "בחירה"], ואולם ה"אחרים" יענו לה "דינים" אם מצאו בה "טעות", ומ"מ כתבו בוגרא רמב"ם ושו"ע היפך דבריהם שאכן

בוחבים ו"זותנים לו", כדי ש"הוא" יוכל להראותו ל"אחרים" שעל פי "בחירותו" [כלומר מי שהוא סומך עליום], שיבדקו ויודיעו "לו" אם נמצא בו "טעות". וא"כ בש"ב וק"ז כשהבנ"ד "עצמו" רוצה לבדוק אם יש בו "טעות" [בנ"ל אותן ב'], בודאי שחייב ליתנה "לו" לבורקה, וכמפורש בלשון הגמ' רמב"ם ושורי"ע הוניל.

ומלבך זה, הדבר מוכן לכל בעל שכל גם ע"פ יישורו ה"הניין" בלבד, דרך כשייתן המהican דנתני לי' הבועל דין עצמן, והוא ה"אופן היחידי" איך שיוכל להתברר "באמת" אם לא נמצא בו "טעות", שהבעל דין בודאי ישקייע בו בראשו ורוכבו לראות אם הדברים נכונים. מאחר שהדברים גוגעים לו לממוונו ולונפו, לא כן בשחריריהם עצם ישלהוה לב"ז אחר או ת"ח [כאילו] משום שרוצים שיבדוק אחרים אם נמצא בו "טעות"... האם יש איזה סיכוי כי' שבעלמא דשיקרא שבמיינו, שאותה ביז' ישקייע את ראשם ורוכם לטrhoח לעין ולהתודר כדי למצווא שם איזה "טעות", והרבבה "נקל" להם גם יותר "נעימים" להם לנבור עלי' בשטויות בעלמא, ולהניעו את ראשם ו"להסכים" ביהן צרך" ולומר "כשר וישראל", וזהו מלבד מן החשש ד"גומילין" שיש בזה וכנ"ל אותן ג', ושות אדם מבלעדי הבנ"ד עצמן, או ה"ה שנחבקש מן הבנ"ד עצמן, לא יחוור בשום דברים לבור אם לא נמצא בו "טעות" זהה פשוט. ואולי אם היו מציעים למי שימצא טעה בהפס"ד איזה הון עתק בשביל כל טעות שימצא, או אולי היו משקיעים בזה כחם ואונם ומרצם לבדוק בחורין וסדרין ולהקור אם אין בזה טעות, אבל בלא זה, מה בצע ומה ירווחו, שזה ימוציאם לעשות פעולות ולהתריח בדברים שלא יעלה בידם שום רוח גשמי, רק להיפך.

בכלא דמיילתא: הנקודה המרכזית בכל זה הוא דבר אחד. המהican דנתני מטרתו למנוע מbattery דין פסולים שאין רוצים לדון עפ"י שוו"ע, להשתמט וליציר הרושם כאילו כל מה שעשו הוא עפ"י תורה, דהינו שהמתירה והמנמה הוא לאפקוי מדיניותם במוחכם, שרוצים לפ███ בסבירות הכרס ולהחליט בחורנישים שלכם בטעמי צנומות ושהופות קרים, ולהטשות הבועל דין שכאלו הפסיק דין שליהם הוא עפ"י דין תורה גמור. ולמתירה זו נוצר המהican דנתני בכתב, כדי לחסום בעד דין דינ'ם באלו לדמות ולהטשות הבועל דין דינ'ם וכל השלים. ועל כן כל מה שאתם מנוסים להגביל המהican דנתני, אם בסך הכל יצא שהבטי דין יוכלים לעשות נפי מה שלכם חוץ ולפסוק שלא עפ"י דין מבלי צורך ליתן דין וחשבון על הפסיק דין שליהם, הרי בטלו בזה כל המהican דנתני, שהרי המהican דנתני נוצר ונעשה למונע דבר זה גופה, שלא יוכל לעשות כן, רק יהיה טוכרחים לנהל כל הדורות ולפסוק עפ"י דין תורה גמור והשוו"ע והפסקים מבלי סטיה כלל, ובבלתי חשיבותו ונגישות עצמים כלל וכלל.

ה] ומלבך כל הוכחות הניל בדיחוי ה"הובלות" הבודאים מה שייצרתם בגדר "מהican דנתני", אף אם היהתי מניה לרגע קצת כדעתכם החמושה, דבעלמא כשהבנ"ד בא לב"ז "בסתמא" אכן סני ליתן לו "מהican דנתני" ע"פ ד' הגבלות הניל [מה שוו"א וכנ"ל]. מ"מ והמייא ברוח, שיש בכך בענ"ד להתחנות "תנאים" באיזה "אופן" שהוא מקבל עלי' את הדינ'ם, וממילא פשוט שבעותי להתחנות שאיני מקבל אתכם ורק אם המהican דנתני" ינתן לך" זיד', [ובפרט כשחบทי דין שהצעתי כנ"ל, אכן הסכימו ליתנה בידין]. ופשיטה דבלי שתקיימו ה"תנאים" שלי הני פטור עפ' הלכה מלקיים פס"ד שלכם, ואין בוחכם לחיבני בזה בשום אופן וכדליךמן מן הפסקים. ומעתה, הבי אינה ידו על איזה "אופן" של "קבלת מהican דנתני בכתב" לחמת עלייה כי' האם חוותים אתם שהיתה על "זכות מגוחך" שבסזה מה שהנכדים רוצים להעניקה לך, הרי "מהican דנתני" מגוחך שכזה היהתי יכול לקבל מכל ביז' שבגולם, ולא היהתי צריך להלחום עז' כלל. ובכלל אין יכולם אתם להעמיד פניהם כאילו שהנכדים חוותים שהסכמתי על "מהican דנתני" אף כ"שלא ינתן לך" זיד', דאי' למה הדוחתני להתחנות שתהיה דזוקא "בכתב", ומה חונעת יוצאה לי מהו בשאייה נמסר לידי ואני יכול לבדוקה, הרי גם "בעל פה" תוכלו למסור ה"יעטוקים" שלכם על הפס"ד להב"ז שביבירותכם... אלא מא ש"בידוען ובשאט ופש" הנכם רוצים לקפחני מן המנייע לי, היחתן....

ו] לאור כל הניל, הרי הדבר פשוט וברור שה"חידוש המרובע" שלכם מה שהידשתם וייצרתם בגדר נתינת מהican דנתני, מלבד מה שהוא מופרך ושורם מדברי כל הפסקים ובנ"ל, הרי עצם "דבר ההשמטה"

כשמש גם כסימן ואות מובהק על "חולשה" גדרולה מצידכם, המראה בעיל שהנכם פשות ידים ומפחים מלולות ה"טערומים" וה"גינומוקים" שלכם, ואין ואלה רק משום דבר יודע מרוח נפשכם שיש בה משום "טעות הדין", וכל מי שיש לו מוח בקדקו מבין שלוא ואת אין שם הנון אחר בדבר מודע שאתם ידים כל כך מלולותה. וכמו כן אתם מתיראים שלא יבואו בעיל דינים אחרים נ"ב עם עצה ותחבולה זו לבקש ולזרוש דין תורה גמור עם מהיכן דעתני, ויחבטלו עני היגיושין שנחרכו לאחרונה כל כך, ויתרבה השלום, ודבר זה אין אתכם חפציכם בה בשום אופן, כי המטרה והמנמה שלכם הוא רק להרים ולשבר ולמגר ולשרש כל עניון השלום בית בשולם, וכל אשא שיעציה או מישוואו לים אותה לבקש גט, תיקיך ומיד יצישו לה על מושך זהב הנהט, דאל"ב יגורום הפסד גדור לכיסם של הכנופיא הגורפים חון עתק מלאו הנשים הרוצחות בגירושין. [זהו הוא אחת הסיבות ששלים בית אינו מסכימים כהוים והנשים ווצאות רק בתם ומתרבים הגטן רח"ל משום שירודעים שיוכלו לקבל מה שודצים מהריינים רח"ל], ואם אכן יצטרכו לדון דין גמור וליתן מהיכן דעתני בכתב ליד הבעל דין והכל מבואר בשעו"ע היא בוח הפטר מרבבה, ועל כן מלחמת הלחץ זו החק וההפסד מרבבה הכרוך בוה, ומה שניגרום לכל ה"ביזונס" של הכנופיא, لكن הם מוכרים לייצר ולהרש איזה חידוש היאר למונע ולחסום بعد הבעל דינים שלא יכולו לדרש מהיכן דעתני, ועל כן מנסים כל מיני טצדקי מנוחותם, אשר כל בדעת מבין הסיבה להה נ"ל. ואם תרצו לצעוק על דברי אלה "מחזוף" "מחזוף"... חרוי להודיע לכם שאיני אומר דבר זה מלבי, גם בוח קדומכם רבנן, היה הנה'ק הנודע ביהודה מהו"ה חוו"ם סי' א', ואם דבריו אינם נראהין לכם, חרוי בידכם לנשות ללחום גמור [ח'ו] ולצעוק עליו מחזוף.

ו) ופשות שכל דבריכם מה שאותם מנסים ללחום כ"ב שלא יתגלה האמת, ושמההיכן דעתני לא י בא לידי בשום פנים ואופן, זה גופא גורם לכם להיות נחשב "חשורדים" שאתם מעילמים ומסתירים האמת, אשר הוא בעצמו הוא סיבה שאדרבה הצטרכו דיקא ליתן לי מהיכן דעתני, שהרי החת"ס בס"י י"ב הנ"ל מה שהבאתם, כתוב מפוש שדרביים הם דוקא באופן שאין מקום להשוד. ואתם במקבתכם בשעהתקתם החת"ס השפטתם "בודון" דבריהם הללו, ובכלל בכור הוכחות לעיל שיטפות ב"זדון" דברי החת"ס שמה שכותב לפיה ההוה אמינה ונעשה אצלכם מסקנא, ומפורש בחת"ס להיפך שם במיל שמתנהו בחזפה אין דבר זה מנוגן כלום מהיכן דעתני.

וחראב"ד נפיה בחקונטרס שלו שנתפרנס ב"המאור" בשנות חשמ"ב כתוב כן להרי, וכן פירסם קונטראס "אבן מקיר חזען" וביצה כל חדיינים והרבנים בדרכי לעג ונשות, ולא חש למה שהוא מתחזך כוגדים, רק אדרבה כתוב שמחויים להתריע נגד שוט הדין, ולא פרוש מאיסורה אין חולקין בבוד לרבות. וגם הראב"ד דון בביטול סירוב שנתן לי בוגד איזה ב"ז שרצה להוציא סירוב עלי, כתוב שם להרי שhabati דינים חיים הכל הם בוגד "חשורדים". ובפרט שידוט שלפי ההלכה רק במרקם ודרדים מאור אפשר להיב הבעל בגירושין, וא"כ אם רוצים לפ██וק חיוב נירושין על בעל, פשות שזה טיקרי חזוד. וכןף להה כל הרබנים שאוכור להן שרואים בחוש שהכל מתהנו באן באיזמים וחופים וטערדר. ובפרט באן שטמה שמנסים להנעלים ולכטוט טעםם ונימוקם, דבר זה כשלעצמם גורם לחם להיות השודרים. וגם מה שיטפות דברי החת"ס, אשר פועל והגופא שאתם חשורדים, מובל כל מה שרציתם ללחלה עצםם באילן גדור הווא רבינו החת"ס, דלהמברא הרי בוגדן דין פשות בשוו"ת חת"ס שם שאדרבה צריכין ליתן מהיכן דעתני.

ומלבך כל זה יש לי הקפן תמה עזומה על הראב"ד דון [זהה הר' שווייצנער שליט"א לאחר בקשת טhilתו]. דהלא הוא עצמו עומד בשעה [כבעל דין יתבען] בעניין מכירה ביחס מה שרצה להתחזרת עלייה] באמצעות מלחמה בכיתה, שלוחות בכל עוז להגין בעוד זכותו לקבל דין גמור" ו"מהיכן דעתני", ועל ספק טענה זו הוא ממאן זה כבר בשנותיהם מלילך לשום ב"ז בישראל, חזק מלבי"ד אחד במאנסי שהותבען אינן מסכים לילך שם, בהיותו מצדיק את צעדו הזה עם הניתוק, רק אוחה ב"ז הם היהודים שמענוקים לב"ז וכותים הלו ד"ז גמור" ו"מהיכן דעתני". והנה בדקתי את זה ב"ז באיזה "אופן" שהם מענוקים "מהיכן דעתני" להבע"ד, אם אכן מנגבלים אותה לפי ארבע הנ"דים מה שחדשו ויצדרתם, וגחוודעתו דלא מזיה ולא מקטתיה... הם נוחנים וה יותר ממש חמוץ שניים "מהיכן דעתני" נדרתם, [מצורף ביחיד עם ה"פסק דין"] בתשואת חן "ביד כל בעל דין" הבודר להתרדי ב"דין גמור" אף מבלי

шибקש זאת.... ואצלם שאים עושים בזה שם "קיישויים" או "הגבלה" כלל, דהיינו יכול להראותה לכל מי שירצה... וכל אחד יש לו הזכות "לערער" על הפס"ד, כל עוד שמדובר בדעתו מפי ספרים ופסקים וע"פ גדרי "כלי ההוראה".

ומעתה הלא שאלה נזהלה נשאלת כאן מן הראב"ד דן, האם מסכימים הוא שנייה בכל מהלך אצל הראי'ת "שלו" תחיה "שלא כריאא", וכגון שהבי"ז יוכל לומר שהם "מאמיינס" לדבריו הצד שכוננו על סמך "אומנות" ו"הריגשים" וכדומה... וכן האם מסכימים הוא שקבלת "מהיכן דנתני" בדין דין דידה תהיה ע"פ הגבלה ארבעה ה"גדרים" מה שחידש וייצר, כלומר שהיה די במה שחוויותים ישלחו [או יודיעו] נימוקי הפס"ד לאיזה ב"ז שלפי בחרתם והם "יסכימו" עלייה וחסל. ואם אכן הדבר ישיב לנו "חן" על שאלות אלו, א"כ תיקשי עליו דהלא קיבלת "דין גמור" שבאופן עולוב שכוה, וכן קיבלת "מהיכן דנתני" שבאופן מנוח שכוה, הרוי יכול לקבל מכל ב"ז שבשלום, ולמה מרעיון הוא שלם ומולאה זה כשותיים לסרב מלילך לשום ב"ז, והוא מתקשה עצמו רק על אותה ב"ז בלבד. אלא מא, משום ש"ילעצמו" אכן יודע הוא לבדוק היטב מאד "מה שרוצה" ו"מה שטוב לו", רהינו שנם כל מהלך הדין יהיה ע"פ "דין גמור", וכן שה"מהיכן דנתני" ניתן ל"חוק ידו" דוקא, כי אין רוצה לסמן על "אחרים" בשום אופן. וא"כ הרוי התיימה עליו נזלה מואוד, אך נשבב זה ונגע ל"אחר" [וכמו בדין דין דיל"י הקטן], או הוא שוכח פתאום את כל דבריו עצמו, ומאי חווית דעתך דידיה סומק טפי מדמה דידי, אתמהה. [עיי' שווית אורין תליתא סוסי' ק', שכח שדיין צריך לפסק לעצמו כמו שהיה פסק לאחרים עי"ש, וזה לימוד גורל בדין דין].

[ד] בnder "קבלה מושעת":

ומלבך כל דברינו דלעיל, הרוי רוצה להזכיר כמה נקודות שבגדוד דין "קבלה מושעת", היה שונשתומתתי לראות איך שבסכל צעד וועל הנכם משתמשים בטקסטים וילוים איך למצוא עילה להצדיק בדרך לא דרך את "חוורתכם" מהבמהחכם ודיבוריכם, דבר המנורן נישול ונפש אצל כל הולך ישד. ואני שואל בכאב, אם אחורי כל זאת, העור "חידוש" הוא מה שאותם מאשימים אותו ב"חוצפה", בו בזמנ ש"האשמה" זו נופא הוא חירות על "אופן" דיבור, אך יכולם לצפות ל"כבוד" המגיעה ל"ריניים", בו בזמנ שמתנהנים באופן שנורם ההיפוך מכבוד, והרב מוכן, שאם טוענים מההאיימים ל"אנשים מן השוק", אי אפשר לצפות לכבוד המגיעה ל"דיניים". ובפרט שМОבן היטב לכל שככל ההאשמה שלכם עלי, הוא רק שיימש כתירוץ על חוותיכם מהתוצאותיכם [מה שבאמת אינם מוגבלים].

א) הנה ראב"ד ב"ז וזה [הרבר שווייצער] עצמו, מנהל מלחמה כבידה גור בתה דין, ומפני שלשים שנה בשנות תשל"ז היה לו דית ואו יצא בחרב וחנית בוגד הבתי דין דבומניין, ובשנת תשמ"ב פירסם קונטרס שלם בירחון "המאור" הרצוי'פ, אשר כל המעין בكونטרס ההוא יעדמו משותם. אין יתרן שהחותב ההוא נתב עכשו המכתב אליו, הלא כל הטענות מה שיש לו עלי עכשוין, כבר דחאם בשתי ידיים בكونטרס שהדפים ב"המאור", ואדרבה עוד הרוחיק לכת להשמי הבתי דין דבומניין, ופסק שם שמותר להזמין בית דין לדיית על פס"ד שפסקו, ושלא שייך במניין הא דבר דין לא דיא לא דיקין, ומחוייבים ליתן מהיכן דנתני ליד הבעל דין, ושהיות מוטל על כל ת"ח שרוואה טעות או סילוף בפסק דין לניגלות ולהודיע להבע"ד שהפס"ד אין לו תוקף, ומחייבים למחות נגד המעוותים בכל מה דאפשר ועשה טובה לכל העולם, וכותב שם בוזיל': ובשביל כבוד המוסר [של ה"ז שעה] שאין רוצים לחזור מפני הבושה יסביר כל העולם, אחמה עכ"ל. והפלא הנודול הוא שם הביא דברי החת"ס בחשו' חותם ס' י"ב, ולא עלה על דעתו להביא מהחת"ס שבמקרים חוצפה אין צורך ליתן מהיכן דנתני, כי אז כשחיה נגע לו עין היטב בהח"ס וידע שבחות"ס כתוב להיפך, רק אדרבה הביא מהחת"ס וምורש שם במקומות שאפשר לחזור בווראי ציר ליתן מהיכן דנתני, ומבהיר שם באורך דאסם הבנע"ד טוען דהביע"ד טעו בדיון והוא ת"ח ותלמודו בידו וכן בוגדים בוודאי מחוייבים להניד גם הטעמים, וגם העלה שם דהיכא שיש שם טענה וסבירו החלטת נגיד הפסק לכז"ע צריך ליתן מהיכן דנתני, ומה שכתב החת"ס ובלא כפייה ובאי מקום לחשו א"צ ליתן מהיכן דנתני, היו דוקא כשמליגן ללא שם טענה ורק משום שיצא

חייב בדיון ורוצה לצער הדינים אומר שהם לא יפה פסקו, משא"כ כשייש לו שם טענה לכך צדיק ליהן מהין דתני עי"ש באורך במאמרנו. [ובאמת לעיל דוגם כהיום הוא משתמש עצמו מלענות להומנות ביד' על סמך הטענה שמדובר להתקדיין ווקא אצל ביד' שיתנו לו "דין גמור" וימסרו "לו" בכתוב "טחין דתוני".] ולא עוד, אלא שבמכתב שכתב להגון עלי ביום י"ז אדר ב' תשס"ה כתוב בה"ל: ש"תהי דינים כולם וחסרים" וככלקמן. וא"כ מה מאור מבהיר על הרעיון אפילו רק לחשוב שהכותב החוא בעצמו, הוא כתוב עכשו אלי מכתב זה, אשר בו כתוב הכל בהיפך ממה שהבין הוא בעצמו כשהיה נונע לו, עי"י בשוריה אודין תליתאי סי' ק' שהדרין צריך לפ██וק לאחרים כמו שהיה פ██וק אילו היה נונע לו.

ומה שבוחת בהראב"ד הר' שווייצר היה נ"ב מהאי טעמא נפה ממשום שידעתני דעתו ושיטחו מטה שכתב בוגליון "המאור" וממלחתו בוגר הבתי דין, ואדרעתא דהכי קבלתיו לר' ולראב"ד, כי הייחוי בטוח שבבודאי נס עכשי בז"ד של' יהל וינהג הד"ת בטור ר' ראב"ד כפי דעתו ושיטותיו הקדומות שפירסם בוגליון "המאור", אבל עכשי שחף שעוז כתחש, ושכח כל דבר עצמו, ובittel דעתו לנדרי לדעת הר' קוייפמאן שהוא מן הלוחמים בוגר דין גמור וכוגר דין תורה, כמו שנתברר עכשי, שלדעתו הכל צריך לילך עיפוי רישות ושביל אנושי, והרגניותים שלהם, כי הוא מושפע מדרישות העכו"ם שאצלם כל שהאהשה רוצה נט מוחיבים להתרשם, ואינו מוחשכש כלל בדיני התורה. א"כ אדרעתא דהכי לא קבלתיו וזהו ליה קבלה בטשות אשור כל הקבלה בטלה ומובטלה.

ואחרי בכליות הכל פלייה דעת פמניא נשגבה לא אוכל להבין מה מתרחש כאן, ומה נושא פתאים עם הר' שווייצר, נא ונא במתוא שיחור ויקרא דברי עצמו מה שכתב, ולordon ולהורות כפי רכרי עצמו בהתשובה שם.

[ה] הגוד הוגר לי לאחרונה מאחרוני הפرونוד, שהר' שווייצר [שהוא היחיד משלשתכם שאכן הסכמתי עלי] פרצוני ובנ"ל, בשפטתיו לחשוב עליו שהוא נ"ב שומד לצורך חלמייש נגר הנהוג בבתי דין דהיום, והוא יהל הד"ת כמבואר בשעו"ע מהחול ועד כליה וליתן לי הפסיד עם מהין דתני נבד נילה דעתו לר' אין אחד קורם הד"ת, שלרעחו, כל שהאהשה טעונה שלא תחוור אליו לעולם והרגניות משוכנים [על הסמן ר'חרנישיס" וכדומה] שכן הוא האמת, או יש ל"חיב" את הבעל לגידושין. מבון שרעין זה פסול ומנוגד מכל דברי הפסקים, [וחזו אפילו בשחרבר ברור במאה אהוו שכאמת לא חווור אליו לעולם, וכ"ש בשבל ואת היא אומרת רק עי"פ מה שלימורה ה"טוענים" הרשעים, עי"י בשבת נ"ח ע"א אם לפני גלו לפנים מי גלוין, ופשוט שאילו ידעתי שיש לו להראב"ד דין "דינות בחבות וופסدة" שכאלו, לא היהי מסכים לחדרין אצלו מעולם, דכל מה שהסתמכי לב"ד זה הוא רק על הבסיס שסמכתי והאמני "לדבורי" מה שכתב ב"ביטול הסירוב" כמה שרצו ביד' להוציא עליין בזה"ל: היה שחייב דינים שהצינה האשה המכיאו נסח חרש של שט"ב, לנול ובוהם של הבנ"ד מלשעור על פ██ק מוטעה ומלענת מהין דנו אותם, ובזה חשבים שהם יכולים לדון בכל השולח על רוחם... נ"ב אין מחייב הבעל והותבע ר' מונחים משודל לילך רק לב"ד כשר.. שלואר הנשמע מענשין חטעוניים בבתי דין "כולם בכלל נחזרים" עבלה"ק, ורק על יסוד דבריו הלוינו השתכונתי לחשוב שהוא בן האנשים היהודיים, מי שה"דין" בלבד הוא המכירע היהודי עצמו, ואינו מסתמך ח"ז על "חרנישיס" כהוגן אצל ה"בתי דין הפסולים". רהרי הוא מי שצונק עי", וג"ז תמכתי בהסכמי עליין.

אבל עכשי שנתברך, שמאו בדור הפק הראב"ד דנן את ערו כתחש ושינה את דעתו. [כנראה עי' הסחה מישחו]. או ממשום דוגם מעיקרא לא סבר כן באמת, רק בהונע "לעכמו" ובנ"ל וס"ל שהבב"ד אכן יכולם להוציא פס"ד מובוס על "חרנישיס" כפי השולח על רוחם, וכמו שכתב במקובנו הנ"ל, בודאי שלא היהי מסכימים מעולם לדון לפניו ביד' זה בשום אופן, וממילא פשוט. דעת' ההלכה היה לה' וה' קבלה בטעות" מצדי, מה שאינו מחייב אותו בולם, עי"י חז"מ סי' ב"ה ס"ה, ומביב"ט חז"א סי' קכ"ה, מהרי"ט חז"ב חז"מ סי' פ"ד, בנימין זאב סי' שצ"ד. אבקת רוכל סי' קמ"ב, מודעה ואונס דף ס"ג, תורה חיים סי' ל"ח, מהרי"ץ החודשות חז"ב סי' ק"ע, שער ייחושט סי' א' וב', מהרש"ל סוסי ל"ז, אמתות שמואל סי' נ"א, דברי חיים חז"ב חז"מ סי' ל"ב, מהרש"ם חז"ג סי' רס"א, וכן אחרן חז"ב סי' ק"ג, שבט הלוי חז"ג סי' ד"ב,

חוקי חיים סי' ל"ה, משנה הלכות ח"ז סי' רנ"ג, וח"ט סי' שט"ז עי"ש. [וע"ט מהרש"ם ח"ד סי' פ"ג], שכוב בשם שו"ת מהר"ם אלשיך סי' י"ד, ומהריט"ץ סי' ד"א, שם טעה המקבל עצמו עלייו ורינס בדבר העשו לטעות, ואנן סחר רחבי אסיק אודעתיה, נס כלל אמר כלל, [וכש"כ נשאנו אמר, אלא שלא כhab can בפירוש בשט"ב], hei "טעות" ואינו חייב לצית להם עי"ש. יותר מזה כתוב בדברי ריבונות סי' נ"ח, ומהרש"ם חר"ם סי' ח, דאף כשהבע"ז טוען שرك "בעל פה" חתונה אליה דבר, אף כשהוא בגיןו למה שכחוב בשט"ב, הוא נאמן ע"ז עי"ש, וכ"ש וק"ז בנידון דין שטפורש בהשטר ריבוני להיפך מדבריהם].

ג) מלבד כל זאת שטעתי עוד מאחורי הפרוגו, شهر קוייפמאן [מי שהלביש את עצמו לאחרונה באצטלא דרבנן בו בומן שמתנהגו עצמו ב"גנבר אלס" מובהק, ומשתף פשהה בביבוץ כל ניטין משושין פסולים שבער מאוני, והגמ שיזבב מן הצד בנידון זה וממעיד פנים באילו שהוא רק "אחד" הדינים, באחת הוא ממשש למשעה בה"ראכ"ר, יותר מדיוק כ"רין יח"ד" ממש, והוא המצביע העומד מתחת כל ה"חכינה", וב' האחרים מנוננים ראסם לכל מה שהוא רוצה], כבר שלח לדין אחד פס"ד בכתוב בקשר להז"ד שלו עוד ר' שבאותה טרם שהתקיים הדין... ששם כתוב שניין להבע"ז חותמות לתבעו "דין גמור", ונס אין לו הזכות לעורר על טעות, אדרבה הוא חייב לקבל עלייו "טעות" ולשוחק [כלומר שהר' קוייפמאן ידע כבר מראש ש"יטעה" שדבר זה מוכיחה על "ሞיד" גמור], וכותב עוד דאף בשחבי"ז "מוידין" לבוך את הבעל על גירושין "בגינוד להלכה", מ"מ הנט "כשר" אח"כ "בדיינבד" [שזהו עוד הוכחה לתכנית מכוונת ממוחשב מודאש ל"טעות" במקומו, ולהשתמש אח"כ עם האمثال ד"בידיעבד" ו"יטעות", שמו שמיים...]. וכשהראה אה דבריו לאיה דין, והלה אמר לו שבדעתו להוכיח לו בכתוב הפרכת דבריו, השיב ש"לא יהיה לו זמן לעין בדבריו...", ואח"כ בשלהה אכן שלח לו ואמרתו שכך היה לו "משפט קדום" ועוד, שאין לו "כבראה שיש בינוין היילוקי דישות בהשכמה", ואת אומרה שכך היה לו "משפט קדום" ועוד, שאין לי שום "זכות" על שום דבר חזק מעל "נתינת נת"... ונס בשעת הדינゴים, פלט מפיו כמה פעמים שכבר דבר נס והטם זה והטם התבטאו בגנדי. במלים אחרות, כבר שמען הצד שכונד מקודם, והיה לו כבר החלטות ומוסכמות עוד קודם ששמען כלום מפי. נומוקן שהוא "פסול" מלדון אותו, שנראה בעיליל שכבר שמען לטענות של צד אשתי, וכਮוגן שאילו ידעתי מן הדינעות כובות" שהוא טובל מהם, או לא הייתה חווים אצלו שט"ב מועלם, ומוצא דכל חתמתי הוא ליה "קבלה בטעות" מה שאינה מחייבת אותן כלום ע"פ ההלכה ובויל מדברי כל הפסיקם.

נס על הר' פלאהר נתודע לי אח"כ שמעולם לא עסק בעניין אהנ"ז וחווים, דבר שלא ידעת ממקורו. ובפרט התנהגו בעניין המכתבם ששלחו אליו שלא רצה לקבלו, ולא רצה לעני' במה שאינו כותב, דבר ברור שאילו ידעתו שהוא שבוראי לא חייב מסכים עליו לדין, שאיר אפשר להיות דין אם אין מוכן לראות ולקרות מכתבם שאילו שלח לו, והלא הלכה פסוקה בשו"ע ח"וימ"ס כי 'דאף אחר גמר דין אם אמר הבע"ז יש לי וכות להביא שומען לו, ומכי"ש קודם הפס"ד, ובפרט כאן שבס"ה שליחי לשאול אם המכתב שקבעתי בחתיימתו הוא מופיע או לא, והוא לא רצה לקבל המכתב טרם שיידע כלל מהו תוכן המכתב ומשהו, ואם מכתב זה איינו רוצה לקבל מכל המכתב טרם שיידע כלל מובהק שאילו כל הנסיבות והנסיבות הנוצריות והנדישיות כדי לדון ולהורות, וא"כ היה ליה כל כוונו "קבלה בטעות".

ולסיומה הריני להרגיש בזה, שדברי אלה בנדרי דין "קבלה מוטעה" לא כתבתי אלא בכדי להוכיח לכם, שע"פ דין יש בכוחו לחזור מן השט"ב. ואולם כל זמן שאחט מצדכם תעמדו עכ"פ בדבריכם ביאות וראוי לאונשים חשובים, ותקיימו לכל הפחות מה שהבטחתם לי לקיים התנאים שהנתני עמכם בשט"ב והסכמהם עלייהם, או יתכן שלא אשתחם בمقוחתי לחזור מכל השטר בירורין. וכל מה שהנני עומד עליו כתה, הוא רק לנונ על זכותי מה שבלאל"ה כבר התנייתי עמכם בע"פ וגם בכתוב בתוך השט"ב, והיינו שהנכם חייכים להולג גם את כל מהLEN הדין ב"דינא", מלבד מה שהפס"ד צריך להיות "דין גמור", ונס שאחט צרכיהם ליתן "בידי" מהיקן דעתני בכתוב. נמדמוני שזו "חכינה קתנה חזקה וצודקת" מה שמניע לכל אדם שבמצב זה יהיה מי שהיה, ופשיטה שאינכם יכולים לkapחוי מכל זה רק על סך החידוש

העלוב מה שייצרתם ר'מחוץני שניי". ואם אכן חעשו ככת, להתחחש כליל להבטחותיכם ולשנות מדיבורייכם, הרי חוץ מן ה'חילול השם' שיש בזה, דנבר אמרו חוויל בפסחים קי"ג ע"א הפוך בנבלתא ולא תיפוך במיל', וחוץ ממה שלא יהיה לכם כל העסוק לבבדור ולהתפארת, גם ליהוי יוזע לכם שבוה הנכם מבטלים במו ידיכם את כל תוקף השט"ב, ולא תאשימו אח"כ שום מישוחו אחר, רק "אתכם" בלבד.

ומה שמחודש במקתבושמי שהושד בכשרים עובר בו על הלאו שלא יהיה כקורח וכעדתו. הנה מלבד מה שלא מצאתי בדבר זה לא בنم', ולא בראשונים מי שיאמר כן. ולהיפך רבותינו בעלי' הגמ' שמחוזו בשחוותו בהם עיי' שבת קי"ח ע"ב יהא חלקו ממשוחזרין אותו ואין בו וכו' עי"ש. גם בברכות ל"א ע"ב שהוחודש בכשרים צרייך לברכו ולפייס אותו, ובשבת צ"ז ע"א החודש בכשרים לוקה בגופו, ולא מוחכר כלל שהוחודש עובר בלאו שלא יהיה כקורח וכעדתו. אבל חוץ מזה הרי לפיז' נמצאו שום הדינאים שמחוזו כי גם הם עבדו בה על הלאו שלא יהיה כקורח וכעדתו.

וכדרך צחות י"ל שאתם שורצים לקבור אותו בארץ חיים ח"ג, והוא מפיו שורצים לעשוות אותו כעדות קורה.

ומ"ש שחליתו את השופורת כשרה להסביר לי שזה חוותה גודלה. הנה אני צלצלתה להרב שווייצנער שליט"א כדי לביר אם קיבל הפאקט שלו. ולא היהתי או פניו ומוכן וראשתי בל עמי לשמעו מה באיזו וילכנס עמו בטוען ונטען בקשר לכל הגידון, שמצעריך ישוב הדעת והתרכחות ומה צלול, ועל כן בקשתי ממנו שיכחוב לי הכל בכתב. ובוטסף להזה פשות ומוכן וידוע לכל שבשיחה על הטלפון יש כמה פעמים אי הבנות ואי בחירות, שאחד מביןך והאחר אומר שהבן באוף אחרית, על כן למונע כל זה בקשתי ממנו שהנני רוצח לשמעו מה שיש להם לומר אל נא לשלו לי בכתב, דברוף זה הכל בהיד ונהייד והרי שלך לפניך. ובפרט בנידון דיזן שיש לי מקום נזהר לחושד שמדוברותין עלי Ach Hirten במויז ובמתתכוון, ולזה מנסים בכל הנסיבות לתפוזו אותן גנדוז קל שיימשך בשබלים פחה להשתempt ולהחתמק מלדון דיז'ת נמוד ומלחצטרך ליתן לך ידי מהיכן דוחני בכתב, ויש לחושש שם אדרבר עם מה על הטלפון יאמרו אח"כ שאמרו זאת ואמרו זאת, ועל כן חורך הישרה לעשאות כמו שנחוג אצל כל החתוי דיזנים לפני במאוות שניים לכתב בכתב מה שיש להם להסביר.

ואדרבה: מה שהבי"ד חוותים ומפרדים ומתיראים ב"כ מ"כתב" חמות, ובפרט מה שכתב: שאינו רוצח ליתן המענה שלו בכתב כדי שלא אראה את זה לחבריו הצדיקים לשחווק מן חבי"ד. איןנו מוכן כלל, דלמה יצחקו ממכתב שנערך ומנוסח לפי ההלכה עם המקורות בש"ס ופוסקים. והאם נשמען בזאת שרבניים ודינאים ייחסו לערוך תשובה מנומתק לביר דבר ה' ו הלהקה מחשש שיצחקו מזה. חלא אם חוותשין לנו, הרי וזה סימן מובהק שיש כאן מה לצחוק.

*

המשך עוד במקתבם: וכיון שלא ענית, שצרייכים לענות עם חומנה ראשונה, והיה החתום שם שאמר שלא חתום מעולם ורק אחת כתבתו שמו, ראיינו בויה שאתה רוצה להשתempt עיב'.

בדברים אלו נילו כאן שיש להם איך שנאה המקלה את השורה, ובلدרכם מפרשים באופן של חוותה ועוות וכו'. כי המשעה היה פשותו שלא היהתי בבית כדי לקבל המכתב שהוא מונח בפאטם אפיס, ולכך שליחי שליח לקבל המעתפה, ואני יודע איך שם הוא חתום, וכך אם חתום שם אחר מפני שהתיריא להתעורר בפרשא שאינו בקי בו אין בכך כלום. ואדרבה זה רק ראייה שאנו אינו משתחמת שלא רצתי לעצב הדברים רק חיכף ומיד שליחי שליח לקבל המכתב אף שלא היהתי בבית.

ולהיפך, האם יכולם להסביר לי, שלו יהא שנייה להיות החותם, [שדבר זה נופא פלא היאך שהריניים החליטו כבר שנייני להיות החותם והחתמתי שם מזוייף, האם היה להם הוכחות לה, וזה רק ראה להילוד מהשכבות וודרכם בכל הדעת, שאין צריכים לשום הוכחות, כל שחרבר הוא בוגרי. אבל לו יהא שנייני להיות החותם], היאך רואין השחתמות כשאוני חותם שם אחר. גם מה פירוש שהיית צריך לענות בהומנה הראשונה, הלא לא היה שם שם שום ומין, וקבלתי המכתב ביום ב' חוק"ב וביום א' פונח השבת' השובתי, ואיזה השחתמות יש כאן.

ואפרשות הדברים ביותר. ממן'פ אם אני מאשר קבלת המכתב, א"כ מי נפק'ם איזה שם חתום אצל הבי דואר, הרי אני מתייחס למכתבכם ואני מאשר קבלתו. ואם אין מאשר קבלת המכתב, והני טוען שלא קבלתי, א"כ מנא לכם שבאמת קיבלתי רק חותמי שם בדי, הלא יתכן שמדובר לא קבלתיומי וכי שהוא אחר קבלו וחותם איזה שם, ואני רוצה ליתנו לי. ואיך שייה, מהican לקחתם מזה ללמידה שאין משחתם. אם לא מפני שיש לכם שנה כבושא עלי, ואתם רוצים ומוסים בכל מיין אופנים לחפות אותו באיזה עול, והשנאה מקלקלת את השורה, שלא חשוב ישר.

ובכל אופן, אם זה נקרה אצלכם הוכחה, א"כ בווראי שאותם חדשם לקבוע דברים על סמך הוכחות ברווח ושותותם כאלו, וברור שהונם צריכים ליתן מוחין להוכיח ובריכם ולפרשו כשמלה.

גם מה שכתב עוד: אתה שואל שאלת אם למה אנו מטרחים אותו לבוא לבי"ד כדי למסור לך הפסק, הלא יכולין לשולח ע"י הדואר וכו'. האם לזה נקרה למסור לך הפסק, הלא המכתב הזה יש ג"כ הזמנה לדין על שאר הדברים שבחן בין זונתך, ואתה עושה שחוק בנו עכ"ל.

הנה ייחול נא כבונו לחזר ולקרות שוד הפעם את המכתב הראשון שששלח לי, ויראה מפורש שנקראתי כדי למסור לי הפסק, וזה תוכן כל המכתב. רק בסוף בשורה האחרונה הוסיף עוד כבדך אגב: וגם צריכין עוד להזע על מונחות ועל ביקור הבנים ועל שאר דברים [אשר אגב רצוני לידע מה המשאר בדברים שצריכים לדין], ואינו נכתב כלל בלשון הזמנה, וכל בולו מוכיח שהטמרה ומונמה הוא כדי למסור לי הפסק דין. ורק לאחר שנחפסו בדבריהם שהקשתי למה אני צריך לבא בשבייל זה, הלא יכולים לשולח לי הפס"ד בבי דואר כנהוג אצל הבתי דין, או חיפשו איזה מנוס לומר שהכוונה היה הזמנה על שאר הדברים. ואם אכן ונכויים בדברים אם כן מה היינו צריכין כלל להוכיח שיש פס"ד, היו צריכין לשולח הזמנה כדי לדון על המונחות ושאר דברים, או בכלל המשכת הדיניהם.

וביותר מה שכתב אח"כ: لكن רצינו לראות איך תנתנו בבעורך לבי"ד אם השאלה להבין ניתן לך בכתב [ואח"כ נמחק שורה אחת] כמו שכחכנו במכתב. הרי בזה עוד סיבה למה נקרהתי לבוא כדי לראות התנהגותי אצל הבי"ד, אם אשאל פשר הפס"ד להבין או לא, הרי מורה בזה שנקראתי בשבייל הפס"ד, וא"כ מהו גודל השאלה חם ששהאלתי, הלא הוא מודה שלא בשבייל המונחות נקרהתי. סוף פסק, מנוסים כל מיי תחכחות להתחמק מלחשיב על קשיותי הנוקבות.

ומה שכתב בשני עינוי הרין בזה"ל: "האם כתבתי שאתה מענה הדין, אין אתה מבין אפילו לדברים פשוטים שבמכתב וכבר יש לך מודרך פליאה". נס בזה שרי ליה פאריה, ובמיטה וא לחזר ולקרות המכתב שלו, ויראה שבקש להודיע מתי ואוכל לבא, ולא לענות הדין עוד. ואם אין כוונתו שאין מענה הדין, כמה הוכיר כאן כלל מעינוי הדין, מה לי ולעינוי הדין, וכי אין המענה. ואכן זה מודרך פליאה.

ומה שכתב עוד בזה"ל: גם שם שווה ראייה שרצו למכוד אותו בפתח, כמו בדי"ת שהיה שם גבר אלם וכו' עוד פשוט דברים ע"כ. בגר עני ולא אדע מה הם הפטופוטי בדברים, האם כבר שכחו מהגדר אלם שהיה

שם בשעת הרו"ת ולא רצה להניח אותה לילך החווין, והכל געשה בפקודת וסיוון של הר' קוייפמאן, והאם לא דחקו כל חומר בשעת הרו"ת רק שathan נת, ואיממו בכל מני איזומים, והאם כל זה נקרא פטפטוני דברים.

מה שנכתב עוד במכותב זו"ל: אבל מה שאתך צריך לבוא לב"ז בשבי המזונות זה אין לדוחות, וכמה זמן עוד תרעיב את זוג' הדואנה לפרנס א"ע ואת הילדים שלך עכ"ל.

דברים אלו אינם מובנים מכח כמה טעמים.

חדא: אם באמת זוג' ממש רעהה ללחם, ובשום אופן אי אפשר לדוחות הרו"ן על זה. א"כ למה ב恰恰לה דנו אודות הגט ורק אח"כ איה חדשים אחר הרו"ן על הגט רוצים לדון על מזונות, הילא חוסר מזונות ורעד ללחם הוא הדבר הראשון שהוא צרכין לדון עליו, וחרי זו רעהה ללחם ואני מריעיב אותן כלשונם, וא"כ למה נתנו הח"ז דין קידמה להרו"ן על הגט קודם שדרנו על המזונות. אלא מאי המזונות איינו נחוץ כאן כי, והוא סתם לשונות בעלמא, לחם החרנישים, וליציר רושם לנדי, שאינו מריעיב וזהו. הא חדא.

גם הרו"ז עבדת, ומתקבלת תמייה וسعد מהמושלה, על ידי שני עוזר לה לחותם הדאקוומונטן הנצרכים, באופן שבצירוף שנייהם זה מספיק בהחלטת למזונותיה, ומה כל הרשות הווה, והוא מבלי להכנס להרו"נים של אני נזונות ואיini עושה, ודין צאי מעשה ידריך למזונתיך באחנ"ז סי' ס"ט.

ובכלל כל לשון המכתחב ונראה כאילו שזה פשוט להם כבר שאני חייב במזונתיה, רק שיש לנשותה למשעה שלא מריעיב אותה. ואני בער ולא עדע, ממוניף אם כבר דנו על המזונות, א"כ מה שיר' כאן דיווחי ולמה אני צריך לבא, ואם לא דנו עדין וכמו שנוראה מהמכתחב לבסוף שמאיימים לדון שלא בפניי, א"כ למה כותבים לשונות כאלו, שאני מריעיב זו וילדי. טאן יימר שאני חייב במזונתיה, והרי הפשטוות בש�"ע סי' ט' סע' י"ב שככל שאין האשה עם הבעל אין חובל מחייב במזונתיה, וא"כ כל שאין האשה מסכמת לבא לדור במקומי כמו שמחוייב לפי ההוראות המבווארות באחנ"ז סי' ע"ה אני חייב במזונות, וככ"פ אוינו פשוט כי, והיאך כתבו כבר בלשונות חריפים שאני מריעיב זוג' בעוד שעדרין אין יודעים כלל אם אני חייב לדואג בשבייה כל כמה שאינה באח לדור במקומי.

וביתור שם יש לה באמת פראבלעם שדואנת לפרנס את הילדים שלי, יש ע"ז עזה פשוטה, שחתן לי ולרשוחי כל הילדים, ואו לא יהיה לה שום דאגה פרנסה עטמה. אבל לקփו אותו מוכחות על הילדים ובאותו זמן נופא לתבע מזונות בשביבם. בהטענה שאני האב שלהם ואני מריעיב אותם, זה איינו נשמען טוב.

ובעיקר מנוחים הדברים. שהלא אוינו שלחוינו מזונות עוד לפני פסת, והטשנק ששלוחתי לה, ויש לי הוכחות שקבלתה אם מותר לי להביא הוכחות...], עד היום עדין לא פודה הטשנק. ומעטה האם היא באמת רעבה, האם באמת דואגת לפרנס א"ע והילדים שלי. ורק אוינו איini רוצה ליתן??? וכי יש חוכא ואיטסלולא גדור מזה.

ואם ננקוט שבאמת הילדים רעבים ואני נוחנת לחם המזונות שששלוחתי, הרו"ז והנופה היא פשענה עצומה מצדיה כנוג הילדים שלי, ובאייה כח ורשות וקוח מזונות מהילדים, וזה נופא הוא טעם ליקח ממנה הילדים ולהעבירם אליו. זהה משילך אביז"ז ודיל.

והאם איini מבין שככל כוונתם הוא רק לחיב אוטי במזונות נבותים כנוג ההלכה וכנוג הרין תורה, ואח"כ לתחבון אותו בערכאות ולאסור אותו במאסר, ולהסכים לוותר על התביעתו אם אכן נת, וכן מאיממו עלי

בשעת הדעת שיעשו כן, וכמו שידוע מעשיהם של הכהנים של המששים, שבדרך זו כופין הבנול לנרש, ורבים ממזרים בעולם, ח' ירחם.

בר מן דין, כל העסוק בכך הוא מודרש פלייה, הר' שווייצער שליט"א רצה לדון בעניין מזונות, הר' קויפמאן שליט"א נשלח לי מאת הכתובות שלו ובשם שלו פס"ד שכבר החלתו ופסקו בעניין המזונות, בא הכתוב השלישי ומוכרע בינויהם, הר' פלאהו שליט"א שאיתו רוצחה לקבל שם מכתב ממני, וכשאני שואל וombkas לידע אם הפס"ד שקבלתי הואאמת או מזויף, אין קול ואין שות, והיאך רוצחים א"כ שאבא לדון בעניין המזונות, במצב זה. האם יש איזה הוה אמינה שששייך להזמין אותו לדיון בשעה שאין רוצחים כלל להסביר על שאלה אם הפס"ד שקבלתי הואאמת או מזויף?, וכל זה איום ונורא, והדברים וונקים מעצם עד לב השמיים.

*

כתב עוד "ומה שאתה כותב בסעיף ד' בתשובתך יש מענה גם עז". ומה שאתה כותב מדין גמור מס' י"ג בחומר, לא היה שום מדובר עז ולא בקשר את זה, ובידי לא התחייב בזה, רק מה שנוצע לדין הפסיק, ולא בהנחה הביא"ד, ובזה התחנגו כמו שנחוג בכל בתי דין, לא מהיום רק לפני כמה מאות שנים עז' עורך השלחן שם ס"ק י"א עי"ש" עכ"ל.

דברים אלו מרפסן אינגרא. חדא שלא מצאתי בתשובתו שום מענה למה שאני כותב בסעיף ד', והני חור כאן עטש"ב שם זהה לשוני במקתבי מיום י"ג תמו: אבל כל זה הוא גם לו יהא בדבריכם שאנו עמודים כתעת אחר הנמר דין. אבל לאmittoo של דבר איתו מוכן כלל היאך יש מציאות בשולם שיש כבר פסק דין. hari הודהתי כבר לאחד מהרבנים ביום עש"ק פרשת ויקרא וכותבתך במקתבי או שעדרין לא גמרתי הטענות שלי ויש לי הרבה מה לומר, והיה או נסתהמו טענותי מכח במאם הדברים הידועים והמובנים להביא"ד ומڪצתם פרטתי במקתבי להביא"ד, וע"ז הוסכם שםישו עוז בשמיינט הטענות, ובheit שhayim היו בפרוס חוג הפסח ביום דנין במנים שעפ"י השו"ע אין דין או מחמת טרידת החנ עז' חומ' סי' ה' לבן חיכף בכלות יומי דנין שלחתני להביא"ד טענותי בכתיב, וכפי שנמסר לי עז' שליח מאית הביא"ד אמרו שאשלה העתק מזה לו' תח'י וכן עשתיי וקיבלה המכתב ביום י' אייר תשס"ז, ומאו ועד עתה לא קבלתי שום תשובה תגנבה או הערכה על טענותי ששלחתני בכתיב. וטענה היאך שייך להוציא פס"ד במצב כואת, hari אנו עמודים עדין באמצעות הדעת, שהרי הקושיא הגונקת הוא מה השיבה זו על טענותי, ממני' אם הניבה על טענותי א"כ צריכין הביא"ד להמציא לי תשובה כדי לשמע מה שיש לי להסביר על זה, ואם שתקה ולא השיבה כלום א"כ שתיקה כהודה ונמצא שהודחה לכל דברי וטענותי. גם כתבתך במקתבי שם שיש לי הרבה עדויות והוכחות למה שכתבתך שם, אלא שכל זמן שאיני יודעת על איך נקודה יש צורך בהוכיחות על כן אני מוצא בנת העדויות והוכחות עד שאשפט מהביא"ד מה הם הנקודות שנעל וזה סובב הולך הדין ואם יהיה צורך ולחווק דברי בעדות והוכחות אבאים און. וא"כ אם אחרי בכלות הכל יש כבר פס"ד מבלי יששאלו אותו ויחקרו אותו אחר עדויות והוכחות, ואת אומרת שהפס"ד מבוסס על דברים כאלו שהוכחות והעדויות שלי לא ישנו כלום, וא"כ או אפשר בשום אופן שהחביב שאותה בוגט, ומאייך אם הביא"ד לא יוכל דברי שכתבתך במקתבי א"כ פשוט וברור שאין כאן מקום לחיב גוט, והוא יזכה לחשדתו של שמי להוכיח דבריה, אבל בלא"ה hari או היה מקום לעדויות והוכחות שלי, ולמה לא ביקשו ממני שאמצא להם הוכיחות ע"כ ממה שכתבתך במקתבי שם.

ומעטה יימדנו רבינו היכן נמצא בתשובתו על שאלה זו. וביזטר יפלא שבחסוניא העמוקה דארבעה בימי היה יכול להאריך ולהסביר היטוב, וכמו כן הרבהם בוטים והדברי ולול וקיותן של שופכים ששפֶר על ראשיו, לכל היה זמן, אבל להסביר על שאלה נוקבת ויסודרי, שהוא העיקר מכל המכתב, על זה לא היה יכול להסביר, רק לכתוב ברומו שכתשובתו יש מענה גם עז'.

וחמונעה היחידי שמצוותו במקתבו, הוא בזה, שכותב שאין רוצים ליתן לי מהין דנתוני, והיינו כמו שהוכחה לעיל שהוא רק חותמה שעל הפס"ד אין לו לא ידיים ולא גנלים, וכל הדעת החנהן לנוראי כנור השוויין, כמו שהוא בפיורוelan במקתבו, שבוחנת הבירד לא תחנהנו נסבואר בשוויין, ולפיכך לא היה צריך לא לעוזת ולא לחותה ולא לשמע מה שיש לי לומר, רק יכולם לפסק ולהחליט בכל העולה על רוחם. וזה התשובה שמצוותי במקתבו, ולא שום תשובה אחרת.

ואדרבה אם יש להם תשובה נחתת, או לא יסתירוהו ברמו, שהרי פשוט שכט ביד שראאה שחוודין אותן, ויש להם מה להסביר, יש להם לחשב ולהוכיח בדבריהם ברור כשמלה, לכח"פ כמו שהאריבו בהסוגיא "דלא יהיה בקורס וכערתו" ובהסוגיא "דאן קא לדברי רוח".

גם מה שכותב אה"ב ממה שצינותי לה'ם סי' יין, הכוונה לעניין חורת הטענות. אין לו שם שחר כלל, רהנה כתבתי שם בויל': ובלאו כל הטענות הללו, הרי הכותנה שהודיע'ת דין נמוד ויתנהוג הכל עפני השוויין, והנה בשיע' חווים סי' יין סי' ו' כתוב המחבר ויל': צריך הרין לשמע דברי הבנלי דינים ולשנות אותם שנאמר ויאמר המלך ואה אומרה בני החי וננו, וכתבו הפסיקים חטעם הדא כדי שלא יהשרו בויל' הדין שלא ירד לסוף דעתם, והשווית שמא באמות לא הבינם ברואו, ועל ידי שייחו על הטענות יעמידם על כוונתם ואmittותם. וגם שעל ידי הוצאה הדברים והטענות באופן ברור שהריניים חזוריים ואומרים וראוכן טוען בר' ושמעון משיב על זה כך, וההוכחות הם כה על ידי זה נתבררו הדברים יותר בברירות ומucha בעובדא דין לא היה שום חורת הטענות, ולכן הפחות אחר שכותבי מכתבי היה צריך להזכיר להזמין אותו לישיבת ביד חדש ושם ישמינו כל הטענות שנתרו, ויחזרו על כל טענות הצדדים באופן שהיה ברור לכל הצדדים מה הם הטענות, מהו התביעה ועל מה מבוסס התביעה, ומה הם ההוכחות, או לכח"פ לכתוב חורת הטענות ולשלחו לי כדי שאוכל לעיין בה ולראות אם יש להצדדים עוד מה להוסיף או לנורע, וכל הדברים הללו לא היו, וא"ב אנו שמדובר עכשו עדיין באמצעות הדעת, והיאך יש כבר פסק דין עכ"ל במקתבי.

ומעהה כל מה שכותב בזה אין לו פירוש. חרוא מה שכותב שנהנו בן בכל הบทי דינים לפני כמה מאות שנים, נא לציין המקור לה, היכן מצא דבר זה שנהנו בן לפני כמה מאות שנים, אדרבה מכל הפסיקים המובאים בנו"כ השוויין מבואר שיש לעשות חורת הטענות, אלא שdone בונגנ שיש שנהנו לחזור הטענות קודם הופאת הפסק דין, ועי' יש שטרכנו שצרכין לחזור הטענות תיקף ומיד עוד קודם שנשאו ותנו בהרין, אבל עכ"פ לכ"ע ערכין לחזור הטענות, וכן מבואר גם בתומים שם שהיה לפני שמי מאות חמישים שנה בערך. גם מה שצין להנראה"ש, ממש ראייה להיפר, חזיל העrhoה"ש: ויש בתוי דין שאין חזרין על הטענות, ואולי דעתם לחלק בין דין ייחידי לנו' אונשים וכו' והפסיקים לא חילקו בזה עכ"ל. הרי שהביא שיש שוויין בן וכותב עי' שפסיקים לא חילקו בזה, ולא הצדיק מנהג זה, וגם מבואר מדבריו שלא היה זה מנהג שנתקפשט. רק היו קצת בתוי דין שנהנו כן, ומה ראייה איפוא הביא מהנראה"ש שכאילו שווה מנהג שנהנו בו בכל חפוזות ישראל וזה כמה מאות שנים.

אבל בשיקר איiso טובן, הרי טעוני לא היה על חלק "הורת" הטענות בלבד, שזו רק פרט בודד ויחידי, ורק טיקר טעוני היה "שלא נמוד" ערדיין הטענות. שהרי זה פשוט שהבעל דין צריך לידע מה השיב הצדק שבענוג, ומה היה הטענות של הבענ דין, ולידע לפיז מה יש לו להסביר, ואיזה הוכחות ועדיות להביא. ודבר זה אין לו שייכות לדין חורת הטענות, ודין חורת הטענות הוא כדי להבהיר שהודיעים הבינו הטענות ולא טעו. אבל אני מדבר מהחילק מה שהבעל דין צריך להבין הטענות, ולידע מהו התביעות והטענות עליי, כדי לידע בחרות נתבע מה להסביר. ועל זה מה להשיבו? שכן נהוג בכל הบทי דין?

זה גופא הוא הוכח נור כמה נחוץ חורת הטענות, שהרי רואין להראי שחדיניים לא הבינו את דבריו וטעוני שבחתי במקתבי, ודימו לעצם שכט הנקרה הוא על חלק חורת הטענות. וסוף סוף אחרי בכלות הכל, לא השיבו שום תשובה על טעונו דהיינו שיקר פסק דין הרי אלו טועדים ערדיין באמצעות הדין. הרי כתבי מכתב ארוך מלא טענות ותשובות, ומשולם לא פנו אליו להודיעו לי מה השיבה זו, ועל זה. והאם

הדין כאן הוא חזרת הטענות שזו רק פרט מפרט הדין, הרי הנקודה כאן הוא שלא הודיעו לי כלל טענותיה ומה שהסבירה על זה, אם בכלל השיבה.

וביתר הרי יש לי עדות והוכחות ובירורים, ולא שמו כל זאת, ואף לא פנו אליו אודות זה. והיאך יתכן פס"ד ונמר דין, כשהחלק של הבירורים וההוכחות חסרים כאן, הרי אין הריני יודעת כלל גופא דועבדה היבי זהה, טרם ששמו כל הטענות שלי ושללה, ומה יש לה להגבי על מכתב, ומה יש לי להסביר על זה. וגם לא שמו העדרות וההוכחות הטעיפס והדאקומענטען, ואין מתמצאים עדין בכל המתרחש, וכבר יש להם פסק. ובשאנו מעדרם על זה, "אני מחוץ", מפני ששאלת שאלת שאלת שאלת מה תשובה? [גם הרי אני רוצה להציג עצמי מכם שמקשים להרוג אותי, ומה עתה אחרית יש לי אם אני רוצה לעמוד על זכויות?] וביתר שאמ' אם נניח שאני מחוץ, האם משום וזה מותר כבר להתרIOR אשת איש ולהיב אוטי בוגט שלא בדיון, הלא יתכן בהחלט שאמ' היו נוחנים לי הפס"ד אפשר שהייתי מוצאת או סילוף, אשר אם אני נותן גט בחוшибiani שאני מחוויב בשעה שאני מחוויב הרי זה גט מושעה ובטל הוא, וא"כ הרי נמצאו עכשו שבל הגט בוגט על הטענה של חוץפה, שימושו שאני מחוץ לכך אין צורך לדברים ומותר ליתן גט מושעה, שומו שמיט].

גם איינו מוכן: הרי בכל המכתבים שלי להבטי דיןדים האחרים כשבמדתי על זכויות לדין גמור, פרטתי להריה כדונמא עניין חזרת הטענות, וזה היה אחר מעיקר הנקודות ששבבלי וזה הסכמתי להתקדים אצלם, מפני שהסכם שלהם לדין דין גמור כולל גם חזרת הטענות וכן שבקשות. וזה נזכר גם בהבטול סירוב שקבלתי מאות הרוב שוויינער שליט"א מיום ב' שמיינ' י"ז אדר ב' תשס"ה, שם כתוב: שאני מוכן להתקדים אצל במעט כל בית דין שבתולם "כל זמן שהם דנים עפ"י דין תורה בהענוקת כל הוכחות להבעי דיןים וכמבוואר בשוי"ע ע"כ. וא"כ מה שייך עכשו לומד שלא היה שם מוחבר ע"ג.

חו"ץ ממה שכבר כתבתי לעיל, הפליאה שיש בדברים הללו, דמה שייך פסק דין עפ"י דין גמור כטעם התנהגות וניהול הדין היה הכל שלא כרין.

אבל עכ"פ לעניין זה יש לנו הودאת הריניים, שניהול הדין היה שלא כמכוואר בשוי"ע. ובזה הרי פסלנו את עצם לנמר. ובאיזה בה הם מזמינים אותו עכשו לדון בשני המזונות, האם כדי לדון אותו שלא עפ"י דין תורה, מה אני צריך לבא?

ובזה מミלא נפל בבירא הטענה החוקה שלכם, "שאני חושד את הביז'ד בעונן הנורא של עותה הדין שמכידים שיש חולשה בהפס"ד ואינו ב"כ לאמתת של תורה", דברות לא שאני "חושור" בהם, אלא שבור לי כן, וכן שחוודתם בעצמכם בהמכתב הזה, שבל התנהגות של הביז'ד לא היה עפ"י שוו"ע, אלא שרצוים לחדר עצם בטבעה העלווה שלא התחייבו על זה, אבל עכ"פ הם מודים בזה. וא"כ מהו הטענה טלי אם אני חושד בהם שעווח און הדין?

[ואגב לפ"ז] מתרדור ששוב אני מחוץ, שהרי החוץפה שלי היה שאני חושד הביז'ד בעותה הדין, אבל עכשו שהביז'ד נעצם מודים בו, וא"כ אני מחוץ וק אמרתי את האמת, וא"כ גם לפי הסילוק שלכם צריכים ליתן לי המהין דעתני].

וביתר לאחר כל מה שכחתי במכתבי הקודם, היאך שעומדים עכשו באמצעות הדין ולא אחר נמר דין, שהרי לא נגמרו עדין הטענות ומשמעות העדרות וההוכחות, וא"כ אם אתם כותבים שיש לכם פס"ד, הרי ברור שהוא עותה הדין ולא חזד בעליםא.

*
גם מה שכחטו שם "זהנה אמרו לא עננה בילין עוד על מכתבים" ע"כ. הנה לאחר כל מה שכחטו במקחים שפסלו עצם לנמר מהדין, והוזרו לרברבי שבל הדין התנהג שלא לפי ההלכה והשו"ע, שוב

אין צורך שד לענות על מכתבבי. אבל באמת אין מוכן מה פירוש שלא יענו על מכתבם, הרי אם באמת יש להם מנילה עפה של מהיקן ונתני, והם מרגישים די חוקים בהפס"ד שלהם, למה לא יענו על המכתבם, ולמה באמת מפחדים כי שוארו את הפס"ד לחבריו הצדיקים. וכל זה הוא רק דרך של המסלפים שיורעים שלא יהיה להם מה להסביר, لكن מחייבים וכותבים ששוב לא יענו עוד. ואני דואח שוד שחר', פלאחו שליט'א הרחיק לכת והחמיר עוד לפני משווה"ד שלא די שאינו עונה על מכתבם רק אי-מוכן בכלל אפילו ורק לקבל ולראות את המכתבם.

אשר באמת זה פליאה נצומה ונשובה: ביום כ"ה תמו קבלתם מכתבם שבקשהיהם שם לאשר לי או להכחיש הפס"ד שקבלתי, עבר שבוע ולא קבלתי שום מענה. ובאמת במכתבו של הר' שווייצער שליט'א מיום כ"ז תמו שקבלתי ביום כ"ז חמוץ מפורש לאכוא' שהכל מזוייף ולא שלווה לי פס"ד, שהרי כתוב שאבדחי וכיוחי ואיתו נתן לי הפס"ד, וזה סתירה שרاري ס"ס קבלתי מהר' קוייפמאן מכתב עם הפס"ד שנשלח מהכתובת של הר' קוייפמאן, והכתב יד של המשלח היה כמו הכתב יד שהוא על המעתפה של החומנות מר' שווייצער שליט'א שקבלתי. ובכל אופן לא קבלתי שום מענה עז'. ובמושב'ק פרשת דבריים שלחתני מכתב שני טור הפעם ובו בקשה לי או להכחיש הפס"ד שקבלתי, ועוד היום אין קול ואין עונה.

הר' פלאחו שליט'א דרך לנו, שהכתב ששלהתי פעם ראשון עם אוונר נייר' דעליזונרי, לא רצה לקבל והוא אצלם שני פעומים ולא רצה לקבלו, נס הניו אצלם מודעהшибא לקבלו ולא בא. וזה היה ביום נשיק טוטומ', וביום ה' דברים בלילה שלחתני אליו שליח מיוחד עם המכתב, וזה כשבטעה שזהו מכתב ממשי היה נבור אס לקבלו, ולבטוף קיבלה ואמרה שתניאו אותו על השולחן שלו, [כמובן שלא רצתה לומר שתchan לו, כדי שיוכל להשתempt שלא קיבלו]. מושב'ק דברים שלחתני עוד הפעם מכתב אחר להר' פלאחו שליט'א, ובשות אופן לא רצה לקבלו, ואמר להשליח איני רוצה לקבל שום מכתב מן האיש הזה, והשליח שאל אותו א"כ מה ענשה נס שאר המכתבם שאני צריך ליתנים לשאר הרינויים, על זה השיב "טו וואס די ווילסט, איך וויל נישט איבערונגטען קיין בריעון פון עס".

ועל זה אני שואל האם זה הר' פלאחו שכותבים בהכתבם מיראות הקודמת לחכמתו, וזאתنعم, איה חכמתו איה יראתו? מה פירוש שאחד מהרינויים שמנזין את הבעל דין לדין תורה, משתמש עצמו מלשונו מה בפי של הבעל דין, ואך אי-ווצה לקבל מכתבם מהבעל דין? והוא הבנה, והוא בקשות, או יראה שמיים, מה אתה? והאם ישacha תידיז להנוגה כזאת? אוולי והוא הנגנה של הבטי דיניט לפני כמה מאות שנים? ונויה שחתנהגתי עמו באופן שהייתי בעל דין קשה, אבל הר' זיל הרמב"ם בהלכות סנהדרין פרק ב"ה הלכה ב': וכן אסור לו לנוגג בהן קלות ראש ענ"פ שהן עמי הארץ, ולא יפסיט על ראשו עם הקדש, ענ"פ שהן הרוויות ושפליים בני אברם יצחק ויעקב הם וצבאות השם שהוציא מארץ מצרים בכח גדוול וביר חזקה, וסובל טורה החיבור ומשאן ממשה ובניו, שנאמר בו כאשר ישא האומן את היונק, והר' הוא אומד ואצוה את שופטיכם זו אזהרה לדין שישב את הצבור כאשר אל בני ישראל אמרו מפי הקבלה שאמר להם למשה ולהארן על מנת שהיינו מקללים אתכם וסוקלין אתכם באבונים ע"כ. והרבאים מפורשים יותר בספר פרשת בהטלותך ופרשת דברים בני סדרבים הם מורותים הם ועל מנת כן חתכו שיחיו סוקלין אתכם באבונים עי"ש. וא"כ בלאו הטענה העצומה על ר' פלאר שאינו מוכן לשפטן הבעל דין שהוא נגד השווין והבוסקים, שהרי אף לאחר גמר דין כל שאומר יש לי ראיות להביא מוחייבין לשפטנו, ובפרט עכשוו שס"ה ביקשתי ממנו אישור על הפס"ד אם אמיתי הוא או לא מכח הריעותות המרובות שיש בחכו, ואם מזוייף הוא א"כ צרכין לבורר מי הוא העומד ומזוייף חתימת הרבניים. אבל בלאו כל זאת, נוג' הנחתם עמודי הלשונות הניסים שבתבו עלי, והוא הifieף מהמבואר ברמב"ם ובתוס"ע סי' ח' שצרכין לסביר את הצביעו, ובזודאי שזה רחוק מיראותו קודמת לחכמתו, ואיך שהיה מבואר עכ"פ ברמב"ם שבמהותן אין הדין משנתה, שרاري אין לך מחוץ נ Dol יותר ממי שסוקל את הרינויים באבונים או מקלל אותם, ואעפ"כ יש אזהרה לדין שישב את הצבור,

ועל מנת כן קיבלו עליהם. ומכך שתהנעה הקטנה שהיא לי לשודר את הרינויים על טות הרין שהוא בודאי נכל בכלל האורה לשבול את הציבור, ושחדיניים יתאפקו ולא יצאו מן הכלים בשבי וגו.

ס"ה יש לנו שלשה דינים. האחד הר' שווייצער שליטא שכשיש לו ר'ית רוצה ווקא שהדין יהנהן עפ"י השווי"ע ועם חורת הטענות, עם מהיכן דנתני להבע"ד, ושללא ישתמשו עם האמתלא העולבה "חוצפה שאוני". וגם לפניו יותר משלשים שנה כתוב בירוחן המאור דברים בוטים בוגדים נהג הדינים ואינם מתנהנים עפ"י דין תורה ואין נוחנים מהיכן דנתני להבעל דין, ולא מונע עצמו מלכתוב בדברים בוטים ולול וחוצפה בגין הבתי דין המסלפים וכןו שהוכרתי לעיל.

והדין השני הר' קויפמאן שהיה לו כבר משפט קודם לנרגי כמה שבועות לפני התחלת הדין, וגם הודה בעצמו ששפטו כמה טענות ודברים בגין מספולי ערות וכו' שור לפניו הדין. וחתם השם שלו ומהכתבו של נשלח לי הפס"ד שכפי הנראה מכתבו של הר' שווייצער הוא מזוייף. והדין השלישי הוא הר' פלאהו שימוש לא היה לו שייכות עם אהע"ז וחוו"מ. וגם איינו מוכן לקבל שום מכתב פמני.

וחוץ השווה שבגן, שורצים רק להשתמט מההתחייבות שלחם ליהן לי ר'יקא מהיכן דנתני בכתב. וזה ההרכב של הביע"ד הנדרול וחשוב שדינן אותו.

*
ונם ממשיך שם עוד במכתו בוח"ל: והנה כאמור לא ענה בלי"ג עוד על מכתבים, ורק אם תודיעו לנו באיזה ב"ד חשוב בחרת, ועל הביע"ד להחליט ע"ז נ"כ, ואני נתן לך עד שבת חוץ להחלטת ע"כ.

כשראיתי ואת לא ידעתי אם לשוחק או לבכות, לאיזה צורך אודיטם להם באיזה ב"ד חשוב בחרת, הלא ממילא הם צרכים להחלטת ע"ז אם יסבירו ע"ז, ולאחר פשוט שכל ב"ד שונה הם לא יסבירו ע"ז. כי הם לא יסבירו רק לב"ד מהכונפיא שלם מאלו שהם בבחינת שמור לי ואשמור לך, וא"כ האין זה סתם ליצנות, שורצים לעשות הריםם כאילו שנוחנים לי בדירה לבוחר ולהחלטת. ואני תהה אם אכן הביע"ד שלכם הם נאינו כ"כ, או שחוובים שאין סתם טיפש.

זהו רק כיהודה ושוד לקרא להוביח הגיוח שבסמכותכם ובכלל התנהנותכם. אבל לנוף העניין כבר הוכחה כי רודת עיל שאן לכל זה שום מקום בהלכה.

ולסיומה דמלתא הני להזכיר הנם, במס' שבת דף קל"ט אם ראיית דור שצורות רבות באות עלי"ז צא ובדוק" בדיני ישראל וכו' עלי"ש. הנה חכ"ל חיבר אותנו לבדוק ולהפוך בחורין וסדרין בדיני ישראל למצוא הסילופים והעתותים שלהם, והטעותים שלהם, ולא חששו לחשש חוצפה, שבודאי הבדיקה ישראל, כי לאפרושי מאיסודה אין חולקין כבוד לר'.

הני ממתין ומצפה על חשובה " בכתב" דוקא. גם הני ממתין ערדין על חשובה אם הפס"ד שקבלתי הוא מזוייף או לא.

ע"ז באמה"ח יומ א' לסודו "ודרשת וחקרת היטב והנה אמרת וכון הדבר ונשתחה התועבה זאת בקרבך" י"ט אב תשס"ז

מנחים מענדל בלולם.

四

תורה טעם וטעם

ו' כל מלחמות נסנק בגדות נחל נטה קדמיה סתמה רוחם מלח
קיטי כל קחמיון דקיטי א' כל מלחמות גוד נטהה לה קדרון
ול' ריב' לא' יסוקן מלחמות ומקא' נטהאלל' פ' פה' מלחמות מלחמות
ניטחין כ' ניט' ניט' ניט' ר' גולדטליין וב' היר' ניט' נטה' כל נטה'
ומלחמות פל' ניטה' ניטה' ניטה' ניטה' נטה' נטה' נטה' נטה' נטה' נטה'
ו' ניטה' נטה'
וב' ניטה' ניטה' ניטה' נטה' נטה' נטה' נטה' נטה' נטה' נטה' נטה' נטה'
כ' קיט'
ד' ניטה'
ה' ניטה'
ו' ניטה'
כ' ניטה'
ל' ניטה'
מ' ניטה'
ט' ניטה'
נ' ניטה'
ו' ניטה'
כ' ניטה' ניטה' ניטה' ניטה' ניטה' ניטה' ניטה' ניטה' ניטה' ניטה'

השובה יג

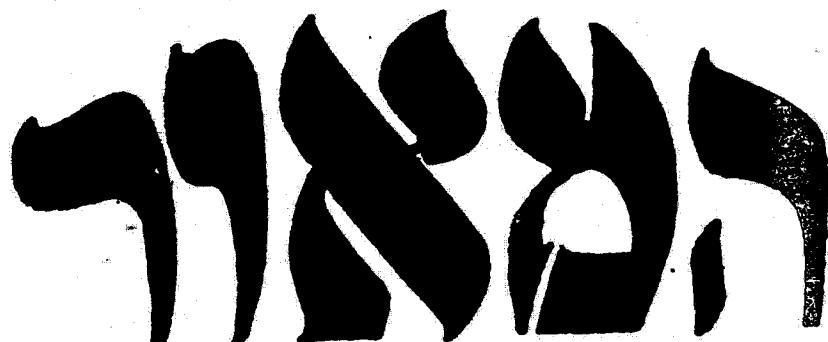
מִלְאָמָר מיל אכסיים, ואנו כ' קון מק' ליט', וכ' קון גאנז ווועז מיל
ניך פונטאליס ווועז גאנזן ביהל טומאנען, מיל נאקס פונט
סונגטן ב' עט' מיט' נאקס' ווועז קאנלן זי' ווועז קאנלן
הילען פעדן כיד אנטקן מא פעלן מילאש קאנלן פאנט קאנטן:

וחשיבות

חתום קופר חתום

ט'ז

הוֹדוֹן בְּבָבוֹד סְפָרִים וְקָונְטָדִיטִיְהָה וּבְבָלְקָם — בְּהַמְּאוֹר

קובץ מוקרט ל תורה ול כל עניין עם ישראל
יצא לאור בחשתפות הרבנים והסופרים היין
בעריכת הרב מאיר אמצעל

שנה לד קונגרס ד (ר'מו)

ב'ו ברוקלין ניסן אייר ה'תשמ"ב תצ"ז

מה תוכן

דעת תורה על איי
קדימות איגשיים לנשים במקומות הריש גראינפער
הערכות ספרים: סדורות יוס טוב, ספר חזק ימים,
שווית רית ואפקופרט.
זכורת להנידחים ואפקופרט ויל (---)
משמעות הבשור למקאות בגול (---)
רזה יהודית וחינוך טגב
המקות החדש בפראהידיעות ר. א. מ. ג.
ווייעות ומורעות.

NUMBER קודש לחודש ניסן
כך אדרוי. שליטיא מליאו באחיטש
לעומך אלנות לוג השבועות הרב ר'ם אנטמן
רבנן נישוא אלמנת הרב ר'ג צינדר
בצוגה וחופה קונה הרב ר'אמ איזראעל
בנירוח מזות מරורים הרב ר'ם אשווארץ
בילה בשיק לא עיי עויב הרב מאיר אנטמן
ב' ר'מא בבר' לא ד'יעס הרב ר'ש שוויינער
אשה בסומאתה לבכין ולבהיק הרב המוץ

H A M A O R

Rabbinical BiMonthly Journal

Vol. 34, No. 2 (267)

Mar. - Apr. '982

Subscription: \$7.50 Annually

5002 — 18th Avenue, Brooklyn, N.Y. 11204

Tel.: 435 - 0719

ח מ א ו ר

15

לו ר'ג' שיחזור בו מהפסק ואוי לא ינזה
אותו דבר ר'ג' דאי הלכה כמותו, ורק
חוינן מהתם צריך הדין הפסק לחזור בו
ולמה לא החזר ר'ג' הרין, ורק ע"ז אמר
ב' דין בתר ב' דין לא דיקא" הדינו
ההפסק נשאר קיים, דאי לא, אין לדבר סוף
دلולם החיבר יטען دائم הצדק עם המחייב
ורק נלך לשאל לרבים אחרים וכן לעולם.
ע"כ אמר' ע"ג, ב' דין בתר ב' דין לא
דיקא ואסור לדין אחר לקרו לפניו הבעלי
דיןיהם עוד הפעם שיחזרו ויסדרו לפניו
הטענות ואם יראה טעות שיחזר הפסק שזה
אסור, אבל אם בא בע"ד בקובלנא שהטו
עליו את הדין בודאי שצדיק וחובב לעין
בדבוריו ואם יראה שטעו לישא וליתן עליהם
שיחזרו בו, ואם לא רוצה, לאים עליו בכל
האמצעים כמו שעשה ר'ג' זהה פשוט, ועי'

ח"מ י"ד ד.

ועי' בכתבות נ' ובב"ק י"ב הו עובדא
בנהרדעא ודין דין נהרדעא וכו' אמר להו
רב נחמן זילו אהדרו ואוי לא מגבינה לכון
לאפדיינו מנייכו ע"ש ושם בתוס' דיה אמר,
דברהא הי' ר'ג' בעצמו יכול להחזיר הדין,
רטועין בדבר משנה השיב להו, אלא שבבולי
דיןיהם לא היו שומען לו כמו לדיניהם, لكن
קאמר להו זילו אהדרו ע"ש, הרי דעתינו
בדבר משנה מוחר אפי' להחזיר הדין ע"ש,
ועי' ב"ב קל אמר להו רבא לר"פ ולר"ה
בר"י דרי' כיأتي פסקא דין דידי' לקמייכו
וחוזינו ב' פירכא לא חקרעוו עד דעתינו
לקמא אי אית ל' טעמא אמיןא לכון ואי
לא הדרנא ב' ע"ש הרי דאפי' בפסק דין של
רבא רבם היו מעינים בו תלמידיו אם אין
בו טעות ולא היו אמרים ב' דין בתר
ב' דין לא דיקי'. ועי' בפלפולא תריפא
ב"ב קל"ח על הא פסק שם ברא"ש دائم
חוישין לבי' טוען ולכן ב' דין בתר ב'
דין לא דיקי', ע"ז כתוב ולא כלל היה
דברך זה בורר לגבי ההוא אודיתא דזהה כתוב
בה דוכנן פתגם וכו' אמרו כל כה"ג חוותין
לבי' טוען ע"ש ומביא שם מהרא"ש בז"ב
שכ' ואוי גמי חוותין לבי' טוען במקילתי
בפ' ג' פ' גבי הוא על המקח ועדיו על הניר
ע"ש ועי' רמ"א שם סי' קמ"ב סוף סעיף
ט' דאית דלא חיישין בסתם אמנים כשייש
רייטה חותשין ע"ש, ועי' בפ"ז סי' קמ"א

קונטרס בעניין "ב' דין בתר
ב' דין לא דיקא"

אור שלמה שוויזער

ספיניג זאל ב. ג.

(א) אם יכולים בע"ד להomin רבניים לדעת
על סמכ פסק דין שלדעת הבע"ד פסקו שלא
כמי.

(ב) אם מותר או חייב לב"ד או רב אחר
שמוצע טענת בע"ד נגד פסק דין של ב"ד
או רב אחר, ולעין בפסק אויל' ימצאו צדק
נכענת בעל דין.

תשובה. במסכת קדושין דף ע' ע"א מביא
וגם פובדא דרב יודא פסל א' מלבואה בקהל
על סמכ שהוא עובד, והלה הי' מוחזק ככ舍ר,
הלא הנפשל לר' נחמן אומניה לר' יודא
דין לאקמיה דרי' על שפסל אותו שלא
דין, ושלח ר' נחמן לר' יודא טסקא"
היאנו כתוב הזמנה לבוא לפניו לעין בפסק
שלו, ועי' שרבע יודא בא אליו ורב אחר
שהשתעשע אותו בד"ת וראה את גדלות רב
יודה בתורה, התנצל לפניו ואמר לו אני לא
מבין השיחות חולין שלך ואני שולח לך
סוכב הזמנה, משמעו ממש בהדרי דזוקא מושם
גדלות ר' דהוא גדול מר'ג' כדפרשי' שם
לא הי' שולח לו כתוב הזמנה, הא מוקדם
שענברך לו גדלות ר' דשי' שלח לו כתוב הזמנה
לובא לב"ד לבורר על למה בנה אדני טעם,
ואי אח"כ כדי שלא יאמר בע"ד, מחנפי רבנן
אוזדי, איל' רב נחמן שידבר דברי זכותו על
ל'נו של אותו האיש ע"ש והיאנו דרב יודא
גידיך עצמו ויענה על טענת האיש ע"ש
שליפל עמו על כל פרט, וכן מצאתי בס'
שנת ע"ב' מכתב מאת הגאנט מראנאנטשוב
אי' שמפרש כן בדבורי הגרמא ע"ש, ועי'
נמא' ב'ב קי"א ע"א דרב טבלא פסק הלכה
קי' בין הקצב דאי' הבן וא' הבת שין בנכסי
אותם, אמר לו ר'ג' מאי האי, איל' דאמר רב
זינא בר שלמייא הלכה כר'ז' בין הקצב ואמר

על מה בכך, דאי' יעלה רפה' במתורה לכל
מכות עמו ישראל. ואם ישאלך בגין מה זאת,
תאמר לו מצוה עצומה להציל נפש מישראל
ואני לובש בגדי שבת לעשות המצוה בזירות
ולכלך את המצאות.

הט א�ָר

16

מצאי בם' שווית אבן יקרה (להוילז') בנימין ארלי הבהיר ווילט אביד זיין טשערנברגץ' מהוז'ק סייג בחורתה דהבעל דין טווען זהבייד טעו לית דין צין דהבעל דין דידייקנן דהא דאמרו בייד ברת ניז לא דיקו בשאינו טווען שום דיעומא ער שزادה לדין לפנוי בייד אחר אויל יש לנו שיטתו לוכתו עיש' חרי בתדי' כמו שבמונע ער ובן הוא בשווית טוטו' מהוז'ק סי' ריע עיש', וער' בייד מלacky את קמ"ג דלי'א בעי' בתה בייד ליז אלא בדבר מוסכם ממלע ער בגונגע מפורהם עיש' בשם ס' בני חי סי' שפאי' עיש' היינדו דכל שאין מפורהם ער לחוש שהדין טעה ער' וער' בטור בענ הראייש חויים סי' קני'ד סי'א' בשמעון שטוף לנו דיניגים להרחק בינוי מגנד חלט ער ראובן וטעו בדי', שמצוות לומר לשמעון שאן מוחיב להרחק ובליל השבת אבידה את ער' וער' בשער המשפט חרום סימן יט' דאפי' לא שאל אותו הבעיד ב"ש אם שאל ער' וער' בידיג כל כי' או תס'ו' נטע שווית שומ' מהוז'ג ח'ב' סי' סי' שטוף דבוחז' דידייקנן ער' ון בכמה ספרי משפט שדיקו אחד פסק בייד ער' בשות' שאית יוסף סי' ליה שווייא רשל' סי' ליה דאלאן יעבץ' סי' קציה ח'ל שם פס'ז' הוינ' לאי' מהבעל דין שבשכט מנוין לעין בו אם געגע ער' כפי' שורת הדין האמת והירוש ער' ער' והלך תורה'ק ער' שטמר כל הפקה הטען על חשבון הדיניגים ביטויים חורייפס וקללא נמרצות ומסיט ריל' מניחו ומאנזירין ער' הרוי דתיכף אם בא הפסק ונתקבש לעין, עיני', ואם מצאו סתיידת, טטרן מל' הפסק בלא רחם, וער' בתשייך סי' ריל' שלח חכם לב' יכול להסביר לבעל דין השוא אם הדריך הורה הוין לאמתה כי הוא גע' והכיר רבנים שהמציאו להם סברות, מלט' לעשות שנגידרין לדרביהם ובאו בדורר המ חוק את דעתם ער', ואם זה נאמר במשמעות כיש' במניגינו אנו שרכו בתה דיניג בקהלת ער' וער' בת' מהררים מלובלין סי' סי' לעין אהוב ושותג לדין, כתוב וויל' בפרט בדורות הלו' שרכו הבתוי דיניג מקולקליטים בקי' יט' לידי' נתנית צד' וגמצא מזת הדין להקה וויתר' משפט ער' ער' דאו' שאין להקל ער' ער' הרמב'ם פכ'ז' דהלהכות טהדרין ומשרטט ער'

סקבי'ה בשם שווית שיבת ציון דהיכא דיש ריעותות יש לחוש שמא מסדרי הגט היו עמי הארץ דלא בקייא בטיב גיטין עיש' זא' דשם מירוי באיטורם, מ"מ אין חילוק דכל הדין דבי דינא בתה כי דין לא דיקו יילפי' מהא דביב' קל'ה ער' ושם מירוי לעני' חיליצה ער'.

ווע' בסמ"ע חויט סי' ייט' סק'ב הגיה' מספר דרכ' משה סי' כ' בשם ספר הזהה התנופה זיל, דאובן ושמען שבאו לדין ויצא א' מהן וכאי' ושוב חור בעל זיננו ותבעו בפני בייד אחר אין זוק לו לירך פמו לדין ולא להшиб פל טענותו וגם אין הבייד רשאים לשמען דבריו כלל אחר שכבר יצא מבײ' זכאי אכ'יל, וכיכ' בד'ם בר'ס ביה' בשם תשובה הרא"ש דב'יד בתה בייד לא דיקו וכ'ב שם בשם ר' ירוחם ער' ומבייאו בש'ד שם סק'ב ער'ש, ולכאי' צ'ע' דזה סותר למא שכטבו לעיל. ובפרט מה שכטב שם דאי' הבייד רשאים לשמען דבריו אפי', ומוכחה דאם בעל דין אחר שיצא חיב בא להתלונן בפני בייד אחר, אסור לשמען דבריה וזה סתרה מדברי הגט' שהבאנו מר'ג' שטען תלונה על ד'י (קדושים ע' ער'א) וכן על רב טבלא והזהיר אותו בשמה אט לא יהוזר מהפסק (כ'ב קיל'א ער'א), וכן שמע על דיני' נהרדעא. וכן ר'ס' ור'ה בר' דרי' דידי' בפסקא דרבא (כ'ב קיל' ער'ב). וע'ב' במו שכטבו דאם בא בעל זין בטענה שהדין טעה בודאי' שמצוות לעין בדרכ' ואט דאם בא סתום לפניו הדיניגים וזרעה להצעע עוד הפעט טענותיו אולי' ימצאו הבייד אחר לו זכות, בכח'ג איז'ץ להסביר לו אפי', והבייד אחר אסור לשמען דבריה כניל'.

וע' ב' בת' מביב'ם ח'ב' סי' קע'ב בשם ח' הרדב'ז' דמה דאי' בגמ' ביד' בתה בייד לא דידי'קו ה'ם בומנייהם אבל האידנא דידייקנן זוידי'קו שכן ב' דבינו' ירוחם בשם הרשב'א ער' ומאיבאו בבי' סימן ל'ט דידייקנן בתה בקייאים כל כך' בדיןיהם הילך דידייקנן בתה בייד. ואט בזמננו של הרשב'א כן כ'ש בזמנינו וכ'ש אם היו דיניגים יתולדת ער'ש, הרוי לך' בהדי' דעת ר'ביז'ו ירוחם דידייקנן בתה בייד, היה סותר למא שמביא בד'ם בשם רבינו ירוחם דלא דידייקנן, וער' כמו שכטנו, שוב

ע"ש ולפ"ז כיוון דעליל מודה בקנס פטוד
ואם כל הדין דוחיב הוא בMOVEDה הדין, כי
צריך להיות פטור, ע"כ דמידי הבהיר
טווען נגדו לפני בייד והבייד עיינו בפסק
ומצאו שהוא טעות ומתיבין אותו, ע"ש.

הגם אפשר דיש לחלק דין זה דMOVEDה
בקנס הוא דוקא בנסיבות דאי משא"כ בקנס
דגרמי דהוא דרבנן דחכמים כתו אותו כדמות
בתוס' שם, אפשר דגם בהודה מעצמו קנס
או אפשר לכל דתוקן ורבנן כעין דאוריתא
תקון וגם בנסיבות דרבנן פטור בתודה,etz"ע.
שם עוד מביא ראי' מהא דאי' בחורם סי'
יד סי' אadam אמר הבהיר כתבו ותנו לי
מאיזה טעם דעתוני שמא טיעתם, כתובים
ונוגנים לה, ע"ש ושם בוזאי לא מיידי
וזהינאים מודים. דהה גם הבהיר אומר שמא
טיעתם מים צדיכים לכתוב לו וזה כדי
להביאו לביא' הגדול לעין בו, ואם יהיה
לביא' טועןمامי נוגנים לה, ע"ש.

הנה צ"ל, דמשמע מל' השו"ע adam אומר
כתבו ותנו לי וכיו' שמא טיעתם כתובים
ונוגנים לו, ולאורה לפי המבואר לעיל adam
אין טוען בברור שטעו רק רוצה להציג
הטענות לפני בייד אחר אויל ימزاו לו
זכות אסוד לשם טענותיו, ע"י סמ"ע שם
סק"ב דכאן מירדי שדנין אותו ע"י כפי
ע"כ מוחיבים ליתן לו [הביאור זה עצם
הבד שלא רוצה לידון בעירו יש זה מושם
חישד או דחישד את הדינאים דיטו דין לצד
אחד או דמסתפק בגדרותם בתודה, ורק
וזהינאי עירו כפו אותו לדון בעירו ע"כ צריכין
לכתב לו מאיזה טעם דנו אותו, ופשות הוא].
ורק דצ"ל מ"ש מהא דאי' שם טיער ד'
יא' adam רואה הדין שבע"ר הוועדו שנוטה
הדין נגדו צריך להודיעו מאיזה טעם דנו
אפי' אם לא שאל, ושם בסמ"ע סק"ג בשם
הנומי יוסף ב"מ מ"ד דה דוקא במקומות
דאיכא לחשוד כהא עובדא דתדי כוותאי בפ'
אייזו נשך דף ס"ט ע"א אבל במקומות דליך
חשד והוא מלגלג על הפסק מנдин לוי ע"ש.
ולכך ציל מה מלגלג הלא יכול לטעון
שמא טיעתם ואני רוצה לשאל לביא' הגדל,
דטעות שכיה כמו בסעיף א', ומה הגדר
מלגלג. ובלי"ר דכך הוא שורת הדין דהיכא
דאין רוצה לדון בפני הבייד שבעיר ורק

אין שאים הוגנים בנסיבות ואינם חכמים
בראי ע"ש ואם זה נאמר בתמן, מה נאמר
אגן בפרט במדינת הקשה הוו שיצרא דע"ז
עיגל ההוב דמן גובר מאד, בוזאי החיבור
לקיים ולידיין, וכשיכא טעות לדבר על דבר
הוין שיחזור בו ע"י בת' הרשב"ש סימן
תקיח בדין שהטהעה לבער ואח"כ חטא
הוין נודעה ומגאות לבו ומפני הבושה לא
רצח להודות על האמת וכותב לו זיל עתה
אחי, חורך בר ואל תברש, ואל תהשוו שיש
כך בזון ומוטב שתחוור לאמת בהאי עלמא
לא ליכטוף בעלמא ذاتי ע"ש.

הנה זה לא מכבר כי' מעשה ברב א'
שהי לו דיבר, וכאשר יצא הפסיק פנה
בהיר להגיד לו מאיזה טעם דנו אותו, ולא
צט לו אפי', וכותב להם קוגנדס ארו"ד
וחביב להם מדאות ברודות, וככשרה טעמי
הבא להם איך שפסק שלהם מבוסס על
אדני תהו וקיי בהו, ושטפו אפי' בדבר משנה
ובתמיית פשרה, והם מתחילה לא ענו, כי'
לא הבין-scalable ענייני בעלי הדין תורה
ויזועים לשמצאה הם רק מה שוגע לכיסם,
הלא הטיפל אחד הדין תורה וה לא מביא
כך והם קבלו את התוי ע"י דינה בתרא
מי דינה לא דיקו' וגם א' מוקני הרכבים
עד לו התוי הניל וכאשר הוא שאל אותו
לא משנה מפורשת היא דין את הדין זיכה
את החיבור וחייב את הנקאי טימא את הטהור
ושיתר את הטמא מה שעשה עשו וישם
מינו (בנסיבות כי' ע"ב ובכמה מקומות),
ואיז ענה הוקן דזה נאמר דוקא אם הרץ
בגעמו מודה שטעה בגין במעשה דרי' טרפן
שם שנזכר שם במשנה דשנודע לו שטעה
אמר הלכה חמודך טרפון, ע"ש.
וינה לפ"ז מה שברנו זה אינו דכבר
תיכנו בראיות בדורות מכמה מקומות בש"ס
 במספר תשובה זו דיקו בפסקים. בעת מצאתי
ה' מפודש בשורת אבן יקרה הניל שסתם
שבראו זו בראוי נזחת דבגמרא שם רצה
לאקמי מתני הnil כר' דדאי דינה דגרמי
על' דברי הריצב"א בתוס' ב"ב כ"ב ע"ב
זה זאת, דדינה דגרמי הוא מטעם קנס ואכן
עת רוב הפסיקים ובשער חוי'ם סי' שפ"ז

ה מ א ר

18

יש חדש ועייש שמא' בדבריו רמאי שאין
לכתחוב הטעמי רק הטענות והתביעות
ולמר התעם בע"ט במקומות חז"ד, ובן בנה
וגם יש חדש והוא רוצה לילך לביא גאנזע
יבתו ביב' הטעמי אוליא עיזי' שיבון הצעיר
הטעם יראה שעיל חנן ואשדו לא ילך לנו
ביד הגודל עיש.

זה גיב' יכול לחתפרש ע"ד שכחתיו דאך
דכתבי דרכ' במקום חדש או אם בדנו בכו"
במקומות שא"י רוצה לילך לביא גאנזע מ"ט
פושט דהיה אם הביע"ד פוען דהיב' פען
בדין והוא תייח זולמוו בידו וזה כנוגה,
דבודאי דבכתיג מהוויביט להגדי נס וסומיט
ו吐א במכ"ש, דמה תיכי' דחרש בנסית
הדין דחטא עון נורא מ"ט היכא שיש מקום
לחשוד מהוויב לנוקות עצמו ולברך תפטע
ולא אמרדי' דהוי לו לדין את הדין לך' צוות
דבודאי לא יעשה דבר כהה לתהותה העריך.
דוא' בימי חולל ה' הדבר, שלא בחשנו כתבי
דיינים ותדיינים בכאן, ובפרט דין כרמ' מאן
דהי' מגדרי' האמוראים, ובבודאי היו נתבע
בכל מעשיהם טלא' לגורום חילול השם בטע
וא דוא' אני דנקוטנא ביישרא ולא הייבא
דמי' לאalter (ע"י יוכא פיז'). וככל מעשיהם
והגהותיהם ה' לי' לקדש ש"ט והו' נתבעו
אפי' בדקות מעשיהם, מ"ט היכא שא' סקעת
חדש ה' מהוויב לנוקות פצמו, וככ"ש באטמ
שטעו בדין שאן על בוהה דמצוחה הסעעה
פרוסה על כל החיים (ל' מהריל פרשנגן) וכו'
לען גדול מאדון החביבאים שנגנ' פלי' נא
לכל כעס בא לפיל טעות (ספרי מטה טיז)
ורבא שא' בגדי' האמוראים דרש מרבינו
דברים שאמרתי לכם פערת ה' ביר' (ג' קב'
קכ'י) וגם תלמידיו עיננו בפקו וכתרו עשו
כשלא נראה להם כנ'ל, ובודאי גאנזע
מהוויב הדין להגדי' התעם בע"ט עכ"ט, וזה
לא נכננו דבריו באוני הביע"ד מהוויב לאי'
הטעמים בכחכ' כדי שיוביל להראות פלוי'
דיינים אחרים, והדיינים אחרים מהוויב
לעין בות, ואם יראו שתפקיד הוא שלא כהונת
לייש וליתן עם הדין שיתעורר בגין דען לא
ירצה אם הוא בדבר משונה יכול חורי' לחזור
ולבטל הפסיק אם יציאתו לו בעלי דינן, אז
שנתבואר לעיל מהעובדא גאנזרדא (גאנזע)
ב' וביק' ייב' ובותה' שם דיה אמר' أنه לא
יציאתו. לפעול צעדם נגד הדיינים. שיוציאו

לפני הביע"ד גדול או הרשות בידו ואין זה
מחוותת חכבוד לדיני עירא כוון דיש דעת
תורה יותר גודלה או הרשות בידו לומר דהיא
רוצה לדין לפניהם, ורק שלא לעכבר הדבר
כופין אותו לדין בעיר, ורק אז אם מכשך
צדיליכ' לכתחוב לו, ואפי' אין שם דבר
לחשוד ולא שם טענה רק בטענת שבא, כוון
דיש ביב' יוגר גודל או הרשות בידו לילך
לשאל אצלם לראות אם יתן דנו אותו וליא'
ב' ביד' מאר ביד לא ליקו' וכמו שהוכיחה
בשווית אבן קראג, ורק חיכא והו' לא רצתה
ליילך לביא גאנזע ודק בא מרצונו הפטוב
לביא' שביערו' ואחר שיצא חיב' ווא' בכעס
על הדיינים ורוצה לצער אותם אמר' דרך
לייגלו' דהם לא יפתח פסקו' והוא רצתה לילך
לביא' אחר איז'ץ ליהן לו הטעם, ואדרבתה
מנידין לי' אחר שטמעצמו בא לדין לפניויהם
ולא רצתה לילך לביא' אחר ואין שם שם
דבר הנרט לחשוד הדיינים, וגם אין לו שום
טענה וסבירא זילכתי' גנד הפסל, ורק דכין
דיצא חיב' יש בלבו על הדיינים וזה לאו כל
במיינ', דוא' לו' נהנתן לדין, דכין דכל' א'
חשוב שהדין עטן, דלאו ברשייע עסלק', דאך
דיודע דאין הדין עמו יורד לדין' דאפשר דזה
דירוש' משטו עיי' פשרה וכמגנוג זמניגן, דזה
גולדן גמור, ורק מיריד' דכל' א' יש לו סברא
ההדין עמו וועז' הוליכים לדינ'ם כי אין אדם
רואה חובה לעצמו שהדיינים יכירעו עם מי
הבדע, עזי' בת', חיס' חוויט' סי' ייב' חיל
דאפי' חושב לפי עיננו בדין' דלא יצא משפט
בזה ואפיק' אם יחרור אחר הדין ערי' הו'
בר' בידוי כי ידוע שאן אדם רואה חובה
לעצמו ובחפשוordin' מצעא כל זיבותיו ויעיזו
עיגז' מראות חובה לעצמו משא'כ הדין
ההמוצע ושוה ומשווה בעיניו כל הצדדים וכל
אנפין שווין זו, הרואה דבר לאmittio' כך
מהוויב לחשוב מי שיצא חיב' בדין, זולת
זה הו' טלגלג ומיר' נידוי הו' מעמיד קרתה
אך בעבורא דכחותאי' דראת ר' פ' שהוא עצמו
נון מקום לחשוד עזי' שדרכו וטיקו' סטרו
אחוידי' עיל' מהוויב לנוקות עצמו משוד
והו' נקי' מה' ומישראל עיש.

ועיש פוד שטערט' בכל אופן ראוי' לפреш
טעמו מעצמו כדי להסיר עקשנות פה, ועיש
דבוקות כפי' אפי' אין מקום לחשוד אם
וואל אומדרט לו הטעם ובלא כפי' דוקא אם

בטענה זו זאת ע"כ, ולע"ד אין ממש בדבריהם, דPsiטא אדם הומינו לר"י על פסק של אבן העור יכולם להזמין דין לדין על פסק של ר' יני ממנוגות של ח"מ, ואין חילוק ביניהם דחיב הדיין לברור ולהגיד מהיקן דין אם יש טענה כונגדו שיטה בדין, כמו שיכולים לקודאו אותו לדין אם יש כונגדו תביעה כמו כן יכולם לקודאו אותו לדין על תביעת מן שיש עליו ע"י הפסק שלו שפסק שלא כהוגן, זהה פשוט.

שוב מצאתי שהברור מפורש בשווית מהר"ם ב"ד ברוך (הנורע בשם מהר"ם מרוטנוברג, מעבלי הותם, דבו של הר"א"ש) זוזיל שם בס"י תש"ג, מי שירא שהדיננים עיווונו לו הדיין יכול לתובעו אח"כ לדין ע"ש, והמ בס"י תש"ט ושאלת אם יכול אడס לעדר על ב"ד ולהזמין לדין, נראת דיכול וכור אדרבה מעשים בכל יום שمعدערדים על הדיננים המזמינים אותו לדין וכור וכן פסק רבעינו ברוך ב"ד שמואל בספר החקמה דיבלו אדם לתובע את ב"ד לדין ע"כ, והמ עוד לענין תשלומיין מחלוקת אם קבלו עליהם לדין תוריה משלמים, וכן יש חילוק אם דנו בכספי או לא לענין תשלומיין, ומפעם שם ומ"מ יש להם לחזור כשודנים שלא בדין ואם אינם דוצים לחזור דין הוא שישלם ע"ש ומביבאו המרדי בسنחדין רמו מדיעז ע"ש.

ועי' בשווית מהר"י שטייף סי' דכ"ז ששאל הגאון גנ"ל בא' שדוצה להזמין את הב"יד לדין בטענה שהב"ד טעו בהפסק שפסקו בגהה, וצין לת' הגיל, ומ"מ אח"כ מפקפק על הת' הגיל אחד שאין מובה בב"י, ומה שמצוינו שగודל מהזיר הדיין הינו היכי שהב"ד בעצם מסופקים ושהאלם להגדול מהם, ועי' בח"מ סי' י"ד בדמ"א שם דרבבי"ד הגדול א"צ לכתוב הטענות דלא חישינן לטעות ע"ש וכ"כ ייל דין לר"י לקבל להזמין ב"ד אחר לדין עבד מה שפסקו בדין, אך אין לברר סוף שכלי מיהב"ד שלא יהיה מדויצה להפסק ייל' ויזמין להב"ד ויש בו זילוחנא דבר דין ואבודמה שאותה תשובה לא מך בר רב אש缸 חתים עליה ועכ"פ בעלמא אין גוהגן כן ע"ש.

והנה כבר הוכחנו לעיל בראיות מש"ס ופוסקים שכ"ז אינו שగודל מהזיר הדיין

בפ"מ מהפסק, ואם לא רוצחים לציתם הם קב"ט ניזוי, מהא דדבר טבלא עם ר' ג' ביב ע"א ע"א ע"ש.

ועין בת' שבות יעקב ח"ב סי' קי"ג אם עזה הדיין בטיעות מפורסם מותר אפילו לא עשה תשובה, ע"ש.
לעיל העתקנו דברי הטור בשם הר"א"ש מדר' סי' קנ"ד וכן הוא בשער המשפט מצהה לומד לב"ד שהדריינים טעו ובכלל שבת אבידה הוא ע"ש.

ולכאורה מא' נפק'ם, וע"כ אדם הדיין מרצה לחזר בו אף שיודע שיטה ואומר לנו אחד מרבני זמנינו ע"ז צו נישט צוריך קין פסק, כי הוא שוטה רשע זוג רות, ועיננו אם ההכרעה הייתה לחזיבת התביעת להזיא ממנה ממן, מצהה לומד לו שלא שיטת ולא יתנו ממן שאין מחוייב, ובכלל שבת אבידה הוא ואם הכריעו בטיעות נגדו ותווע, מה יעשה התביעת האומלל אם פטרו לנתקבע ולא הוציאו הגnilה מידו וגבוהה, וחום חזון לבם לא רוצחים לשלהם כי יאמר לא בכח' הנתקבע לא ירצה לשלהם כי יאמר איך האב א' פסק, יש לו עצה לקודאו להזמין את הדיין והדיננים לדין על גדרמת השוק שגורמו בפסקם המעוות, ודאי' מהא וקדושים ע' דהיל' הב"ד לקובל לפני ר' ג' על ר' ג', ואפי' דר' ג' התנצל אח'כ על שלחה לו הומנה, זה משומש שראה שר' ג' גדול ממנה גמור ומכוח האם, ובטרם ירע זאת הלא שלח הומנה לה, ועי' ב"ב ב"ח ע"א דה' כתוב על שער העיר כל דיין דמתקרי הדיין לאו דין הוא, אמר להו ר' ב' בנאה אלא מעטה אתה איש פעלה וממן לי' לדינאג פסלוי', והמ נפשבאים ר' ג' וממן לי' לדינאג שלא בדין נזא הדיין וכאי ע"ש ומפורש דיכולים לדורא דין לדין ע"ש.

ואף דיש לתקן ולומר דשם ובקודושין הומינו לד"י לדין לא hei על פסק ממנוגות רק על שפסלו לקהלה ושם בב"ב מירידי קורא הדיין לדין על תביעת ממן שיש לו עלייה אבל לא לקרוא הדיין לדין על סך פסק שפסק כונגדו בתביעת ממן, דאי' כל שיצא חייב מבית דין יזמין את הב"יד לדין חייב זילוחנא דבר דין ומ"מ אין טענים גבריט טאות שנחשרו בעיות דין, ומצעיים לאם לברר הדריך ע"י ב"יד אחת, משתמשים

ה. מ א ו ר

20

ומזה לפרש את התנאים (יומא פ"ג) ומזה דיליכפו באאי עלמא סוכס דברי גנאי שמייף זיל הם מדרסין איגרא ולא צפער להביגם.

ובפרט בזמנינו שרבו מעותני דין בטענו כאשר האריך בהו הגאנן מעדכידין שלטמא בספר באר משה שלו, ושאר רבניים שלטמא והאם לדיניהם שנחדרו בעיות דין כאשר בעה"ז הוא יותר מגדיר "מלטה דשכיה" הלרשעים ומושא ה' קאלו אשר כל פרענא שבא לעולם, לא בא אלא בשビルם, אז אין קודם בא עד שכלו מן העולם. וכיון שבעוותם הם שכיחי, בודאי שמצוות גודלה להלמיים לדינית, ניתנו דין וחשבון על מעשיהם הוא לחוש לזרחותם, בואי בשוע"ע יור"ד סי' ד"מ ומצוות גודלה לעוזר לבע"ז האטאל שנפל בידם, וכל רב שמונע עצמו מפני אוניות הוא בכלל אותם אונן מועצתם ולגורה.

וממילא הראוי שסבירה מדרבי רמ"א חיטין ייד מב"ד הגדל דאי"צ לכתוב הטיעון דליה לטעות ע"ש, וע"ש דמודמה כל ב"ץ לביד הנורול, ואין הנדרן דומה לדראי זעיר בחתמי תשובת שם סק"א בשם תשומת נוריב זהה דיאו אם הדבר וכל הדינים שישם עמו הם גדולי ישראלי מפודדים בהורף הם הרוב בלבד הוא גדול אף אם הוא מושה ונగול הרור מאד אין נקר לא ענן וזה ב"ז הגדל וצריך ליתן בכתב הטענות והפסק ע"ש, ובדאוי זהה לא שכיה ב"ז כוה בטעו הוה וחישיבנו לטעות וממילא דיקון חזיקיןן.

ומה שחרוש שכל א' מהבע"ז שלא יוו' מריצה מהפסק יילך ויזמין להב"ד לרוחן ע"ש, והנה כבר כתבנו דאן בחומנת ב"ז לדינית זילותא, ואם יש טענות כגדום ייפש אוניהם, ואם אין ממש בדברי הבעל, אז כי לא זימינו אונם אפי', דהלא יודע וב"ז הש"ז בחומר סי' י"א סק"א דאם לאם מומין לשמעון לדינית מחויב להגדיך לשמעון על מה מומינו ומה התביעות שלו, ואפי' לדעת הבאר שבע דס"ל דאי"צ לרבר מ"ט שם בשם הרא"ש בפ' שבועה"ז דאם ירשות לביד שיש רמותא יטלק עצמו מהדרן ע"ש ומזה מהה דלב"ד מהובי' לגלות מות טה התביעות הם יכולם לראות אם יש ממש

אפי' לא נשאלו, ומזה בפשיטות כן בכמה מקומות מהש"ס ופוסקים, וכמה גודלי רבניים טעו בהז וכמו שהאדרכנו לעיל בדוחית טענותם, ומה שלא הביא הביי ייל או שלא ה"י לפניו כל הכתב ייד' כמו שנדרס עכשו, או שהי' פשיטה לי', דמ"ש דין מادرם אחר אם יש כנוגדו תבicut ממון למה לא יוכל לתבעו כגון אם דין נפל לו ירושה, אם אחיו ואין יכולם להשווות ביניהם או שאך טענות תבicutות כגון עם פועלים וכיוצא האם לא גרם היוק ע"י גפסק שלו ולמה לא יכולם להזמננו והי' פשיטה לי' זה לגב'י, ובפרט שהדבר מפורש לנו בשווית מתרם ב"ד בירך שהי' מגודלי הראשונים ואם לא ס"ל לגב'י ה"י לו להביאו ולדון כנוגדו עכ"פ, ודוחק לומד דמה דס"ל למחרם בפשיטות ס"ל לגב'י בפשיטות להיפך עד כדי אין צורך להעתיקו, אבל הוא אפשרי פלוגמא לא אפשרין, ע"ב

שוב דאיתו שהביי כן מביאו והוא בס"י ב"ה ביל חולק ע"ש, וכן מביאו הש"ז שם ס"ק ט"ו ושם בס"ק ל"א ומידיק מדרדיו שם גנד הרמ"א שם, וע"ש שכ' שכדי מתרם כ' גם האגדודה בשם ספר זההכה לדיבינו שמואל ביר ברוך, דיכל אדם לעדר על הדינים להזמין דין ע"ש, ופלא איך שכל זה נעלם מהגאנן הדוי שמייף זיל ובשביל זה כתוב מה שכתב ע"ב.

ומה שמשיים שם שאין להזמין דין לדין על סמך פסק משום זילוחא דברי דין לא זכיית להבון, רמפני' אם טעה הלא צידן לחזור בו ואחדבה החולול הוא אם לא יהוד על טעתו, ואם שע"ז יתרבד טעונה, הלא בן אדם הוא שעלול לטעות, וכמו שהאדרכנו לעיל, ואם נחשדו בעיות דין החיבור עליו להגדר טumo ונמקו וכמו במעשה דד"פ בהני כותאי כדי להוציא עצם מהשד, כמו שכ' בגורב חנינה חומי' סי' חיל דלא חדש אצל' שם רב שימנע מלעתה כן (זההינו לומר הטעם של הפסק) אם לא שידע באמא שלא דין בצדק או בזדון או בשגגה וגס לבו ובש מהלודות על האמת שטענה ע"ש, ואם זה הטעם נירשות עד לבבדות ולילוחם, ליזוללו וליזיל הני שוטים רשיים וges' דוחה, יידעו בני אדם מי הם ולא ילכו אצלם לדין

דבר כהה על רבנים, עבירה גודאה וחמורה כזו של עיות הרין, שבуниги הבעה"ב שלא עבדו ושנו עוד זה החטא, הלא כל'א למד פרקי אבות וידוע מהמשנה פיה דאבות שחדרב באלה לעולם על עותה הרין" ע"כ חשב לו לצחוק ייחסב אם אבא לב"ד אחד עם קובלנא כזו על רבנים, וגם חושב אם דבנימ שמלדו תורה ונשאיס את דגלת יוכלים להחותזרד למצו ידור כזה, א"כ כל אנפין שווים, גם הב"ד אחר לא טובים מאלו, ונשאר לו רק למסור דין לשמים ולצחוק חי וקיים, ואת זה יודעים היטב "הריעובנים" הדושים האלו כי ידאת שמים אין להם ומאנשים ג"כ אין מפחדים כי יודעים כי מי היה לבודוק אחדריהם ולעמדו על מעשייהם הדעים.

ואפי' אם הריית הוא בין שני תלמידי חכמים, קודם כל בין שני תלמידי חכמים ששניהם אין להם כסף זאין מחייבים שיבאו אצלם עוד הפעם לדריית, וגם אפשר מפחדים מהם ואו משטרלים להוציא המשפט קרוב לידיים ושוב לא יחלוננו, ואם הריית הווא בין עיה לתיכון בין לבן ליעקב והדין בא לפני דייני סודום (וזם הבודדים דמנינו ודרידניתינו וגם הרבה מהשלישים הנשענים על ידיהם שהבוררים בודרים בהם שיעמדו לצדם) או תמיד הם מכורעים נגד הת"ח היושב אהל, בנימיך שהוא בטלהן, ואין יודע בטיב משא ומתן, והגעה שליהם הוא כי הלא הת"ח לא יחוור אליהם לדריית כי הלא אין עוסק בא"ביגנעס" ורק פעמי שודוצה לבנות לו בית לגור עם בבית מדרשייל קטן, אבל הסוחר אם יטו המשפט לטובתו הלא השוינדרלעד הווה כמו שעשה לוה יעשה לאחרר, ויש לו הרבה דין תורה' וירע לבחוור בהם כי הם יוכלים המלאכה, וגם נותנים להם מתנת יד מקודם ואחרדי הדין תורה, ע"כ תמיד מכךייםם כנגד הת"ח (נק' אמרו לי סוחרים גאננים שיודעים מהמתזחש), אבל גם במקרה כזה מה יעשה הת"ח האומל, קודם כל אפי' הוא בקי בדני מוניות אבל הלא אין בקי בטיב משא ומתן, וחושש אולי הוא בטלהן וקשה להוכיח זה, אבל אפילו אם יכול להוכיח הכל, אבל הלא חושב בעצמו הלא בידך כלל רבנים הם מפודסימים רב דק"ק פלוני ופלוני והת"ח העוסק בתורה בגיןה ואין לו שם,ומי יאמין לו נגד רבנים

בדמייה, ואם הוא רק רמות, ובפרט אם הוא צען נגר פסק ב"ד וכבודאי דאם יבא לב"ד יגיד הב"ד חיבבו אותו ואני רוצחה להומינם לזרת רק בשבייל שחיבבו אותו, בחדי קיזיציאו אותו בנזיפה ואיך אין כאן שום חשש נעלען"ד.

ומה שסימן שאחותה תשובה לאו יבashi חותם עלה ע"כ לא ידעתי מותנה אי כוונתו באמיתות התשובה, הלא דיבינו הב"י מעתיק כמה פעמים מתשוו מהדר"ם הניל ובמלה השובה הניל וגט המדרכי מעתיקת, וזה עיד על אמיתתה, ואם כוונתו לומר דברון זאייז גמدا מפרשת ע"כ חולק עלי', ה באמת תמה גודלה, הלא יונתן גבר ענותן כתיב, וידוע לכל מי שזכה להכיר את הגאון ר' יונתן שטיף זיל ראה גודל ענותנותו, שהי' מתכטל אפי' לפניו ילד, בבחוי עניין מכל ואדם", וכאן שבקין לעותנאי, להלוך ולזרות את דברי מאד הגולה מרדן מהר"ם שהי' מבعلي התוספות ומגדולי הראשונים, דברו של הראשון, ופלא הוא,

ומה שמשמעותם שבעלמא אין נהגין כן, ע"ז נאמר לא ראיינו אינו דאי' דבאמת דבר זה להומין ב"ד זה מלטה דלא שכחיה, בפרט בשנים קדמוניות שתוו בתיהם דינים קבועים בכל עיר בראשות רב העיר, לא הי' שכח ודבר זה של עיות דין, היוו דנים לכל צד בשווה, ואהן אם יה' הנדרן עשיר מופלג וגבר אלם וחושש התובע שהדיניהם ישאו לו פנים יש לו רשות לומר שרצו לאילך לעיר ארתרא אף שהב"ד שביעידו יותר גודל ע"י חזית סי' י"ד סוף טעיף י"א ברמ"א שם, הב"ד קבוע בעיר אחרית שוב אין להם שום גייעה יותר לזה מלה, ואפי' הב"ד מרגע שתחנו עליו את הדין, ורוצחה להומין את התב"ד צדיך לבוא בטענה ממשית כנת' לעיל והלא ע"פ רוב הריות הם בין סוחרים ובבעלי בתים שהם בעלי בתים פשוטים שאין להם י"ד בורי מוניות שבוחים עד לבוא בטענה ממשית נגר ב"ד, וע"פ דוב המעוזים בפרט גמידיים הם דשעים ערומים ועושים זאת בערומיות גודלה ולהראות פנים למ"ט פנים טמא שליהם, ואיך יכול בע"ד האומל להוציאו כנוגדים בטענה ממשית הלכתית, וגם חושב בעצםו אם אני בעה"ב פשות אבא בטענה נגר רבנים מי ישמע לי ומילא מין

ושכנגדו הנור כלוי קרב גבוז ואיש מלוחת בזיה תזרע תמייה מלא מדע וחכמה או בחרפתנו ביטול הפסוק והובדה החוצה מוגהה מצעדים דיל דואג תנא דמסיע לבב מז שביבנו, והמבחן יבין.

ולסיבות שאין להביא ראי' פקנונג העולם כי כאמור דבר כות שיבא הדבר לידי זה שדין יתקרי לדינא, כמעט מן הנגע מפני כל הטעמים שבארנו אבל לדינא דין מהרים מרטנברג שרירין וקיטין שכליום לחוטין דין לדי'ת על ספק שפק ונרם הפסד שגרם בפסוקו נעליגר.

ועכשו נידון אדרות רבץ או הדן שבסקחים מהם לתזמין לרבות או ביד ורואה שטענות בעל הדין היא ממשית איך יתנהן, והוא אמרת שזאגנו רבנית סלסול שאסרביט לסתמיין לחבריהם ובניהם ובפרט במדינה זו, וזה לפ"ז מה שבארנו עד עכשו שיכלום לעין בפסק דין ומוחיבים לעודר הדין עז ולשנא וליתן צמו עד שייחזור בכל האאנציגים ואג רע משאר עוגר עבירה שהחוויב למתנת ולהפרישם, ואם ברואה כלאים על חמוץ אמרו חזיל דאי' הי' רבנו וכן איספק בשיטין מעילו ואפי' הי' רבנו וכן איספק בשיטין יורייז סי' שעג טעוי א', וכ"ש בעין הטורה של עיות הדין שכל העולם לוקה בשבייל וזה בוראי דמתוויבים למתנת ננד המעוויות בכל מה דאפשר ועתה מובה לכל הצעלים, ובשביל כבודם החומרה שאין רוצחים להזור מפני הכרושה יסבול כל העולם, אהמה! וראינו כי נא' מתרניידי מחריזים שיק זיל שעה מה ששאגע מרבו איך שבא בתוכחה לרב ידריך מתגליל שקלקל משפטו, ואמר כי' שברוג הא מתודעדים ראבינעד כי אל' בהדרים כל קרע בבדרים הנוגעים בין אם טקומות והוא מהרם קדושת המשפט, האמת והצדקה, היסודות שבית ישראל גשען עליהם ע"כ כי עבירות שבין אדם לחבירו אין יותר כי' מברך, ע"כ.

ושוב מצחתי בפ"ז חומר ביה י"ד פ"ג משובה מהאגון בעל חות השני על אהזה דין שפעה בדין ואין רוצה להזור מחשש שלחטא דבר דינא ועי' כי שם בז' אם מודה שפעה אלא שמחביר לזרור בז' פשיטא

ופורסמים, וגם ע"פ דוב תיז' כה הוא עדין גפש, ולמרות רוח לו לנחל פלאכה עם רבעים ועם נוכלים, וגם אין רוצה להיות שיחה בפי חבריות, כמו שכי' החתיס באחת מתשובותיה אין לך תיז' שלא פגע בו אייז לבן האמרי אבל מעת חמוץ הלביבים שיפגע בתפקיד, ודפחתה.

ונם ידוע לי עובדא מא' מיזדיי, כאמור תיז' שהי' לו דית' וג"כ לטני' הגורדים הייזוטים אבל להשוויש תיז' עכ"פ ידוע להטוב שבhem שאן מעד לגבל בידים לעותה דין במזיה, אבל מיט' גם הוא כי' רוחק מלקים והוא מתוגנים בדין' לעין בכל פרט וקרא בטעות אז'ה שטר אנטרכט שחווא שט' וגם שאר טעויות הלבתיים, וכאשר יצא הפסק כמו שיצא ועמד על הטעותיהם, בקש קורם ליתנו לו מהיכן דעתוני, וכאמור שהלא עשה את זה בשוגג לא הסס ונתן לא הדראה לו טעונו, וכאשר הלה ראה מה שלפנינו בטל את הפסק ונמן להם דשות לילד לב"ד אחר, ומילא זה הדבר החקמים שביניהם אם רואים לפניו געדי קשת וידע זמפני ויכול הדבר לבא לידי אי געימות מבטلين הטע ודרנים את זה מחדר או מטהילקים מחדין, וגם פעמים שתבידי או הרבה שאלי בא התלונה מעין בהפסק והובע מתייכן דעתוני ואם רואת לפניו טוות נושא ונתן עט דין ומעמידו על טעותו, והלה חור בז' מפני היראה אם מפני הכבוד את הרבה שאלי בא התלונה הוא רב מפורסם ומפהוד שיצא גדור זה יגרום לו אי בבוד חדר בו אם הוא בר דעת, ובמ"ש שיטר לי' א' ממשבחו של הבאן ומגוזה הרלי' גראנוואל' זצ"ל האב"ד דק"ק צעהלים. איז ששמע ממנה מספ"ד מודיעת שהי' לא מבני להלן וכאשר הוא עין בפסק ראה לפניו חסר ולא אור, וצלצל להרב הפסק והעמיד אותו על טעותו הוזה לו, אבל הרציל הרב אבל מה עשתה אין צו נישט צוריך קין פסק' והסביר לו כי זה לו לבוין גדול וזיהו אן דיבא ופיזאן או אמר לו הגןן מצעדים, אם לא תחוור מהפסק או אני אומינך לדי'ת, ואם לא חרצה לבוא לפניו לדי'ת ותליך לב"ד אחר אני אלך עם הבער' שדי' לטעה לפניו בגדר, ואנו כאשר ראה הרבה הטעק כי גאל חטו מכם

ה מ א ו ר

להתעורר בו, ואם לא גזה חילול השם אם יחרסם בפני העולם איך שרבבים מעותמים דינים, ע"כ.

והנה בשאלת רשותה אחר שפנה לכמה רבנים ובתי דין, ואין רוצחים להוננו הנה כאן דיןים בעיר שמהרשות בתשי' ריב"ש ס"י רט"ז דמותר לדוח בערכאות ע"ש ורק אם אפשר לקבל רשות ב"ד בודאי צריך לקבל רשות ב"ד אבל הלא גם זה לא יתנו לנו, ע"כ ניל' דמותר לҚורותם לערכאות, הכל'ע'.

ועכשיו נדון בעניין חילול השם, ולפער' אין כאן חילול השם, דכמו דמותר לילך לערכאות על הדיינין לילך להעיר לטוטנו, מכיש דמותר לקבל על המעוותים או לתחבע לבטל את הפסיק השקר וגם הוה כמציל מידם, ואף דעתך יתפרנס שרבבים מעותים דיןיהם הלא אמרו חז"ל מצוה לפרש את התנפחים מפני חילול השם והיינו אם אין מפרשם אותם ויראו הבריות את מעשיהם המכערין יאמרו פלוני שלמד תורה כמה מכערין מעשו ע"י יומה פ"ז ע"ב והיה אם רואים ברבנים שמעותים ונינים צרכיים לפרשם אותם מהם עושים נגד התורה ולחותרים עליהם שהם משוקצים ומתוועדים וימנוו בני לילך אליהם לדידית, וגם אפילו לילך לנוגדים לערכאות ולפרשם את שם דוקא, ואין פרשות וזה הוא חילול השם, הכל'ע'.

ורציתי לשמעו חור'ז של ת"ח בהה, והייתה יצילנו משגיאות, וכמוון שציריך היריות גדרלה ונוראה בענינים אלו, שי' בראוי כמשש שהי' באמת עיות הרין, ולהוציאץ עם רבנים גדולים בתורה וביראה, כי אדם קרוב לעצמו, ובלי' יכולם לכשל ח'יו בכמה איסורים גוראים כמו החצאת ש"ר וביזוי ת"ח אשר חז"ל אמר ע"ז שאין רפואה למכנו, ובפרט בדורינו זה מעת בואם לעולם הקנות החושה תוכרת אמריקה, ובמקומות להיות בן המתנקנים, לבער הקוצאים מן הכרם, נעשה מן המשחיתים אשר אין מבחינים בין טוב לרע, עד שנענו בעצם לקוץ מכאי' בבית ישרא' לגרים צער והיקות ליחידים ותיה, ולהרבות שנות חנן ומחלוקת בין התורדים, ויבוא בעל הכרם ויכלה את קוזין.

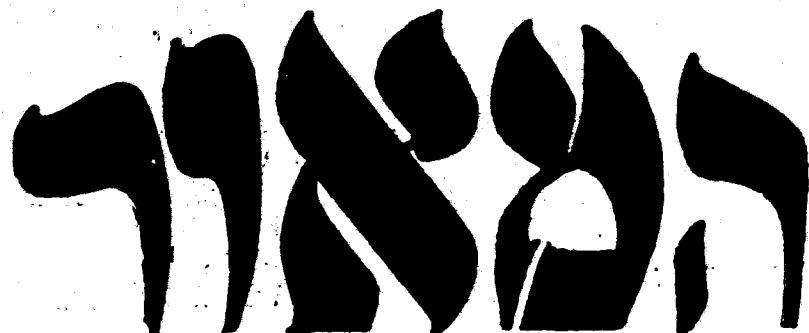
וחין ליה בארזפתא דנפהה עד דמכין צאו לחוזר והין, ע"ש.

הרי שלא יפה עושם הרבנים שלא רוצחים עין ולהתעורר בדבר שונגע לחביריהם הרבנים ולא אהוי רכילה ומגלה סוד הדם מרגנישים בעצםם שהם עותמו דין או במיד א' זלא עיננו כל הצורך בדין ולא קיימו מהו מתוגנים בדין' או יצא כי גם בעtid יתנהגו בכנה להוציא פס"ד بلا טעם וריח ע"כ מפחדים כי אם הם יתבעו דין ושהונן על מה ולמה עשית ופסקת לך, ע"כ בכנון דא קישין לוגמלין, ע"כ הם מוחfine זה על זה, ע"כ.

והנה נשאלתי בא' שבא בטענה שהב' יעוותו עליו את הרין בטענות ממשות והלך לממה רבנים וגם לארגוני רבנים וכולם דחו אותו בטענה שלא רוצחים להתעורר שהוא גורם להם אי נזימות, אם מותר לו לילך לערכאות, ואף זה הערכאות מכירום בפסקי רבנים מ"ט זה רוקא בפסקים הנעשה ע"פ דין תורה, אבל לא בפסקים שאין להם ידים ורלים אין בהם לא תורה ולא דעת, ובפרט לאחד הסכסוך של הגביר ר' אשר שארכ' נ' אי' אם שכונגדו בשונה העבראה, שה' להם ד"ת זהה שכונגדו הילך אח'כ לערכאות, השופט בחתובונו בפסק הבין שא'א זהה הי' ע"פ דין תורה והלך בעצמו לעין בדיני חומי' גנדפסים באגאלית, ונוכח לדעת איך שעוויתו את הדין נגד הפסקים, וע"כ בטל את פסקם וגנפרנס הדבר בטענות ובספר' המשפטים שלהם איך שרבנים מעותים דיןיהם ופסקיהם היפך דעת תורה בעיה'ר ונתקאים מאמר התנא המחלל ש"ש בסתר גפרען ממן בגלוי (אבות פ"ד מ"ה), וה"ד חילול השם בגון אנא דגיטנא בשרא' ולא יהיבנה דמי לאלטר ע"י, ומוא פ"ז וע' עוד שם מענין חילול השם הכל' שלמדו ממנה הבריות לא לדקדק במצבה אי' שעושה מאונס הו' בכלל חילול השם ג'ש, וכי' אם רבנים מעותים דיןיהם אין לגר' חילול השם גדול מהו, אף דעתו את זה בערמה ובסתר, נטגהה הרבר לעיני כל העולם.

והנה יש לעין אם מותר בכנון דא לילך בערכאות כיון שאין רבני ישראל רוצחים

הוחז בכבוד ספרים וקונטראטי-תורה ובכלם — בהמאור

קובץ מוקדש לTORAH ולבָּל עניין עם טהראַן

יזאָ לאָר בְּחַשְׁתָּטוֹת הַרְבָּנִים וְהַסּוּפְרִים זֶה

בעריכת הרב מאיר אמסעַל

ב' ברוקלין מנהמ אַבְּיָלוֹל ה'תשל"ז תצ"ז
שנה כ"ט קונטראט (רלט)

ט ה תו כ נ

תצר בעביגין להזאת שבת
הרב ר' אַמְסָעַל
ביואר לאוין אשת אחוי האב
הר' ש' אַבְרָן
ליישׁ זעקב ונגול
הרב ר' ש' שווינש
הערכת ספרים, הוצאות אל תומם, מכמת לדוח,
רבבות אפרים, אוצר השוית, ס' גודלי תורה
ידייעות מעולם התורה. עזרת תורה העוזרת הנזולה
لت'יך וכ'ר, חתונה מפוארת, ברכות מוץ'
על עלבון התורה ומקורי מעת
חבר לתביעת מלבוגם

שבב קודש והתערורת
הרב ר' ש' פְּנֵיאוֹרְסָטָן
סמה ואולה
כ'יך האַזְמָוֵר שְׂלִיטִיָּא טְסָקָלִיעַ
שְׁלִילָה כְּלִים שְׁנַחֲלָפוּ
הרב ר' יְהִי-שְׁלָמָנוּנָגָע
וְשְׁלִילָה קְדוּשָׁם
חַרְבָּה ר' אַיָּא כ'יך
ואשר לחיות חבר 'קנסת'
הרב ר' ש' מונק
ט'ל בנות ומלזה
הדורא"ש סעפתייר
הרב ר' ש' ואחרמאן
הרב ר' ש' מקוה
פְּתַחְיִים בשאלות שונות
הרב אייל שפר

H A M A O R

Rabbinical Bi-Monthly Journal

July - August '977

Vol. 29 No. 4 (239)

Subscription: \$5.00 Annually

5002—18th Avenue, Brooklyn, N. Y. 11204
Tel. 854-2832

הט אוד

26

בנוגע רית הן בימ ידע מוקדם שישם כן. "דיינם" ו"רבנים" בעלי מקצוע, סוחרים מוכרים וישראלים ברית היה מסחרם הכל מצין. ומשם אף הרין למקומ ששכר גדול בצד, וכחוא שיש להזהה מהם. אבל לעומתם הן ישים ביה, רבנים מוכרים אנשי אמת וortho צדק, ורבים אין אמרת לאמתה יעשה נא כל מה שבכוון להמשיך את בעלי ריבוי לב מוסמך בוה, ובם אשר בכחו להשפיע לזכותם בוגע סבל, הרץ דומה ואינו דמה. דמה כ שינו התחרבנו לאינשי דלא מעלי, ואני דומה כי עניינו דמד גועם למונוא ושליל לאיסטרוא. הגעתו לתוך הבשר הבשר בה, וכשביל בר-רויזים לשליחן מן העולם, ובמו את הרוב הנ góל הידען מבאראפרא של הגם שהרב הורא יצא על כל השחתה ואני רק על ההכחשה, אלא שהתקביה מצילנו מידם. את מודיעתו לא הרפטי שהרי יעלה לו בסכום פה ואיני דואה התועלת לטובתו. ממכובדי המפורטים הרפתי חיל מהם להפיס קצת את דעתו ונוג שאל לצער ביחס את קוראי המאור, שבזואי יכאב לנו למשמע כי רשות אצל "אנשי שלומנו". ולעצמיו אני אומר, סורה נא מעל אהיל האנשיות ובז' ותוק ואמצ' ואל ישתדל אתה, והרי הם תחכיהם חברה גדולה שיש להם אוצרות קרת ותאותם להב הב היא כל העוזת היימת, ואני בים יכול ללחוץ אותך, ומה שובל להזיא בדית יוציא, יתתקלח להשיכיהם מלבו, השכם והערב עלייהם וכבר. ריבוי לו פרונטה טוכה ברכנות או בסחיטה או בסחיטה באפונ שיפנה עם לתהית בכל הרחבות דעתו וכהונתו, ולימל בה בכל בשורנותיו הבודדים.

מזל טוב וכל הברכות

אמורות בוה לדיידנו הריגול ונעלת מאה הרב הגورو בתורה ובמצוות הנגיד והמפאר המפורטים לשם לנואן במשמעותו הטובים וציקתו העומדת לעד, נצד מגוע גמל' וגואני ארץ כשי' מוה"ר אברהם יהושע העשיל רובי' שליט"א אבן יקרה בלאם אנדרושעלעס קאל. — ולדעינו הרבנית הקבודה חי' לגול הנסתם נכדים הרראשון לגיל המזאות הבחוור היניק וחכמים חז"ל נ"ד בן חתנס הרבי הנגיד איש גאשטלט מריה יעקב צדוק שענבערגער שי' בשטרם. יתרבו נא כלום מעוננות בכל הטעוני והחסדים ויגדו נא את כל ירח לתחנה ולהזופה ולמעיט לאוית' וגעים. התשובה

ליישע ת"ח נעקב ונגוז

ביה, ג' לס' מ"מ. פה מאנסי יצ'ו.

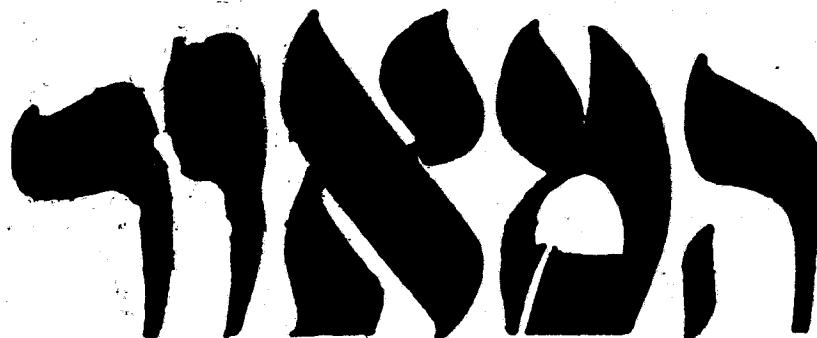
החיים והשלוי' וכט"ס לכבוד ירידוי הרב והגאון המאור הגדול המroid הארץ ולודדים עוזם בפרש לחום מלחות ר' במסידות נפלאה ואת זהב בסופה בשית מוה"ר מair אמסעל שליט"א.

ד"כ אני מציא לכ' הקונטראס "אבן מקר' תועק" שותצתתי לאוד וכן מודעה דבא להרפים בקובצ'ו הנכבד, מה שבסלבתי וממה שהגענוי מהכחות של הערד' רב השווים הנחשים השרפם המנשכים את העם בכל חמאת אדרסם, ואין ר' מלים בפי לספר כמה ציערו אותו הרשעים הללו, וגרמו לי ולמשפחותי צער ועגמ"נ וכרי' ומלבך גולת ממוני וכרי' עוד הוציאו עלי' ולולאים וש"ר בשכונה שתושבה דצ' שאה' שם הרב בבחכ'ג וכרי' ולבטוף כשהגע הרבר לדית הדיננים והבודדים שליהם סילפו וויזטו דברי' והוציאו משפט שוא ושקר והביאו עלי' כל מני צער ולא ברכה ופרות וכו'. ושיטתם כהאי פילוסופא במס' שבת דאמר לר' ג' אריגנטלת אודידיתא דרצה וכבר החליפה בתורה שלהם ר'יל. וכבר בא מים עד נש' ואוי אפשר לעבור בשתקה על הפשעים הללו ואני פונה אל כתרא שליט"א שהרי גם כים סובל הדבת מהם בנשמע בכל העולם וכו' ויש להרעיש העולם ולהזהיר שלא יפלו בראש החנפים ותגוננים וכו'.

ואה' למר אסיד תורה' ואחתותם בברכה, שלמה יודא שוויזער מאני ג'.

תשובה העורץ: הנה עוד לא הספקתי לעכל את מכתבו הראשון של כבוד קידוי הריגול איש המורות הרוב גמל החכם שלם מוה"ר שלמה יודא שוויזער שליט"א אבן קירה במאני וכבר הצעני מכתבו השני מפ' ראה שגורם לי הרבה תוגת נש', לראות איך קמו עלי' אנשים המכנים עצם חסידים, ושודו את ממוני וזה כבודו שונות, ואין להבין מה רוזים ודוקא ממוני וזה כבודו איינו לא סוחר ולא מוכר אלא ת"ח העוסק בתורה ואלו הרוזים דוקא לבול ולרמות אחרות, הרי יש כאן די גבירים, ובם גברים שעשו הון וועור שלא בזדק, יתתרבו נא אליהם.

זהו בכבוד ספרים וקונטרא-תודה ובכלם — בחמאות

קובץ מוקדש לרותה ולכל ענייני עם ישראל
יזא לאור בהשתתפות הרובנים והופרים היוז
בעריכת דרב מאיר אטסעל

שנה לר' קונטרס א (בכ"ד)

ב"ה ברוקלין תשרי-ח' השם"ב תצ"ז

מהותן

בורורים וдинנים מעותי דין
אי"ה שיתוף בחירות במורי
עד מסירת חליך אי"ל לעכרים (—
עד עובנו של ר' ג' בערבער
מכתבים בענין מקאות אל ב"ק ואדריאן מהלמען
ספרים וספרים, שורת די סופר, חדשין נם ישנים,
באר שרים, די תורה וועלט, לי לאלא עד זביט
מוחתיכם, משתה תגבה להרב: יאלען שליטיא
רתמנותם של בעביה וכו'.

סיק בדבר איחוד ישראל בכתיבת ס"ת
ב"ק אומיר שליטיא מלובאויטש
מכתבי ברכה מהרבנים הבאים שליטיא
אי המלה ינחת הלהה הרב ר' ג' שפין
בדין דעתות ושיצים הרב דש"ן ר' ר'ין
שכיב דברים הרב רמשי בעראוואויטש
ענין תרומה הרב ר' ג' רינמאן
לדי ותשובה הרב דודיא בריזמאן
הפטור והארת פנים הרב ר' ג' שפין
שיזוך הבנות בשבת ה' ה'

H A M A O R

Rabbinical BiMonthly Journal

Sept - Oct. '981

Vol. 32 No. 5 (264)

Subscription: \$7.50 Annually

5002—18th Avenue, Brooklyn, N. Y. 11204

Tel.: 435 - 0719

בערנשטיין הוא הנember 1 בדין התוועת
של הנכלים מכירים בו, ואם ימצא זו
בפני הירצאה יהיה לו דין מודעה לרוב
עכ' עבד את האינטנסים של בערנשטיין
בגאננות, סלק' את הטענות, כתוב פסק א'
טענה שלא שמע רך מצד א' וכו' וכו'.

עכ' ידע מעיך את אשר לפניו, ואפל'
יסכים לשיליש אשר מעיך יתרצה עליו, אם
עכם העובדא שיושב בדיין בהשתתפות
בערנשטיין ציריך בדיקה אחריה כי כאשר
רברתי עם א' מגורי הדיבנעם, אם תואם
מרורתה לקבל את השילישות שאל אוטו ט'
הוא הבורדר שליהם, וכשאמורתי לו הירצאה
אמר לי "מית הירצאה זיך איך נישט בי"
קין ר'ת".

עכ' לדעתו אם המוכע לא רוצה ליכת ר'י
עם בערנשטיין מותר לילך לערכאותו, כי
אסור ערכאות הו א דוקא אם מניח ד'י
ישראל והולך לרוץ לדיניינו עכו"ם, אבל לא
במניח גולני ישודאל, ואדרבא אסור לילך
אליהם ויש בזה משום לפני שמכשיילין
אותם בעון הנורא של עותה הדין ובכ"ז
פורעניות לעולם ר'יל, ובפרט לגברא ר'טן
כמ"כ, זה הוה השפלת כבוד לעמוד לדין
בפני קטן כהירצאה, ואני מצטער מאד שעז'
היום עוד לא נסתדר העניין, וישנם דיבנעם
שיתנו השגחה על מי מריבה כו'ו, ואם אק
דין באץ' יעשה הי' דין עני חומט אל יפק
ואר' צדיקים יוזו לשם".

יד'רו הדושו"ט
שלמה יודא שוויזטן
מאוני ג'.

הערה: מכתבו הוה של כבוד ייז' נעל'ה את
הanton המפוזט מוחair שלמה שויזטן שליט'ג
רב במאנסי סוכב הולך אל גילוי הדעת' של איזו
הרבעים ואל הערת' יידי' המקוה ורקול ווישט
המאור', בלילין הקודם, שם נתברר שבעל'י "מקה"
ישראל' בברא פרוך עם "המונגי" שלום ז'ו
פלישטנאן, עוזיס כל הליצנות מכל עין של ר'יא
זטראביס לבודא לדין לביר' הנון, התעקשו בשע'ו
בוררים' בערנשטיין וראנסברג בערנשטיין
הכרנו בקונטס הקודם את אחד מקרובתו, הגת
ראבאטזון ציל', הייד', ואשר מתחצ'ז' ואינו בוח
להיות הבורדר בגאנן, העשוקים והגנוליט, השוו' ג'
בזומת' אתי משולם ושותפי של פליישטנאן, שהו
הוא שתוכניר את כל "החברה" ז'ונ', חבירו ומשרתו

בצערו כרי לשוב בתשובה שלימה, ציריך
לפרנס חטאנו, זכמישג, משאייכ' בחטא למקום
שזומה שאינו מתביש כשם פרנסמו.

זה שכטב הרכבים בסיפה רמליט', דעכם
התשובה בחטא למקום "איינו ציריך" פרנסם
כדי להכנייע, דהיינו שא"צ לפרש "עצמן"
שהוא איתן ייר'א דבוחה מראינו מתביש
ותהי צו פנים לגלות חטאינו בזאת ועל כן
האפן המועל הוא לשוב לפני הקביה, וכדי
ליבגע סני بما שמזרודה בפני רכבים סתם
שמורה על ברשותו הרמורה שבא לשוב לפניו
ית' בשברין לב', דבכה"ג לא חשיבא ח齊יפות.

מחטים הזרים תלמוד

עד בחרדים ודיינים בן. ג'

על בעלי "מקה ירושאל" המפרכים לעמד
לדין בפני ב"ר של רבנים וראים

חוות הרכנים להיוור מפני בורדים אנשי מרמה
כבוד יידי' הרב הגאון מהרמ"א שליט'א.
ר'יכ' אני מככדו בספרים שלי שהוואצאי
עכשו לאור. דאיתני בഗלון המתאר של ר'יה
מה שכטבו שם עד' הבורדר מרד בערנשטיין
ושותפו וכו'.

כבר ידוע שהכתובות של הבורדר הוה נמצאה
על שולחן של כל הנוכלים, וכל נוכל
המוחמן לדין בוחר מיר בבורדר זה בידיעו
שלל ידו בוחאי יזכה בדיןותו והוא מצדיק את
כל הקורא בשמו, וחבל שלא ידעתה מזה, כי
הו א' גם הבורדר של בעלי רניים שלו
שם היו חזושים פה, שירדו מא' לבאן, ולא
ידעו שום דבר מבורדר, כאשר אמרו לי עד'
שางשיהם, אנשי דמים ומורמה, יעזו להם
לייק רק את ברנשטיין, כי בו הם מוכחות
שיצאו זכאים בדין, ככה שמעתי מהחוור
הפרגון, ואני שמעתי ולא אבן, איז' יוכלים
להיות בוטה וללא המכريع הוא השלishi,
אבל חיכ' גתברד לי, כי כשוחתdin הדין
על השלישי והצעתי כמה רבנים מובהקים
כשרים, סייד' בערנשטיין ופסל אותו, ואמר
שלא ילק לדית רך עם שלישים שלו, אשר
הוא יבחר, ואבן ידע לבחור בשליש שהוא
עבד אותו יד אתה, כי יודע השליש כי

ה מאור

25

**על דבר האיסור והזהר להשתתף
בבחירות במד"י
ובדבר מטויות שפוחם לעבו"ם**

כבוד יירדי עוז הרב הגאון זכה ומזכה
לדברים הרבה ממד המפודסם כשיית מוהיד
מאיר אפסעל שליטא.

מכתבו מיום א"ח דשבעות תשמ"א
קבלתי ומאד חביבים עלי דבריו הנחמדים,
ווגני בתודתי מקרב לב שלא פרנס דברי
麥תבי בדפוס כל ועשה רצוני. זהה הלא
דבר גדור אצל, כי בעיה דברים הם שעושים
כל הישר בעיניהם ולא מתחשבים בו, ואשנה
תודתי שם עם מכתבי זה לא לפרנסמו כלל
אליא אם דצנו להראותו ליחידים אם נזון,
ווגני חזר על דברי.

麥תבי הדאשון הי' כונתי לטובתו, ומרוב
ידichtet רציתי למגעו ממחולקה וקטנות
ושלא יתעדב כלל בדברים העומדים ברומו
של עולם, כי אני גורפה וממילא אני בקי.
וכבר סבל כ"מ מהלוקת ורדיפות בעירו
ובמדינתו, למה לו עוד בירושלים להרבות
שונאים, ובפרט שבכנות גשות הדבר תלי.
ורצוני לקדר וליעוץ, חלילה לו להתרב
בדפוס ולכתוב עצמו ודעתו בגונע המלחמה
בין העربים ליהודים פה, ולעומוד על הצד
האומר שנכח לנבוש שטחים חדשים, והרבבי
ארוכים לרוץ בו, כי כבר מסך השלטו
למצרים את מדבר סיני שהי' שם ורבב
וכל אשר בנו שם, ועשוי ישובים וכדומה, והפכו
המודבר לישובים ממש, ואחיך הכל גמדר
למגדים. הצעיר גדול ממד מה שעשו אנשי
האלו שעומדים בראש השלטון, וכל הוא
השלטון הציגי הוא שוטים ורשעים וגס
רווח העושים לאייפר. וכל הוא אמרדו חזיל
אם יאמרו לך זקנים סטור וצעירים בנה,
נתנו ואל תבנה כי בין נערם סתריה
וסתירות זקנים בניין, ובפרט רשותם, וכן
אמרו חזיל עכירה מטמטמת לבו ושכלו של
רשע ופה בעיה כן, בכל אשר פונם
מרשעים, וזה רואים אנו מהעבר.

ונגע להבא, המצב הרוחני ה' יראם,
וינה אגשי אנרי אין להם כה להשפיע
הרבה. רק מעט מאד,ומי שבקי ומכיר את
המצב רואת כי היהדות החרדית שמתבוגחת
לנורשים השליטים ואינה מכירה. גם כלל,

זאנגים בשם "זאנגי", "זומירוף", "זדקום"
-זיניגט" ומוכן מAMIL שהוא להרפה ולבו והרפה
אך בכל יני התורה והמשפה, לכל איש ישך הולך
לקלט עליו כריזים ריל.

ול "גבורים" הללו כבר צעק נוראות גראט
שפצען שליטא בשורת באר משה חי', ומוכן
בקונטרס "המשפט בישראל בתלכתו".

מיין אין אנחנו מסכימים להתריד מכך לлечת
לערכאות כדעת יידינו הרבה הבוטב שליטא, ויש
להשתול לקלט רשות מוגנים מובהקים שידאו שאין
עה אחרית כלפי מעותי דין, יותר נבן ליקיט
ביהם וכל קרי רשותם אבעז וגוי, וחוכה עצומה
על כל תרבותם לא לישב ברון עם "בוררים" אלה
שנואו מעת יד מפורש להרמיה, לבניה ולשפץ
ולכטול כל דיני התורה, ריל.

אלם הם "המניגים" של תורה המשפה בברוא-
שארק, ואלו הם "הברורים" והזק שלום, ולא עוד
אלם שגונים דעת הבריות, לך בא שם "קהלע
בקויה" מה שהוא מאכינאנציג פרטיה.

התקופה נתונה שאחבי לא יתנו ים לתמוך
אפילו בפרוסה אחת את השק וההרשעות שלם,
והודכה לעשות כל מה שיכלתם לעקור וחתמו זו
מן הארץ, וכל המשיעים יתברכו ממורומים ויינצלו
מכל רעה ויבנו ואך פוב יהוד יזרום כל ימי
זידים לאוך ימים טובים.

המחנה החרדי

(הושטט מג'ילין הקודם)

שבועון י"ל ע"י קהל מזוקי הרת
ירושלים ת"ז גליון 46 שנה כ' שבת נחמו.
הכתובת באודה"ב: ברוקלין ת. ד. 513 ניר
וירק 11211.

זה לשנה שחסידי בעלי באלה"ק והחלו
להתיצאו וכבר הצליחו לפתחו לעתון גודל
החרדי כולל כל החדשות והתפתחות בעולם
היהודי באלה"ק ובתפקידו יישדאל, בפרטיו
ובזכונות דבנה, ברוח התורה והמצוות, בלבד
חבר חינכי וספרותי עשיר ומגוון.

בגלינו הזה הוא מורי שואהכם היהודש
של בעלי תורה עם השלטונות כולל 83
סיטים, 52 מהם נוגעים לנשאים דתים
בכל מקצועות החיים, ובעיקר בגונע שמירת
שבת, חינוך, שירות, תמיית מוסדות התורה
הפסיק הפקרות הארכיאולוגים, גיור בהלכה
ובתוגה וכו', מי יתנו ויקימו את כולם.

המשפט בישראל כהלכה

קובץ קול קורא'ס שנתרפסמו ונחטשו בתפוצות ישראל מזמן כמי צורך השעה ע"י "זעם להגנה על משפטו ישראל" ועוד איזה מודעות נחוצות.

מעשה רב

כדי להבהיר שפלות המצב בפסקים דיבית במעשה רב אנו
מציגים כאן לפני הקורא הנכבד תופס מארענו רוא שנטפרסט
בקירות חומות מגוול בתורה אחד שנטען מרירות ע"י משפט
מעוקל ואבד פרנסתו ע"ז ונחלו ב"ב יחד עם כמה צדות אנושיים
שנתגלו עליון בתועאה מזויה ה' ישמרנו.

בבג

**די טענות פון אַרְבָּה גַּעֲגָעָן דַּעַם הַיִנְטִיגָּעָן שְׁטִיגָּעָר פָּוֹן פִּירָעָן דֵּין
חַנּוּבָּה'ס**

— שלאגט פאר אינצ'ז
פירען בתה דין וואס זאלען
אויפגעמען דין תורה יס אָן
געלאט.

עד הנט בעהאט א דין
חוורה און פארליירען,
טראץ דעם וויאס עד האט
אויפגעויזען איז פסק איז
ניט קיין בערדעכטער..

אוון צו אגדה זו וויסטאג גויט פס אוון זווילט,
אוון זווען דער נז יאָרְקַעַר דעפּוֹתִים-מעיַּר
דאָסֶט פֿאָרְגַּוּשְׁלַּקְּפַּעַן צו שְׂלִיכְמַעַן דעם עֲנֵן
מאָפָּאָר אַדִּין תּוֹרָה, האָט מְעַן אַיִּם גַּעֲנַטְפּוּרִיט.
אוון -עַס אַיִּז שְׂעוּר צו טְרַעַמְעַן נִישְׁטַן קִינְיָן
אַתְּבָּטְרַעְכּוּפְּטָעַן דְּבָרִי, אוון דִּי סְאַטְמָאָן
רְעַדְרַע שְׂרִיעִין שְׂמוֹן שְׂמוֹן, וְוִילְטַן זִיךְרַעְכָּן,
אוון שְׂמוֹן שְׂמוֹן דָּאָרְךְּ מְעַן שְׂרִיעִין אַיִּחְדַּי זְהָבָן
דְּבָבָעַן וְעַרְפִּירַט צו דעם צְבָבָן. אוון חַסְידִיְשָׁעָן
זְהָבָעַן רְבָבָעַן אַזְזַלְעַן וְעַבְעַן רְכָבָנִים.

אין זול נישט אַוְיָנְגִינְץ אַז אַינְגַּלְדְּרִיךְן.
אַז דֶּקֶעֲנֵס אַהֲרֹן אַרְזְעָמָנוּן לִיטָא אַסְפָּר,
הַזָּהָר עַס וְזָעַלְן אַרְזְעָמָנוּן וְעַד פְּלָמָצָעָן.
אַבְּבָעָד דָּע וּלְילָת אַיד זָגָן, אָז עַס אַזְּרָעָד
כְּבִיטְפּוּרָעָד אַמְתָּה. אָז חַזְעָן דָּעָר סְקָהְזָהָרָד רְבִי
עַד קְלָמָרָט, אָז עַד זְהִל גַּיְין צָו אַדְּזָן חַרְמָה נְאָר
כְּנָזְבָּהָת זְרָבָנִים. אַז דָּעָם נִישְׁטָמָן סְפָּר וְ

בגוזיס ווינצען געווילן סקטואליין אוין האל
פיטזון פערטש אונין. פען דאסט פערעל בענ
האטס אונד זיך אונדיעס אוין די תורה, ווון פס
אוון טאלד נאכדרענען גוועלאן פער א דין תורה
וואן דה דער דין תורה אנט געאנטילט.
אוין זאקס בעזעגן בייזונגר פאר אלע זדדים.
אנדערש איז אבר דז איזן אנטפעריקען, ואו
אלעס איז-א-זיגעס. אוון לוייזען איז איזיך די
דין תורה גערזען א-זיגעס. אוון אויב א-זיגעס
זיגעס, זאגבען ויך זאגראז גענומען «סומחים».
אוון איז איזיךן והערט בענטפערעל זיך צו שבע-
לען צו א דין תורה זאקס ער שוין די אונדיעס
פער א «סומחה», ווועגן פער גענטט אעלס בורר,
אוון דער קליליכט אויך אויס א-זידטען «סומחה»
אוון זי דערקלען. או נאץ צו זי וועלן די
ונזין צו א דין תורה. כי זאט מאכט זיינען דע
פערלע רבנים. זאקס אנטזאאנען ויך בכלל עז
פערן ווון תורה אונד עס הערט א סאקס איז
דאסט דין תורה פערל.

המשפט בישראל כהלהבה

20

באל א פאר וואכען האבן די ליטט גאנזקייפט
יעס צו א רב מיט א קאלאטאלאען פרעופיט טון
30 טויזעט דאלגן.

איצט איז דער מאָגַב פֿאָר מֵאָרְזָה עֲמֹדָה
לִידָה. נִיר דְּאָכְפָּן אֶלְעָגָרָן גַּעֲלָבָת מִיטָּ
דָּעָר גַּרְעָסְטוּד שְׂפָאָרְזָמְקִיִּתְהָ. כְּדִי גַּיְשָׁטָ
אַרְזִינְגְּזָעָלְעָן אַין חַבּוֹתָן. אַין דִּי פְּאָלְשָׁעָן דִּין
תְּזִהְוָה זָקָן אַרְזָה אַינְגָּנָאַדְעָן דְּוַאֲגִינִּיסְטָן אַין דָּעָרָ
אַשְׁטְּבָּרְדָּן. אַין אַרְזָה דָּעַם טְלִימָס קִינְגָּרָן כִּיסְטָן
שְׂאוֹזָן שְׂמִינִי :

פָּרֶאַר סִיל מְעַשְׂדֵעַן וְעַלְגָּוֹן אַפְּסָד דִּי אָוִינְגַּן
זַהֲרַמְּגַנְּטָזְזָאָן קְלִינְגָּעָן אַמְּגַלְוִיְבְּלִיךְ. בְּפֶרֶט
זַהֲרַעַן דָּעַד אַלְלְבָדָע אַיְזָד בְּעַלְדִּין אַלְלִין. הַגְּמָן
דִּי פְּילְיָדְיוֹת אָנוֹ טְרִינְגָּט וְזִיסְטָן אָנוֹ אַיְזָד חַזְלָטָן
חַזְלָץ נִיחָלֶט גַּעַשְׁרִיכְבָּעָן אַיְזָן אַפְּקָן וְזָעָם אַיְזָן נִישָּׁטָּמָן
רִיסְטָטָן. בְּפֶרֶט וְעַלְגָּוֹן דָּעַן אַיְזָן פְּגָעָן אַיְזָן אַיְמָיָן.
זַהֲרַעַן בְּבָאָד. בְּפֶרֶט כְּבָדָה פָּוָן רַבְּגָנִים. זַיְעַנְדָּגָן
אַלְלִין אַגְּרָלִין אַגְּרָלִין אַגְּרָלִין אַגְּרָלִין אַגְּרָלִין אַגְּרָלִין
הַתְּהִרְגָּהָן אָנוֹ סְכָדָה הַחֲגָנָהָן.

ויאך וויאך. איז פְּאַיָּה דְּבָר זֶה כֵּן יִעֲשֶׂנָּה
כָּל דַּיְן וְאָמָּה פְּאַרְלִירְטָן. איז שְׁדָגָנוּן אָז אָמָּה
אָמָּה דָּבָר רָכָב. הַמָּבָּדָם אַיִּז נִישָׁת בְּאַמָּחָר.
שְׁרִיפָן וְהַזָּה שְׁרִיפָן עַמְּקָיָונָט פְּיָם תְּוֹרָה. אַבְּכָר אַיִּז
פְּצִינָן פְּאַל זְאַב אַיִּז דָּבָר מְבָאֵס נְדוּעָן פְּרִיעָר

המשתתף און שטוריינט. מפין וואט גאנץ דע' זי
טוקענטן דע איזך זאָרעד בעטן מווילעה ביז' דרי
ספּֿהַלְזִימְדּוֹר און הַולְבִּי זְרָכָאָתָן. איזך דזונֶ
געזעגנט. איז אונֶ פּֿסְקָה זְהַלְמָה גַּעֲזָה זְחִידָה
איזיך זיון «סְדוּתָה». איז איזך דזאָב זי גַּעֲלָאָט
וַיְהִיסְעָן איז איזך דען איזיך דיז קליניגע אַחוֹתָות.
איזיך בין איזיך אַרְבָּה, איזן כִּינְזָבְּ בַּאלְדָּן אַנְגָּעָ-
שְׁלַבְּבָעָן אַרְגְּנוֹרָס פּוֹן 30 עַמְּדִים. והן איזיך
וַיְהִי זֵי אָגָן אַז דער גַּעֲזָבָד פּֿסְקָה האָטָן נִישָׁט
קַיְצִין יִסְדֵּד איזן גַּעֲבָעָטָן אַז עַנְפְּפָרָז. אַבְּפָרָז זֵי
לְאַבְּקָעָן זֵי אַזְּמָס זֵי גַּזְּבָּעָט.

אין פְּגַלְוָה פֶּתַח דָם זַי תִּזְבֵּחַ הַמֶּלֶךְ אֲרִי
נְזֹר פָּה דִי דְּמַעַן בְּגַעַטְמַט זָו זַי אַיְן בְּינָן
בְּגַעַטְמַט. טַוְוָסְט אַיְן פָּס בְּבִי אַגְּזָן אַיְן דִּי
הַמְּגַט אַיְן מִיד וְזַלְלָן אַיְיךְ גַּעֲבָעָן בְּאַלְדָּן אלְלָן,
אַיְיר חַעַט דָּסְקַעַעַן פְּאַרְקִיְּפַעַן וְזַי אַיְיר
וְדַלְלָס. אַחַן זַי גַּעֲבָעָן טַקְעָן מְקִימָן גַּעֲזָעָן אַחַן
בְּגַעַטְמַעַט אַיְן אַיְיךְ זַעַרְקַעְלַעַט אַסְטַעַעַט אַיְן זַעַרְקַעְלַעַט
אַזְעַט זַעַרְקַעְלַעַט אַזְעַט זַעַרְקַעְלַעַט אַזְעַט זַעַרְקַעְלַעַט
לְלַיְלָה כְּאַקְעָם אַיְיר נְגַרְנִישָׁט צְוִירָה. בְּגַעַטְמַעַט

המשפט בישראל כהלופתה

ברעכענש וויאס עס מאערן זיך לאנטעטנס פּוֹוִישָׁן
הימיטש איזן. בפרט צוישען דער יונען.
זשה איזק "המאור" גליהך דלאט. און ספר
מנוחה שלום (פ"ג) לוזהאָג' רשיי גראם.
אַבְּרָהָמִיק האלמי.

די תורתה היל' חז"ע ענט די דינ' תורה פיראָר,
צורך צדק חרודזון, לא חנגורו מפֿן איש כי
המשפט לאליך הוא. אויך זאלט גאנַר לויטען
באנַר גערענטיגקייט אויך נישט מושאָה האָבען פֿאָר
קיינעס, וואָרים געַל משפט אויך נ'יטיס. דאגן
די פּוטקים, אוֹ וועַן אַדינַג זערטס געטאָהונגען
פֿאלשׁ צוֹ פְּסִיקָעָגען, אַפְּילוֹ טוֹן אַ רְזֶזֶת וְאַסְטָ
זראָגָט אַים פְּסִיכָן לעַבען, אוֹן ער זיך מְחוּבֵ
טִיסְרָגָט נְפָשָׁת אוֹ זִין, זְדִיל וְעַן ער גִּיטָּס אַרְזִיס
אַ פְּסִיק בְּשֵׁם תּוֹרָה. אוֹן אַרְבָּה דָּסָס אוֹן נִישְׁטָ
רייכִיגָּה, אוֹן צָאַט עֲפִירָת הַדָּת חַזְוָם אוֹן

וכס איז באזאנטן או דעד בעל גוועט ביהודה
אויז בעצואו אונגען בעדזאערען פון א פערץ בי' א
דיין תורה זו פסק בעדע צוננטטען מה עס זד
וזאקס אויז געווען באפרילינעט מיט אים. אוין
זוען דערל נושא ביהודה זאט זיך אנטזאנט אוין
דרער פערץ האס אדרויטטנעומען א רעהאלתער
או געאנטן. או פער בײַס שיטען. זאט דער
נדער ביהודה ערימגעטקט זיין דעלן אוין געּ
זאגנט «שיין». איז וועל קיין טאלשען פסק נישט
אערויסנסגעבען. אוין דעריבער דארך מען זיסען
זועגן זי טאלשען דיון תורה. או דאס אוין א
ג'וזה שמאן ריל. זאס מאן דארך גיין טאר
יעס איז פער איזין. אוין אלע שווינן. אוין
אויב דער דערערצעניר דר האם געווונט זאגן
א זווארט איז פעד טערערזיזעלס געהאערן. ווי
הה רבינוות. אוין זיין טיביגו

סידר ווערטען זיך דעריךער אום ברייטען
וואולם : וואכט אורהיך ! באלאדיבע שריט פָּהָרֶעַ גַּעַן
ונומען והאלערען שופטס ווועטראיט זונזן לך ברכ
שעריך ושפטו את העם חפשט צוֹג. זאלן אין
יעדען אידישען געגענט איזוקגענטפעלט ווערט
בתי דיניס מיט גערטאָפְּטָעָךְ רבנות. וועלבע
זאללען ניעט ויין אינטערגווערטען קיין שום
פארטאי, און איזיב פָּס איזי טענעליך זעלען זיך

ע"פ תקופה מיט א צוֹן ממעדים לכה"ט, און דרי
וילך תורה האט קיין גראונד, און כרי איז נאכטן
זיכער. און אנטס מהתמ' נגייה האב איך גע-
מאכטן א מעות, והאב איך עס איבערנצעיגזט
מייט 7 דרבנים טובקהוין. און אלע זיגען מעוויזען
חולשטיינזידיג אינשטייניג פיטס מיר. עיל' האלט
איך טאקע אלס רב איז דאס א פליכט איזיף
סיגר אונס אנטס קומפני און זעד בענטשליכקיט.

בaccel'ם ווי איך בון אלילין איבערערציגט בעז-
וועזרען איזן דער טרוייניגען זוירקליכרים פון
דעם. וויל איך נאנגען צו די יוניגען וועלכע
זונגען פאָר איז אופּוֹן ביי די אומשטענדען מות
טאנן שאָגנוזהן דעם כהֶד פון דרבנִים. וויל איך
נאָגבען, איז כבָּאַד זרבנִים אוּת טיטיש נאר ווּזַעַן
דאָס איז באָגְלִיסְטִיס מיט דער מסס תורה וואָס
עם זאָדרַף באָזֵיזָאָן אַוְינָאָר וואָס מַלְאָגָט דעם
טיטעל און גָּלִיכְצִיטִיגּוֹן — אָן דעם איז דער
יעיך — ווֹזָן די תורה זינְגַּען ווּוּרִיט פֿאָרַּ
וּוּרְקִילִיכְט אַין מעָשָׂה. אָן אַיְגִינְגָּשֶׂר פֿרְאָקְטִּ
צִירְוָבָן. אַגְּזִינְשָׁס אָגְנָעָן די חַוִּיל תְּזֵחַ גַּמְולָל
בְּכָבָרוֹת זֶה הָאָהָא קָל שַׁבְּגָבוֹר (וַיְהִי סִירְמִגְּ
ג.). תְּכַפְּרָת אָזָא זֶה וְהִיא אַפְּאַקְדִּימָנוֹן חַזְדִּין.
וְהָאָס אָוִיף דָּעַם גַּזְבָּט דַּעַר חַנָּא אָין פְּרָקִי אֲבִית
פֿאָה. אָז עַס מַרְעָבָט אַגְּזִינְשָׁס אַוְוָרְדָּר אָוִיף דַּעַר
וּוּלְט אָזָן חַוִּיל נַאֲגָעָן אַין שְׁבָת. אָז אַלְעַ צְרוֹתָה
פֿון דַּעַר נַעֲמָן זֶה פֿון דַּעַם.

מפני דארך דעריבעל אל אַלְמִירָעָן די וועלט
בפֿרְט זונען דאָס דאסט שווין אַגְּנוּזְנוּמְעָן אוֹ גְּפֵי
דָּמְכִישָׁעָן פְּאָרְמָאָט. אָן זעה אוֹיר אַין סְפַר
בָּאָר מְתָה אוֹיד פּוֹן כִּים אַסְטוֹרָאָר שְׁלִיטָאָר
מְדֻעְבָּרְעָצִין. וְאוֹן עַד שְׁרוּתִין גְּזִוָּאָלֶד אוֹיד
דָּעַם וְוָאָס עַט אַקְמָט פָּאָר בַּיְּדַין חֲוֹרָהִים אָן
עַל וְאָט אוֹיד גְּשִׁטְוּרְעָמָט אַיְרָפְּ דָּעַם אַין זַיְן
שְׁוַיְרְלִיכְאָר שְׁבַת הַכּוֹדֶל דְּרָשַׁת.

אכעט גאנד שאָרֶפַט איז ער אַרוּטְגָּעֵטְמִין
אייז זין גאנַזְטָאָס חערשיגענען סֶפֶר שׁוֹתָ
בָּאָרְמָשָׁה חַיָּה, וְזֶה ער שְׁרִיבְכֶּת גַּיְשָׁ קִין
הַקְּדוּמָה בָּאָרְמָשָׁה דִּי נְגַכְּצָא הַקְּדָמָה פָּאָרְגָּעֵטְסִיךְ
מִיטָּה דִּי פְּאָלְשָׁעְ דִּין מְזָהָהִים אֲזַרְ פַּר נְגַכְּטָא
זַיְהָ פַּעַם אַוְרַחְ זַיְהָ בָּשָׂר אָזְן גִּידִים וּפְעַמוֹת פָּחָ
כָּל יִזְרָאֵל, אָזְן דָּאָס אִיז גָּוָרָם צַו דִּי פָּאָרְ

המשפט בישראל כהלכה

ב

קיבורוד ואלאט דיאן באנרישט גאנטראכטס זונגענצען
בזין איז לאווארטן. נאלז גאנגענצען זו דיין מורה.
או איז איז איז אונזיגער טעל וועלען סייד מאבר
ויז איז פום זנטם באנרישט צו סאל מיט רבי
דיינא בתר דינא לא דידיקיי. או איז נית דין
וחוכת ניטט נאל א זונגענצען כית דין או ווי
זונגענצען. אויד פידט זיך און איז.

אין הלוואי אז טקיים ומערערן בשירות דעת פסוק ואשניה שפטיך כבודאשנה (ישע' א) נבכ'א. ביטחונך

הרב שלמה יודא שווייצר
עלאין פלייט. ספראיג דאלן. ז.

החרב שלמה זונה שווינגר, רב דקלה דרכו נטע, טפניך וואלי, נו יארק; מתרב ספר דרכי נועם.

השיטה מעדן י"ט

מקרה אחד זהב טהור

— דבר קשה אחד יש בפועל: **שיהה** לאדם "זאב טהור", שמעתו זו היה נקיות וטהורות;
ונמצא אדם כזה הרי הוא כבচנית "**מנדרה**" בעולם העליון.

פעם אחת ישכו במסיבת הח' הקדוש ר' ליב שורהס זיל, והח' הקדוש ר' פומס מקוריין זיל, והצעיר הק' משיפיטובקה זיל. נגענו ואמרו: מי שיש לו מעות כשרות הוא ישלה לקטנה "זקון" (פשה), מהתוועדות חסידים. נקרא "חקון").

פחח הראוי משפטו בכה רצוי

— אמי יש לי מעתות רבות, כי קובלתי היום דמי-פסק בעד זיך-תורה, שפסקו לאמתיה של תורה, ובכן הרי וcieר במשמעות כוון.

השיב הצעיר בפחים מגוריז מאיר

— הרי יוכל להציג כי בלבו של אחד מבעלי הדרינט לא היה לחתם הסכם שנותן. רק מפני שהשנוי בכך הוכרה גם הוא לחתום. וכך אין אלו מועות כבשותה: אבל אני יש לי מועות בשורתו, כי בא לפניו אדם אחר בבקשתו להחפכל עלייו, והחפכלתו. והופלוותו ביה הועילה. ונותナルה בקשותיו.

בעננה הצע ר' ליב שרה'ס ו��

— גם זה עדרין אינו כסף טהור, שכן יכול להיות שם האיש ההור היה מוחפל בעצמו, או היה מכחש ממש ארכט כשר שיתפלל עלי, היה חפילתו גס-יכן מוגעתה, ולא היה צריך לחתם או את ה"פיזין": אבל אני אקנה את ה"זקון" מכסף טהור ממש, כי שאנו לעצמי אין לי אף פרוטטה אחרת. ואלך ואלה הסכום שבכדר אקנה ה"זקון", והלודואה זו תבאו לידי בקשרית גמורה. ואזחכה בה בגידור ברונו של פורבר

כמנו וגמרו. שהצריך עם ר' ליב שורה.

בש"ז

בית דין צדק

בעזהיות

כתב סירוב

158 Kashau Drive, Bedford Hills, NY 10501, חתם על שטר בירורין אצלנו ומשתמט עצמו בכל מיני השתמטויות מלקיים פסק דין נגرش את אשתו מרת צירל בלום (לבית האכהוייזער) תחתי, והוא בועט בפסק הדינאים, ולא זאת שאיינו מקבל הפס"ד אלא חזבר דברים שאינם מהוגנים והתחצף בבב"ד, דלפי השווי"ע חר"ם סימן וו"ט איש זה יכול לנדרתו (ועי' בסימן כ"ז).

ונם הזמן כמה פעמים לבא לבב"ד לגמור הדין תורה לענין שאר עניינים ועונה דברי ביוזו.

ע"כ אנו מוצאים חובה לנפשינו להכריז על ר' מנחים מענדל בלום שהוא נקרא סרבת.

וזינו מבואר בשווי"ע חר"ם סימן ויא טעיף א', ובבב"ד סימן של"ד עד שיחזור בו ויצית.

חויה מוטלת על כל מי שיש לבדוק להשפיע על ר' מנחים מענדל בלום שיהא ציית דין מחוייב לעשות כן, יהיה בכלל הממעמידים הדת על תילה.

כל זמן דלא צית אין לשום אדם לישא וליתן עמו, ולהרווחו, ולהאכילו, ולהש��תו וללוותו וכוכ, ובו שין הרוחקת דרבינו تم.

ועי' באעה"ח יומם כי לחודש אלול שנת תשס"ו לפ"ק מאנסי גוא יארך

בג"מ ג"ג ג"ג
בג"מ ג"ג ג"ג ג"ג

שלמה שווייכער ראב"ז

GRIFFITH UNIVERSITY LIBRARIES

REF ID: A618311 DATED 02-02-2009

BETH DIN ZIDEK
OF THE ORTHODOX
COMMUNITY JEVKAH
JERUSALEM ISRAEL

卷之三

Office of the Rabbinate
of the Union of Orthodox Hebrew Congregations
140 STAMFORD HILL
LONDON N16 6QT

הרבעונות והתחードות קולות חרדיט

TELEPHONE: 020 8802 6226
FAX: 020 8809 2610

193

בגין הדרת בן מורה צייל בלום (לבית האכלהויז) תרי' התובען ובן תרי' מונם טענאל בלום וויא
הטען, ריאו רפקטין שציא בום כי לחורש איז הא שטא פאטה הארייך דרכ נעם ואחרוזין הבריה,
בדרבן הרביבה האוניות הראין שלמה דזאה שווינער עלסיט'א וויא' חיט אפראה דוב נעל פלאה
עלסיט'א והרייך שלמה ולמן קירטמאן שליט'א (זהו דבאייר אשי ברה בו התבען הפלוי), איזר שוחבעת
ויתבען חטעו שעידם על שמר בדורוף כה, ואיזר שעביר שמעו כל השוער והביגו ופענרט גבר תאה
בי האזרחים והטנו וו.

הזהם מכם בזאת אין איזד שטח חזק, כי התחנה תקן בעקבות נוהגת חזק נבדך לפסק של דינים פנימית ע"ש הלאה ברת.

אבל באנטרכיה ועיר לקרה, לחזקם כי דינע לנו אישר כל דברי הפקת דין הם נבונים ואמורותין, עי' סצונה רבת רמה על כל מושיע ספק בדין לעור להאשה החשובה פרה צדיל בלאם חות' להגורה בלבן הנושא כל שום אחדות, עיל ישראל שלם.

וְזַקְנֵי־זָהָם עֲלֵינוּ וִשְׁלֹחֵנוּ בְּקָרְבֵּן יְשֻׁעָה הַאֲמֹתָה בְּבִיאָה בֶן־חִזְקִיָּה בְּבֵין־

עכברת ים ה'ן איז תנטן ליפ'

The image shows a document page with handwritten text and a circular official stamp. The stamp is circular with a double-line border. Inside, the words "OFFICE OF THE EXECUTIVE SECRETARY" are written at the top, followed by "INTERIM NATIONAL DEVELOPMENT AUTHORITY" in the center, and "LAW AND ORDER" at the bottom. Below the stamp, there is a large, flowing signature in black ink. The signature appears to read "FEDERAL REPUBLIC OF GERMANY" and "Bundesrepublik Deutschland". To the right of the signature, there is more handwritten text, including "Reichstag", "6.6.62", "original", "W. H. C. 11/62", "W. H. C. 11/62", and "W. H. C. 11/62". At the bottom left, there is another set of handwritten signatures and initials, including "H. G. P. B. S. 10.6.62", "H. G. P. B. S. 10.6.62", and "H. G. P. B. S. 10.6.62".

בעזהית

Rabbi Solomon Schweitzer

8 Elaine Place,
Spring Valley, N.Y. 10977

בעמ"ס קוי דרכיו נועם על הלכות דרכיהם,
וספר שוויות שלמה משפטיך על עניינו חייהם.

שלמה יודא שווייצער

רב דקהל דרכי נעם
ספרינג וואלי, נוא יארק

בס"ד

בעזהית

כתב סירוב

זאת למודיע בשער בת רבי' מנחם מענדל בלום, 158 Kasho Drive, Bedford Hills 10507 NY, חתום על שטר בירורין עצלו ומשתempt עצמו בכל מיני השתטויות מלקיים פסק דיןנו לגרש את אשתו מרת ציל בלום (בית האכזיזער) תהה, והוא בוטע בפסק הדיןין, ולא ד כי שאינו מקבל הפס"ד אלא דברים שאין מהוגנים והתחזע בבי"ד, רלפי הש"ע חז"מ סימן י"ט איש כזה יכולן לנדרתו (ועי' בסימן כ"ז).

וגם הומן כמה פעמים לבא לב"ד למפור הדין תורה לענין שאר עניינים וענה דברי ביוזן.

ע"כ אנו מוצאים וחובה לנפשינו להזכיר על ר' מנחם מענדל בלום שהוא נקרא סרבן.

ודיננו מבואר בש"ע חז"מ סימן י"א סעיף א', ובאי"ד סימן של"ד עד שיחזור בו ויצית.

וחובה מוטלת על כל מי שיש בידו להשפיע על ר' מנחם מענדל בלום שהיא ציתת דיןא מחויב לעשות כן, ויהי בכלל הממעמידים הדת על תילה.

כל זמן שלא צית אין לשום אדם לישא וליתן עט, ולהחוויז, ולהאכילו, ולהש��תו ולללותו וכו', ובו שייך הרחיקת דרכינו תם.

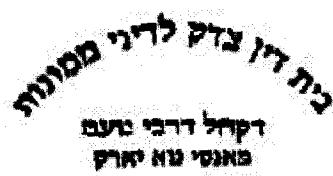
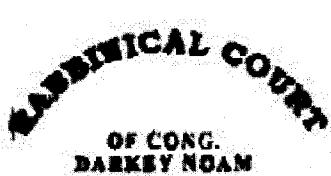
ועוז באעה"ח יוסכט לחרוש אלול שנת תשס"ו לפ"ק מאנסי נוא יארק

שלמה שווייצער ראנ"ד אברהム חיים דובער פלאהך שלמה ולטן קייפמאן

**מכתבים והדאקומענטען דליהלו הם
שייכים לחלק שני – פרשת ההזמנות
וועוד.**

**והדפסתיים כאו מהנוגע להמו זכר
בالمכתב הגלי בפניהם!!**

בעדותשיות

8 Elaine Place, Spring Valley NY 10977. Tel (914) 352-4517

כיניטל פידוב

הו ברא ליפוי הדר' ר' טבון פג'ין גלום נ"י בפוגלוון על בני דב'ס טפ'ר'יטים אוריג'ינ'ל לארצ'א פלד' נטע סירוב, בו בשזה שארוא דמי'ן פָּרְעֹה כהה בת' דב'ס שארוא פָּרְעֹה ליהו'ין אולפ', ופ'ז'ק'ת פָּרְעֹה ת' ו'ב'ס' אלען, ומ'ן הדר' עש'א פָּרְעֹה לה'ה'ין אעל' פָּרְעֹה כל כהה דין צב'על', כל יונ' פָּרְעֹה דנ'ס עפ'י דין חורה בהצעת' כל מוכ'ה'ין לא'ל'ל דרכ' קדש' ופ'ז'ק'ת פָּרְעֹה צב'על'

הזרע שבעל וירטם שצערו הראות הטענו נטה יושט כל שבד בירוריו, למול זוכת על רחמי ריבון
לברור על פק מטהן ויזמת מזינן זו או אחרת, וזהו הטעון שבקיילם להו נכל השלה על רוחם לבי' גניעותם והלאותם, נכו פשעיהם קדיל ריבונם בקהל שער, כל חיבת לובורה אף, שכאו בחודש ינואר עתה' ב' הדרגה, מטה' יוצבשו שבר טוגן נשבר במלל, שבשו לבך מוסמך פלשו כטו' שיבא הפק בגדיל' הרובנים. ע"כ לאוד הוברים כי' אין מהויב ובגל' מרבנן' י' מנטג מגנה ללו' רוק נבי' צ'ר, ובוטה' שפכו' לילד כלל' ביר' ר' ו' בתקומ' הפטות על פודון דרונו, עלייר' ובשפט מעשי' הטעונות בבר' דילן, סילם בבל' זאנדר, וען' והזיר' בקדום פל' ומייסדא, כל ביא' מזער' לביך זדקך ולידך שפכו' חטאו'.

הרבנן הדרישות כתוב שידוך אשמד בין תורה ונגד תורה, חז"ל מוכיח שדבר אסור של תלמיד בני אדם טביה, וזהו שט רע, פג עירובין פ"ז ב"ג (אבות ג' ז' ט"ז), סוף י' ע"ב, סנהדרין ז' ט' ע"ג, ב"ה מדרש ז' י' ע"ב, ורשות ז' ע"ג, "ברוב" ו' ואיכות דעתו פ' י' ה'ת, והכל ומיול פ' ג' ה' ע"ש, ובשאלה ע' א"ה פ' ט"ז ס"ז א', וח"ז ס' ח'ב ט"ז ו'ט' שאון לסת היל לזהב, אין לנו כורח עלויות (ר' ר' ל). כל מי שטען ביהו לאשפער פליטתו שחויל מלהתאחד בעקבות מושלים, לזרחה וליבש אנטישם כשרים בשודר, י' התראה שידוך אשמד כולם, ועודאי שהוא פורה בזה, רינא לאקי בבל מני דברים, ימוציאו דוחה את הדת על דוחה.

כ"ז זכרו א' בצער, י"ב לסתך "אל" שעריו א' נושא וריבב" י"ג אוד ב' חסם" ג.

הרב פלשתה יהודה שווינטן

למי החותמת

דאקומוונטן

דאקומוונט 18

קי

ולמי הפסולים

Beth Din Zedek
Kedushas Levy
21 Rita Avenue
Monsey, NY 10952

בעזותם

בית דין זדק
דקהיל קדושת לוי
מאגנסי. גנו יארק
(845) 352-0532
Fax: (845) 426-1349

לכבוד מרת צירל בלום שתחי'
Bethune Road, London, N 16

קבלנו מכתבכם מיום ה' לסדר מסעיה העל"ט
בנוגע הבתי דין שבחעתם, ה"ה ב"ה דחתא חזות קהילות החסידות בלונדון, ובית יוסף בנוא
יארכ.

אחריו העין במכתבי הבתי דין המ"ל למ"ה ר' מנחם מענול בלום נ"י, והנה על פי הלכה
פשלו את עצם מלוזן בתביעות שביניכם מכיוון ששמעו מוקודם ונΚטוצד שלא בפני הבעל
ובפרט בשעה שת"י מוכן בכלל עת להחדרין בבית דין נסחים שכור הוא בתור נתבע.

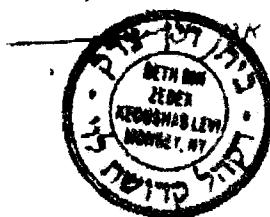
על כן, על כב' להצעיר בית דין אחר שהנכמם מוכן להתקדים. הנבל'ד הנבחר לא יטלו יותר משכו
בטלה דמויכה וועל פי תנאים המבואים בשילוע ופסקיט, והבעל דין יש להם הזכות
להתקדרין על פי דין תורה בצדוף מהיבן דוחתנו.

בעניין טענות, התובע מסכים שני הצדדים יביאו טענות עםם, אך לא מן הסוענים
המקצועים (פראפעשענאל המתפרנס בזה) שע"פ רוב הם מלמדים לשקר במידע בעווח'ו, וגס
סוחטמן טענת בעל דין, כמו באפשרות השונה ח"מ סי' י"ז אות ז' (עלני מיעדי וכ"ש בסעון
מקצוע), ועוד פוסקים.

נא להודיענו בכתב אודורט קביעת בית דין לא יאוור מעשרה ימים מזמן החתום מטה.

זע"ז בע"ח יומם ה' לסדר דברים, ר' מנחם אב ה'תשס"ה

בשם בית דין

קיה

למי החותמת

דאקסומגענטין

דאקסומגענט 19

ולמי הפסולים

BETH DIN ZEDEK
KEDUSHAS LEVI
21 Rita Avenue
Monsey, NY 10952

בעזהשיות

בית דין צדק
דקהיל קדושת לוי
מאנסו, נוא יארק
(845) 352-0532
Fax: (845) 426-1349

התראת ב"ד

לכבוד מרת צירל בלום שתחז"

9 Bethune Road, London, N.16

בידון דו"ד שבין כב' ובעליך מו"ה מנהם מענדל בלום נ"י שכבר שלחנו לך כב' ג' הזמנתו, וככ' השיב אחר הזמןה הא' שהנכם מוכנים להחדרין אצל ב"ד דחתאחדות קהילות החדרים לאנדאן, או אצל ב"ד בית יוסף נוא יארק, וע"ז השבנו במכותב מיום ר' מנחם אב תשס"ה, שאחרי העיון בחלופי המכתחבים שבין הב"ד הנ"ל לבעליך - שהב"ד הנ"ל פסולים הם לדון בדו"ד שביניכם מכיוון שכבר שמעו ונקטו צר שלא בפניהם הכלל, ועל כב' להוציא ב"ד אחר.

ומאו לא קיבלנו תשובה על קביעת ב"ד, ופשות שע"י הצעת ב"ד פסול כב' משתמש מלהדרין בדין תורה, ולגמר העניין כדת של תורה.

ע"כ אם לא קיבלנו תשובה נכונה מככ' על קביעת ב"ד עד שבוע ימים מיום החתום מטה, נהי מוכרים ליתן ביד בעליך כח סירוב ח"ו שככ' לא צית דין ומשותת ומסרבה לבוא לד"ת, ונינתן רשות לבעליך להשחט גם בערכאות ח"ו.

וחקוויתנו שאכן תעשו המוטל על כב' עפ"י תורהינו הק'.

וע"ז בעה"ח יומ' א' לסדר תולדות, כ"ה חשוון ה'תשס"ז.

בשם הב"ד

ג. ביעין בחירות הב"ד, כבר כתבו אופן בחירות הב"ד עפ"י ההלכה במכותב מיום ר' מנחם אב תשס"ה.

למי החותמת

דאקומענטען
דאקומענט 20

ולמי הפטולים

קט

BET DIN ZEDEK
KEDUSHAS LEVI
21 Rita Avenue
Monsey, NY 10952

בית דין צדק
דקהיל קדושת לוי
מאנסי, נוא יאראק
(845) 352-0532
Fax: (845) 426-1349

בעזבושיםית

לכבוד מorth צירל בלום שוחה

9 Bethune Road, London, N.16

קבלנו מכתבים מיום א' ויצא העעליט, והגנו להבהיר נקודת עיקרת ונוגע להדרית שכיניכם.
בשוויע יש הלוות באיזה אופן לנחל דית, ובאמ' בע"ד מוכן לבוא לב"ד אבל איןנו מוכן שהדרית
יתנגן לפיה הלהבות המבווארה בשו"ע, הרי זה מסרב ואינו ציית דין.
בנוגע להתנאים שכתחמתם,obar כחובנו במכתבינו מיום ר' לחודש אב חמש"ה שעפ"י מלכה הזוכה
בידך לבוא עם מי שידבר ויעזר לך לסדר טענותיך, אבל לא בטוען מכיון
בענין מהיכן ונתני המנגנון בבית דיןנו שכותבים הפס"ד עם הטעמים, וכל הדין של מהיכן ונתני
איינו שייך לךך.

בענין הנ"פ, פשוט שוגם על זה יחולתו הב"ד עפ"י ד"ת בשעת הרינויים.
ע"כ נא לא להשתמט עוד יותר, ועל כב' להודיענו בכתב על קביעת ב"ד לא יאוחר מאשר ימים
מיום הת"ם

רעד' בעה"ח יום ה' לסדר וישלח י"ד כסלו ה'תשס"ז.

בשם הב"ד

**Beth Din Zedek
Kadushas Levy
21 Rita Avenue
Monsey, NY 10952**

בֵּית דִין צַדָּק
רְדָקָהָל קְדוּשָׁת לֹא
כְּנָאָסִי, נְזָא יָאָרָק
(845) 352-0532
Fax: (845) 426-1349

כעודהשטייך

רשות ביז"ד

זאת לראי' ביד ר' מנחם מענדל בלום נ"י שזוגתו מרת צירל בבית האכיהיזער הדרה בלאנדאן, משתמשת עצמה מלעומד לדין עם בעלה אצל ב"ד כשר, והציעה רק ב"ד שלדון דין זה פסולים הם, ומעגנת את בעלה זמן ארוך, ומקפחת את בעלה מהילדים, והילדים מאביהם.

אשר על בן, הרשות ניתנת לבעלה ר' מנחם מענ德尔 בלוט נ"י להציג
אח שלו בכל אופן שיכול עפ"י תורה כולל גם לשימוש בערכאות,
ובכל מי שיש בידו להשפיע עליו להתדיין אצל ב"ד כשר, ועפ"י
הרינים המבואים בשו"ע, יהיה בכלל הממעמידים הדרת על חלה.

ר' ע"ז באנר עה"ח יומם ב' מקץ כ"ה בסלינו חשמלן לפ"ט

10/11/2013 223 ?? 7/8/118: 1431. 7/8/118
10/11/2013 223 ?? 7/8/118: 1431. 7/8/118

המכתב הבא

**קיבלתי מהשליח שנשלח אליו מצד הבו"ד
 והאהה, שבקשוهو שייתערב בהפרשה**

ז' ל' מ' ה' פ' ס' ז' ל' י' מ'

AVRUHOM SH. Y. GESTETNER
מייסד מנהל וחבר ביר"צ שער המשפט: זום בחם ווין
גמו וביל טוועס, הפס"ד עם הטעו"מ ו"מהיכן דונט" נכתבות, ובוכות עדרו
סניף "שומו משפט" ב"ד מירוח לנגע טרם הדירין: בחווית ב"ד
ו"אותן היוזין, ופקחו על החזנות עקליטס טויבום הייחורי ערכאות וגיטין
17 MOSIER COURT, MONSEY N. Y. 10952

במ"ד
(845) 425 9708

אברהם שמואל יהודה געתם עטנער

מח' כ: מהזה איש **כיאורים** כב"ה ש"ע, ב"ח), תורה אמר (**ר' יז** נשים בת' ה', נ'ח), חוקת משפטם, משפטיים כhalbתם על חרם הלכות דינין), תקנתא מקלקלתא (על וכות בחרות ב"ד), שפטן השופטים, נחלת איש (הסנה נובל רוקען, פתiley חותם (על אהודע הר' ניצן מוטען ומעשין, ב"ח), מנחת איש (עדות ואגדה)

גילוי דעת נגד "סירוב" פסול - תוך כדי "לבוק" ו"להתבעות" על מתן "גט פסול"

בדוד' שבין מ"ה מנהם מענדרל בלום נ"י – ולכין אשתו מרת צירל חי [לבית האביהיזער מלאנדרן]. הננו מוצאים א"ע **במחויבים** ברכר לפרט השתלשות הדברים כפי שירוצים לנו, בכדי למגע החרתת פסולי חיותו לתוך מהתינו ר' ל:

מבוא

תיאור השתלשלות האירועים בקיצור - ואיך שהגינו אליינו:

הנה, בראשית הסכוס (פל' מס' 3) כשהפנה אליו הבעל - בקשר ל"הומנה" שקיבל מאיזה ביד ע"פ תביעה אשתו - ורצה לדון עמה אצל בית דיןינו "שער המשפט", [הרין היה אמרו להיות בעיקרה: על קביעת מקום דירתם]. מה שווה היהת קוטב החולקי ריבות שביניהם: אם היה בлонץ ברצונם - או בניו יארק ברצוננו, לא רציתו לקבל דין זה בשום אופן - רק בהסכמה האשוה - למורת שע"פ דין יש לכל נتابע" וכוח "בחורת הב"ר". אבל האשוה הפעירה כי מאור: לקבל דין זה - עד שנערתתי לבקשה והסכםתי. **אמנם** ומן קצר לאחר שני הצדדים כבר חתמו שט"ב (י"ג מדר 3' מס' 3) - חורה בה האשוה והפעירה בו לחזור מקלט דין זה - [מן הנימוק: ש"כך נהייעצה...], והוא נראה בעליל שישנם כאן "משמעותים" המיעיצים לה לחזור הביתה...]. נערתתי לבקשה גם עתה - והורעתוי להבעל: שאיני מקבל דין זה והאל בית דיןינו. **לאחר** ב' חדש חורה האשוה ופנתה אליו בבקשתה: שatan לה "בכתבה" שאיני מקבל דין זה והביטה דיןינו, ונערתתו לבקשה עזה' - ונתהו לה כתוב (זios י"ח מוש' מס' 3) לאשר ר'ז. **ובבה** נתלבטו הצדדים וכן ארוך על קביעת הב"ר, [כי הבעל שרוצה ב"שלום" - עמד על "דין גמור" רוקא - ובכללת "מהICON רנתני"], כי לא רצאה להתחייב להרים ביתו ולהפרקior אשתו ולידייו - רק על סמך "יעוזם" או "חוות דעתם" של הדיינים - וכדריכם: שמדובר עוד לא יצא מאתם פס"ד "לשולם" וככידוע]. **עד** שמוס' החומו שט"ב - **ע"פ** "תנאים" הנ"ל (כפי ייקן תפק"ז) אצל אותה ביד פה מאנסי.

לאחר כמה חדשים - החקש**ר אליו** (כיו"ם **שופט**, כ"ז **מי"מ פג"ט**) **הראב"ר שליט"א** של אותה הב"ד שדרנו בדברר, ואמר **לי** שיש תח"י **"בירור הלכה"** [מבחן דעתני] - על הפ"ד, אבל אינו מוקן למסורת להבעל בשוו"א - מכח **אמותלוות קלושות שאכ"מ**, אלא שמכבים להראותה רק לבתי דין אחרים - **שבבחורת בעל** - ו"הסכתה הדריינס", מה שילדעתו כבר יצא בכך ידי חובת נתינת **"מבחן דעתני"** - מה שהנתנה הבעל על זה. **והסבירו** לו, רכיזון דע' דין צרכין ליתן **"מבחן דעתני"** ליד הבעל - וכמפורט בוגמרא (**טפלהין** ל"ט, ז') **רמב"ם** (**טפלהין** ו', ו') ושו"ע (**מו"מ** סי' י"ג, ס"ה); **"כותבין ונונני ל'**, והוא בכדי שיווכי להראותה - **למי** שירצחה הוא, [וכ"כ המב"ט (**לתקנת וולק**, סי' י"ח, ב"ח **שם** סי' כ"ג), **חותם השני** (סי' כ'), **מהרשדים** (מו"מ, **טפלהין** ז', וס"ט), **אוראין תליתאי** (סי' ק'), **חימן ברצונו** (סי' ע"ג), בית אכביי (מ"ג, סי' **קל"ג**, מות ז', עי"ש], ובפרט **בנ"ד** - שהותנה בן בפירוש בשט"ב, א"כ פשות רבמה שמחסיר מליתנה ביד הבעל - בזה הפיר קיום תנאו בשט"ב - וממיילא מתבטל עי"ז כל תוקף כה השטיב, וככה התנהל בינוינו **וירוח עצום שנמשכה כשבעה שלימה** - והסתהימה מבלי שהגענו לעמק השווה.

בשבוע שאח"ז (כ' מאי, ד' מלוں געלעט) - התקשר אליו הטעון של האשה [א"ש מלאנדרן], וביקש שאשתול אצל הבעל מי שתייאר כ"מעגן" את אשתו: שקיים הפס"ד - מה שכבר קיבל מן הבע"ד והחדרשים עם "מהיכן רנתני" - שבו חיבורו ל"גרש" אשתו. **השבתי** לו, שרביריו הם "סתורה" גמורה - למה שאמר לי הראב"ד בהחלט: **שלא** יתן בש"א ה"מיהן רנתני" ליד הבעל ובג"ל (די' להל),adam אבן אמרת הדבר כמו שאומר [הטעון]: שווה חדשים כבר נתנו ביד הבעל הפס"ד - עם "מהיכן רנתני", א"כ למה החוויה עמי הראב"ד - ונימה לשכנعني: שכח השט"ב אינו מתבמל במה שלא יתן מהיכן רנתני לירו, למה לא אמר לי בפשתות: שכבר ניתן מהיכן רנתני ליד "הבעל" - וזה יותר מחדרשים - ושפיד כבר נתקיימה "תנאו" בשט"ב כדי צונו ממש, וחסף? ע"ז השיב לי, שיקשר את הראב"ד על הטלפון ["טרוי וויע"] - כדי שאשמע מה שבפיו, לאחר התתקשות אלו - [מה שנפפק ממני כ"פ שמיעה השיחה שביניהם...]. אמר הראב"ד אמתלהות מעורפלים - מה שאינם מתגברים על הלב. [ששכח] - או שלא ידע - שכבר שלחו מהיכן רנתני... והיה נאה בעיל שמדובר תחת לחץ גדול מן הטעון ורעיםיה, ומוכתלי דבריו היה ניבר שיש כאו "אחרים"

זהו גלוי מטען וריעיה, ומכוון דבריו זה ניכר שיש כאן "אחרים" המבאים מעשיהם מאחרי נבו על חשבונו - מה שהוא מוכחה אה"ב להצדקה למפרע...], ואח"ב פער ה"טוען" פי' באחד הרקם ממש - וקיים את הבעל ב"קללה נמצואות" [רח"ל] - אשר תצלינה אוון כל נש' יפה לשמעו מפורש ויצא בן מפי אדם המיזג עצמו בגין תורה. **ולבסוף הצטרוף הראב"ד לבקש ה"טוען"** - שאשתדל אצל הבעל לקיים הפס"ד.

געתרתי לבקשתם [משום בכורו של הראב"ד] - על אף ההרגשה הענומה - מה ששיחתת הנ"ל השאיר עלי: שימוש מואוד מחריש באן, והתקשרתי עם הבעל לאחר סיום שיחה הניל - ושאלתי ממוני פשר הדברים: הייתכן שאינו מצית לפמ"ד מה שקיים מן הבירד עם "מהין דנתני" - וזה חדשים כבר. והשיב, שכן יכולתו לא הריך בעיה - כי הוא עומד עבשו אצלך קבלת פנים [שם הפיצו אה"ב ה"סירוב"] - חור כדי בונה ניכרת; להשכית ולהפריע "שמחה" משפחתי...]. אבל הסביר בקיצור: שהיהות שכונסה השטיב - הבהיר "תנאי" ברורו: שהפמ"ד צריך שתהוו דוקא עם "חתימת" כל הריניים, והוא יוכל על הבי רואר איזה פמ"ד עם חתימות נמקות - שאינם ניכרות כלל, וננה לדריינם בכתב כ"פ - לשאל מהם אם הפמ"ד אכן יצא מאתם, והם התעלמו בל"ז מרבינו - מבלי להזכיר מואמה... ולא עוד, אלא שופן רב אחריו קיבל פמ"ד הניל, כתוב לו הדאבד מכתב בת ה' דפים בכתב ידו - שבו הוא מסביר לו מרוע של"א יקבל מהם "מהין דנתני"... וזה שימוש להבעל ב"המבר" על חומר החתימות בפמ"ד הניל - וגם על החתימות הבירד מלחשיב על שאלהו בקשר אליהו: משום שביל פמ"ד הניל "זוייפה" מן איזה "מן דהוא" הפעיל במחזרת תחת גבו של הראב"ד, ובחדא מהתא שמשו לו ה"תמיות" הניל גם כ"אישור" ברור - שהפמ"ד הניל אכן "זוייף". **ופנה** לרבניים חשובים לשאל מה לעשות, אם מוטל עליו להתחשב עם הפמ"ד ולברקה מטעוהים - או לא. והרו לו שהיות שההפט"ד אינו מחייב כלום טרם שיקבלנה בחתיות אריגיאל - שהוא "פסק דין" שלהם - ושוללו הם ה"זימוקים" שלהם, וכפרט בשחנה ע"ז "תנאי" מפורש בשט"ב, ממליא פשות שלעת עתה - עדין אין לו פמ"ד, וא"כ חבל לו לטרוח בתמן - בבדיקה ה"מהין דנתני" מטעוהים.

בשמי זאת, חזרתי והתקשרתי עם הראב"ד - ומסרתי לו דבריו הבעל, ולהעלה הענין הצערתי לו, שהיות שכבר עשאנו "שליח" לדבר אל הבעל, א"כ הרינו מוכן ומומן לקבל עלי "שליחות חור" מן הבעל אליו: שימפרו לי הפמ"ד עם חתימות אריגיאל בכדי למטרה זו - [או שימנו שליח אחר ע"ז]. **אמנם** לחטוני הרב - השיב לי: ש踔יד מהברדי הבירד ממאנן ברכד - **ללא** שום אמתלאה ומתකלת עלי הלב כלל. **ולא** הוילו כל חתונותו מה שטעהני לו בתרהמה, שאם אכן המדורבר מן "עוגנה" - ובפי שם מציריים, הייתכן שימאנו מלעשות דבר "קטן" כזה - בשים סיכוי שזה יסייע למתדר התרת האשה מבכלה. ואדרבה, הלא "עקשנותם" דבר קמן כ"ב - מההפקם להיוותם "הם" ה"מעגנים" את האשה - **ולא** ה"בעל" בפי שהם מושגים אוחזו..., ושעיצם "מיונים" המור הוה - הרוי רק מopsis כה וחוקף להשחת הבעל: שאנן יש כאן איזה "קונニア" - המסתהרת מתחז מה שנראה ב"פסק דין" עם "מהין דנתני", ומשום לכך הם יורים מלכלל על עצם את ה"אחריות" המלא עליה. **ובכל** נתגלו הדברים - שנטהบทי לאט לאט יותר וייתר ליכנס בעובי הקורה - לעקוב על שורשן של הדברים ולברון, עד שהבעל פרש לפני השמלה - חברך בתבים הכלול: חתימת שט"ב, חליפת מכבתים [ושיחות מוקלחות], והנרא ב"פסק דין" עם "מקורות" - שכו חיווהו לגרש אשתו, ועד לה"סירוב" - הכלול: "חויר ערבותה להאהה - וירחקה דרי"ת" על הבעל - מה שפירסמו עליו.

אשר על כן - בהתאם לכל זה, **ונג** לאחד ששמענו מפי הריניים [ונג נתנו לנו בכתב] - **"זימוקים"** נוספים על פסק דין לחיוב גירושין, [ומובילו לנקוט צד בעצם המסבוך שבין הצדדים], לא נוכל להתaffle ולהתדים מLANGLOOT דעתיינו - **בפי** החובה המוטלת עליינו בברדי **"לאפושי מאיסודא"** ולטנו בכיה לדורות מספחות חשובות בישראל - בدلלן: [וחילקו לענפים - כדי ליתן רווח להתבונן בין פרשה לפשרה], וזה החלי בעיה'.

הרכד ברוד שחתם פ"ד אין לה תוקף להלבה - מבח במתה "טעותים" גלויים כ"דרכ' משנה" - **[מה** שנוכיח איזה לאחר שיחתימות בהונן - שכנהה שוויה ה"הסבר" על מיאום המור מლשאות בן]. **ואם** ירש חיז' על פס' ד' זה - **בסברו** שאנן "חיז' כזה להלבה, יהיה "גט מוטעה" - הפטול וכטול מה'ת, והאהה תשרא "אה" אש" בונה "טהורין" גמורים ר'ל. ע"י גמרא (ינטוט קי', ה'), דיב"ש (קי' ר'יט, מפ'ג), דרב' ז' (מ', טקי' ר'יכת, ו'ז, ט' פ'ט), יכין

ענף א

בעל המגרש אשתו - על ימוד "פסק דין": **ש"חיב לנדרש** - בנסיבות אינו בן להלבה, **הוא "גט מוטעה"** - הפטול ובטל:

הנתה, אם הפט"ד מבוטט על אותן ה"טקורות" - שנשלחה לו בלי חתימה ניכרת, [**ואף** לאחר שמייעת חותמת נימוקים מש"א לנו בע"פ - **ונג** מה שקבלנו מהם בכתב],

צפוגו); שיש להם "פסק דין" - להיתר בפיה" עם "מקורות טוריים" - מה שלא יגלו בשוו"א לשום גברא... [ראה لكمן (ד"ה חטף)] דהרי אף "המוחיך לנרש" מרינה [מחמת תביעה" ולא מכח "איסור"], יש ב"כפיות" - משום הפסול החמור ד"גט מעשה" - הפסול ובטל מן התורה אף "בדיעבד", ואם עברה ונשאת על ספק גט כוה - בניה מון השני הם "ממודרים" לכו"ע, [הה הר'י], רבני יהונתן, רשי, רמב"ן, ריו"ז (מוס, מ"ג, מ"ל), רשב"א (מ"ל, פ"ר תקפות), [ב"כ בשיטות ב麥תב מאלדרו (לפדרי, שער ז, פ"ר י"ג)], ריאז (גיטין, פ"מ, ג'), שהג' (מל ר"ג גיטין מ"ט, ג', ל"ת ד), והה"מ (לחסת פ"ז, פ"ט), עי"ש.

ובן אייפסאקה להלכה ולמעשה בכל הפסוקים - ב"י יוצאה מן הכלל; ר"כ匪יה בשוטין פוסל אף בדיעבד, עי טוד ושו"ע (לה"ע פ"י קל"ז, פ"ח ח), ב"ש (פס, פ"ק י"ז) [ובן יוצאה גם מרבבי המא"ז (פס, פ"ק"ט)]. ערוה"ש (פס, פ"ל וגו). ר"ם (לה"ע פ"י עז, פ"ק"י). פרישחה (פס, פ"ל ז), ח"ט (פס, פ"ק"ט). גבורה (כלל נטץ). פיניכס: כת"ת, מ"ז, ומ"ז, חת"ט (לה"ע ח"ט, פ"י כת", ד"ה סנה. ופס, פ"ט, ד"ה ונת. ומ"ז, פ"ק"י כת'). וח"ז, פ"ק"ט). בעי הרי (לה"ע, פ"ט, פ"ק"ט כ"ז). באדר יצחק (לה"ע פ"י טז, עט, ג'). יושע"ק (פ"י קל"ז, גמ"ז, גמ"ז נכלו סס), רב פעלים (לה"ע מ"ג, פ"י י"ג), עונג יוזט (פ"י קפת, ד"ה וכמו). מהרש"ם (פס, פ"י ז), שואל ונשאל (מל"י, לה"ט, פ"ט כ"ט). מהדוחים המכיג', ח"ט פ"י קל"ז, ל"ת ג'. ומ"ז פ"י עט, ל"ת ג'. אגרט' (מכהנת המכיג', ח"ט פ"י קל"ז, ל"ת ג'. ומ"ז פ"י עט, ל"ת ג'). ח"ק"י (לה"ע מ"ג, פ"ק"ט מ"ג). משננה"ל (קמל מ"ט, פ"י עז). ותמייל ח"ט, פ"י ק"י, קל"ז, וס"ל), שאילת שואל (מ"ג, לה"ט פ"י מ, ט). וקובץ השיבות (מל פ"י קפ"ז, קפ"ט, וק"ט). וע" שדר"ח (ט"ג, ג', ל"ת ד). עי"ש. ובש"ב וק"ז ב"כ של ק"ז - בעל ש"אינו חייב לגורש מרינה כל" - וככ"ד.

ואנו ביש להציג. אם כפיהת הבעל היה גם על "מיוני השלייה". [וכמנהן [אותיות הנחנ] של "בגופיות הבודדים" הירודאים לשמצאה המקנים מה עירנו מאנסי - ועומדים תחת פיקוחו והדרכתו של "שר הענפין בקשוטים" הניל] - המתרננים מן החודת "פסולי חיתוך" במתינו רחליל, ועשין כן יعن שיראמ לחביא שם האשאה - שעוללה להאשם אהב על הכפייה]. או הגט פסול ובטל - אף בעל שדרינו לכו"ע להוציא לכו"ע, וכמש"כ בעונג יוזט (פ"י קפ"ט); שגט כזה "לאו כלום הוא" - ולא נמצאה שום חולך בזה. [ולות "בגופיות הבודדים" הניל, ולא משום שרחו את דבריו מהלב...], אלא שיצדור הכהפ" מה שמרווחים מוה "מכריכים" - להעתלם מכל "פסול" העומד בדרכם...]. ובפרט בש"ז הודהה" האשאה עז' טרם בן - או שיצא אהב "ערוד" על הגט, או כו"ע מורים שאף בשנשאות ע"פ "זרואה מוצעת" התצא, עי דא"ש (כל

ובוצעו (מ"ל, פ"י קפ"ט). יש"ש (גמ"ת פ"ג, פ"י נ"ז) [ראף מי שדרינו לכו"ע להוציא בשוטין], מ"ט אם "הטעיה" הגט בטל, רמ"א (לה"ע פ"י קפ"ט, פ"ט קו"ף פ"ל). עין יצחק (מ"ב, פ"א"ע פ"י נ"ז, מ', וק"ז), יושע"ק (לה"ע סוף קמ"ה, זמ"ה סס), משכני" (לה"ע, פ"י נ"ט, ל"ת, ל"ת ח), אבן" (לה"ע פ"י נ"ט, ל"ת, ל"ת, ל"ת ז) [ריש בכח"ג גם משום "גט מעישה"], בנה"י (מ"ה, פ"י קל"ז), משנדה"ל (מ"ז, פ"י ט, י', י"ל, פ"ט, ק', ק"ז, קמ"ז, קפ"ט), י"א (מ"ב, לה"ע פ"י י), עי"ש.

ענף ב

המנרש מכח לחץ "הרתקה דר"ת" - בشرطור מזה ע"פ דין, הוא "גט מעשה" - הפסול ובטל

ומילא פשוט, ראיו שום מקום כנ"ד להטיל "הרתקה דד"ת" על הבעל. ואדרבה אם יגרש תחת לחץ" דביזון" זה - או היה "גט מעשה", דהרי אף במקומות שהבעל "חייב לנרש" מן הדין. כבר הביא הפת"ש (פ"י קפ"ד, פ"ק"ל) בשם גבו"א (נאפ"ז, פ"י ע"ג) בשם מהדיב"ל (מ"ב, פ"י י"ת, ומ"ז, פ"י ק"ז). והארanza דההרכות השובטים בנדורי - אין לעשות שום הרתקה, ובאבנ" (לה"ע פ"י ל"ת, ל"ת מ) ב"כ בשם הבננה"ג (פס, גב"ז ל"ז) אף בעבאל ש"חיב" לנרש מן הדין מחתמת "איסטר". ובפרטם בחזום, שכבר מגע לכל קצוי תבל בנקל וכמהירות וראי דנפל קולא וביבא. דהרי שוכ ליש הטעם שב' הב"י (פ"י קל"ז, מ"ז, ג', וגוטית, דמי יטוס ומלוק פ"י ג') בשם מהדרי"ק (טולס ק"ז, וקל"ז); משום דיבול לילך חזון לעידן - שלא ידוחיקו הום. [וב"כ רשר"ם (ו"ז, פ"י קל"ז, מ"ז, ג', ל"ת י"ג) בוגמין זאב פ"ז צ"ט (לה"ע, פ"י יס"ט, פ"י עט, ל"ת י"ג) תועיד (פ"י קל"ז, מ"ז, ג', ואג"ט (לה"ע ח"ל, פ"י קל"ז) י"א (מ"ה, לה"ע פ"י כ"ג, ל"ת ח)]. ועי גמרא (סוטה ח, ג, וממדין מ"ה, ה) תונה לו לאדם "צערא דנופר" יותר מ"ביזון". וע"פ לא גרע "ביזון" - מ"כ"בפייה בא"י על בעל ש"חיב לנרש" מרינה - [רק ממורים הקלים שכ"דאבעות"], וכש"כ על בעל שפטור מלגש - וככ"ד.

ענף ג

בפיה בשוטים על בעל הפטור מלגש לדינא -

פסול לכוב"ע אפילו בדיעבד, והאשה נשארת "אשת איש" - ובניהם מן השני הם "ממודרים":

ובש"ב וק"ז שאן שום מקום כhalbה כלל - לעשות ח"ז על הבעל "בפיה בשוטים" - וכמו שכבר אמר לנו גם עליו כי שילכו לאנדעטמאן..., וכמו שאמר לנו גם ה"טוען" שלה א"ש מלונדן - בשיחה הניל (מנוא, ד"ה

"והויתדים" - בהונע ל"חמודות שבחמודות"; התרת אשת איש ו"חמודים" - אשר תסמוד שערות ראש - מה שודאים לקבשיהם בהופ. רחל'.

ומבחן יוצא "התראה" חמודה ל"כונופית הכותבים"
הן"; שלא ידריכו לבצע ח"ז "כטיה" על חבצל
- כי לא ויעילו בזה מאומה, רחואה תשאר "אשת איש"
 חמודה - ולא תוכל להנשא בשו"א על סמך גט בטל כזה.
וחבל על ההון הדבר מה שיישלו משפחתה לכונופיא הנ"ל
- ולבסוף ישארו רק במתה נפש בלבד - בלי יוועל כלל.

אווי לנו لأن שהגנוו, שפודשים דשת - להבשיל
משפחות הци יקרות והכי חשובות כאלו -
המפרדים ליראים ושלים ומרקטים בקהל
כבחמודה; ב"התרא אשת איש לעלמא" - [מה שיכל
ספק" ב"ש הלכו כה הפטוקים ל"חומרא" וכדלקמן (עמ' ד)].
ואין פוצה פה ומ慈צף. ויש לדעת, רלא בחנם
מתאמצים ב"כ" הבני עלי צירוף המון "קולות
nidron זה ב"גט" הבני עלי צירוף המון "קולות
מופרכות" שבניגר לדברי כל הפטוקים - ומה שלא
שעורים רבותינו מעולם. ומתרם ברור; שעובדא זו -
ישמש להם אה"ב כייחשך" על מעשיהם ומחפדים -
(שמריווחים מזה הון עתק.). בהצביעם ע"ז - לאמד;
אם משפחות השובות הלאו המתמכו עליינו - אותן היא
שניטין שלנו כshedim אף "למחדין מן המהדרין" -
בלוי שום פקפק כלל". ואין לשער הה"חוודבא" שיצא
זה - בטמיית "פסולי היהוד" בתוך מחנינו ח"ז.

זנַּחַת

כל נתן הנitin על ידי הבעל - תמודת הוצאתו מ"טאפר", אם כל מסדרו נעשה עם "חשבון" זה - הוא "נתן מושה" - הפבול ובטל:

ובאן המקום להoir - כהונגע לה"היתר הפסול" מה שנitin להasha: שתוכל לתוכנו ב"ערכאות" דמי "מוזונות" גבויים, וכל זה נעשה - עם החשבון: שעניז' ייאמר בכלהא [ח"ז] - על אי קיומו "פְּרָעֹז חֹבֶד זֶה, והוא בכדי להפטד מזה - ייְאַלֵּץ לְהַמְכִים לְגַרְשָׁה [וכמו שאמרו אתה בפידוש]. נחוין להדריש בקצוץ, דאך למשכ' התשב"ץ (מ"ל, פ"י ט) [הוכא בבי' (פי' קל"ז)], דאם הבעל לא נהבע בתפיסה בשביב מתן גט. רק בשביל איזה "אשמה" או "חוב", אם המכנים ה"שופט" או ה"מלוח" לשחררו מן המאסר תמורה הנורשין או הגט כשר, [אם עבר כאמת על האשמה, או שהייב מדין תורה'ק בהחוכם].

אבל - לדאכטן של "בנפיה המעשים" - יי"אמר: שכבר קדרם חכמינו הפסוקים זיל - למתהום עלייהם את

ל'ג, פ"ג, מודה"ק (פומט פ"ד), דרב"ז (ח"ז, פ"ג, י"ט, מ'), שמש צדקתה (מ"ב, פ"ג, ז', ט"), ברית אברהם (מה"ע, פ"ג, י"ט, ק"ג), הנרעקנ"א (קמלה, פ"ג ר"ז), חותם (ח"ז, י'קוטיס פ"ג מ"ט), בנה"ג (מו"עט, פ"ג, י"ג, קמ"ע מות י"ט), ע"ש. ומעתה ק"ז כ"ב של ק"ז בנד", שהכופין אינם "טוועים" אלא "מוידין", וגם אין דינו של בעל זה "לבופי להוציאו כלל, דרכיה"ג הגט פטול וכטול מה"ת גם kali הנך טעמי, ובכלל (די"ס וכט"ר, וכ). ע"ש.

וְאַצְ"לַ, רָחֹזׁ לְחַסְתָּמָךְ עַל הַרְעִיוֹן הַפְּסוֹל וְהַמוֹּפַרְךְ -
הַמְשַׁתְּמָעַ מִכֵּן כּוֹתְלִי דְּכָרִיהֶם - מֵהֶ שְׁכַבְתָּו
לָנוּ: שִׁיעַשׂוּ כָּן "לְכַתְּחָלָה" - עַם הַחֲשָׁבָן שָׁאָה"בּ כִּבְדָּ
תְּהִיה "דִּיעַבְדּ" ... וְאוֹ יִסְתָּמְכוּ עַל אֶ' מִן הַדְּאָבָּאָנוֹטּ"
- הַמְכִשֵּׁר בְּדִיעַבְדּ [בְּנִיגּוֹר] כָּל הַפּוֹמְקִים הַגְּלִיל וְכָל
[... וְכָךְ] - וְאַף בְּנִיגּוֹר לְדֻתָּה חַבְירִיו שֶׁכְּרָאָבָּאָנוֹטּ עַצְמָוּ [...].
וְלִמְוֹתָר לְוָמֶר, שְׁדַעַתוֹ בְּטַל וּמִבְטַל כְּעֵפֶרֶא דָּאָרְעָא
וּכְחָרָם הַנְּשָׁבֵר - לְעוֹמָת דַעַתָּם שֶׁכָּל הַפּוֹמְקִים הַגְּלִיל -
וְלֹא נַחַשׁ אֲפָרָה בְּ"חִירָאָה" בְּלִפְיוֹתָם]. אֲבָל כְּדָאי לְהַדְגִּישׁ:
שְׁעַשְׁיָתִים "לְכַתְּחָלָה-דִּיעַבְדּ" - לֹא עַלְתָּה אֲפָר עַל דַעַתוֹ -
דָּרָאֵין לְךָ עֲשִׂיָּת "חַוְּכָא וְאַטְלָוָא" מָאִיסָּוּר "אַשְׁתָּאִישׁ"
רְחַ"ל - גְּרוֹלָה מוֹזָה, דָכָר שֶׁלָא יַעֲלֵה עַל דַעַת שָׁוֹם אֲדָם -
שִׁשְׁ כּוֹ רַק קְוָרְטוּבָה שֶׁל יְרָאת שָׁמִים.

דמלבד מה דלא נקרא "דייעבר" כל כה"ג - רך לאחר שכביר נישאה" - וכמ"ש"כ התשבץ' (מ"ב, פ"י, י"ג), ועם רך - כשליה שום "ערעור" טרם בן - ובג"ל (ו"א) וולג). בר מן דין - הלא כתוב הריב"ש (מיומנות, פ"י ל"ט) על כל כה"ג [רעשיות לכתהלה-דייעבר] בשם מחד"ם ב"ב (גרילג, פ"י י"ג); דטעין כל האומר בן - דא"כ מה העוילו חכמים בתקנתן - דאן סהרי: שכל אחת שתדע זאת הhalbה - תעכוד ותנשא, עכ"ל עי"ש. ואם כך הוא - אף היזיא שכמות יש מקום להזכיר "ידייעבר", כשם"כ בנד"ד - שכל הפורקים פמלו אף "ידייעבר" ובג"ל. וב"ז - הוא מלבד מש"כ מהחדשים (הכ"ע פ"י י"ל), דאף מי שרינו לבוט להוציא". מ"ט אם הסכימים לדרשה עיפ"ג "הנא" מסויים - אף כשהוא כדרך גROL - וכפוהו לנרש כל"ז, הגט פסול ובניה ממודים. וא"כ בש"ב - בבעל שאינו "יזייב" לפרש - ורק בשאיין רינו "לבוט", ועכ"ר"ב - כשמבקש דק דבר קתן כ"חתיימת הפס"ד - וככ"ג.

[זוהו ה"פתרון" על ה"חידה מתייה" - מדוע ש"מקור
ההיתר" הוא "סורי" ובנ"ל (יאס וכפי'!), דהיינו ידים
פשוט מלנגולות על מה" שהוא בנו... ותבל על
משפחות חשובים הללו - הידועים לשם ולתפארת
ב"מדרכיהם" ו"מהדרין" בכל מייל ריחדות ואך
בקלהות - באופן הכוי "חמור" ו"מהורד". שאין להם
מושג כלשהו: באיזה "סונ" של בוץ ד"קלוות"

נפרדים מדבריהם המפורטים של כל גורלי הפסוקים. מלבד כל זאת, הרי לא הריגש - שאין העדר דומה לראיה כלל, הרי שם מירי מבעל שיחיב"ל לגרש מן הארץ - וגם קידשה כ"רמאות" [דקיל הרכה בידוע], ושאריו ליה מאירה - שנthan כזה מכשול לפראית עמיונו; להתיד "אשת איש" לשוק - ולהרכות טמיעת "מבזדים" לתוכן מתניינו ע"י בפה פסולה - אף כבעל שפטור מלגש לדינא, וח"ז לסמן עליו כוה - שיצא מוה בכיה לדורות, ח"י.

ולימוד גדור על בה"ג - יש בשווי דברי חיים (סוקפת, סי' מ"ז) - כוהל, פוק חזי מה בין תקפי קדמאי, הנורב שידועו תוקפו בהלהה, ואעפ"כ כתוב שהגמ שישי לדוחות דברי בעל מגיה שבמשנה למלך, מ"מ לא מפני שאנו מדרמיין נעשה מעשה להקל באשת איש, ולעומת זאת בימיינו יש קצת דרבנים בדרמיונים משיבים על הנורב, בעוזר'ד הוא מחלוקת חסידון הרעת וקלות ע"ב. וע"ע (פס. יוד' חמ', סי' נ) כוהל, ברבר הפטדרש בגיןו יישראלי אשר לפניו, אין לעשות מוה שאללה לפני המכונין בשם "גדרני" רודני ור'ל... ידאה נא על מי יש למסוך יותר, אם על קרויש עליונים נאונים בנגלה ובנטח ברוד שלפנינו, או על הניכרים לנו תורהם וצדתם ור'ל, עבלה'ק.

ונגדל ה"יראת חטא" - הנוצרן לכל מורה: שלא יכשל
בנ"א כ"חוරאה מוטעה" - יש ללמידה מדברי רכינו
הגנה'ק מצאנו זזוק'ל, איך שמהויד במקומות אין
מספר: שלא יטמכו עלייו להלכה ולמעשה לנעת זקנותו
(ע"כ סמכ טרשת פמיינטו...) - מכח החשש: שכבר נחלש בח
עוינו, עי ד"ה (ולוית מ"ג, כי כת', נ"ד, מ"ז. ווז"ד מ"ג, כי ל"ג,
מ"ג, ק"ב, קל"ט, קל"ב, וא"כ"ע מ"ב, כי ל"ג, מ"ז, מ"ז, מ"ז, כי, פ"ג,
פ"ג, נ"ט, ל"ג, קמ"ז, קמ"ז, קפ"ד, קפ"ת. ומוח"מ מ"ג, כי כת', וככנתנות,
כי ט"ג, נ"ד, ל"ג, ונכונות, כי כת', כי, נ"ד, כי, נ"ד, עי"ש. וזהו
לימוד גורל למורי דרונו השפל - "המתמודדים" זע"ז: מי
שישוכל להמציא יותר "קולה", כדי שייחפרסמו - אצל המן
ה"קלים": כ"פומקסים גדרולים", וכ"ז בא מחופר יריש, ה"ז.

ועב"פ איך שיהיה - זה מיהא ברור, ששום אדם בזמנינו - אין בכוויל לחייב על הדרש"ם והחייב"ט, וכשב שרכיריהם היו בהעלם ממוני - בשעה שכחוב את היתרו, כודאי שאינו נאמן אח"כ להחזקת ברכריי - וכיורע מהרלב"ח (קוי ספמייכס). **[מצאתי א"ע** כמוהוב בדרכך לכהוב כל זאת - למורתנו רול הקשווי הכרוך בדרכך זה, ועל אף שהרני מכיר אתה מקומי - יודעני מכך ערכבי כלפי בעמ"ח זה, כי **קימל** דכenhagen לא אפרושי מאיסודוא" אין חולקים בכבוד לך ובכלקמן (עמ' ט'). והארכנו כוה בפתיל"י חותם (מ"ט), ואכט"ל.

הדרך - גם כזה: **דכבר כתבו הרשדים** (להלן, פ' פ''), והמחייבת (פ' פ' קל''). דוחו רק בש"כامت" נتبש בתחילת "במקרה" כשהוביל ה"אשמה" או ה"חוכ". אלא שאח"כ מנגזרים צד האשה את "המצב" - להעתיר אצל השופט או המלווה: שיסכימו לשחררו תמורה הנורוישן, או שפיר הגט בשר - מרהורל במי שמנגרע עbor איזה "מתנה" - מה שנזננים לו. **משא"כ**, כאשר זה נעשה בתרミת ובערמה ובתכנים ממוחשב מראש: לוכפו אח"כ עי"ז לנרש, כל עוד שמכל' "חשבון" זה - לא היו משטרדים מעיקרא שייתפס בשבייל "אשמה" או "חוכ" ההוא מעולם. [וכמו שה"בודדים" ו"טוענים" רשייע מיעינים להאהה וכירוע]. **בכה"ג**, לא כאמור אכן נتبש הבעל - רק בכדי שישמש למטרת כפיטת גירושין, ושוב לה"ח כ"מתנה" [מה דהויל כל יסוד"ה ה"חכש" וכונל]. דק לה"ל "כפייה" גמורה - שאין לך "gmt מעושה" גROL מוה - שפסול ובמל מה"ת, עכ"ד עי"ש.

ולדוזחא דAMILTA - יש להזכיר, אפילו אם היה נמציא
באיוזה פוםק אחרון איוזה משמעות שאף
ערמה מהני להבשר הגט, בודאי לא קימיל בוטהיה בזה
להלכה, וביחע מכללי הפטוקים, דמה דקימיל ד'הלכה
בבחראי", והוא רק כשראו דברי הראשונים, ועכיז' חולקים
עליהם בראות ברורות. **משא"ב** בשלא הוברו דברי
הראשונים, אלא שכותבים הייפך דבריהם כמתמא, או
אמרין שכודאי לא רוא דברי הראשונים מRELIA דבריאו
דבריהם, ואילו הו רואים דבריהם היו מודים להם, בכחן
קימיל בדברי הראשונים ולא בדברי الآخorners, עי דמ"א
(מו"מ ס"ג, פ"ג). שדר"ח (כללי טופוקים ס"ג ט"ג, מהות מז').
ובפרט בהונגע לחרמודות שבחמודות; התרת "אשת
איש" לעלמא בודאי שעלינו לחוש לכל דעתה - וכשב'
לדעת גהולי פוםוקים מוכחים שככל כי נשענים עליהם
בחדשדים והם בע"ט. וכט"ש הרמ"א (ס"ג קג, פ"ה), ע"ש.
והשיד (גערן: ס"ג, פ"ג, מ"ג, ומ"ט).

ומב"ז יוצאה כרור דלא באיזה פוסק מפורסם כדורינו
[מחוג שלנו] - הידוע כ"מייקל" גROL כל מקום -
[וממש לשאובונו ב"גשר" בינו ולחופרים], שהדפים
בתוך ספרו "קוליא" כוה - על סמך "מכtab" של גאווץ'ק
וציל. **דמלבד** מה שהעתיק לשון המכתב שלא בעין,
והכנים דברי "הנרות" - מה שהוטטו ורים בונגע לדברים
יסודיים - באילו שהיתה לשונו הק. **וממלבד** מה
שמתיחסים אל "מכtab" זה - באילו שהיתה הحلטה "פסק
ריין" למעשה, בו כוונן שלא כתבה רק בדרך ימדאה
מקום"ם לכע"ד - שיראה לאיזה גROL מסויים שמצביע עליו
ש"חו"א יחליט בדכר - [ולא נורע לנו החלטתו כוה כל'].
וממלבד מה שמחבר וה הומוף שם כמה "סכוות" - שם

(לויית, ס"י מרכז, ס"ה, ומורה, ס"י, פ"ג, פ"ה ופ"ט); שאין להם חלק לעזה"ב - ווורדים לניגנים ואינם עולמים - ואין להם כפדה עולמית. גם מודא עלה על ראשם מהא רקל' ברמב"ם (פי"ז מה"ת, ס"ז), וטושו"ע (ויז"ס פ"ז, פמ"ג); רהמןרה למי שאינו חיב נידוי - הו"ל הוא עצמו בד נידוי, ע"ש.

ענף ז

בְּלֹא "השכפה" שחוֹא בַּנִּיגָּד לְדַעַת תֹּוהֶק - לֹא רַק שְׁחִיא מִופְרָכָת וּעוֹמְרָת, אֲלֹא שָׁנָם יִשְׁבּוּה
- מִשּׁוּס "מִינּוֹת" וּ"אֲפִיקוּרָסּוֹת":

תורתינו הקדושה הוא ה"מקור" היהודי - הקובע כל מהלך דיעותינו והשכפותינו, ועל פייה אין מקום לתאר בעל כ"מען" את אשתו דק בשם מאן מילדותה - כשהוא "חיב" לעשות בן מדינה. והמתארים בעל הפטור ע"פ תוה"ק מלפרש ודוצה בשלום - כ"מען" או כ"דעת" - במקום להאהר ביטענת א"ע ובעה"ו וכ"מודרת". [ובפרט כשהו כרך להטיל עלייו ל"חץ" לנרש - מקום להטיל עלייה לחץ לשולם]. בנויגוד דעת תוה"ק: הפומל גט שע"י "ל"חץ" או "הטענה" כ"ש". הם מעידים על עצמם: שלבם חלוק על המקום [עי' ספרי (וניס' ו, ז) והוכא ברשי"י (פס. ז"ה נכל נקע)]. וכחותיותם לכם הם "מתודעים" על תוה"ק - להשוו שאינה "פראקטיש" - או שהוא "אכודו" ח"ז נגר הנשים, וה"יתם" שמשתדרים "לתקון" עוללה" וו - וזה מה שמליך אצלם "סבירות בריפיות" - להופך מרעת תוה"ק.

[ובן הוא - אף כשהיא אומרת: שלא תחוור אצלו לעולם - רהרי בכחן מידיו הפטומים כשרונה כ"מודרת". ולא עוד, אלא דכן הוא - אף כשבאמת לא תחוור אליו לעולם, רהרי אף מקום שלא חיווכה לחוזר אצלו - מ"ט גם אותו לא חיויבו לנרש. אלא שישארו בńפְּרָד ע"ד שארם מהם יתנהם: או שהיא תחוור אליו - או שהוא יגרשנה מרצונו, עי' ש"ע (ה"ע ס"י קינ', ס"ז), ודמ"א (פס. ס"י פ"ג, ס"ז וס"י קי"ג, קי"ה. וכ"י קינ', קי"ז) ראש משביר (מ"ט, ה"ע ס"י צי' צי' דיב"א (מ"ט, ס"י כי"ט). ע"ש. ובש"ב בשיש דגלים לדבר: שאונה אומדת כן - רַק ע"פ מה שלימורה ה"טווענים" שלה: שע"ז ייחיוו להרשא - וככ"ן].

ויזטר מוה, הדמאותם בעל הפטור ע"פ דין מלנרש כ"מען" - נתפסו [בלא יודעין] ב"טינגו" רחל' - ובmesh"ב החינוך (מוה ט"ב) - [והוכא להלכה במשניב (ק"ה, נ"ט, נ"ל)]]: שהוחשב בדעתו "היפך מרעת תודה" [לא רק בונגע ליגע עקי אמונה] - אלא אף בהשכפה" וכל מייל ברדך החינוך] - הו"ל "אפיקורם", ועובד בלית ד"לא התודו אחדי לבבכם" - שע"ז אחז"ל (כרמת י"ג, פ"ג) ז"ו

ענף ח

טרם שיתקימו ה"תנאים" שהתנה הבעל בשט"ב - אסוד לו לנרש - על ספק הפט"ד:

טרם שיקבל הבעל "מקורות" איתנים בחלה בחתימת כל הדיינים; שאכן "חיב" הוא לנרש את אשתו - ושתהיה בניו על פי גדרי ההוראה שלו דרך המקובל לנו מרבותינו ה' ר' כלאי הפטומים". [לאפוק מדרך המתחדשים בימיינו קלים ודקים המתדים "אשר איש לעלמא מכח סכירות ברישיות" שרופות קרים שלא שעורום פומקים הקרמניטים], וגם יתנו לו האפשרות לברך אצל מודים אחרים - אם דבידיהם נקיים מ"טוטות" [מהו שהוא כל תכילת המתרה כנניתה "טהרכ דרניין" - וככ"ל (טכו, ז"ה למלה)]. לא רַק ש"אינו חיב" לנרש את אשתו, אלא שאף "אמוד" לו לעשות כן תחת שם "ל"חץ" חייזני [זולת מ"דצון עצמו הטוט]. כדי שלא יצא ח"ז ע"ז ה"מכשולים" החמורים ר"גט מوطעה" או "מעשה" וככ"ל (מנפס' ט' - ז), ע"ש.

ענף ו

טרם שיתקימו "תנאי" הבעל בשט"ב - איןו "סרבן" כלל - במה שאינו מנדרש אשתו, וככל המוציאו "סירוב פטול" - יתוש מחותמר הרבר:

לאור כל הניל, הרי הרבר פשוט, דלא רַק שאין ליהבע דין "סרבן" כלל - כאשריו מנדרש טרם קיבלת פסיד באופן הניל' (עמ' ס'), דאין לך "עיות" גדור מהו: לדון בע"ד העמד וצוחה שדויצה לעשות כרת של תורה - אלא שמתהין ומצפה על קבלת הפט"ד... כ"סרבן" - מה שלא נשמע עוד כמו מעולם, וככ"ב שחייו לחתנה עמו ב"הדרקה דרא"ת". אלא אדרבה מני קרייבות - ככל בני ישראל הכהדים, ואצל' שאסוד לצעדו או לבודתו ח"ז - והעוושים כן עתידים ליתן את הרין. ופ"שומ, רכונפל היסוד ד"סרבנותו" - ממילא שנדרשת אהדרה החטומות ה"הויתר ערכאות" הבניה עליה, ואין להאהר שום הידר כלל לילך ל"ערכאות" נגר בעלה, ותחיש לנפש מהומר האיסוד - מש"ב הפטומים על זה: שהוא "הדרמת יד בתודת מדעיה" - ו"חילול השם", דה"ל.

והמוסיצאים "סירוב" שאינו מוצדק לדינא - יתושו לעצם מן העונות החמורים ד"הלבנת פנים" - ו"הוציאת שם דע", שבמואר במשינה (ה"ט פ"ג, מ"ל), ובגמרא (סוט' י, ע"ג פאדרין ל"ט, ע"ה צ"מ י"ט, ע"ג מ"ג י"ט, ע"ג ט"ז י"ט, ע"ג י"ט, ע"ג י"ט), ורמב"ם (דשא פ"ג, פ"ה, מוגל ומוק פ"ג, פ"ג), וושאע

לקփחו מ"שלוי" ממש - מ"מ אין שום הסרין בהשתרלותו למנעו מוה - כל עוד שיש לו "זכות" ליה ע"פ גדרי תוה"ק, וא"כ בש"ב בשרוצים להוציא מתח"י את "שלוי" ובבנ"ד, דודאי דא"א לחארו ב"גבל" או ב"רשע" - על שלוחם נגר הרוצים לעשות לו בן, וו"פ.

ובכל האמור באן - הוא אף כשלא היינו מבינים שום טובה"ה להasha ע"ז - דג"כ אי אפשר להתחכם על דעת תוה"ק ובנ"ל. ברם מרכרי הנה"צ ר' אביגדור מיללער זוקיל' (חכימי דיהוראן) למדנו, רחכמה עמוקה טמן ב"גדר" זה של תוה"ק: שלא "לכוף" או "להטעות" את הבעל בשורא על גירושין - לתוכלת חיזוק בתו ישראאל מטמיון, וגם "טובה גודלה" נצחה מוה לדגשיהם עצמן - שלא ילבו שולל להתחפות מ"דרמיוניותיהם הכווכות"; שאליו היה נשואות לאחר - או היה מצמצם טוב מעטה. דהרי אף ה"מעטים" ש"הצלחו" יותר עם השני, אלו היה להם העו להוות על האמת, כודאי שהוא מודים בפה מלא: שלולי יידעו ה"מחיד" היקר מה שעיתורים לשלם על "הצלה" זו - טרם שהתחלו לחתפל ב"גירושין": שנים של "ענמת נפש" "מלחות" "מתיחת הגזבאים" - והעליה על בולנה "טמיון הילדים" ב"גשמיות" ו"דוחניות" עד לאין מרפא דח"ל, כודאי שלא הוא מודקן ליה כלל, כי אין ה"צעיר" שווה כהונך. ובש"ב בש"רוכם רוכם של הנושאן ה"שנויים" - הם "נרוועים" הרבה מן ה"ראשוניים" ובידוע, אלא שא"ז כבר מאוחר מדי מלומר: "אלכה ואשיבת אל אשיה הראישן" - כי טוב לי או מעטה, ומה נס ד"או" כבר למדו הלקח כאופן ה"קשה" - שצידיכין לבלווע ולשtopic. וזההידים היוצאים עם "רווח" מוה, הם ה"טוניים" הרשיעים ש"מייעצים" אותה לך' בשכיל "טובת עצם" - שמרוחים מוה הון רב - בעוד שלא איכפת להם שברמנתו - או גם חלק ה"השקפה" וה"אמונה" - תליי ונמדד לפי גדרי קוטב מכת ה"יהלכה": אדם הוא כאמור שיכל למנעו מוה ע"פ דין תורה"ק - או אין בו משום "זסרון אמונה" - כמה שטומינו לר"ת למןנו מוה, ארוכה וזה חלך מן ה"השתרלוות" - המותד והגוצר. **משא"ב** כאמור שביריו מותר להתחרות עמו ע"פ תורה"ק - או שוב בחשכ כל גדרו "תערומות" כלבו על חבריו: כאילו שהוא "רשע" או ש"מייך" לו - בפניהו בא"מונה", בין ש"טורר" לששות בן ע"פ גדרי תורה"ק - שוב מוטל עליו להתגבר בא"מונה": שלא יזק לו ד"ז כלל - ולא יופחת לו ע"ז אף פ"א ממה שטומן לו, עכית"ר. דהרי לנו, שאף הלחם נגר מי שרוצה להתחרות עם פרמנתו - למןנו מוה, נ"ב אין לתאדו ב"גבל בראשות התורה" - על שמאן מלוחר על זכויותיו שע"פ תורה"ק, על אף שהבירו אין רזיה

ענף ח

חויבא דטיא ע"פ דעת תורה"ק; להודיע לע"ד
ונם לפטנס רבדים אלו - מכח הציגוים ד"לא
תעמוד על דם רעך" - וד"השבת אבידה":

וזה גם שלא נתבקשנו מן הבעל להוציא כתוב זה -
ואצ"ל שלא קיבלנו ממנו עבור זה אף פ"א, ועל אף
שמאוד קשה علينا לכתוב דברים אלו - כהויתינו בידירות

מינות" ע"ש. וחבל עליהם שנלקו ב"התחכמות על תורה"ק - והורעלו ב"דיעות כחוות" של "דוח הומן" - שיסורה ב"השכללה" הארורה, [שזהו עיקר מכת דוריינו - שורשה מהתפעמות ב"מאכילות אסודות" (שע"י ה"כשרים" מופקפים), עי' גمرا (וילם נ"ט, ע"ג), וספה"ק דג"ל מהנ"א (עמ' ז"ס ומלה) בשם ה"בעיטה"ק - מעשה מהדברים; שנשאל מאייה מקום קישוט על ראות חיל לתחה"ט, והשיב שמשאליהם ניכר שנכשלו ב"מאכילות אסודות" - וע"ז נולד במוחם "דיעות כחוות". ולכטוף עלה עליהם היה מלך גודל והרגם רחל, ע"ש].

וא"ב החשובים.cn - אף כשם ת"ח חסדים - הם "חסידישע משכילים", ואולם דפקיע שמייחו ב"גראלים" - הם "משכילים גראלים", ... וכמ"ש תורה"ק מצאנו בספה"ק ד"ח (פ"א, ליקוטים) שרוב הדבנים הם מן ה"ערב רב". [ויש "בור המבחן" לכל ארם - שוביל לבדוק את עצמו על ידה אם אינו מהם ח"ז, ואכמ"ל].

ובבידי להוציא מלכ התועים - יש להדגיש, רהיאור "גביל בדשות התורה" [מש"ב הדמבי"ז ויקלח י"ט, ז"] ליש כל - על מי שלוחם נגר הרוצים לקפחו מ"שלו", וכש"ב בשרוצים להוציא מתח"י - אשתו וילדיו התבכבים עליו - ולעשותו "గברא קטלא" ובבנ"ד, בוראי דליקא שום "ועל" במה שמתאמץ להתגונן מוה. דב"ז ליש - רק על מי ששקע בתחום על דרך היתר - דבכבי מיריש. ובאמת, דאף בכחין ליש התיאור ד"גבל בראשות התורה" - למסקנת הרמבי"ז (ט) לאחרי שהთוה"ק הפיקע ד"ז - עי' אורה"ת קדושים היה", ונמצינו דבאמת - לבא תיאור בוה ע"פ אמתות דעת תורה"ק כל, וו"פ.

וזהרי נROLL מוה שמענו - מרכרי תורה"ק החזו"א (טשא) ונמען, פ"ג; רהיאור שהבירו רוצה להתחרות עמו בפרמנתו - או גם חלק ה"השקפה" וה"אמונה" - תליי ונמדד לפי גדרי קוטב מכת ה"יהלכה": אדם הוא כאמור שיכל למןנו מוה ע"פ דין תורה"ק - או אין בו משום "זסרון אמונה" - כמה שטומינו לר"ת למןנו מוה, ארוכה וזה חלך מן ה"השתרלוות" - המותד והגוצר. **משא"ב** כאמור שביריו מותר להתחרות עמו ע"פ תורה"ק - או שוב בחשכ כל גדרו "תערומות" כלבו על חבריו: כאילו שהוא "רשע" או ש"מייך" לו - בפניהו בא"מונה", בין ש"טורר" לששות בן ע"פ גדרי תורה"ק - שוב מוטל עליו להתגבר בא"מונה": שלא יזק לו ד"ז כלל - ולא יופחת לו ע"ז אף פ"א ממה שטומן לו, עכית"ר. דהרי לנו, שאף הלחם נגר מי שרוצה להתחרות עם פרמנתו - למןנו מוה, נ"ב אין לתאדו ב"גבל בראשות התורה" - על שמאן מלוחר על זכויותיו שע"פ תורה"ק, על אף שהבירו אין רזיה

שבחמות - ה"ה התרת "אשת איש" לעלמא - וטמיות "טמזרדים" במחנינו רחל, שהתחוה"ק הטילה עלינו חותה "ערבות" באלפי אלפי ודכו רכבות "אלות" ו"שבועות" ו"כריות" בדית" - לעשות מה שביבתינו למנוע אחרים מלחטא, וכדריאתא בנמודא (טוטט ל"ג, פ"ג) ובתום' (פס, ז"ח מא). ובהונגע לאפרושי מאיסורה" - אין חולקין כבוד לדבר, [עי' ראי"ש (פמ"ט פ"ג, ס"ב). ווות' כלל לא, ס"ג, ז"ח פס], דיבר"ש (ס"ג, פ"ג), מודרך (פומ"ט קק"ט). בניםין זאב (ס"ג, פ"ג), מביתם (ח"ל, ס"ג, פ"ג, ל"ג), מחרשה"ל (ס"ג, כ"ג) ימ"ז). מביתם (ח"ל, ס"ג, פ"ג, ק"ג), מחרשה"ל (ס"ג, כ"ג, ק"ג, ק"ג). שאילתת יubar'ץ רם"א (ס"ג, פ"ג), שבויי (ח"ל, ס"ג, י"ג, ק"ג). שאילתת יubar'ץ ע"ש]. ונמצינו שמחוב זה - יותר משטרתת להן בער וכותי ה"בעל" - הוא: להנן בער ה"תוה"ק הנורמת בעהיר בראש גלי לעין כל - ואין פוצה מה ומפצוף.

ומדברי מון חת"ס (מ"ז, ל"קוטיס ס"ג מ"ט) - יוצא ברור: רבן הוא אף בהונגע "לבזות" אדים - שמחוייכן לשעות בן בכדי להציגו מן אמור, ולא רק כלפי ש"אין חולקין לו בכבוד" - בפשטותמשמעות הלשון. ובש"ב וכפרט נגר המורים שלא כהלה - במש"ב החת"ס (קיטן שנות פ"ג, י"ג), והו ע"פ דברי הרמב"ם (דישת פ"ג, כ"ה); שאם לא יכול בסתר - או מכך מילימין אותו ברכבים ומפרנסים חטאו ומחרפן ומוציאו ומקלין אותו - עד שיחזור למושב, ע"ש. ובן עשו כל רוכחינו - שכחכו לשונות הרופים מארד - נגר מורים המגולים פנים כתורה שלא כהלה, עי' דשב"א (ח"ל, ס"ג, מ"ה). ומ"ל, ד"ג (ס"ג, פ"ג), תשב"ז (ח"ל, ס"ג, ל"ג ומ"ט מ"ז, ס"ג, י"ג), דיבר"ש (ס"ג, ז"ח), רדר"ך (ס"ג, ז), מהרי"ט (יוזד ק"ג, ס"ג, ג), מחרשה"ל (וילט מל רח"ז, ס"ג, ז), מחריה"א (מו"ה, ס"ג, ז), שאילתת דוד (לה"ע, ס"ג, ז, ק"ג), אגרות שפירין (ס"ג, ס"ג, ז), מכתבי הח"ח (ס"ג, מ"ז), אגרות רח"ע (ס"ג, ז), ע"ש דברי הגה"ק מנור והח"ח]. ע"ש.

ולמיומא ירגש: שכדרכינו אינם מוסכין - רק למי שהשპחו בו נרים ע"פ גדרי תוה"ק ובניל' עפק ז), ולאפוקי למי שיש לו "דיעות משלו" - הבניםים על ההגשות ברישיות". [ואנו מוכנים להסביר בעה"י לכל מי שיבתוכו לנו ריחוי כ"ש על דברינו ע"פ גדרי תוה"ק].

ב"ד הבוח להנן נגר הרימת רת תוה"ק - ע"י פגעה חמורה כסוד קידושן של ישראל, يوم שני לסדר "לעברך בברית הא" ובאלתו... הנסתירות לה"א והנגלותות לנו ולבנינו - שנ"ב מחוייכן להציג את מי שמעותים עליו את הרין. א"ב מעטה, עכוב"ב בנ"ד - שנוגע לאפרושי מאיסורה" בחמותות

עם חלק מהדיינים. אבל מה נעשה כשהא"מת" [המר האהור מן ה"שקר" הנעים] כבר נתגלה לנו - [ע"י בקשה צד האשה ובניל' (גמ"ט)], שוב אין אנו ב"ח מלהותה - מכח כמה הווים הרוכחים עלייו:

ראשות, מכח אזהרת תוה"ק על הל"ת דילא תעמוד על רם רעך". שלא נמנע מלעוזר לישראל בעה"פ (כלוחט י"ג, י"ד) וירק את חניכיו, ר"י אומר הן הוריקו פנים בוגר אברהם, אמרו ה מלכים לא יכולו לעמוד בהם - ואנו יכולים לעמוד בהם. ר"ג אמר אברהם הוריק פנים בגדרן - אמר "אצא ואטול על קידוש שמוי", ופי בעז יוסף (פס), "להציל עשוק מיר עושקי" - שאברהם אף "ביש" גROL מהו", ע"ש. ואגב חווין שם, שאברהם אף "ביש" אותן ולהלן פניות - על מה שרצו לעכובו מהציל עשוק מיד עשקו - ובראמר ש"הוריק פנים בגדרן". [ובورو, רהטיואר ד"עשוק" א"א להטיל - רק על מי שרוצים לקפחו המנייעים לו ע"פ תוה"ק רוקא, אבל בלאה אינו "ушוק" כלל - ובניל' (עפק ז, ז"ה וכיל), ע"ש].

שניות, מכח ציווי תוה"ק על המ"ע ד"השבת אבירה", מש"ב הרא"ש (כלל פ"ט, ס"ג, ז), רכמ"ע זו - וכלל: שהיודע שעכ"ר נתחוייכ בבייד שלא כהלה - מצוח וחיב עליו להורייע לו, [וב"כ הדרשרם (מו"מ ס"ג מ', רמ"ג, כ"ג, ל"ג, ק"ג), מביתם (לקייז ס"ג י"ח), חיים ביד (ס"ג, ק"ג, ז), רדא"ש משבריר (מ"ג, ס"ג, ק"ג), נאמן שמואל (ס"ג ק"ג), ר"ג, טומ ג) [שהציבור" חייכן להזרק לכע"ר התווען שרנו אותו בשקר, ועל הדינים מוטל להוכיח דרך מערם].

ענף ט

בהונגע לאפרושי מאיסורה" וכبن"ד - "אין חולקים בכבוד לרבי" - ומחוייכים לשעות בכל האפשרי למנוע "גיטין פסולים" במחנינו:

וישליישת, ראם כל האמור לעיל (עמ' ח) הוא אף בהונגע ל"מנונה" בעלמא - שנ"ב מחוייכן להציג את מי שמעותים עליו את הרין. א"ב מעטה, עכוב"ב בנ"ד - שנוגע לאפרושי מאיסורה" בחמותות

לחוש אלול שתנת חשמ"י לפיק. פה מאומי ניו יארק י"ג.

הונגע פטור מפ"ק

לסיום דמיילה

הdfssti כאו חלק ממכתב שקיברתי
עסקו חשוב העוסק בעניינים כאלו
כבר הרבה שנים ובקי מאד בכל
המציאות וגם ההילוך של הבית דינים
דהיום והציגים כאו לתועלת העניין!!

כדי להסביר כאן בקיצור האפשרי ה"אסון" הגדול מה שפגעה לאחרונה בכלל ישראל, ע"י ה"סילוף" הגדול מה שהולך ותרחוב מיידי יום ביום בימינו אלה, על ידי מעשים תעטועים של הנץ רשייעי דמתקרי "טוענים-רבניזיס", בסיווות של הנץ "ביזענס בתי דין", ולדאכונינו בסיעות הנستر של "רבניזיס", את"ל בחיזוק מעמדם של הנץ רשייעי בפועל, ואת"ל ב"שתייקה" פלאי ומזר באין פוצה פה ומצפץ.

הפרטאים שלה, ואדרבה היא מייצגת לפניהם תמונה כאלו שיש לה חיים טובים ומאושרים כפי שמסופר עליהם בספרי מעשיות..., או ע"י השפעת הרחוב הגויי (שהמנים אחזו אצל נפרדו או נגרשו).

והאסון מתחילה ע"י שפטנות הדברים לאיוזה "מסית" ו"מגרה" [ע"פ רוב חברתה או בן משפחה], שמייעץ לה להתקשר עם "טוען-רבני" פלוני או אלמוני [הណוטל \$300.00 לשעה], והוא בטפשותה מציתת לעצה זו ומתקשרת עמו. וידוע מהוזיל (סנהדרין ז', א'), "האי תינרא [MRIVA] דמי לאציורא דבידא דמייא, (פירושי), כשהנהר גדל, פעםיס שהוא יוצא לשדות... ואם איינו סותמו מיד), כיון דרוווח רוח, (הולך ומרחיב, ושוב איינו יכול לסתותמו)... כיון דקסקס", (מתחזקת ובאה, רשיי), ע"כ.

ומרגע ההוא ואילך נחתם גור דין, ונפתח מתחם הגיננס של השרשורת הארוכה של סבל וצרות, דבמוקום שהוא טוען-רבני זהה, אם היה לו רק טיפה של יישרות או יראת שמים, יסביר לה את האמת, [ולגלוות לה ש"מצב עצמו" איינו טוב מזה וכיudo בכמה מהם...], ו[שאינו כדאי לה לעבור כל הצרות והטרוח הגדול הזה, מה שאם לא יזק לביראותה, בודאי שייקס עכ"פ להילדים בגשם וברוח שישארו "יתומות חיים", וגם שאינה מובהחת כלל אם לאחר כל האගלים שכבר תנשא לאחר, אם יהיה המצב יותר טוב מעכשיו...]. זה דבר ברור, שאליו היה להם העוז, לאותם שכבר עבר עליהם כל ה"פרשה", להודות על האמת, בודאי שרובם היו אומרים שוגם עכשו לאחר ה"נצחון" שלהם, אין יותר שבעים רצון מאז, וככ"פ הוויל הנישואים השניים אף גרווע הרבה מן הראשונה..., וככ"פ זאת בודאי יאמרו במעט מהו אחזו מהם, שלולי ידעו מראש, כמה צער ויסורים וגלגים שיüber עליהם, בודאי שלא היו מתחילה כלל, כי אין ה"צער" שווה בנזק...

ובמקום ליעץ לה, בדיקן כמו שהם מייעצים "לבנותיהם" במרקירים כאלה, וכdogmat מה שאמר המלך להגר: "ושובי לבעליך וחטענין תורה ידו", מה ש"זהו" באמת העצה היותר טוביה "לכולם" (פרט לה"טוענים" עצם...), כמו שייעצו כל גдолין ישראל האמיטניים במרקירים כאלה, וזכו להצליל אף בזמנים

דנה, בעוד שהדבר היה ידוע מעולם, שככל הפסיקים שהתעמלו קשות איך להתריר "עוגנה", היו מדברים מן "עוגנה אמיתית", כולם אשה שבולה נתן עניינו באחרות ועזב אותה ונעלם, ועקבותיו לא נודעו, או אשה שבולה נפל למים שאין להם סוף רח'ל, ויש חשש שנשאר בחיים ונעלם. או אפילו בעל שהוא בפניו ולא נעלם, אלא שבגד באשתו ועזב אותה לאנחות ואינו רוצה להיות עמה, ומחייב רשות גרידא בלי שום סיבה כודקת איינו רוצה לגורשה בג"פ כדמותי, בעוד שמאידך גיסא הרי עניה זו רוצה לחיות עמו בשלום ובשלוחה, והצד השווה שבחן הוא: שככל האשה היא מי שרצותה ב"אחד", והבעל הוא העושה או הרוצה ב"פירות". סוגים הללו, הם ה"עוגנות" האמתיים מה שטיפלו בהם שככל ספרי השו"ת מלאים מזה, וכיודע.

ברט, כהיום נתיצר לנו מושג חדש ד"עוגנה", והיינו אשה ה"מעוגנת את עצמה וגם את בעלה" מחרמת נימוקים "עקשניים" על עניינים צדדיים, ו"היא" אינה רוצה באיחוד, בו בזמן שהבעל אכן רוצה בשלום, והוא הולכת ומצעקת בשקר ובקלוי קולות "אהה, אנא הוושיעו, עוגנה, עוגנה!", והכל בסיוויתם של הנץ "טוענים-רבניזיס" משקרים, המסתיעים להז עלי דידי הנץ "ביזענס" דיניים בוררים, שבلت שיתוף פעולתם ונתינתם ידים במעלה הזה לא היו מותשרים, וכך הם מימותם "אסון" נראה על כלל ישראל, שבשביל "עשות" וטובות עצמן, כבר הרסו מאות בתיה ישראל בהפרקיות ה"י, ודנו "דיני נפשות" הנוגע לדורות בהפקירות שאין דוגמתה רח'ל, ואין מי שיגער במלצת המשחיתת ויאמר לו "הרף"!!

ונתאר כאן "דוגמא" מובהק, הבוניה מתמציתן של הרבה מקרים אמיתיים שעיקבנו אחריהם, איך שמתחרשים, ואח"כ נסביר ה"חלוקת" הגדול והבולט מה שיש בינם ולנד'.

דנה, שנולד מרים בין איש לאשתו, ברוב פעמים הוא על דברים קטנטנים, והרבה פעמים הוא רק מחרמת "דמינוות ילדותים", שנדרמה לה שאצל חברתנה המצב יותר טוב ונדמה, [מן שבחברתנה היא משכלה ו יודעת להסתיר מחברותיה את הבעיות

כבר נחתתם גור זינו לגירושין, וכבר השינה אשתו מה שרצתה... דהרי הפתח כבר פתוח לפניה, אלא שה"מומחה" מסביר להאהה שבכדי שהבעל ישתכנע שאכן ניסה בכל כוחו להשכנן השלים בינויים, נחוץ "סבלנות" קצר ממנה, שיבאוו אצלו ייחדו לכמה "עשאניס" [טיפוליים], ובנתים הרי בלאה, אין המרפא "mpsida" כלום...

לאחר זמן מה, יצא ה"פסק דין" שנוסחה הוא בערך כזה: לאחר מאמצים קשים וממושכים, באתי להחרה שאין כאן עוד סיכוי לשלים, וממילא עליהם להתגרש, כי ה"תנאי" שהסתכם עלייה הבעל טרם התחלת הטיפולים..., ורוב המקרים הכל הולך כפי החשבון הממוחשב מראש, חד וחילק, והבעל הטיפש מגישה תוק כדי אימונו בדעתה ה"מומחה", ונזוק כדי יישרתו לקיים הבתותו אליו..., והנכילים הללו מטפחים על כריסם ש"הצלהו" לאוצר הון רב עיי' הרישות עד בית נסוף בישראל. [זההמשך, איך שהבעל וגס האשנה מרגשים לאח"כ, ראה لكمן בסוף שלב ב', ד"ה לאחר].

אמנם אם הבעל מקי' עצמו מתרdemתו כשmagiu לשלב מיעז זהה, שנתחייב בגירושין בעוד שהיא בטוח שיש כאן סיכוי גדול לשלים", וכן אמר לו גם ה"מומחה" אז..., והוא מתחיל לעמוד על ה"קוניא" שעשו עמו וממאן מלגשה, ואז נוחל "תchapola" זו תבוסה מוחלטת.

במקרה זה, מנסים לילך עם שלב השני [תchapola ב'], והוא שהאהה מזמנת אותו לד"ת, עם תביעה לגירושין, וכשבא הבעל לשם מחותמים אותו על שט"ב שכטוב שם, שמקבל על עצמו לצית ל"חוות דעתם" של דיינים אלו.

וכאמור דברשת הטענות ומענות הר"ל הנשך הכי טוב והכי חזק מה שצד האשה משתמשים בה בשקר בכדי להוכיח את האמת, הוא העתקה הידועה: "הושיעו" "עגונה" "עגונה", מה שהאהה בידך עם ה"טוענים" וה"בוררים" שלח צווקים ביחס בדמעות תנים, ועוד טرس הד"ת הם מכינים ומלמדים אותה היטב איך לעשות ה"הצגה" רענית ורחמנית, דכתבה לב"ד אז תפיל עצמה מלא קומנה על הארץ, ותצעק בקהל קולות מזוק וכי מחונק שהבעל "מאייס" עליה מאד, ובעיקר תילל חזר ושוב... שלעלום לא תחוור אליו אפילו אם תrzך לישאר עגונה כל ימי חייה, בידועם היטב שלב מי לא יחרד ויתפלץ בשומו המזועז

בישראל מטמיון גשמי ורוחני, [כמוון, שבאים יש איזה אשהה בהבעל שבודאי צרכין להחשיף עליו שיתקן]. מה עושים "הס" שרוואין שנפתח פניהם "אוצר" גדול של "עשירות", הם מגרין אותה להגדיל שלחתת מדורות ה"מחלוקן" וה"שנאה", כדי להבטיח שייסטים כל מבוא לשלים, ויפתחו כל ה"אוצרות"isher לכיסים..., והם מסבירים לה שיש שני שלבים [תchapolas], איך להפטר מן ה"של-א-מזל" הזה, לעפums דיה בשלב הראשון, ואם לא ישמע הבעל יכול אותן הראשונות, אז יצטרכו לנקט בצעד של שלב השני.

שלב הראשון, [תchapola א'] הוא, שתליך עם הבעל אצל "מומחה" המתפל עם זוגות לתיקן אצלם ה"שלoms בית..." ו"עצה" זו מצליח רק ממשום שהבעל ברוב המקרים הוא "תמייס" גדול, וזה גורם שמניח את עצמו לילך שולל כשור לטבח אחר שיחה נאה של הנך אישני רשייע המסתתרים עצם תחת מסווה של "מצילים" ומוציאים ה"שלoms בית", ומיציגים את עצם לפניו כ"עווזרו".

ודבר זה מתחילה מיד מן הרגע כשהזוג הולכים אצל "מטפל" העוסק ב"שלoms בית", וכפי המذובר מראש עם האשה, הוא מעמיד פניהם בפניו שהוא שואף לשלים", אלא דרך "ליינר שאט" הוא מטיל "תנאי" קודם שמתחיל את "טיפוליו", שאם ישתכנע לאחר זמן ממושך [כשכבר סחט די ממון מכיס הבעל עבור ה"טיפוליים"] שאין סיכוי לשלים, אז יתחייב הבעל במתן גט.

כל הולך ישר מבין שאין שום הצדקה ע"ז, שמי שעבדתו הבלעדית הוא רק להחזיר ה"שלoms", יטיל "תנאי" כזאת, אדם באמת הוא "רודף שלום" וכו' שמצויג את עצמו, למה דואג הוא להניח לעצמו פתח פתו לכוף את הבעל ל"גירושין", אדם לא יצlich להשכנן השלים בינויים, הרי הוא עשה את שלו המוטל עליו וחסל, האם אין זה "אות" מובהק שהוא נוכל ורמאי, וצריכין להתרחק ממנו כמלא עינים, ורק בדורנו השפל והמבולבל מרהייבים הנכילים הללו להציג בפניו "לקוחותיהם" שני הרכיים קיזוניים כאחד, בידעם היטב שהבעל לא ירגע שיש כאן דבר "מור" מאד, ולא יתעורר מזה להטיל עליו איזה "חסד" כלל, רק ימשיך ליתן בו אימון מלא[.]

הבעל התומים שאין חושד שימושו עוקם מאוד מתרחש כאן לכלבו בפח יקווש, נוון אימון ב"עווזרו" היל... ומסכים לתומו להונאי, ואין ידע שברגע ההוא, כלומר עוד טرس שהתחילה הטיפוליים,

אלא שמעתה כיון שכבר עמד ב"דין תורה", שב אין לו מנוס להנצל מהם, כמו בשלב הראשוני היה בידו למאן מלקיים "עצתו" של המטפל, דהיינו אם לא ירצה לקיים ה"פסק דין" [קרוי "עצתם" הבניין על "דעת עכו"ם] של המטפל שהוא חייב בגיןו, הם מתחילה לרדפו עד החרמה עם "סירוב" לביצוע ברבאים כדי שיישבר רוחו בקרבו, ואם זה אינו מועיל אז משתמשים עם הנשק החזק של "היתר ערכות", שמתיירים לאשתו לתובע בערכאות "דמי מזונות" גבוהים מה שאין בכחו שלם, כדי שייניחו בכל... ואז באים "המצילים" דן, ומוציאים לו "הברקה" נפלא, מה שלulta על דעתם אך זה עתה..., והוא שבאים יסכים לארשה אז תמהול לו את "דמי מזונות הילדים", וככה "מצילחים" להוציאו ממנו גט, [ויש לדעת שגת כזה פסול" בתקלית כמボואר בשווי מהרשדים ועוד].

לאחר שנגמר ה"דיאבב" הזה, הרי כל אחד מהם פונה בדרך: ה"טוענים" וה"בוררים" הולכים משם ששים ושםחים ישר להבנק עס הון עתק שהרווחו מעסק זה, ואח"כ הולכים לבתיהם לשותות מכל טוב וטיב, ומשתבחים לפניו בני ביתם שה"תחבולה" אכן קלע סוס אל המטרה...

בעוד שמאידך גיסא, מוצא עצמו הבעל כאדם בודד ו"גברא קטילא" ו"כמוצרע מוחלט" המעורTEL מכל, מאשתו, بيתו, ילדיו, וועלמו חזק בעדו, נבדוק כמו שמצויה עצמו יהודי בתקופה כיבוש הגרמנים ימ"ש, ועוד גרווע מזה, אז הייתה זאת עכ"פ בבחינת צורת רבים חצי נחמה, דהרי "cols" נמצאו אז במאובז, ולפעמים גם מ"פרנסטו", שמחמתה ה"מחלוקת" שכל מחשבתו היה שקווא איך לגונן עצמו מן החיצים ובלייטראות שנזרקה עליו מ Ashton בערכאות, לא היה ביכולתו לצמצם דעתו על ה"ביזנטס", או שפשות "אינו כדאי" לו להמשיך לעבוד, כי פסקו עליו בערכאות" סכום גדול להספקת אותם ה"ילדים" מה שקיבלו ממנו כל شيءותם..., והוא כבר מוכאכ כל יכול מכל הגלים הקשיים שעברו עליו.

ובעיקר, מקרים בקרבו הכאב הגדל והנורא, מה שא"א לתוארה בחרט עלי גליון, ומה שמתחייב להכיר ולהרגיש בה רק בסוף, ואני נוטן מרוגע לנפשו וא"א לו "למחל" לעצמו ה"שטוות" הגדל והנורא שעשה, והוא, שאליך הניח עצמו לילך שלוול אחרי אותו ה"מושחה" ש"הטפל" עמו, בכדי להזכיר אצליו השлом בית... ובפרט אחרי ה"טוען וה"בורר" "שלו", מי "שהוא" שכרם שלחמו

"עוגנה", הלא לשמעו אוזן ימס לב היהודי והיה למים.

ובחנוך עומד הבעל וצעק ובוכה וטוען לעומתם שהכל שקר מוחלט, שנעשה ע"י ה"בוררים" אותה לבקשת "גט", וכל המרבבות שביניהם הם על דברים קטנניים שאפשר לתקן, ושרוצה לפעול אצלה שתচזר אליו וייחיו זה עם זה בשלום לטובות עצם, ובუיקר לטובה לידיהם הנחדים, ואם היא ממנה בזה, במקום שאין הבעל חייב לגרשה ע"פ תורה, הרי היא "מעוגנת את עצמה"ומי אחם בזה.

אבל מי ישמע לו, הלא "הטוענים" כולל ה"בוררים" וה"דינינים" שיש להם לב אבן והוכו בסינויים ומוחם נתוטש בדעות כוזבות, שהם היפך דעת תורה, וכבר טרם הד"ת ידעו שייחיבו אותו במתן גט, מכחישים ומשתיקים אותו באמורם שהצדק עמה, וכךילו שהבעל בשבייל שרוצה בשלום ואני רוצה לגרשה הוא "מעגן" אותה.. והוא בתומו שרואה שעומד במקום דמותكري "בית דין" ולפני אנשים הידועים כ"דינינים", הרי חושב שככל הגה ומלה שמצואים מפיים, שמחיבים אותו לגרשה, הוא קודש קדשים ותורת אמת הנתונה מסיני וע"פ "הלכה" ברורה.

ואינו עולה על דעת הבעל, שהדינינים כבר בגדו בו ברגע הראשונה כשרימשו לחותם שט"ב המחייב אותו לציית ל"חוות דעתם", דזאת אומרת שהפסק דין אינה צריכה להיות מבוססת על פי "תורה" כלל, רק על "הרשות" ו"דעות כוזבות" שהם היפך דעת תורה, מה שכבר נקטו וגמרו דעתם לחיבר אותו לגורע עוד טרם הד"ת, [וכרוב פעמים יש לה מהס "הבטיחה" מוקדמת לזה...], והוא ראייה, שמעולם לא נסתימה דית' כזה, כשהאהשה תובעת גט, בפס"ד ל"חייב שלום" .. כהכרעת ההלכה בראובן דרובה של המקרים (וכידוע לכל מי שיש לו קצת ידיעה בדיניות אלו), וכמנาง כל רבוינו הק ונודלי ישראל אמרתיהם.

וככה בלבד הבעל מפה אחד למשנהו, דלאחריו שהצליח לנוס מן ה"ארי" ה"ה מומחה שלום בית" דן, ונדמה לו שניצל ממנו, הרי שוב ניצוד ונפל לפני ה"דוב", דהרי "דינינים" כאלה די בסיס "חייב גירושין" על פי דבריו אותו ה"מטפל" שנש ממנה לפניהם..., נמי שלא הצלח לשכנע לגירושין משום שרצה ב"דעת תורה", ועתה נותנים לו "דעת תורה", הבניין על "דעת עכו"ם.. של אותו המטפל הראשון עצמו, מי שמיין מלכית לו...).

"אמיתי" ואף הגrouch ביוטר, הוא הרבה יותר טוב מ"אב חורג" ואף המשובח ביוטר].

ואז היא עשוית "חשבון צדק" בין ולבין עצמה, והשאלה החודרת, מה שאינו נתן לה מנוחה, מתחילה לכרטס בלבד, האם היה "כדי" לשלב כל הצער והצרות והיסורים, מה שגרורה אחריה אותה ה"גל" דמתקררי "גת", שאפה לה כי ב"דמיונה" הטיפשית. ע"י פיתויים של "ידידה" הטוביים, רק בכדי ל��ור "יתוצאות" כי' חלושים ורעוים, אם לא "גרועים" מנו הראשוני, אבל אז כבר מאוחר מדי מלמר "אלכה ואשיבת אל אש הרាតון כי טוב לי אז מעתה", אלא שמחמת הבושה היא מתאימה להטיל הרושות כאילו ש"עכשו" היא מאושרת ו"שבע רצון", כדי שלא ישחקו ממנה...].

ברם, אם כך הוא ברוב המקרים, שהוא מכרת לבסוף בצרתה הגדולה מה שהכינה ובשלה לעצמה על ידי תאוותה ל"ירושלים", אכן כי' שהרבה יותר גrouch מזה הוא, שכןן "מצחחות" עם הבעל השני ע"י גט זהה, והיינו עצם הדבר; שברוב רובם של המקרים הרי הגט שקיבלה מעלה באופן המתואר לעיל הוא "פסול" בתכליות מכח דין ד"מוציא" ו"מעודה", והאשה נשארת ע"פ ד"ת "אשת איש" גמורה.

וא"כ הרי ה"رحمנות" גדולה מאוד עליה ועל בעלה השני, שאין לה מושג כי' באיזה קליפה טמאה של "איסורים נוראים וחמורים", מה שהוא בעונש "חנק" רחל, שהם שקועים ועומדים בה יום יום, וכשכ' לכשווולדו להם ילדים, שהם "ממורים" גמורים לכל דבר, ממן'פ' אם יתגלה הדבר, הרי ישארו אומללים נבזים ושפלים כל ימי חייהם, דבר שילדיםיהם לא ימחלו להם לעולם, ואין לך "רעיה" יותר גדולה מזה, מה שההורם יכוליטים לגרום לילדיםם, ואם לא יתגלה הדבר, הרי הם גורמים להם מיתה ח'יו וכיודע מכיון'ל, והאם יש לך "אזכירות" גדולה מזו, שההורם יגרמו למיתת ילדיםם רחל.

וכМОון שדברינו מוסבין רק לאנשים שדעתם כפו ומשועבד עדין ככליל ל"דעת תורה", ולא לאותם שכבר הורעלו רחל מדייעות כוזבות של "רוח הזמן" [כ"זומענ'ס ליבערעישן" וכדוםה], ורוצים "להתחכים" עליהם, וرحمנות גדולה עליהם כי נتفسו [בלא יודיען] ב"מיןנות" רחל. דהרי כתוב בספר החינוך (מצווה שפ"ז, ד"ה עניין לאו), [והובאו דבריו להלכה במשנה ברורה (ס"א, ביה"ל ד"ה הוא כלל)]; אבל מי שחווכח בדיונו להיפך מדעת

"לצד", בו בזמן שנטבר לו אח'כ שכולם בגדו בו מראש ושיתפו פעולה "כנגדו" ביחיד, עם הבורר והטווע שלה..., ומרגע הראשונה כבר עשו נגדו "קשר בוגדים", ועבדו ביחיד עם הצד האשה לפי ה"תכנית" הממוחשב כבר מראש.

יאת אומרת, שהוא שילם ממיטב כספו להנץ "ונכלים", بعد מה, שביל שיסיעו לאשתו (הטיפשית) להפכו ולעשותו ל"גברא קטילא", צער וכואב מזעע, מה שאי אפשר לתאר בחרט עלי גליון, ורק אז "לאחר מעשה" הוא העשה ל" מביר" עד היכן שmagיע ה"דזשאב" מה שעשו עליו..., אבל אז הוא כבר מאוחר מדי מאפשרות איזה תיקו כי' כל במצבו העגום והעלוב.

[כדי לדעת, אחד מן ה"טוענים-בוררים" הללו, מי שהתפאר בפניו אשתו אך שנוטל ממנו מצד הבעל, בזמן שהוא מסייע לצד האשה, כנראה שהדברים נכנסו לבב אשתו..., והוא עשתה עליו "דזשאב" מצויין, כמוון ע"י "טוען" אחר..., והשליכתו מביתה עד שהוכרכה לגרשה, ועל כןו דא כבר אמרו חז"ל "על דעתפת אטפוך", אלו כתובים זאת לא לשם "הנהה" או "נקמה" ח"ו, רק בכדי ללמד לך ל"טוענים-בוררים" הללו, שגם עליהם או בניהם יכול ח"ו לעبور הה"כוס" הזה, ואז "יבינו" היטב "ממה" שהתפטעמו והתפנסו כל ימי חייהם..].

אמנם, נחוץ מאד לדעת "אמת" גדול מה שאין ידוע לרוב בניין, והוא, גם האשה, מי שלצורך "טובתה" נעשה כל ה"דזשאב" הזה, ג'כ' מתחלת להתעורר לאט לאט משכורתה הארוכה, מה שבעת היותה שקו ראה ורובה בניהול ה"מלחה" עם בעלה, לא היה לה זמן שקט לצמצם מחשבתה להתבונן במצבה ה"אמיתתי" ולא ה"דמיוני", ורק עכשו מוצאת עצמה גלויה וסורה, ביחד עם ילדיה שלחמה כלכך לגולם מעלה מבלי "אב" ובאין משען ומשענה.

ובפרט, כשהעובר זמן ממושך ואני יכולה לעשות שידוך אחר, כי אין בנמצא קופצים הרבה על האשה גורשה שניהלה מלחמה בכידה נגד בעלה..., ואפיו אם "תצליך" להינשא לשני, הרי אז היא מכרת שג עמו היא מתקוטטת, וכנראה שבעלה הראשון לא היה אשם לגמר, ואכן יש גם בתוכה "חסרונות"... ומה גם שברון לבה בראותה איך שלדיה, החופים מכל פשע, הולכים ומת謄וטטים יום יום בגשמיות וברוחניות, וחרבה פעמים זה משפייע עליהם לרע מאד, וידוע מצדיקים: שכל "אב

הדבר "ኒיכר" מבחוּץ כמו ב"טיריפות", הדבר עבר בשתיקה]. הרי הוא "מעיד" על עצמו זהה; שבתוֹך תוכיות מצפון מוחשבתו, הוא מכת ה"מורדים" וה"מורערומים" נגד ה"עללה" הגדולה מה שהתוהה"ק עשתה (ח"ז) זהה נגד ה"נשים", ומשוֹהה הוא רוצה לתקן" או "להקטין" את ה"עללה" הזה, ופשט שיאוֹן לך חישוב" היפיך דעת תורה" גדולה מזה, מה דה"ל "אפיקורסוט" גמור [בלא יודען] רח"ל, וככ"ל.

בקיצור, עליינו להבין, שאותה התוהה"ק שגורעה אומר שעד שהאהה תקבל מבعلا "גט" ע"פ מאות גדרים" שב"אופן" כתיבתה ונתינתה, היא נשארת "אשת איש" גמורה ובניה "מזרים" גמורים, ולא יועל מאומה שנוכל לשנות אף קוז אחד מן הלכות אלו, הרי אותה התורה עצמה גם גורה אמר, שככל "הטעאה" או "כפיה ממשית" או אפילו רק "לחץ פיסכליagi" פסול כליל את הגט,ומי שאין הדברים נראין לו (ח"ז) הוא אינו בגדר "יהודוי מאמין" רח"ל, וילך לו לחפש "אמונה" אחרת רח"ל.

וננה מתחילה היה זה דבר ידוע, שהבותי דין שמחוגים לנו לא היו משתפים פעולה כלל עם הנך רשייע דמתקרי "טוועים-רבנים", בהיותם יודעים שככל מעשיהם הם נגד התורה, ולאחר שימוש טעונה האשאה, הודיעו לה בברירות, שע"פ הלהקה אין מקום לחיבב את הבעל לගירושין. והתוצאה ברוב פעמים היתה, שהאהה אחורי שהשתכנעה שאין לה סיכוי לחיבב את בעלה לרשותה וכש"כ לכוֹנו ע"ז, ניחמה על מחשבתה הרעה וחורה אצל, למרות שצעקה מקודם בקולן קולות שלulos לא תחזור אליו..., וגידלו דור ישרים יבורך בידך.

אבל משארכה הגלות, והבותי דין "שלנו" הבחןנו לשם "מפסידים" ע"ז אלפי דולרים מה ש"דין תורה" כזו היה מכנים בכיסם, מפני שהאהה עם הטוען שלא פנו לבתי דין שמחוגים אחרים, שכן שיתפפו פעולה עמם, וראו הבותי דין "שלנו" שהם "מפסידים" ע"ז "עכם שמן". דין גראן, שכרכע בירך לילך שילל אחר פityois ושייחט הנאה של הנך "טוועים" ו"בוררים"; דין בצע", מהו ממון תנתנו אם תמשיכו לילך בדרך התורה...," וכך החליפו את שיטותם לאט לאט, לשתח פעליה עס הנך ברינוי. ודין גראן להצראה הגדולה מה שחוגרים נמצאים בה, שפטות מתירים בכל "ביזעט בתי דין" להאהה את כל איסורים שבתורה, ומהדפים את הבעל לערטל אותו מאשתו

תורה", [לא רק בעניין "אמונות ודיעות" בהונגעו לי"ג עקי אמונה, אלא אף בכל "השקפה" בהונגעו לכל מיili שבדרך החיים] ה"ל בגדיר "אפיקורסוט", וועבר בזה על הל'ת ד"לא תתורו אחרי לבבכם", מה שע"ז אחז"ל (ברכות י"ב, ב'); "זו מינות", ע"ש.

וכן ההמון הטיפשים הוהלכים שלול אחר הנך דמותקרי "דיינים" ש"מזכרים" גיטין הלו ומתעשרים ממנו, מה שע"פ הלהקה אין להם שום נאמנות על כשרות מעשיהם, אלא כיון שיודעים שאין מי שמקוב אחריהם, ואדרבה ה"רבנים" נוותנים בהם אימון מלא, הם אבירי לב ובטוחים שלא יתפסו לעולם, וממילא אין ההמון יכולם להאמין שאכן באמות מתרחש דבר גורא ומצווע זהה בחוג "שלנו", שיום יום מתבצעים גיטין פסולים, ונכשלים באיסור "אשת איש" ובטעמיה "מזרים" באופן מבהיל.

שונה מן השערוריא שהרעישה לאחרונה עולם ומלאו כשנוגלה שמכרו במשך שנים רבות בעיר התורה מאנסיبشر בשר טריפה ונבייה תחת "השאה" היוטר מוכר כטוב ומהודר, דעל אף שההמון הוכב בתדהמה ולא יכולו להאמין דבר כזאת, דהיתכן שהרב המכשיר, כולל רבני העיר שדוגמים לכל דבר הנוגע ל"יהדות", לא הרגשו כלל מה שנעשה מאחריו גבם למשך שנים. אלא דשם שונה בדבר אחד, והוא דאי"א לעשות "פשעתליך" בשו"א אין להסביר אף לאנשים תמים, שהבר מבהמה או עוף שלא נשחטו מעולם הם "כשרים". משא"כ בהלכות גיטין, התליה בענינים דקים מאד, וכגון דאיפלו "לחץ" כ"ש על הבעל כבר "פסוליה", זה אינו ידוע לההמון, והרבנים סומכיין על ה"מושחים", כלומר אותם שמתועשרים מזה [כמו גבי ההוראות], אבל עליינו לדעת שאותה התוהה"ק שגורעה אומר שעור שנחחט בסיכון שיש בה "פגס" דק מן הדק הוא נבייה, אותה תורה"ק עצמה, גם גורה אמר שטן שלא ניתן דין אף בעניין כדי מאד הוא "פסוליה". וממילא פשוט, אדם חזין שהთוהה"ק גורה אומר; שהבעל אינו מוציא את אשתו אלא "ליצונו" הגמור בלבד, וש"גט מעשה" או "מויטה" פסול ובטל, הרי חזין שהთוהה"ק העניקה בזה "כח עצום" להבעל; שלא נוכל "להכריחו" או ל"הטעותו" בשו"א לגרש את אשתו. וא"כ פשוט, דכל מי שרוצה להתחכם" ע"ז בהמצאת "עילות" איך "לחוץ" על הבעל ל"גירושין", [מלבד מה שלא הוועיל כלום, דהרי הגט "פסול", והאהה נשארת "אשת איש" גמורה, ובניה "מזרים", אלא כאמור, דמאיין]

שפתחם במאכילות אסוריות, זה גורם שיוולדו במוחו "דיעות כזובות" באמונה רח'ל.

וממילא גם בענין זה ד"גירושין" נתפסים ב"דיעות כזובות" נגד התורה, לחשוב שככל אשה שיש לה איזה בעיות ומריבות עם בעלה, ונדמה לה שאם תינsha לאחר זאת יהיה לה חיים טובים ומואשרים, ובפרט כשהיא מצהרת שלעלום לא תחזור אליו", דזהו כבר סיבה די מצדקת על "חויב גירושין", ככלומר לדzon את הבעל למיתה ואת הילדים לטמיון גשמי ורוחני. וכאלו שאמ הבעל אינם מסכימים זהה, ואינו מוכן להסכים שיגוזו ממנו את אשתו ולידיו, הוא כבר רשות מוחלט.

והדברים כوابים ומצערניים, עד היכן שהגיע המחב דשיתוף פעולה של הרבנים התמימים עם הנך "ביזננס דיניינס", ועד כדי הפיכת הקורה על פיה החחלתי, לשום מר למתוק וחושך לאור. דבמקרים לגעור ולנון על הנך "ביזננס דיניינס", על הריסתם בכל איסורים חמורים שבתוה'ק מחמת נגיעה לתהヌר, ועל הריסתם בתוי ישראל, והפיכת י'ידי ישראל ליתומים חיים אומלייטס], הם נזופים וגוערים עוד על הבעל האומל, שהייתן שהוא רשות ואינו רוצה ליתן גט לאשתו..., וכאלו שהיה בזה איזה איסור או עולה מצדיו, שרוצה להכריחו לשלום..., ושطن זה מركד בינו ועשה שמות בקרב ישראל ה', והצרה עמוקה ורחבה כ'ב, עד שנוצר ליה ספר שלם לתאר המחב, ואכמ'ל וד'ב.

למרור לומר שגם ש"מהלך מחשבה" צו, הוא טעות עצום בכפיא, בין ב"מציאות" האמיתית, שברוב פעמים הכל הוא "דמיון" ממש, וברצון טוב ובסיוע אנשים שיש להם יראת שמים אמיתי יכולות להשcin השלים בינו, ושנית דאת'יל שקשה להשcin השלים בינו, האם נימוק זה כבר מצדיק "חויב גירושין", בו בזמן שהփוסקים כולן כתבו להיפך, שלכל היוטר א"א להכריחו לשלים", אבל מאידך גיסא גם א"א להכריחו ל"גירושין", ואטו חושבים הם שהתוה'ק אינה "رحمני" או "ישרני" כ"דעת עכו"ס" הללו, מדוע אינם מבינים, מה שיהודי פשוט היה מבין בפשיותם בימי קדם, Adams לפי "דעת תורה" אין הבעל חייב לגרשה, על אף נימוקים הללו, זה גופא כבר אומרת לנו [יהודים הכהנים כליל לדעת תורה] שאין הבעל רשות' כלל, بما שאינו רוצה לגרשה, דלויל זאת בודאי שהיה התורה מחייבתו לעשות כן, וזה פ.

וילדיו וbijto, עד שההפקים אותו ל"גברא קטילא" ממש.

וכי מי אחס בכל זה, וכי מי הכנס את האשה (הטיפשית ששמע לעצטס) למצו העוגם הזה, אם לא ה"nocelis" הללו שגרמו לכל זה עיי' "עצתם" ו"סיעום" לרעה, מה שכך עשו רק בשבייל "טובות עצם ופרנסתם", ומה שבלא "טובותם" הזה בטח שהיו ממשיכים לחיות ביחד, נאף אם ייתכן עם כמה מקרים של "מוריבות" בamu, עכ"ז ברור שהיה "מאורשת" הרבה יותר מעכשיו, צא ובזוק ותשכח כאמור דרבינו ברובה דרובה מנו המקרים], והוא שמחים ורוקדים בחותמת בניינם מתוך סיפוק הנפש.

מי ניתן לנו ה"מקום" שיכל לבכות ולתנות ה"אסון" הגדולה מה שה"טוענים" ו"בוררים" הללו המייטו על כלל ישראל, כמו אנשים ונשים נחלאו מזה, כמו בחרvais ובותלות יצאו לתרבות רעה בשבייל נוכלים הללו שהחריבו את ביתם, כמו פרנסות נתקלקלו בשבייל זה, והכל רק בשבייל "עשירת עצם" של הנך רשייע דמתקרי "טוענים" ו"בוררים", שמתפטעים עצם מזה שמנסים למכור להasha "דמיון" של "חיים טובים ומואשרים", בו בזמן שמכניסים אותה לחוי צער יגון ואנאה, בשבייל "טובות עצם" והקהל תלי עיל צווארכם.

מה יוננו ליום הדין וליום התוכחה בקשרו להם ששמנים אוחזו מן הגירושין והתוצאות האויומות שמצו, לא היו מתרחשים כלל, ללא להיתותם להתעשר", וד"ז ידוע ומפורסם אצל ה"מומחים" בשדה זו. ודבר ברור הוא, שיש להם דין "רודפיים" על כלל ישראל, ופשיטה דהאוננות של "גורף ביבין" הוא פרנסה "מכובד" הרבה יותר מזה.

ובכשנתבונן בדבר הדק היטב, למצוא דמהו השורש פורה ראש ולענה של "אסון" זה שכבר הצליחה להרס בתים רבים בישראל, ולהמית על האשה [ועל בעלה השני] הצלлон דחטא הגadol והנורא ד"אשת איש", ועל כלל ישראל טמיעת "מORIZED" באופן מבהיל, נראה שהוא דבר אחד, והוא "דעת עכו"ס" שחדרה לזרק מחנינו [מה שבס אותם דמתקרי "רבנים" סובלים ממחלה זו] שאנו מוכיס בה לאחרונה במדה גדולה רח'ל בכל מבט זיות ההשכה, [ומי יודע אם אין זאת התוצאה מן "מאכילות אסוריות" שאנו מטופטים בהם?] יום עיי' "הכשרים" מזוויפים וכן שמתגללה מפעם לפעם, DIDOUIM דברי הרמב"ס במקתו לעיר אחד, שמי

עומד וזכה שרצו להקאים מה שמוטל עליו ע"פ תורה וגדירה, הוא שקר גס הרחוק מזו האמת יותר מרחוק מזורח ממערב. וכיו דפסוק "הרחקה דר"ת" על אדם כזה מבלי שתיהיה לו זה שום בסיס הלכתי, הרי מלבד מה דהויל "עיות הדין" נורא ואיים שלעצממה, הוא גם דבר ה"פוסל" כליל כל "גט" שיתנו לאחריה באיזה צורה שתיהיה, ואפילו שלא ע"י כפיה בשוטים, דכל זמן שהוא מגישה תחת ה"לחץ" שננתנו עליו שלא כדין, הגט "פסול" והאה נשרת "אשת איש" ובניה שמאחר "ממזרים", וכיו ב"ב של ק"ו כפיה בשוטים ח"ו.

ולסיומה כדאי לספר, מה שאירע לאחרונה: "רב" אחד שהיה מפורסם בסיווע להנץ נשים רשויות לקבל גט מבעליהם למשך כמה שנים, עד..., שככלתו [כלומר אשת בנו] ג'כ התחילתה לסבול מ"מחלה" זו של "רצוני להתגרש", ועתה על בעלה [כלומר בנו] "דצ'אב" מצוין, ונתנה בכלא עד שהוכרכ ליתן לה גט פסול, ועד כדי כך הגיע הדבר, שהוא "שינה את דעתו" והפך ערו בין יום ללילה, והחhil להביןograms ה"בעל" יש לו זכויות אנושיות והלכתיים..., וזהו לימוד גדול לאוטם המרמים עצם שכונתנו לש"ש, וד"ב.

ובזה נבא אל המכון בנ"ד, דהנה "תחבות" הנ"ל [דאוף א' וב'] איה"ג שמצלחים ברוב רובם של המקרים, שהבעל הולך שולל אחר "יעצים" הנוכלים כחמור בלי דעת, ולבסוף שכבר מבחין מה שהתרחש, הוא כבר מאוחר מדי, ולא נשאר לו רק לקוון על חורבן ביתו ועל ילדיו שלא מעלה שלחנו. וב"נקודה" זו שונה נ"ד, כיון שהמדובר מני בעל המבין את כל מעשייהם של נוכלים הללו, וגם יודע הוא שע"פ דעת תורה האמיתית אין מקום לחיבבו לגרש כלל, ומושׂיהה עמד וצווה מרגע הראשונה שקמו עליו הנוכלים, שהוא מוכן ומזומן לעשות "צדת של תורה", כלומר להתדיין רק בבי"ד אמיתית הדנים ע"פ תורה, ולא ע"פ "הריגשים" או "דעות עכויים" וכנהוג ברוב בתיהם דין רח"ל וככ"ל.

ועל כן עליינו לדעת, שהמדובר בנ"ד הוא מן בעל שהוא "מציאות דינא" גמור ואmittiy, המכון לעשות כל מה שהתויה"ק מטילה עליו לעשות, ופשט דראמות אדם כזה להעמיד פנים באילו שמכונים לדונו ע"פ תורה, בו בזמן שעשו כל תחבות פסולים לתופסו בראשתם, ואח"כ דנווה בכל שלב ושלב הפיך כל התורה כולה, הוא חטא בל יכופר. וכש"כ לתאר אדם כזה כ"סרבן", בו בזמן שהוא

